

တက္ကသိုလ်

နော်မင်းအောင်

အနက်ရောင်မရတာမောင်

BURMESE
CLASSIC

တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

အနက်ရောင်မရုဏ်းဖောင်

(ပထမတွဲ)

ကျင်းယ့်ဇီဟေးချွန်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၁၄၉၇/၂၀၀၄ (၁၂)
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၂၈၆၀၅၀၃

ပထမအကြိမ်

၂၀၀၅ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ

အုပ်ရေး-၅၀၀၊ တန်ဘိုး- ၂၅၀ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ

ဦးသန်းဆွေ(၀၁၄၇၃)

စစ်သည်တော်စာပေ၊ ၁၁၃၁-က၊ ဥယျာဉ်လမ်း၊ ၁၉၇၀ ကွက်၊

ဒဂုံမြို့သစ်တောင်ပိုင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်

ဒေါ်တင်တင်ဌေး(၀၄၆၈၁)၊ ပန်းကြာခိုင်ပုံနှိပ်တိုက်၊

၅၆/ပြည်လမ်း၊ ဒဂုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အထက်မြန်မာပြည်ဖြန့်ချိရေး-**နဂါးအာပေ** (မန္တလေးမြို့)

ဖြန့်ချိရေး - ရွှေပဒုမ္မာစာပေ၊

၁၅၈(က)၃၇လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ၂။ ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး
- ၃။ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး
- ၄။ အချုပ်အခြာအာဏာ သည်တိုင်းမြဲရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ၂။ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး ဆန့်ကျင်ပြီး မြင်ကွင်းများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ၃။ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ၄။ နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ပင်ရောင်ကွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ၅။ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ရွေးဖူးကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ၂။ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေချိုးမိုးရေး။
- ၃။ အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ၄။ နိုင်ငံသာသန့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ပြစ်ပေါ်လာရေး
- ၅။ ဖြစ်ပေါ်လာသည့်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ၂။ စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ၃။ ရွေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ဝိပြင်ငွေဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ၄။ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများစိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ၅။ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်ကို ဖန်တီးနိုင်စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ၂။ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စားရုံညွှန်ပြောင်းရေး။
- ၃။ အမျိုးဂုဏ်ဇာတိဂုဏ်မြှင့်တင်ရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ၄။ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် နှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ၅။ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

အခန်း - ၁

နတ်စည်းစိမ်တောင်တော်

တရုတ်ပြည်ကြီးသည် ကျယ်ဝန်းသည်နှင့်အမျှ မြစ်များ
ချောင်းများလွန်စွာများပြားလှသည်။ ထိုများပြားစွာရှိသော မြစ်များ
အနက် ယန်စီမြစ်၊ ဝှမ်ဟိုမြစ်၊ ချန်ကျန်းမြစ်၊ ထိုက်ယူမြစ်နှင့်တုံကင်
မြစ်တို့သည် နာမည်ကျော်ကြားပြီး ရွက်လှေကြီးငယ်အများစုပြား
သွားလာနေသောမြစ်ကြီးများ ဖြစ်ကြသည်။

ထိုနေရာများ၌ နာမည်အကြီးဆုံးဒေသမှာ ယန်စိမြစ်ဝှမ်း
ဟိုမြစ်နှင့်ချန်ကျန်မြစ်တို့ ဆုံစည်းရာဒေသကား တရုတ်ပြည်တွင်
နာမည်အကြီးဆုံးဒေသ ဖြစ်သည်။ ထိုမြစ်ဆုံဒေသသည် အဘယ့်
ကြောင့် အကျော်ကြားဆုံးဒေသ ဖြစ်နေရသနည်း။

မြစ်ဆုံဒေသသည် ထိုအကြောင်းကြောင့် နာမည်ကျော်
ကြားနေသည်မှာ မှန်သည်။ ထို့ထက်ပိုသောအကြောင်းအရာရှိပေ
သေးသည်။ ထိုအကြောင်းအရာကား မြစ်ဆုံဒေသ၌ ပေါ်လာတတ်
သော ဖောင်ကြီးနှစ်ဖောင်ကြောင့် ဖြစ်သတည်း။

ထိုဖောင်နှစ်ဖောင်ကို ထိုမြစ်ဆုံဒေသရှိ လူအများက
နာမည်နှစ်မျိုးပေးထားကြသည်။

နတ်စည်းစိမ်ဖောင်။

မရဏဖောင်နက်။

ထိုသို့နာမည်ပေးရလောက်အောင်နတ်စည်းစိမ်ဖောင်
သည် လွန်စွာလျှို့ဝှက်ဆန်းကျယ်လှပြီး မရဏဖောင်သည်လည်း
အလွန်လျှို့ဝှက်လွန်းလှသောကြောင့်တည်း။

ထိုဖောင်နှစ်ဖောင်အနက် လူများကြောက်ရွံ့မှုမရှိဘဲ
လွန်စွာစိတ်ဝင်စားသည့် ဖောင်မှာ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးပင်
ဖြစ်သည်။

ဖောင်ဟုဆိုသဖြင့် သေးငယ်သော သစ်လုံးဝါးလုံးများဖြင့်
ဖွဲ့စည်းထားသောဖောင်ဟု မထင်မှတ်ပါလေနှင့်။ အလွန်တရာ
ကြီးမားလှသော သစ်လုံးကြီးများနှင့် ဖွဲ့စည်းထားသော ဖောင်ကြီး
ဖြစ်ပါသည်။

မည်မျှကြီးမားသနည်းဟူမူ ထိုဖောင်ကြီးကိုဆွဲသော ရွက်
လှေကြီးနှစ်စင်းမှာ ထိုမြစ်များအတွင်း သွားလာသော ရွက်လှေကြီး
များအနက် အလွန်ကြီးမားလှသော ရွက်လှေကြီးနှစ်စင်း ဆွဲငင်
သယ်ဆောင်ရလောက်အောင်ပင်ကြီးမား လွန်းလှပေသည်။

ထိုဖောင်ကြီးပေါ်၌ အဆောင်ဆောင်၊ အခန်းခန်းဖြင့်
ဖွဲ့စည်းအပ်သော ကြီးမားလှသည့်အဆောင်ကြီး ရှိသည်။ ထိုဖောင်
ကြီးနှင့်ထိုအဆောင်ကြီးကိုပင် နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးဟု ခေါ်ဆို
နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုနတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီး မည်မျှထင်ရှားကျော်ကြားပါ
သနည်းဟူမူ ထိုစဉ်ကသိုင်းလောကသားမှန်သမျှသည် နတ်စည်း
စိမ်ဖောင်ကြီး၏ သတင်းကိုသိရှိကြရသည်။ မသိရှိလျှင် သိုင်းသမား
မပီသပါဟု ပြောရမည့်ဘဝသို့ ရောက်သည်အထိ နတ်စည်းစိမ်
ဖောင်ကြီးသည် နာမည်ကြီးထင်ရှားလှသည်။

မှန်သည်။ သိုင်းသမားမှန်က နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးကို

သိရှိကြသည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ဆိုသည်အတိုင်း ဆန္ဒရမက်ကို ဖြည့်စွမ်းနိုင်သောအရာ၊ အသောက်အစားကို ဖြည့်စွမ်းနိုင်သောအရာ၊ လောင်းကစားလိုသည့် အာသီသကို ဖြည့်စွမ်းနိုင်သောအရာအားလုံးပါရှိသဖြင့် နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ဟု ခေါ်ဆိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဤဖောင်ပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်နှင့် နတ်စည်းစိမ်ခံစားသကဲ့သို့ ရှိနေပါမည်။

သိုင်းလောကသားများ ပြောစမှတ်စကားတစ်ခုတော့ရှိသည်။ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ပေါ်သို့ ရောက်ပြီးလျှင် လူဖြစ်ရကျိုး နှပ်ပြီဟု။

နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးအကြောင်း သိုင်းသမားများ လူပြောသူပြောများလှသော်လည်း တကယ်တမ်းနတ်စည်းစိမ်ဖောင်ပေါ်သို့ ရောက်ဖူးကြသူများမှာ လက်ချိုးရေတွက်၍ ရပေသည်။ ထို့ကြောင့် သိုင်းသမားအများစုမှာ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ပေါ်သို့ မရောက်ဖူးကြပါ။

မည်သူသည် နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ပေါ်သို့တက်ပြီး ဆန္ဒရမက်ဖြည့်ဖူးသနည်းဟု သိုင်းသမားများက မေးကြအံ့။ ခေါင်းခါသူချည်း တွေ့ရပါလိမ့်မည်။ ဆန္ဒရမက်ဖြည့်ဖူးသူသည် နောက်ကွယ်၌ ကွယ်ဝှက်ပုန်းလျှိုးနေပါလိမ့်မည်။

မည်သူသည် နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ပေါ်သို့ တက်ရောက်ပြီး သောက်စားဖူးပါသနည်းဟု မေးငြားအံ့။ ခေါင်းခါသူများကို အများစုတွေ့ရပါလိမ့်မည်။

မည်သူသည် နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ပေါ်သို့တက်ပြီး လောင်းကစားဖူးပါသနည်းဟု မေးငြားအံ့။ ခေါင်းခါသူ အများစုသာ တွေ့ပါလိမ့်မည်။

ဤမျှသိုင်းသမားများ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်နှင့် အထိအတွေ့နည်းရခြင်းကိုလည်း အပြစ်မတင်နိုင်ပါ။ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်သည် ခြောက်လတွင်တစ်ကြိမ်သာ မြစ်ဆုံဒေသ၌ ပေါ်ထွက်လာတတ်သောကြောင့်ပေတည်း။

တစ်နှစ်တွင်တစ်လပေ၊ တစ်လတွင်တစ်ရက်ထဲဟု ပြောရသည်ထက်တော့ နည်းနည်းသာသည်မှာ ခြောက်လတစ်ကြိမ်ပေါ်ပြီး၊ တစ်ကြိမ်ပေါ်လျှင် သုံးရက်မျှ ကြာတတ်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

သုံးရက်ဆိုသည်မှာ သုံးနေသုံးညတိတိသာဖြစ်သည်။ သုံးနေသုံးညတွေ့ပြီးနောက် ထိုဖောင်ကြီး ပျောက်ကွယ်သွားချည်းဖြစ်သည်။

ပေါ်သည့်ရက်ကတော့ အတိအကျမဟုတ်ပါ။ နှစ်သစ်ကူး

ပွဲတော်ရက်အတွင်းတွင် နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးပေါ်ထွက်တတ်ခြင်းပင်။ ဒုတိယအကြိမ်ပေါ်သည်မှာ ဆယ့်နှစ်လပိုင်းတစ်ရက်ရက်တွင် ပေါ်ထွက်တတ်သည်။

မြစ်ဆုံဒေသမှာ ကျယ်ပြန့်သဖြင့် မည်သည့်နေရာတွင်ပေါ်မည်ကိုလည်း မည်သူမျှ အတတ်မပြောနိုင်ပါ။ ပေါ်လာခြင်းမှာလည်း နေရာအပြောင်းအလဲများဖြစ်ပြီး ပေါ်လာခြင်းဖြစ်ပါသည်။

နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးမည်သို့ ပေါ်ထွက်လာတတ်ပါသနည်း။ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးပေါ်ထွက်လာပုံကို မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်ပါက ဤသို့ကြားကြရလိမ့်မည်။

နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးသည် နှစ်သစ်ကူးရက်များအတွင်း တစ်ရက်ရက်ထွက်ပေါ်လာပြီဆိုပါစို့။ သူသည် မြစ်ဆုံဒေသအတွင်း တစ်နေရာရာ၌ ကျောက်ချရပ်နားပေမည်။ သုံးရက်နှင့်သုံးညတိတိဖောင်ကြီးပေါ်လွင် ပေါ်ပွဲစားသောက်ပွဲကြီးကို ကျင်းပတော့သည်။ ဖောင်ပေါ်ဘက်ခွင့်ရှိသည့်သိုင်းသမားများသည် အနီးပျော်ပွဲရွှင်ပွဲစားသောက်ပွဲ၌ ပါဝင်ဆင်နွှဲပြီး နောက်ဆုံး နေအာရုံတက်ချိန်၌ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲစားသောက်ပွဲများပြီးဆုံးကြောင်း အသိပေးသည့် ခေါင်းလောင်းသံထွက်ပေါ်လာသောအခါ အိပ်မက်မှလန့်နိုးသူများကဲ့သို့ အထိတ်တလန့် ရပ်တန့်သွားကြ၏။

သူတို့၏ ပျော်ပါးစားသောက်ခြင်း ပြီးဆုံးသွားပေပြီ။ လောင်းကြေးတင်ရသော စားပွဲများလည်း ပြီးဆုံးသွားပေပြီ။ သူတို့ဖောင်ပေါ်မှ ဆင်းပေးရပေတော့မည်။ ဆင်းသက်ပေးရလေပြီ။

ဧည့်သည်သိုင်းသမားအားလုံးဆင်းသက်သွားလေသောအခါ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးအနီးတစ်ဝိုက်၌ မီးခိုးလုံးကြီးများ ထွက်ပေါ်လာပြီး နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးအား မမြင်ရသည်အထိ ငြိမ်သွားတော့သည်။ ထိုအခါ ဖောင်ကြီးနှင့်တွဲထားသော ရွက်လှေကြီးနှစ်စင်းကလည်း စတင်လှုပ်ရှားပြီးမည်သည့်နေရာသို့ ထွက်ခွာသွားမှန်းမသိဘဲ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

အချိန်စေ့၍ ထွက်ခွာရန်အချက်ပေးသည့် နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးပေါ်၌ တက်ရောက်ပျော်ပါးသူအချို့သိုင်းသမားများ အနက် အချို့သည် ဆင်းသက်မပေးလိုကြချေ။ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးပေါ်၌သာ တွယ်ကပ်နေလိုသည်။ ထိုသို့တွယ်ကပ်နေခဲ့သည့် သိုင်းသမားများလည်း သိုင်းလောကမှ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ကြရသည်။

နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးပျောက်ကွယ်သကဲ့သို့ သိုင်းသမားများလည်းပျောက်ကွယ်ရသည်။ ထူးဆန်းသည်မှာ ခြောက်လတာခွဲဖြစ် နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီး ပြန်ပေါ်လာသော်လည်း ထိုသိုင်းသ

မားများခမျာတော့ ပြန်မပေါ်လာတော့ပေ။ တကယ်တော့ ထိုသိုင်း သမားဘဝဆုံးသွားခြင်းသာ ဖြစ်ပေတော့သည်။ ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်ဖန် များသောအခါ မည်သည့်သိုင်းသမားမျှ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးပေါ် ဌ်တွယ်ကပ်မနေလိုတော့ပေ။ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်မှ အချက်ပေး သည်နှင့်ဖောင်ပေါ်၌ စည်းစိမ်ခဲစားနေကြသည့် သိုင်းသမားတိုင်း ဆင်းပြေးကြတော့သည်သာ။

နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီး၏ သတင်းဆိုးများကိုသိရှိကြသော် လည်း နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီး ပြန်ပေါ်လာသောအခါ သိုင်းသမား များနတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးနှင့် ကင်းကွာ၍မနေနိုင်ကြပြန်ပေ။

နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီး၏ စွဲမက်စေလှသော ယမကာ၊ လျှာရင်းမြက်စေသည့် အစားအသောက်၊ အလျှော့အစားကြီးမား လှသော လောင်းကစားပွဲငှား၊ နတ်သမီးတမျှ ချောမောလှသော ပျော်တော်ဆက်မယ်ကလေးများ၏ အညှအတာ အယုအယများ ကြောင့် နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးပေါ်သို့ ထပ်မံတက်ကြပြန်တော့ သည်။

နာမည်ကိုက နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ဟု ခေါ်ဆိုသည်မဟုတ် ပါလော။

နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီး၏ အကျော်ကြားဆုံး အမည်တစ်

ခုရှိသည်။ ဆိုလိုသည်မှာ နတ်ဒေဝီချင်းချင်းပင် ဖြစ်သည်။ နတ်ဒေဝီ ချင်းချင်းမှာ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီး၏ အကြီးအကဲပင် ဖြစ်သည်။

နတ်ဒေဝီချင်းချင်းမှာ အလွန်ပင် အထက်တန်းကျလှပြီး အလွန်ပင် ကြေးကြီးလှသော ပျော်တော်ဆက်တစ်ဦးပေတည်း။ သူမကို တွေ့ရန်လွန်စွာပင် ခက်ခဲလှသည်။

ခြောက်လတစ်ကြိမ်သာ ပေါ်ပေါက်လာတတ်သည့် နတ် စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးပေါ်၌ နတ်ဒေဝီချင်းချင်းနှင့် ရွှေလက်တွဲပျော် ခွင့်ရရန်မှာ လွန်စွာခက်ခဲလှသည့် ကိစ္စကြီးတစ်ခုပင် ဖြစ်ပေနေ တော့သည်။

ငွေကြေးမည်မျှချမ်းသာပါစေ၊ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးပေါ် သို့ တက်ရောက်ရန် တန်းစီစာရင်းပေးထားသူ လူတစ်ရာသာ နတ် စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးက လက်ခံသည်။ ထိုလူတစ်ရာကို ဧည့်ကြိုလှေ ငယ်ကလေးများက အခေါက်ခေါက်အခါခါ ပို့ပေးကြ၏။ လူတစ် ရာကုန်သောအခါ ဧည့်ကြိုလှေငယ်ကလေးများလည်း ပျောက်ကွယ် သွားတော့သည်။

လူတစ်ရာပြည့်သွားသောအခါ ကမ်းပေါ်၌ စောင့်နေသူ အများအပြားပင် ရှိသေးသည်။ ထိုလူများသည် နတ်စည်းစိမ်ဖောင် ကြီးပေါ်သို့ တက်ရောက်ခွင့်ရှိသေးသည်။ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ပေါ်မှ

ငွေကုန်၍ ပြန်လာသူအစား ကမ်းပေါ်မှ လူတစ်ယောက်သည်
ဖောင်ပေါ်သို့ ပြန်တက်ခွင့်ရှိသည်။

ထိုတက်ရောက်သွားသူသည် သူ့၌ပါသမျှ ငွေကြေး၊ ရွှေငွေ
လက်ဝတ်လက်စားပါသမျှ မကုန်မချင်း သုံးဖြုန်းပြီး လက်ချည်း
ဝလာဖြစ်သောအခါ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးမှ ထွက်ခွာလာတတ်
သည်။

နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးတွင် အဆောင်ဆောင် အခန်းခန်း
ရှိသည်။ ထိုအဆောင်များထဲ၌ ရတနာအိပ်ခန်းဆောင်ဟုခေါ်သည့်
အဆောင်တစ်ခုရှိ၏။ ထိုအဆောင်သည် ပိုးဖဲကတ္တီပါများဖြင့်
မွမ်းမံထားသည်။ ထိုအဆောင်ကား နတ်ဒေဝီချင်းချင်း၏ အဆောင်
ပေတည်း။

ချင်းချင်းနှင့်ရွှေလည်တွဲပျော်ခွင့်ရရေးမှာ လွန်စွာရခဲသည့်
အခွင့်အရေးကြီးပင်တည်း။ ချင်းချင်းနှင့် ပျော်ပါးခွင့်ရသူများမှာ
လက်ချိုး၍ ရေတွက်နိုင်လောက်သည်။

နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်မှာ ငါးနှစ်တာမျှ
ရှိနေပြီဖြစ်၍ ဆိုက်ကပ်သည့်အကြိမ်ပေါင်း ဆယ်ကြိမ်မျှရှိခဲ့ပြီ
ဖြစ်သည်။ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးပေါ် ပျော်မွေ့ခဲ့သူပေါင်းမှာ
လည်း တစ်ထောင်ကျော်မျှရှိသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ထိုငါးနှစ်အတွင်း ချင်းချင်းနှင့်အရက်သောက်ဖူးသူဟူ၍
တစ်ရာပင် မပြည့်တတ်သေးပေ။ သူမ၏ ရတနာခန်းမဆောင်
အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်၍ အိပ်ယာကြီးထဲ၌ ဝင်ရောက်အိပ်စက်ဖူး
သူကား ငါးဦးသာရှိသည်။

ထိုငါးဦးမှာ သိုင်းလောကတွင် အလွန်ထင်ရှားလှသူများ
ဖြစ်၏။ သိုင်းလောကတွင် နေတစ်ဆူ၊ လတစ်ဆူပမာ ထင်ရှားကျော်
ကြားသူများ ဖြစ်ကြသည်။

ချင်းချင်းနှင့် ပထမဦးစွာ အိပ်စက်ခွင့်ရသူများမှာ နံပါတ်
တစ် သိုင်းရာလေးဘုရင်ဝူတန်ပေါင်ချုံဖြစ်လေ၏။

ဒုတိယအိပ်စက်ခွင့်ရသူ သိုင်းသမားမှာ ဖုန်ပါစီအမည်
ရှိသိုင်းသမားကြီးဖြစ်၏။ ဖုန်ပါစီသည် ဓားဘုရင်ဝူတန်ပေါင်ကဲ့သို့
ပင် နာမည်ကျော်ကြားသူဖြစ်၏။ သူသည် သိုင်းလောက၌ ကျော်
ကြားထင်ရှားသော သိုင်းသမားဆယ်ယောက်အနက် နံပါတ်နှစ်
အဖြစ် ထင်ရှားသူဖြစ်သည်။

အထူးအိပ်ခန်းဆောင်ဝင်ခွင့်ရသူနောက်တစ်ဦးမှာ ဓား
ပြားကြီးကျန်းလွန်ဖြစ်၏။ ဓားပြားကြီးကျန်းလွန်သည် အလွန်
လေးလှသော ဓားပြားကြီးကိုကိုင်ကာ ပြိုင်ဘက်သိုင်းသမားတိုင်းကို
အနိုင်ယူခဲ့သူဖြစ်၏။ ဓားသမားများသည် ဓားပြားကြီးကို ယှဉ်မခတ်

နိုင်ခဲ့ချေ။

သူသည် ဝူတန်ပေါင်နှင့်ဖုန်စီပါတို့လောက် ထင်ရှားကျော်ကြားသူမဟုတ်ချေ။ သူကျော်ကြားမှုမှာ နယ်ကျဉ်းသည်။ ဤမြစ်ဆုံဒေသတစ်ဝိုက်တွင်သာ ဖြစ်သည်။ မြစ်ဆုံဒေသတစ်ဝိုက်ရှိ သိုင်းသမားများကိုမူ သူက ခိုလှုံမထားခဲ့ချေ။ ပြိုင်ဘက်ကင်းသိုင်းသမားကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။

ကျန်နှစ်ဦးမှာလည်း နယ်ခြားဒေသထိတ်ထိတ်ကြိ အေးသမားကြီးများ ဖြစ်ကြသည်။ နယ်ခြားဒေသမှ လာသူများမှာ ချင်းချင်းနှင့် အိပ်ခွင့်ရသူများဆိုတော့ သူတို့လည်း လူထူးများ ဖြစ်ကြပေသည်။

ထိုသိုင်းသမားငါးယောက်မှာ သိုင်းလောကထိပ်သီးသိုင်းသမားများဆိုသည်ကို သိုင်းလောကကလေးများ သိရှိကြပေသည်။ သူတို့ကို အားကျကြသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ချင်းချင်းနှင့် တွေ့ဖူးသူ အရက်သောက်ဖူးသူများက ချင်းချင်း၏ အချောအလှကို ရင်သပ်ရှုမောကြသောကြောင့်တည်း။

ချင်းချင်း၏ အသားစိုင့်ကလေးများမှာ ဝါဂွမ်းပတ်လေးများကဲ့သို့ နူးညံ့နေသည်ဟု သူတို့ကဆိုသည်။

အသားကလေးများ ဖြူဆွတ်နေပုံမှာ နှင်းပွင့်ကလေးများ

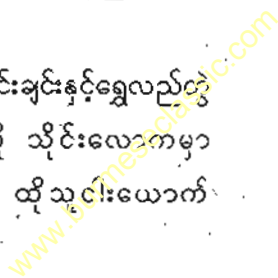
နှင့်တူသည်ဟု သူတို့က ပြောသည်။

သူမ၏အသံလေးမှာ စမ်းရေဖီးသံနယ်ငြိမ့်ညောင်းသာယာလှသည်ဟု ကဗျာစပ်ကြသည်။ ထို့အပြင် ချင်းချင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်အလှအပမှာ ကောင်းကင်မှ နတ်ဒေဝီတစ်ပါး၏ ပုံပန်းနယ်အလွန်လှပလှသည်ဟု ဆိုထုံးဖွဲ့ကြသည်။

အထူးခြားဆုံးအချက်မှာ ချင်းချင်း၏ အပြုံးဟုဆိုသည်။ မြူဆွယ်ချိုလှသောအပြုံးကြောင့် ယောက်ျားတိုင်း အရည်ပျော်ကျမတတ်ဖြစ်ကြရသည်ဟု ပြောကြသည်။

ဤကဲ့သို့ နတ်ဒေဝီချင်းချင်း၏ အလှကို တစ်ဆင့်စကားတစ်ဆင့်နားဖြင့် ကြားသိနေကြသော်လည်း ချင်းချင်း၏ အနုအရွယ်အပြုအစုတို့က မည်မျှစွမ်းဆောင်နိုင်ကြောင်းကိုမူ မည်သူမျှ မသိကြချေ။ သူမမည်မျှ အပြုအစုကောင်းကြောင်း အိပ်ရာထဲတွင် ယှဉ်တွဲအိပ်စက်ခွင့်ရသူများသာ သိရှိကြမေလိမ့်မည်။ ထိုသူများက ပြောပြမှသာ အပြုအစုမည်မျှကောင်းကြောင်း သိရှိကြပေလိမ့်မည်။

သို့သော် တစ်ခုထူးခြားသည်မှာ ချင်းချင်းနှင့်ရွှေလည်တွဲပျော်ခွင့်ရသည့်သိုင်းသမားကြီး ငါးဦးကို သိုင်းလောကမှာ လုံးဝမတွေ့ရတော့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထိုသူငါးယောက်

သိုင်းလောက၌ ပျောက်ကွယ်သွားပုံမှာ လွန်စွာထူးခြားလှသည်။
ထိုသူများ၏ အဖြစ်မှန်ကို သိုင်းလောကမှ တစ်စွန်းတစ်စမျှ
မသိကြတော့ချေ။

ဤသည်လည်း နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီး၏ ထူးခြားချက်
ကြီးတစ်ခုပင်။

အခန်း - ၂

လောကတွင် အကောင်းချည်း မရှိချေ။ ထို့အတူ အဆိုး
ချည်းလည်းမရှိချေ။ အကောင်းနှင့်အဆိုး ဒွန်တွဲနေသည်။ ထို့ကြောင့်
အကောင်းနှင့်အဆိုး၊ အဖြူနှင့်အမည်းတို့သည် အမြဲတမ်းတွဲနေ
တတ်သည်။ တွဲမနေဘဲ ပထမတွင် အဆိုးချည်းရှိနေသော်လည်း
မကြာမီ အကောင်းပေါ်လာတတ်သည်။ အကောင်းချည်းရှိသော်
လည်း မကြာမီအဆိုးပေါ်လာတတ်သည်။

နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီး၏ ဂုဏ်သတင်းကျော်ကြားသင်း

ပျံ့လှသည့်နည်းတူ နတ်ဒေဝီချင်းချင်း၏ ဂုဏ်သတင်းမှာလည်း ထင်ပေါ်ကျော်ကြားလှသည်။

သို့သော် နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီး၏ ယှဉ်ပြိုင်ဘက် ဖောင်တစ်ခုလည်း မကြာမီပင် ပေါ်လာသည်။ ထိုဖောင်ကား နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးလောက် မကြီးကျယ်လှသော်လည်း ဂုဏ်သတင်းကား နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီး ကျော်ကြားသကဲ့သို့ပင် ကျော်ကြားလှသည်။

မရဏဖောင်နက်မှာ ဝါးပိုးဝါးနက်များဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသောဖောင်ကြီး ဖြစ်သည်။ ထိုဖောင်မှာ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီး၏ ထက်ဝက်မျှမကငယ်သည်။ သို့သော် နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကျော်ကြားသကဲ့သို့ ကျော်ကြားသည်။

မရဏဖောင်နက်ကြီး၌ ကျယ်ခြင်း၊ လှပခန့်ခြားခြင်းလုံးဝ မရှိချေ။ သူ၏ ထူးခြားချက်မှာ လခိုက်ရက်များတွင်သာ ပေါ်လာတတ်ခြင်းပေတည်း။

မရဏဖောင်နက်သည် အမှောင်ထဲ၌ ပေါ်လာပြီး ငြိမ်သက်နေတတ်သည်။ သူသည် နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကဲ့သို့ပင် တစ်နှစ်လျှင် နှစ်ခါထွက်ပေါ်တတ်သည်။ အမှောင်ထဲတွင် ပေါ်လာပြီး အာရုံဏ်မတက်မီပင် ပျောက်ကွယ်တတ်သည်။

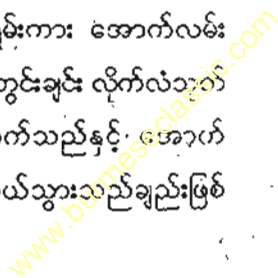
နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးမှာ သုံးရက်တိုတိုပေါ်လာပြီး

အထင်ကရပေါ်လွင်ထင်ရှားစွာ တည်ရှိသော်လည်း မရဏဖောင်နက်မှာ ရေပွက်ကဲ့သို့ "ပွက်ခနဲ" ပေါ်လာပြီး တစ်ညတာ ကုန်ဆုံးသွားသည်နှင့် ပျောက်ဆုံးသွားတတ်သည်။

ပေါ်လာပုံခြင်းကလည်းမတူ။ ပျောက်သွားပုံခြင်းကလည်း မတူသော ဖောင်နှစ်ဖောင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် မရဏဖောင်နက်ပေါ်လာသည့်ဒေသမှာ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကဲ့သို့ မြစ်ဆုံဒေသတွင် ချည်းသာ ပေါ်လာသည်မဟုတ်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဝမ်းဟိုမြစ်၊ တစ်ခါတစ်လေ ယန်စီမြစ်၊ တစ်ခါတစ်လေ ချင်းကျန်မြစ်တွင်လည်းကောင်း ပေါ်လာလေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း မြစ်ဆုံဒေသတွင် ပေါ်တက်သည်။

ထိုသို့ပေါ်သည့်နေရာများမှာ ထူးခြားချက်တစ်ခုရှိ၏။ ထိုမရဏဖောင်နက်ပေါ်ပြီးဆိုလျှင် ထိုပေါ်သည့် ဒေသတစ်ဝိုက်၌ အောက်လမ်းသိုင်းသမားများ လူဆိုး၊ လူရမ်းကားများရှိနေပြီဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

မရဏဖောင်နက်သည် လူဆိုးလူရမ်းကား အောက်လမ်းသိုင်းသမားဟူသည်များကို ပေါ်လာသည့်ညတွင်းချင်း လိုက်လံသွတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်လိုက်ရာ နံနက်အရုဏ်တက်သည်နှင့် အောက်လမ်းလူဆိုးလူရမ်းကားများသည် ပျောက်ကွယ်သွားသည်ချည်းဖြစ်

၏။

သာမန်အားဖြင့်ကြည့်လျှင် မရကစောင်နက်ဟူသည်မှာ အမင်္ဂလာဖောင်နက်၊ ကျက်သရေမရှိသောဖောင်နက်၊ မတော်မတရားလုပ်မည့်ဖောင်နက်ဟု ထင်မြင်ဖွယ်ရာရှိသော်လည်း တကယ်တမ်းအားဖြင့်မူ မရကစောင်နက်သည် ကောင်းသူကမ်း၊ မကောင်းသူပယ်သည့် ဖောင်နက်ကြီးသာ ဖြစ်သည်။ အောက်လမ်းသိုင်းသမားလူဆိုးလူရမ်းကားများက သူတို့၏ အသက်ပိဏ္ဍက်တို့ကို ချွေပစ်သဖြင့် ထိုဖောင်ကြီးအား မရကစောင်နက်၊ ကျက်သရေမရှိသောဖောင်နက်ဟု အမည်ပေးကပ်ပွန်းတပ်ကြခြင်း ဖြစ်၏။

ကြားရလျှင် နာမည်ဆိုးလှသော်လည်း မရကစောင်နက်၏ လုပ်ရပ်များက မွန်မြတ်လှသည်။ လူဆိုးလူရမ်းကားများကို ရှင်းလင်းခြင်းဖြစ်၍ လူကောင်းသူကောင်းများအတွက် ဘေးကင်းရန်ကင်းဖြစ်သွားသည်။ အေးချမ်းသာယာသွားလာလုပ်ကိုင် စားသောက်စွမ်းရရှိလာ၏။

မရကစောင်နက်ပေါ်လာပြီဆိုလျှင် တစ်ဦးဦးကတော့ သိစမြဲပင်။ ထိုတစ်ဦးဦးကစ၍ တစ်ယောက်ကတစ်ရာအဆုံးအုတ်အော်သောင်းနင်း သိစမြဲပင်။

ထိုအချိန်တွင် ထိုဒေသတစ်ဝိုက်က လူဆိုးလူရမ်းကားများ

၏ သွေးနီများ ဖုံးလွှမ်းသွားတတ်သည်။ ထိုဖောင်နက်ပျောက်သွားသောအချိန်တွင် ကမ်းများပေါ်၌ ပိတ်စနီများပေါ်တွင် ရေးသားထားသော စာများပလူပျံ့၍ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

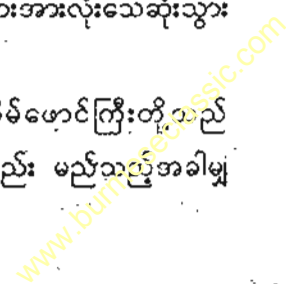
ဟိုသစ်ပင်ကြည့်လည်း ပိတ်စနီ၊ ဒီသစ်ပင်ကြည့်လည်း ပိတ်စနီများ တလူလူလွင့်နေတတ်သည်။ ထိုပိတ်စနီပေါ်တွင် စာများရေးသားခဲ့၏။

ရေးသားခဲ့သည့်အကြောင်းအရာများမှာ ထိုဒေသတစ်ဝိုက် မကောင်းမှုများကျူးလွန်နေသည့် မည်သည့်လူဆိုးလူသွမ်းများနှင့် ဝိုဏ်းဂဏများကို မရကစောင်က သုတ်သင်ရှင်းလင်းခဲ့ကြောင်း ရေးသားချက်များပင်တည်း။

သုတ်သင်သူများ၏ အမည်စာရင်းကို နံပါတ်စဉ်ထိုး၍ ရေးသားခဲ့ကြသည်။

မရကစောင်နက်ပေါ်ခဲ့သည်မှာ နံနက်အရုဏ်မတက်မီ လေးတွင်ပင် ဖြစ်သည်။ ထိုစာတမ်းနီများကို လူအများ ဖတ်ရှုပြီးနောက် မကြာမီ ထိုလူဆိုး၊ လူရမ်းကားများအားလုံးသေဆုံးသွားကြောင်း သိခွင့်ရကြပေသည်။

မရကစောင်နက်နှင့်နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးတို့သည် ခြောက်လတစ်ကြိမ်ပေါ်လာမြဲဖြစ်သော်လည်း မည်သည့်အခါမျှ

ထိပ်တိုက်မတွေ့ဆုံခဲ့ကြပေ။ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ပေါ်သည့်အရပ်
နှင့်မရကမောင်ပေါ်သည့်အရပ်သည် များသောအားဖြင့် တကွတ
ပြားစီသာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုဖောင်နှစ်ခုထိပ်တိုက်တွေ့လျှင်
မည်သို့ဖြစ်မည်နည်းဟု သိုင်းလောကသားတို့ ရင်ခုန်ကြရသည်မှာ
လည်း ထိုပေါ်လာသည့်အချိန်တိုင်းပင်ဖြစ်၏။ ထိုဖောင်နှစ်ခုမှာ
လည်း မည်သည့်အခါမျှလည်း ထိပ်တိုက်မတွေ့ကြချေ။

နတ်စည်းစိမ်ဖောင်နှင့်မရကမောင်တို့၏ ကွာခြားချက်မှာ
နတ်စည်းစိမ်ဖောင်သည် သူပေါ်လာသည့်ဒေသတစ်ဝိုက်မှ သိုင်း
သမားများ၏ စည်းစိမ်ရတနာများကို ကုန်အောင်ယူတတ်ပြီး
မရကမောင်ကမူ လူဆိုးလူသွမ်းသိုင်းသမားများ၏ အသက်ကို
ချွေယူတတ်ခြင်းပင်တည်း။

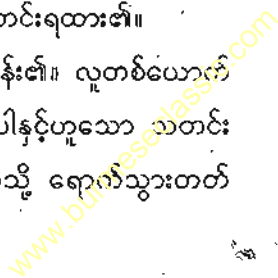
အချုပ်ဆိုရလျှင် နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးသည် မကောင်း
မှုဟူသမျှကို အားပေးပြီး မရကမောင်ကမူ မကောင်းမှုဟူသမျှကို
ဖယ်ရှင်းပေးပေသည်။

အခန်း - ၃

နှစ်သစ်ကူးပွဲတော်နီးလာချေပြီ။ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီး
သည် နှစ်သစ်ကူးပွဲတော်တွင် ပေါ်တတ်သည်။ ယခုတစ်ကြိမ် နတ်
စည်းစိမ်ဖောင်ကြီး ပေါ်မည့်နေရာမှာ မြစ်ဆုံအနောက်ပိုင်းဒေသဟု
သိုင်းသမားများက တိုးတိုးတိတ်တိတ် သတင်းရထား၏။

သတင်းဆိုသည်မှာ အလွန်ထူးဆန်း၏။ လူတစ်ယောက်
ဆီသို့ ထိုသတင်းရောက်သွားလျှင် မပြောပါနှင့်ဟူသော သတင်း
သည် အလွန်ပြောချင်သည့်သတင်းအဖြစ်သို့ ရောက်သွားတတ်

သည်။ အပေါက်တစ်ရာကို ပိတ်ဆို၍ ရချင်လျှင်ရမည်။ လူတစ်
သောက်၏ ပါးစပ်ကိုမူ ပိတ်ဆို၍ မရပေ။ ထို့ကြောင့် တိတ်တဆိတ်
ရသော ထိုသင်္ဘောများသည် လူအများသိရှိသွားသည့်သတင်းကြီး
ဖြစ်သွားတော့သည်။

ထိုသတင်းပျံ့နှံ့ခြင်းကြောင့် အဘယ်သို့ဖြစ်ပါသနည်း။
ကမ်းနဖူး၌ လူအများအပြား နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးကို စောင့်စား
နေကြခြင်းပင်တည်း။ လူအများသည် အုတ်အော်သောင်းနင်း
နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီး ပေါ်ထွက်လာသည်ကို စောင့်နေကြသည်။

လူများသည် အရုဏ်မတက်မီကပင် ရောက်နှင့်နေကြ
သည်။ အချို့လူများမှာ ယခင်ရက်ကတည်းက ရောက်ရှိနေကြ
သည်။

နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးမှာ သိုင်းလောကနှင့်သာပတ်သက်
သဖြင့် လာရောက်ကြည့်ရှုသူများမှာ အရပ်သားများ မဟုတ် ကြချေ။
အရပ်သားများဖြစ်ပါကလည်း သူ့အရပ်ဌာနနှင့်ကင်း ဝေးသော
ဤအရပ်သို့ လာရောက်ကြလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

သိုင်းသမားများမှာ မြစ်သုံးဆိုင်ဆီသို့ ငေးသူကငေးနေ
သည်။ စကားစမည်ပြောဆိုနေသူကပြောနေကြသည်။ အချို့မှာ
တစ်ကိုယ်တော်သိုင်းသမားများဖြစ်၍ သစ်ပင်အောက်တွင် စိတ်

ရှည်လက်ရှည်စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်။

ထိုအထဲတွင် ထူးခြားသော လူနှစ်ဦးပါရှိနေသည်။ တစ်ဦး
မှာ အဖြူရောင်ဝတ်စုံကို သေသပ်စွာဝတ်ဆင်ထားသော လူငယ်တစ်
ဦးဖြစ်ပြီး၊ တစ်ဦးမှာ အညိုရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည့်
အဘိုးအိုဖြစ်သည်။ ထိုသူနှစ်ဦးစလုံးသည် ဝတ်စုံများကို သေသပ်
သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသည်။ သူတို့သည် အခြားသူများကဲ့သို့
ဟိုမျှော်ငေး၊ ဒီမျှော်ငေးမလုပ်ကြဘဲ အလွန်ဣန္ဒြေရစွာ စောင့်ဆိုင်း
နေကြသည်။

လူငယ်၏အသက်မှာ နှစ်ဆယ်မျှရှိပြီး အဘိုးအိုမှာ အသက်
ခြောက်ဆယ်ခန့်ရှိပြီး ဖြစ်၏။ သူတို့၏ ဣန္ဒြေရမှုမှာ အခြားလူများ
နှင့် ခြားနားလှ၏။ လူးလာဆန်ခတ် ပျားပန်းခတ်နေသူများ၏
ကြားတွင် သူတော်စင်နှစ်ဦးနယ် တည်ငြိမ်လှပေသည်။

မြစ်ဆုံအတွင်း သွားလာနေသော လှေငယ်သမ္ဗန်များတို့
အတော်ရှင်းလင်းသွားပေပြီ။ သို့သော် လှေငယ်ကလေးတစ်စင်းမှာ
မြစ်ဆုံအတွင်း မျောလာနေသည်။

ဆိပ်ကမ်း၌ ဆိုက်ကပ်ထားသော လှေငယ်သမ္ဗန်နှင့်
ရွက်လှေကြီးများမှ ဝေါင်းစင်းစင်းနှင့် အိပ်ပျော်နေသူများကဲ့သို့
တည်ရှိနေ၏။

စောစောက တရွှေရွှေမျောပါလာသော လှေကလေးပေါ်တွင်မူ လူငယ်တစ်ယောက်ပါလာသည်။ ထိုလူငယ်သည် အသက်နှစ်ဆယ်ပင် ပြည့်ပုံမရသေးပေ။ အဝတ်အစားမှာ ဟောင်းနွမ်းသော်လည်း သပ်ရပ်သည်။ သူ၏ နှုတ်သီးသောမျက်နှာကလေးမှာ ခင်မင်စရာကောင်းသည်။

သူသည် လှေပေါ်၌ထိုင်နေသော်လည်း လှေတက်မကိုင်ချေ။ ထိုင်ရုံသာထိုင်နေသည်။ လှေမှာ ရေစီးနှင့်မျောနေသည်။

ထိုစဉ် မြစ်အကြောသို့ သိုင်းသမားတစ်ဦးက လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“ဟာ . . . ဟိုမှာ ကြည့်စမ်းဟေ့”

အလန့်စာကြား အော်ဟစ်သံသည် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ပျံလွင့်သွား၏။

မြစ်ကြောဘက်၌ မီးခိုးလုံးကြီးများ တလိမ့်လိမ့်ထွက်လာနေသည်။

“ဟာ . . . ဒါဆို နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးပေါ်တော့မယ်”
မမြင်ရသူများကလည်း

“ဘယ်မှာလဲဟေ့ . . . ဘယ်ဘက်မှာလဲ”

“မြစ်ကြောဘက်မှာ . . . မြစ်ကြောဘက်မှာ”

“ကြည့်စမ်း . . . မြစ်အကြောဘက်ကိုကြည့်စမ်း”

“ဟ . . . မီးခိုးလုံးကြီးပါလား”

“ဒါ . . . ဒါ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးပေါ့”

“သွား . . . သွား . . . အဲဒီမီးခိုးလုံးပေါ်တဲ့ကမ်းစပ်ကို

ပြေး”

“ပြေးကြဟေ့”

ရုတ်ရုတ်သံသံဆူညံသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး လူအများသည် ထိုးမီးခိုးလုံးထွက်ပေါ်လာရာ ကမ်းစပ်ဆီသို့ ပြေးလွှားသွားတော့၏။

ထိုအချိန်၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သူမှာ ဝတ်စုံဖြူဝတ်လူငယ်နှင့် ဝတ်စုံညိုဝတ်အဘိုးအိုတို့ပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ထွက်ပေါ်လာမည့် နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးကို မျှော်ကြည့်နေကြ၏။

မြစ်လယ်တွင် ထွက်ပေါ်နေသည့် မီးခိုးလုံးကြီးသည် တဖြည်းဖြည်းပါးသွားပြီး ရွက်လှေကြီးနှစ်စင်းတွဲထားသည့် နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးသည် တဖြည်းဖြည်း ပေါ်လာသည်။

“ဟေး . . . ဟေး . . . ဟေး”

“နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးပေါ်လာပြီဟေ့”

“ပြေး . . . ပြေး . . . ကမ်းစပ်ကိုပြေး”

အုတ်အော်သောင်းနင်း ဆူညံသံများကား ဆူညံနေ၏။
ထိုကြည့်နေသော လူငယ်သည် မတ်မတ်ထရပ်ပြီး နတ်
စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်လေ၏။

မှန်သည်။

မီးခိုးလုံးများ ကင်းရှင်းသွားသည်။

နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီး ပေါ်လာသည်။

မီးပုံး၊ မီးအိမ်များ လှပစွာ ထွန်းညှိဆင်ယင်ထားသော

နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးသည် ရင်သပ်ရွှေမော့အုံဩစရာ ပေါ်လာ
သည်။

လူအားလုံးမှာ ကမ်းစပ်သို့ ဆင်းပြေးကြလေပြီ။

ကမ်းပေါ်၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သူနှစ်ဦးမှာ လူငယ်နှင့်အဘိုးအိုသာ
ဖြစ်ပါ၏။ အဘိုးအိုသည် လူငယ်ကိုကြည့်လိုက်၏။ အဘိုးအို၏
အကြည့်မှာ အားအင်အပြည့်အဝပါသည်။

လူငယ်ကလည်း အဘိုးအိုကို ပြန်ကြည့်သည်။

“နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ပေါ်လာနေပြီ”

“အင်း ဟုတ်တယ်”

သူတို့သည် ဖောင်ကြီးကို လှမ်းကြည့်သည်။ အလွန်တရာ

လှပစွာ တည်ဆောက်ထားသော နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးပါပေ။

နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးမှ အနီရောင်လှေနှစ်စင်းသည်
ကမ်းစပ်မှ သိုင်းသမားများကို စတင်၍ သယ်ပိုးနေလေပြီ။

အဘိုးအိုက -

“အနီရောင်လှေနှစ်စင်းကို မြင်တယ်မဟုတ်လား”

လူငယ်က ခေါင်းညိတ်ပြီး ပြောသည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

အဘိုးအိုက -

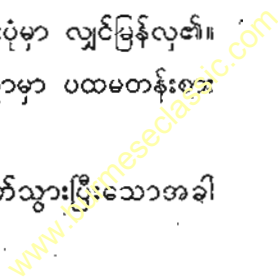
“အဲဒါ နေညိုကြိုတွေပဲ . . . နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ပေါ်ကို
အကြိုအပို့လုပ်ပေးတာ . . . အဲဒီနေညိုကြိုဖောင်တွေပဲ . . . အဲဒီ
လှေပေါ်ရောက်အောင်တက် ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဖြင့် သွားတော့”

အညိုရောင်ဝတ်စုံဝတ်သည့် အဘိုးအိုက ပြောဆိုလိုက်
သောအခါ လူငယ်သည် ဟုတ်ကဲ့ဟုဝန်ခံလျက် ကမ်းစပ်ဆီသို့
ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။ လူငယ်ပြေးသွားပုံမှာ လျှင်မြန်လှ၏။
ခလနှင့်ပမာတူသည်။ သူ၏ ကိုယ်ဖော့ပညာမှာ ပထမတန်းစား
တည်း။

အဖြူရောင်ဝတ်စုံဝတ်လူငယ်ထွက်သွားပြီးသောအခါ

အညိုရောင်ဝတ်စုံအဘိုးအိုလည်း ကမ်းစပ်၌ စုပြုံတိုးနေသူများဆီ
သို့ လှစ်ခနဲပြေးသွား၏။ မကြာမီ ထိုလူများကြားထဲသို့ ရောက်သွား
သည်။

နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးကို အနီးကပ်တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။
အဘိုးအိုသည် စူးရှတင်းမာသောအကြည့်ဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။

ဧည့်ကြိုလှေနှစ်စင်းကား ကမ်းစပ်သို့ ရောက်လုနီးနီးရှိနေ
ပေပြီ။

“ဝိုး”

“ဝှစ်”

“ဝုန်း”

သိုင်းသမားများသည် ဧည့်ကြိုလှေကမ်းဘက်သို့မရောက်
မီကတည်းက ခုန်ကူးလိုက်ကြရာ လေတိုးသံမျိုးစုံ မြည်သွားသည်။

ထိုလူများထဲ၌ အဘိုးအိုလည်းပါသည်။ အဘိုးအိုသည်
လှေပေါ်သို့ ပဟမဆုံးရောက်ရှိသူ ဖြစ်သည်။ သူသည် ထိုင်ခုံ၌ထိုင်
ရင်း အခြားလှေကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထိုလှေပေါ်၌ အဖြူ
ရောင်ဝတ်စုံဝတ် လူငယ်သည် အခန့်သား ရောက်ရှိနေလေပြီ။

“အင်း”

အဘိုးအိုလည်း ငြီးငြူသံလိုလို တစ်ချက်ပြုံးပြီး လူငယ်

အား ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ လူငယ်ကလည်း ခေါင်းညိတ်ပြ
သည်။ စကားတော့မပြောကြပေ။

လူငယ်နှစ်စင်းပေါ်တွင် လူပြည့်ပြီဖြစ်၍ လှေငယ်နှစ်
စင်းသည် နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးဆီသို့ ပြန်လှည့်လှော်ခတ်သွား
တော့သည်။

ထိုစဉ် မြစ်ရေပြင်ကြောတွင် . . .

လှေငယ်သည် နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးဆီသို့ ဦးတိုက်လှော်
ခတ်လာသည်။

လှေငယ်ကား အလွန်လျှင်မြန်လှ၏။ လှော်ခတ်သူက
ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် အားနှင့်အင်နှင့်လှော်ခတ်လေရာ လှေငယ်
သည် တစ်ရိပ်ရိပ်ပြေးနေလေ၏။

မကြာမီ လှေငယ်သည် နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီး၏ အနီး
သို့ရောက်လာသည်။ လူငယ်သည် လှော်တက်ကိုချလိုက်ပြီး လှေဝမ်း
ထဲမှ ကြိုးခွေကိုယူကာ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးသို့ ပစ်လိုက်၏။

“ဝိုး”

“ဝှစ်”

ထိုကြိုးထိပ်၌ သံချိတ်တစ်ခုကို ချည်နှောင်ထားလေရာ
ဆိုသံချိတ်သည် သစ်လုံးကြီးများ၌ သွားချိတ်လေ၏။ ထိုအခါ

လူငယ်သည် ကြီးကိုဆွဲယူလေရာ မကြာမီလှေငယ်သည် နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးဘေးသို့ ကပ်သွားသည်။ လူငယ်သည် နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးပေါ်သို့ တက်သွားလေသတည်း။

လူငယ်သည် ထပ်သားတန်း အကာများကို ဖြတ်ကျော်ပြီး သစ်လုံးဖောင်ကြီးပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ သူသည် လှည့်ပတ်အကဲခတ်နေစဉ် သူ့ဘေးသို့ အရိပ်တစ်ရိပ်ရောက်ရှိလာလေ၏။

“ဟေ့”

လူငယ်သည် လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

အသက်ခုနှစ်ဆယ်ခန့်ရှိ အနီရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် အဘိုးအိုတစ်ဦးတည်း။

“မင်း ငါပြောတာ မမှတ်မိဘူးလား”

အဘိုးအိုသည် လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုး၍ ပြောလိုက်လေ၏။

“မင်း ငါတို့နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးပေါ် ဒီလိုခိုးကြောင်ခိုးဝှက်တက်တာ နှစ်ကြိမ်ရှိခဲ့ပြီ . . . ခုဆိုရင် သုံးကြိမ်ပဲ . . . ငါတော့ ဒီတစ်ကြိမ် မင်းကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်တော့ဘူး”

ထိုစကားကြောင့် လူငယ်ကပြုံးသည်။

အဘိုးအိုသည် ပို၍ဒေါသထွက်သွားပြီး . . .

“မင်းဘာပြုံးတာလဲ . . . မင်းက ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုတက်လာရတာလဲ . . . ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ . . . ခြောစမ်းပါဦး”

“ဟင်း . . . ကျွန်တော်တော့ ခက်တော့တာပဲ”

“ဘာခက်နေတာလဲ ပြောစမ်း”

“ခက်တာပေါ့ ကျွန်တော်လာတိုင်း ပင်လယ်နဂါးကြီးနဲ့ လာတိုးနေတာကိုး”

“ဟေ့ မင်းဘာကိစ္စလာတာလဲလို့ မေးနေတယ် . . . မင်းလိုဆင်းရဲသားမျိုးနဲ့ ဒီနတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးက အပ်စပ်သလားကွ”

“အပ်စပ်သလား မအပ်စပ်သလားတော့မသိဘူး . . . အရင်ခြောက်လတုန်းက ကျွန်တော်လာခဲ့တဲ့ကိစ္စနဲ့ ဒီဖောင်ပေါ် အခုတက်လာတာပဲ . . . ကျွန်တော့်အဖေသတင်းကို နတ်ဒေဝီဆီမှာ မေးရအောင်တက်လာတာပါ”

အဘိုးကြီး၏ ဘွဲ့အမည်မှာ ပင်လယ်နဂါးဖြစ်၏။ အမည်ရင်းမှာ ဟိုက်ချီဖြစ်၏။ ဟိုက်ချီ၏အမည်သည် မြစ်ဝါမြစ်အနောက်ဘက်ကမ်းတွင် အလွန်နားပည်ကြီးသည်။

ထိုနားမည်ကို သိုင်းသမားတိုင်း ကြောက်ရွံ့ကြရသည်။ ထိုသို့ နားမည်ကြီးနေသော တိုက်ချီမှာ မြစ်ဝါမြစ်အနောက်ဘက်

ကမ်းမှ ထူးဆန်းစွာပျောက်ဆုံးသွားသည်။ ဤသို့ ပျောက်ဆုံးပြီး နှစ်အတန်ကြာသော် နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီး၏ အစောင့်အရှောက် များ၏ အချုပ်အဖြစ် နောက်ပိုင်း၌ ပြန်ပေါ်လာသည်။ ထိုအခါ သိုင်းလောကသားများ အံ့ဩကြတော့သည်။

မြစ်ဝါမြစ်အနောက်ဘက်ကမ်း၌ ဟိုက်ချီ၏ သြဇာကြီးမား ပုံမှာ လွန်စွာလက်ဖျားခါလောက်သည်။ ဤသို့ သြဇာကြီးမားနေ သူက နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီး၏ အစောင့်အရှောက်သာသာစွာ ဝင်လုပ်နေသည်မှာ အံ့ဩဘွယ်ရာပင် မဟုတ်ပါလား။

ယခု လူငယ်တက်ရောက်လာသည်မှာ ယခုအကြိမ်နှင့်ပင် ဆိုလျှင် သုံးကြိမ်သုံးခါရှိပြီ ဖြစ်၏။ ပင်လယ်နဂါးဟိုက်ချီက -

“ဒီမှာ သူငယ် မင်းကို ငါပြောမယ် . . . သေသေချာချာ နားထောင် . . . မင်းကို ငါသုံးကြိမ်သုံးခါ ခွင့်လွှတ်လိုက်မယ် နောက်တစ်ကြိမ်ဆိုရင်တော့ ငါ့ကို အဆိုးမဆိုနဲ့ . . . ခါ နောက်ဆုံးပဲ။”

လူငယ်က . . .

“ကျွန်တော် ပြောချင်တာက”

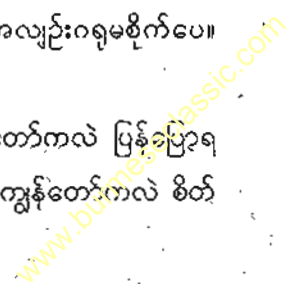
“မင်းပြောချင်တာကို မပြောပါနဲ့ . . . ငါပြောတာကို မင်းနားထောင်ပါ . . . ငါပြောမှာကလဲ ဟိုတစ်နှစ်ခွဲအချိန်တုံးက

ပြောခဲ့တဲ့စကားပါပဲ . . . နတ်ဒေဝီက မင်းလိုကောင်မျိုးကို တွေ့ ဆုံဖို့မပြောနဲ့ စိတ်ကူးထဲတောင် ထည့်မှာမဟုတ်ဘူး . . . မင်း အဖေအကြောင်းမေးလဲ သူ့သိမှာမဟုတ်ဘူး . . . သူက အတိတ် အကြောင်းတွေကို ခေါင်းထဲထည့်ထားတာမဟုတ်ဘူး . . . ပစ္စုပ္ပန် အကြောင်း ခေါင်းထဲထည့်ထားတာက . . . ဒီတော့ မင်းအနေနဲ့ နတ်ဒေဝီနဲ့တွေ့ဖို့ လုံးဝစဉ်းစားပါနဲ့ . . . နောက်ပြီး ဒီဖောင် ကြီးပေါ်ခိုးတက်ဖို့လဲ မစဉ်းစားပါနဲ့ . . . မင်းဟာ အသက်ငယ် ငယ်လေးရှိသေးတယ် . . . နောင်ကို အများကြီးလူလုပ်စရာ ကကြောင်းရှိတယ် . . . ကဲ ခုတစ်ကြိမ်တော့ ဖောင်ပေါ်က ပြန် ဆင်းပေးတော့ . . . နောက်တစ်ကြိမ်တက်လာလို့ကတော့ ငါမလွှတ်တော့ဘူးနော် . . . မင်းလူလုပ်လုပ် ဘာလုပ်လုပ် ငါဂရု မစိုက်တော့ဘူး . . . အသေသတ်တော့မယ် ကဲ . . . ဆင်းစမ်း”

ဟိုက်ချီက စိတ်ကိုလျှော့ထားဟန်ဖြင့် ရှည်လျားစွာ ပြော ကြားလိုက်၏။

လူငယ်က ဟိုက်ချီ၏စကားကို အလျဉ်းဂရုမစိုက်ပေ။ သူသည် ရယ်မောလိုက်လေ၏။

“ခင်ဗျားက ဒီလိုပြောတော့ ကျွန်တော်ကလဲ ပြန်ပြောရ တာပေါ့ဗျာ . . . ခင်ဗျား စိတ်မရှည်သလို ကျွန်တော်ကလဲ စိတ်

မရှည်တော့ဘူး... ကျွန်တော် ဒီတစ်ကြိမ်နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးပေါ်ကို တက်လာတာဟာ နောက်ဆုံးအကြိမ်ပဲဗျ”

“အေး... နောက်ဆုံးအကြိမ်ဖြစ်ပါစေ”

“ကျွန်တော့်စကားမဆုံးသေးပါဘူး... ဒီတစ်ကြိမ်မှာ နတ်ဒေဝီနဲ့မတွေ့လို့ကို မဖြစ်ဘူးဗျ... မတွေ့ရရင်တော့ မကောင်းမှုတွေလုပ်နေတဲ့ ဟောဒီနတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးကို မီးလောင်တိုက်သွင်းရမှာပဲဗျ”

လူငယ်၏ စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ စောစောက ကြိုပို့လုပ်နေသည့် လှေငယ်နှစ်စင်းသည် ဖောင်ကြီးဆီသို့ တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာလေပြီ။

ထိုစဉ် လူငယ်သည် နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးပေါ်ရှိ အဆောင်များဘက်သို့လှည့်၍ ကျယ်လောင်စွာ အော်လေ၏။

“ဗျို... နတ်သမီး... ဒေဝီ”

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်တွေ့ချင်လွန်းလို့ ဖောင်ကြီးပေါ်လာရှာတာ သုံးကြိမ်သုံးခါရှိနေပြီ... ကျုပ်ကို ခင်ဗျားက လာတွေ့ပါ... ခင်ဗျားဆီက ကျုပ်အဖေအကြောင်း သိချင်တယ်... ကျုပ်အဖေအကြောင်းမသိရမချင်း ဒီဖောင်ပေါ်က မဆင်းဘူး... ကျုပ်ပြောတာကြားရင် ခင်ဗျားအပြင်ထွက်ခဲ့ပါ

လူငယ်အသံကား ကျယ်လောင်လှသည်။

ပင်လယ်နဂါးဟိုက်ချိမှာ ထိတ်ထိတ်ပြာပြာ ဖြစ်သွားသည်။

မည်သို့လုပ်ရကိုင်ရမှန်းမသိဘဲ ဖြစ်သွားသည်။ အကယ်၍ အော်သံကိုသာ နတ်သမီးဒေဝီကြားသွားပါက ဟိုက်ချိမှာ ပြင်းထန်သော အပြစ်ဒဏ်ပေးခံရမည် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင်လယ်နဂါးဟိုက်ချိမှာ လူငယ်၏အပြုအမူအတွက် များစွာဒေါသထွက်သွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် ရှေ့သို့ခုန်ထွက်ပြီး လက်ကိုလျှင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားလိုက်၏။

“ဝှစ်”

“အ”

လူငယ်မှာ စကားမပြောနိုင်တော့ချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဟိုက်ချိက လူငယ်၏ လည်ပင်းကို ဆုပ်ကိုင်မိသွားပြီဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ လူငယ်၏ မျက်လုံးများသည် ချက်ချင်းပင် ပြူးထွက်လာသည်။ အသက်ကို ခဲရာခက်ဆစ်ရှနေရတော့သည်။

ဟိုက်ချိသည် အေးစက်စွာ ပြုံးလိုက်၏။ ဤလူငယ်ကို သတ်ရပေတော့မည်။ သူသည် လက်ကို ပိုညှစ်လိုက်၏။

“မင်းက ငါတောင်းပန်တာကို လက်မခံတော့ ... မင်းကို ငါးစာကျွေးရတော့မှာပဲ”

လူငယ်၏ မျက်လုံးများ ပြူးသထက်ပြူးလာလေပြီ။ အသက်ရှူလည်း မွန်းကြပ်နေလေပြီ။ သူသေတော့မည်။

ထိုစဉ် ...

“ဝှစ်”

“အား”

ပင်လယ်နဂါးတိုက်ချိန်၊ လူငယ်လည်ပင်းအား ညှစ်ထားသောလက်သည် ရုတ်တရက်ဖြုတ်ကျသွား၏။ သူ့ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က တိုက်ခိုက်လိုက်ပြီကို သူသိသည်။

သူသည် အလျင်အမြန်လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ သူ့နောက်၌ လူတစ်ယောက်ရပ်နေသည်ကို အထိတ်တလန့် တွေ့လိုက်ရသည်။ တွေ့ရသူကား ဝတ်စုံဖြူလူငယ်တစ်ယောက်တည်း။

လည်ပင်းအညှစ်ခံရသော လူငယ်မှာ သူ့လည်ပင်းကို ပွတ်နေသည်။

ပင်လယ်နဂါးတိုက်ချိန်မှာ သူ့နောက်နားသို့ ဝတ်စုံဖြူဝတ်

လူငယ်မည်သည့်အချိန်က ရောက်နေမှန်း မသိပေ။ သူသည် ဝတ်စုံဖြူဝတ်လူငယ်ကို သေချာစွာ ကြည့်လိုက်၏။

အနန်း - ၄

အကြောင်းပိတ်ပညာ

အဖြူရောင်ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသည့် လူငယ်မှာ ဖောင်ပေါ်သို့တက်ရောက်ပြီး ပြဿနာရှာသည်။ လူငယ်ထက်ကြီးသော်လည်း သိသိသာသာအသက်ကြီးပုံတော့မရချေ။ နှစ်နှစ်သုံးနှစ်ခန့်သာ အသက်ကြီးပုံရသည်။

သူ့ဝတ်ထားသည့်ဝတ်စုံမှာလည်း အဖိုးတန်အသားမျိုး

မဟုတ်သော်လည်း သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သည်။ ရုပ်ရည်မှာ အထက်တန်းကျသည်။

ထိုလူငယ်၏လက်သည် ပင်လယ်နဂါးဟိုက်ချီ၏ ညာဘက်ပခုံးပေါ်သို့ ရောက်နေသည်။ ဟိုက်ချီ၏ ညာလက်သည် လှေငယ်ပေါ်မှလူငယ်၏ လည်ပင်းကို လှမ်းညှစ်နေသည့် လက်ပင်ဖြစ်တော့သည်။

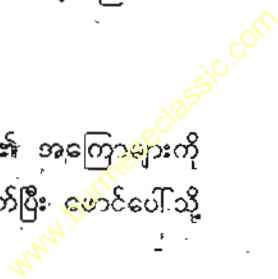
တကယ်တော့ ဝတ်စုံဖြူနှင့်လူငယ်သည် ဟိုက်ချီ၏ ညာလက်ကို အကြောကိုင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဟိုက်ချီ၏ညာလက်သည် ထုံကျင်ပြီး အရုပ်ကြိုးပြတ်အောက်သို့ တန်းလန်းကျသွားသည်။

ဟိုက်ချီသည် လူငယ်၏သိုင်းပညာမှာ မိမိထက်အဆပေါင်းများစွာသာသည်ကို သိရှိလိုက်သည်။ ထိုသို့ သိလိုက်သဖြင့် ဟိုက်ချီသည် လူငယ်အားရန်ပြုရန် လုံးဝမကြံစည်ဝံ့တော့ချေ။ လူငယ်၏ မျက်နှာကိုသာ ငေးကြောင်ကြည့်နေမိတော့သည်။

ဝတ်စုံဖြူနှင့်လူငယ်က

“ခင်ဗျား ဘာကိုကြည့်တာလဲ”

သူသည် ပြောပြောဆိုဆို ဟိုက်ချီ၏ အကြောများကို ထိုးပိတ်လိုက်ရာ ဟိုက်ချီမှာ အကြောများပိတ်ပြီး ဖောင်ပေါ်သို့

လဲကျသွားလေသည်။

ဟိုက်ချီ၏ လည်ပင်းညစ်မှုဒဏ်မှ လွတ်မြောက်သွားသူ လူငယ်သည် လာရောက်ကယ်တင်သူ လူငယ်အား ဦးညွတ်ဂါရဝဖြူဖြူ ကျေးဇူးတင်စကားပြောလိုက်၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ . . . ခွင့်ပြုပါဦး”

ထိုစကားကို ပြောပြီးသည်နှင့် လူငယ်သည် ဖောင်ပေါ် အဆောင်များဆီသို့ ခြေဦးလှည့်လိုက်လေ၏။

“ဟေ့ ညီလေး ခဏနေပါဦး”

ဝတ်စုံဖြူနှင့်လူငယ်က လှမ်းတားလိုက်သောအခါ လှေပေါ်မှလူငယ်သည် ခြေလှမ်းရပ်ပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာများလဲ အစ်ကို”

“ညီလေး ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ”

လူငယ်သည် နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးပေါ်မှ အဆောင်များဆီသို့ မေးငေါ့ပြလေ၏။

“ဒီလိုလား . . . ဒီလိုဆိုရင် သိပ်မလောနဲ့ . . . အစ်ကို့ လဲအထဲကို သွားမလို့ပဲ . . . အတူတူသွားကြတာပေါ့”

“ဟုတ်တဲ့အစ်ကို”

“ဒီလိုဆိုရင် ဒီပင်လယ်နဂါးကြီးကို လူမမြင်ရအောင် ထောင်

ကိုပို့ရမယ်”

ဝတ်စုံဖြူလူငယ်သည် ပင်လယ်နဂါးကြီး၏ခန္ဓာကိုယ်အား သယ်ပိုးလျက် လူမရှိသည့်ထောင့်တစ်ထောင့်သို့ ပို့လိုက်လေ၏။

လှေပေါ်မှ လူငယ်သည် ဝတ်စုံဖြူလူငယ်ကို လွန်စွာရိုသေလေးစားစွာသွား၏။ ယခုပင်လျှင် သူ့အသက်ကိုကယ်လိုက်ပြီး သူနှင့်အတူအဆောင်ထဲသို့ လိုက်မည်ဟုလည်း ပြောနေသည်။

ဝတ်စုံဖြူနှင့်လူငယ်သည် သူ့ကိုညီအစ်ကိုသဖွယ် သဘောထားကြောင်း သူသိရှိမိသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဧည့်ကြိုလှေကလေးများသည် ဧည့်သည်များကို နှစ်ခေါက်မျှ သယ်ဆောင်ပြီးလေပြီ။ ဧည့်သည်များလည်း အတော်အသင့်ဖောင်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိနေကြလေပြီ။

ဧည့်ကြိုလှေကလေးများကလည်း ဧည့်သည်များကို ထပ်မံကြိုဆိုရန် ပြန်လည်ထွက်ခွာနေကြလေပြီ။

ပင်လယ်နဂါးဟိုက်ချီမှာတော့ ထောင့်တစ်ခုတွင် ကျေးကျေးလေး ဖြစ်နေသည်။ သူသည် အကြောအားလုံး ပိတ်ထားခံရသဖြင့် စကားပင် မပြောနိုင်တော့ချေ။

လူငယ်နှစ်ယောက်သည် ဖောင်ကြီး၏အတွင်းပိုင်းသို့ လျှောက်လာကြ၏။

ဝတ်စုံဖြူလူငယ်က

“ညီလေးရဲ့ နာမည်က ဘယ်သူလဲ”

လှေပေါ်က လူငယ်က ရိုသေစွာပြောသည်။

“ကျွန်တော့်နာမည်က ဖုန်ယင်လို့ခေါ်ပါတယ် . . .

အစ်ကိုအမည်ကရောဟင်”

“အစ်ကိုနာမည်က ဟူဟုန်လို့ခေါ်တယ်”

သူတို့သည် စကားတပြောပြောနှင့် လျှောက်လာကြရာ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ပေါ်ရှိ ခန်းမဆောင်အရှေ့အဝင်ဝသို့ ရောက် ရှိလာတော့၏။

ထိုခန်းမဆောင်ရှေ့တွင် ချောမောလှပသော မိန်းမချော လေးတစ်ယောက်က ဝင်လာသမျှ ဧည့်သည်များကို ဆီးကြိုလျက် ရှိသည်။

“ကြွကြွပါရှင် . . . နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးက ကြိုဆို လျက်ရှိပါတယ်”

ဝူဟုန်သည် ထိုမိန်းကလေးကို အကဲခတ်လိုက်ရာ အလွန် တရာချောမောလှပသော မိန်းကလေးဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရလေ သည်။

သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်အမိုအဟိုက်များ အထင်းသားပေါ်လွင်

စေမည့် ပါးပါးလျားလျားပိုးသားပန်းရောင်နုနုကို ဝတ်ဆင်ထား သည်။

ပန်းပေါင်းဆီများ သုတ်လိမ်းထားသဖြင့် သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ် မှာ မွှေးကြိုင်သင်းပျံ့လျက်ရှိသည်။

သူမကြိုဆိုပုံမှာ မည်ကားမတ္တကြိုဆိုပုံမဟုတ်ချေ။ သူမ သည် ဝူဟုန်၏ လည်ပင်းကိုဖက်ရန် ရှေ့သို့တိုးလာနေသည်။

ဝူဟုန်က နောက်သို့လှည့်ကြည့်ပြီး ပြောလေ၏။

“ညီလေး တွေ့လား . . . နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးရဲ့ ကြိုဆိုပုံက ဘယ်လောက်ကောင်းသလဲ . . . ဒီမိန်းကလေး ငါ့ လည်ပင်းဖက်တာကို ငါမခံလိုလို့ မဟုတ်ဘူး . . . ညီလေးအနေနဲ့

သူ့ကြိုဆိုပုံကိုခံစားစေချင်လို့ သူ့ကို ညီလေးဆီကို လွှဲပေးလိုက်တယ်”

သူသည်ပြောပြောဆိုဆို မိန်းကလေးကို ရှောင်တိမ်းလိုက် ပြီး ခါးတို ဖမ်းကိုင်၍ ဖုန်ယင်ဆီသို့ တွန်းပို့လိုက်သည်။

ဖုန်ယင်မှာ မိန်းကလေးများနှင့် ပတ်သက်၍ အတွေ့အကြုံ ရှိသူမဟုတ်ပေ။ ဝူဟုန်ထိုသို့ ပြောလိုက်စဉ် မျက်နှာနန်းမြန်းသွား သည်။

ဝူဟုန်က မိန်းကလေးကို တွန်းပို့လိုက်ရာ သူသည် မိန်းကလေးကို မထိရဲမကိုင်ရဲခဲ့သဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားမိလေ၏။

ထို့ကြောင့် မိန်းကလေးမှာ ဆီးပွေ့မည့်သူမရှိပဲ ကြမ်းပေါ်သို့ ပစ်လဲကျသွားလေ၏။

လဲကျသည့်အရှိန်မှာ အတော်များသဖြင့် သူမသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ တော်တော်နှင့် ထမလာနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။

ထိုစဉ် ခရမ်းရောင်ဝတ်စုံရှည်ဖားဖားကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက် အပြေးအလွှားရောက်ရှိလာပြီး လဲကျနေသည့် မိန်းမပျိုလေးကို ပွေ့ထူပေးသည်။

“ဟင်”

ခရမ်းရောင်မိန်းမပျိုမှာ လွန်စွာအံ့အားသင့်သွားလေ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ပန်းနုရောင်မိန်းမပျိုမှာ သာမန်လဲကျခြင်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ . . . အလွန်တရားအဆင့်မြင့်လှသည့် အကြောပိတ်ခံလိုက်ရသည့်အတွက် ဤသို့ လဲကျခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိလိုက်ရသည်။

“ဒါ . . . ဒါဟာ”

သူမသည် ထိုမျှသာ ပြောနိုင်သည်။ ပန်းနုရောင်မိန်းကလေးကတော့ မည်သည့်စကားမျှ မပြောနိုင်ပေ။

ခရမ်းရောင်ဝတ်စုံမိန်းမပျိုသည် ဝှံ့ဟုန်ကိုလည်းကောင်း၊ ဖုန်ယင်ကိုလည်းကောင်း တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ဖောင်ပေါ်တက်လာသည် ဧည့်သည်သိုင်းသမားများက မိမိအား ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်ကို အကဲခတ်မိသည်။

ဧည့်သည်သိုင်းသမားအဖြစ်မှန်ကို ငယ်သွားလျှင် နတ်စည်းဝိမ်ဖောင်ကြီးကို အထင်သေးသွားကြပေလိမ့်မည်။ ဤအဖြစ်တော့မည်သို့မျှ အရောက်မခံနိုင်ချေ။

မိန်းကလေးသည် လျှပ်တစ်ပြက် ဉာဏ်ထုတ်လိုက်၏။ သူမ၏ မျက်နှာ၌ အပြုံးစကလေး ပေါ်လာသည်။ သူမသည် ပန်းနုရောင်မိန်းကလေး၏ ဆံပင်များကို သပ်တင်လိုက်ပြီး . . .

“ဪ . . . ညီမလေးကလဲ ခက်ပဲခက်သေးတော့ . . .

ညီမလေးရယ် နေမကောင်းပဲနဲ့ ဧည့်သည်တွေကို ဧည့်ခံရတယ်လို့ ကံ ညီမလေးကို မမပြန်ပို့ပေးမယ် . . . ကိုယ့်အခန်းထဲမှာ ကိုယ်ကောင်းကောင်း အနားယူပေတော့”

ခရမ်းရောင်နဲ့မိန်းကလေးက ပြောသည့်စကားကို သိုင်းသမားများအားလုံးကြားအောင် တမင်ပင် ကျယ်ကျယ်ပြောဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူမသည် ပန်းနုရောင်မိန်းကလေးကို ပွေ့ချီကာ အနောက်ဘက်အဆောင်ဆီသို့ လျှောက်သွား၍ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ဝိုင်းကြည့်နေသည့် သိုင်းသမားများလည်း အဆောင်များ ဆီသို့ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ဂူဟုန်သည် ခရမ်းရောင်မိန်းကလေး ထွက်သွားရာအ ဆောင်သို့ လိုက်ကြည့်နေသည်။ ဖုန်ယင်လည်း လိုက်ကြည့်နေသည်။

ဂူဟုန်သည် ဖုန်ယင်ကိုကြည့်ပြီး လက်ဆွဲခေါ်ကာ စားဖွဲ့ တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြ၏။ ဖုန်ယင်က -

“အစ်ကို့ဂူဟုန်”

“ဘာလဲညီလေး”

“ဟိုပန်းနုရောင် ဧည့်ကြိုမိန်းကလေးက ဘာဖြစ်သွားတာ လဲဟင်”

ဂူဟုန်က ပြုံးလိုက်၏။ ဖုန်ယင်သည် သိုင်းပညာနှင့် ပတ် သက်၍ ဘာမျှအတွေ့အကြုံမရှိကြောင်း သူသိသွားသည်။

ဂူဟုန်သည် ခရမ်းရောင်မိန်းကလေး ထွက်သွားသည်နှင့် အဆောင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်ရင်း ဖုန်ယင်၏ အမေးကို ပြန်မေး လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်သွားလို့လဲ”

“သူ့ကြည့်ရတာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားသလိုပဲ . . . ပုံမှန်တော့ မဟုတ်ဘူး အစ်ကို”

“ညီလေး ဘယ်လိုဆင်သလဲ”

“ဘယ်လိုမှ မထင်တတ်ပါဘူး”

“သူ့အကြောပိတ်ခံလိုက်ရတာ”

“အကြောပိတ်ခံလိုက်ရတာ ဟုတ်လား”

“အစ်ကိုပိတ်လိုက်တာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟာ . . . တကယ်အံ့ဩစရာပဲ . . . အစ်ကို ဘယ်လို လုပ်လိုက်တာလဲဗျာ . . . ကျွန်တော်ဖြင့် မျက်စိတောင်လည် တယ် . . . ဘယ်အချိန်ကများ ပိတ်လိုက်တာလဲဗျာ . . . အံ့ရော အံ့ရော”

“ညီလေး ဘာမှ မသိဘူးလား”

ဂူဟုန်အမေးကြောင့် ဖုန်ယင်တွေဝေသွားသည်။

“အစ်ကို ဘာကို မေးတာလဲ”

“အခု အစ်ကို အကြောပိတ်လိုက်တာကို ညီလေးမသိဘူး လား”

“မသိပါဘူး”

“အကြောသဘောတွေကို နားလည်သလား”

ဖုန်ယင်က သွက်လက်စွာ ဖြေသည်။

“နားလည်ပါတယ် အစ်ကို”

သိုင်းပညာ ဘာမျှမတတ်သူဟု သူထင်ခဲ့သည့်အထင် မှားသွားမြဲဖြစ်ကြောင်း ဝူဟုန်သိလိုက်သည်။

“ညီလေးက သိုင်းပညာတတ်တာပေါ့”

“နည်းနည်းပါးပါးတော့တတ်ပါတယ် . . . အခု အစ်ကို အကြောပိတ်လိုက်တာကိုတော့ ကျွန်တော် မသိပါဘူး”

ဟုတ်ပြီ၊ သည်ကောင်လေး သိုင်းပညာအနည်းအပါးတော့ တတ်သည်ဟု ဝူဟုန်က အသိအမှတ်ပြုလိုက်သည်။

“အစ်ကို အသုံးပြုလိုက်တဲ့ပညာက အရိပ်မဲ့အကြောပိတ် ပညာပါ”

“ကျွန်တော်တစ်သက်မှာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေးဘူး . . . တော်တော်အဆင့်မြင့်တဲ့ပညာပဲနော်”

“သိပ်အဆင့်မြင့်တာတော့မဟုတ်ဘူး . . . ညီလေးလို အကြောသဘောတရား နားလည်နေရင် သင်ရတာ သိပ်မခက်ပါ ဘူး”

“အစ်ကိုဝူဟုန်”

“ဘာလဲညီလေး”

“ကျွန်တော်အရိပ်မဲ့ အကြောပိတ်ပညာကို လေးကျင့်ရင်

ဘယ်လောက်ကြာမလဲ အစ်ကို”

“ညီလေးကို မေးမယ် . . . ညီလေးသာ သွေးကြောတွေ ရဲ့တည်နေရာ သွေးကြောလှည့်လည် စီးဆင်းပုံကို သိထားရင် ဒီပညာကို သင်ဖို့သိပ်မခက်ခဲပါဘူး”

“ဟုတ်လား . . . သိပ်မခက်ဘူးလား အစ်ကို”

“မခက်ပါဘူး . . . အကြောပိတ်ပညာရဲ့ အခြေခံသဘော တရား . . . အကြောပိတ်တဲ့လက်ရဲ့ထားသို့ပုံ ထားသို့နည်း . . . အဲဒါတွေကို ပြောပြမယ် . . . တစ်ထိုင်တည်းနဲ့ နားထောင် ပေတော့”

ဝူဟုန်သည် အရိပ်မဲ့အကြောပိတ်နည်းပညာကို ဖွင့်ဆို ရင်းလင်းပြနေလေတော့သည်။ ဖုန်ယင်သည် တလေးတစား နား ထောင်နေတော့သည်။

အခန်း - ၅

ရက်စက်သောအပိန်

ခရမ်းရောင်မိန်းကလေးသည် အဆောင်များ၏ အနောက်
ဘက်မှ အခန်းငယ်တစ်ခုထဲသို့ ရောက်ရှိလာ၏။ သူမလက်ထဲတွင်
ပန်းနုရောင်မိန်းကလေးကို ပွေ့ချီထားသည်။

အခန်းထဲ၌ မိန်းမတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ချောမောလွန်းလှ
သည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ရှိနေသည်။ အခန်းထဲသို့ ခရမ်းရောင်

မိန်းကလေးဝင်လာသည်နှင့် ထိုယောက်ျားကလေးသည် ကမန်း
ကတန်းထရပ်လိုက်သည်။

“ဟာ . . . ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ . . . သူ့သတိမေ့နေတာ
မဟုတ်လား”

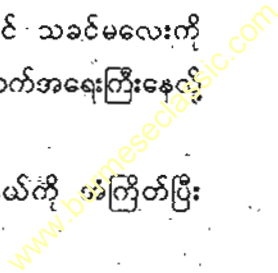
သူသည် ပျော့ခွေနေသော ပန်းနုရောင်မိန်းကလေးကို
ကြည့်ကာ လှမ်းမေးလိုက်သည်။ ခရမ်းရောင်မိန်းကလေးက
သူ့အမေးကို မဖြေပါ။ ပြောစရာရှိသည်ကို အရေးတကြီးပင် ပြော
ပါသည်။

“သခင်မလေးကို မြန်မြန်ခေါ်ပေးစမ်းပါ . . . သိပ်အ
ရေးကြီးတယ် . . . ပြဿနာတစ်ခုပေါ်နေတယ်”

ခရမ်းရောင်မိန်းကလေး၏ အရေးတကြီးပြောဆိုလိုက်သံ
ကြားလိုက်ရသောအခါ ဟိုလူငယ်၏ မျက်နှာသည် တင်းခနဲ ဖြစ်
ပွား၏။ ထိုလူငယ်သည် အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ခန့်ရှိနေလေပြီ။
ထိုလူငယ်က . . .

“ငါတစ်ယောက်လုံးရှိနေတာတောင် သခင်မလေးကို
ခေါ်ရဦးမလား . . . ပြဿနာက ဘယ်လောက်အရေးကြီးနေလို့
လဲ . . . ငါ့ကို ရှင်းပြစမ်းစမ်းပါဦး”

ခရမ်းရောင်မိန်းကလေးသည် လူငယ်ကို အကြိတ်ပြီး

ကြည့်လိုက်၏။

“ကောင်းပြီ . . . ကျွန်မဘာမှ မပြောတော့ဘူး . . . ကျွန်မ တာဝန်ကတော့ကုန်နေပြီ . . . အရေးကြီးမကြီးဘူး ဆိုတာကတော့ ယိချီကို ရှင်ကိုယ်တိုင် စစ်ဆေးကြည့်ပေတော့ . . . အဲဒါဆိုရင် ရှင့်အတွက် အဖြေထွက်လာမှာပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆို သူမသည် ယိချီကို ခုတင်ပေါ် တင်ပေးလိုက်သည်။

ခရမ်းရောင်မိန်းကလေး၏ အပြောကြောင့် မိန်းမပမာ ချောမောလှသော ထိုလူငယ်သည် တစ်ချက်မျှ တွန့်ခနဲဖြစ်သွား၏။ သို့သော် မေ့နေသလိုဖြစ်နေသော ယိချီ၏ဘေးတွင် ရပ်လိုက်၏။

သူသည် မိန်းကလေးကို စစ်ဆေးကြည့်တော့သည်။

တခဏမျှစစ်ဆေးပြီး နောက်လူငယ်၏ မျက်လုံးအစုံသည် ဝိုင်းစက်ဖြူးကျယ်သွားကော့သည်။ ထိုလူငယ်၏ အံ့ဩပုံမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ အံ့ဩသည့်ပုံမျိုးပင်။ အလွန်တရာ မိန်းမနှင့်တူလှ၏။ မိန်းမအဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်လိုက်ပါက ပီတိ မိန်းကလေးဟုသာ ထင်ကြပေလိမ့်မည်။

“ဟာ”

သူသည် ဟာဟု အာမေဇိုတ်သံထွက်ပြီးသည်နှင့် ထပ်တူ

စကားများကို ဆက်တိုက်ရေရွတ်တော့သည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး . . . မဖြစ်နိုင်ဘူး . . . မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ထို့နောက်ဆက်၍

“ဒါလုံးဝမဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စပဲ . . . ဟုတ်တယ် လုံးဝမဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စ”

သူသည်ခရမ်းရောင်မိန်းကလေးကိုကြည့်ပြီး အံ့ဩစွာ ပြောပြန်၏။

“ဒါ . . . ဒါ လုံးဝ မယုံနိုင်စရာပဲ”

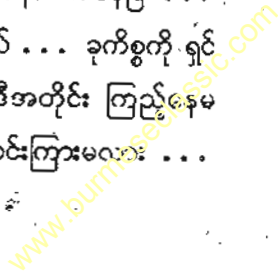
ခရမ်းရောင်မိန်းကလေးသည် လူရွယ်၏စကားသံကို သံယောင်လိုက်ပြီး ပြောလေ၏။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး . . . မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ထို့နောက်ဆက်ပြောသည်။

“ကဲ . . . ရှင်အခုသိပြီ မဟုတ်လား . . . ဒီလောကမှာ

မဖြစ်နိုင်တာ ဘာမှမရှိဘူးဆိုတာ အခုပြဿနာပေါ်နေပြီ . . . ဒီထက်ကြာရင် ယိချီဒုက္ခရောက်သွားနိုင်တယ် . . . ခုကိစ္စကို ရှင် မဖြေရှင်းနိုင်ဘူးဆိုတာ အခုသိရပြီ . . . ဒီအတိုင်း ကြည့်နေမလား . . . သခင်မလေးကိုပဲ သွားအကြောင်းကြားမလား . . . အဲ . . . ပြော”

မိန်းမချောချောသော လူငယ်သည် ဆတ်ခနဲခေါင်းထောင် လာလေ၏။

“ဒီမှာ တုံဟွေး... ငါ့ကို ဒီလိုအမှုအရာမျိုး... ဒီလို လေသံမျိုးနဲ့ ထပ်မပြောနဲ့... နောက်တစ်ခါ ထပ်မကြားချင်ဘူး” သူသည် မျက်နှာနိုးမြန်းနေပြီး ခန္ဓာကိုယ်လည်း တုန်လာ သည်။

ခရမ်းရောင်မိန်းကလေးသည် မဲ့ပြုံးပြုံးလေ၏။

“ဒီမှာ ရှင်သေသေချာချာနားထောင်... ရှင့်ကို ကျွန်မ စကားပြောချင်လွန်းလို့ လာပြောနေတာမဟုတ်ဘူး... အခုကိစ္စ က ကျွန်မကိစ္စမဟုတ်ဘူး... ယိချီကွဲဖြစ်နေလို့လာပြောရတဲ့ ကိစ္စ... ယိချီဘာမှမဖြစ်ရင် ရှင်နဲ့ဘာမှပြောစရာမလိုဘူး... ကျွန်မအလိုနဲ့ ရှင့်ကို ဘယ်နှစ်ခါမျှ စကားလာပြောဘူးသလဲ... နားလည်စမ်းပါ... မလွဲသာမရှောင်သာတဲ့ကိစ္စကြောင့် ရှင့်ကို လာစကားပြောနေရတယ်ဆိုတာ နားလည်စမ်းပါ”

မိန်းကလေးသည် လူငယ်၏ တင်စီးစကားကို တစ်ခွန်းပင် မခံဘဲ တက်တက်လန် ပြန်ပြောလေ၏။ မိန်းကလေး၏ လေသံ သည် လုံအစင်းပေါင်း ရာထောင်နှင့် ထိုးလိုက်သကဲ့သို့ ရှိနေလေ ၏။ ထိုစဉ်...

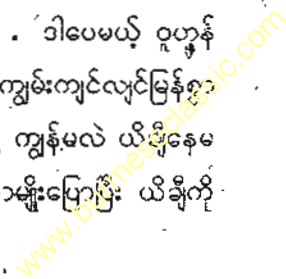
“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲဟေ့”

သူတို့နှစ်ဦးပြောဆိုနေသည့် နောက်ကြောဘက်နံရံအတွင်း မှ နတ်ဒေဝီချင်းချင်း၏ အသံထွက်ပေါ်လာလေရာ နှစ်ယောက် စလုံး ကယျာကရာလှည့်၍၊ ဂါရဝပြုလိုက်ရင်း တုံဟွေးက ရင်ဝဋ် လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်လျက်...

“သခင်မ ကျွန်မတို့ဖောင်ပေါ်ကို လွန်ခဲ့တဲ့တစ်နှစ်ခွဲက စပြီး ခြောက်လတစ်ကြိမ်တက်တက်ပြီး စပ်စုတဲ့ ဝူဟုန်ဆိုတဲ့လူနဲ့ သူ့အဖေပျောက်လို့ ဖောင်ပေါ်တက်တက်ပြီး စုံစမ်းနေတဲ့ ဖုန်မင် ဆိုတဲ့လူနှစ်ယောက်ဟာ အခုရောက်ရှိလာပါတယ်... ဧည့်ကြို လှေတွေကိုလဲ အပြစ်မတင်သာပါဘူး... သူတို့ဟာ ဘယ်သူ့ကို မှန်သူ ဘယ်သူ့ကိုမိတ်ဆွေဆိုပြီး ခွဲခြားနိုင်စွမ်းရှိကြလို့ပဲ ဖြစ်ပါ တယ်”

သူမသည် စကားကို ခေတ္တရပ်ပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်မဟာ ဝူဟုန်အကြောင်းကိုသိလို့ ဝူဟုန်ကို စောင့် ကြည့်ဖို့ယိချီကို တာဝန်ပေးလိုက်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် ဝူဟုန် ဟာ ယိချီကို အနားအကပ်မခံပါဘူး... ကျွမ်းကျင်လျင်မြန်စွာ နဲ့ အကြောကို ပိတ်လိုက်ပါတယ်... ဒါနဲ့ ကျွန်မလဲ ယိချီနေမ ကောင်းရဲ့နဲ့ ဧည့်ခံလို့ မူးမိုက်သွားတဲ့သဘောမျိုးပြောပြီး ယိချီကို

သယ်လာခဲ့တာပါပဲ . . . အဖြစ်အပျက်ကတော့ အဲဒါပါပဲ သခင်မ”

တုံ့ပေးသည် ပြီးပြည့်စုံစွာ အစီရင်ခံသည်။

“အင်း”

သူတို့သည် အထဲမှ အဟင်းဆိုသည့်အသံကို ကြားလိုက် ရပြီး ငြိမ်သက်သွားသည်ကို သိလိုက်ရသည်။ နံရံခြားနေသော အသံရှင်သည် စဉ်းစားနေကြောင်း သူတို့သိရှိကြသည်။

အတန်ကြာမှ အသံထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဘယ်လိုအကြောပိတ်ပညာမျိုး သုံးလိုက်သလဲ”

“အရိပ်မဲ့အကြောပိတ်ပညာပါ”

ထိုစကားကို ပြောလိုက်သူမှာ တုံ့ပေးမဟုတ်။ ချန်လှဲ ဖြစ်သည်။

“ဘာအရိပ်မဲ့အကြောပိတ်ပညာ ဟုတ်လား”

ပြန်မေးလိုက်သည့် အမျိုးသမီး၏ လေသံမှာ အံ့အားသင့် ဟန်ပါနေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် သခင်မလေး”

“မင်းတို့သေသေချာချာ စစ်ဆေးရဲ့လား”

သူမသည် အလွန်ပင် လန့်သွားကြောင်း ထင်ရှားလှသည်။

သေချာရဲ့လားဟုမေးသော အသံသည် တုန်နေသည်။

ချန်လှဲက . . .

“သေချာပါတယ် . . . သခင်မ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ယိချိုကို သေသေချာချာ စစ်ဆေးပြီးပါပြီ . . . အရိပ်မဲ့အကြော ပိတ်ပညာဆိုတာ သေချာပါတယ် - သခင်မ”

ချန်လှဲရှင်းလင်းပြလိုက်သောအခါ မဘေးနံရံမှ အသံရှင် သည် တိတိဆိတ်သွား၏။ သူမ စဉ်းစားနေဟန်ရှိသည်။ မကြာမီ အသံထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဘယ်နေရာက ပိတ်လိုက်သလဲဆိုတာ ငါ့ကို ရှင်းပြစမ်း၊

ဘယ်သွေးကြောတွေကို ထိခိုက်သွားသလဲဆိုကိုလဲပြော”

ချန်လှဲက

“ပြောပါ့မယ်သခင်မ ညာဘက်လက်ပြင်ရဲ့အထက် ဘေးသွေးကြောကို လက်ဝါးနဲ့ပိတ်လိုက်တာပါ . . . အခုဆိုရင် သွေးကြောပကြီးတွေ အကုန်လုံးပိတ်စပြုနေပါပြီ . . . လက်မောင်း

ဘက်လက်လုံး ညှိမည်းနေပါပြီ”

“ဟင်း”

သခင်မဆိုသူက သက်ပြင်းလေးပင်စွာချသည်။ အသံ ထွက်ပြန်သွားသည်။ သို့သော် မကြာမီသူ၏ အသံကို ကြားပြန်

သည်။ သည်တစ်ခါတော့ အသံက စူးရှပြင်းထန်၏။

“ဒီမှာ ငါပြောမယ် တုံပွေးရောချန်လုံပါ နားထောင် အခု ယိချီဟာ အရိပ်မဲ့အကြောပိတ်ပညာနဲ့ အကြောပိတ်ခဲလိုက်ရပြီ အကြောပိတ်ခဲရတာ နည်းနည်းပါးပါးမဟုတ်ဘူး . . . ပြင်းပြင်း ထန်ထန် အပိတ်ခဲရတာ . . . ဒီလိုလူဟာ ဘယ်တော့မှ လူ ကောင်းပြန်မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး . . . အသက်ရှင်အောင် မနည်းပြန် ကုရမှာ ဒီလိုခဲရတာဟာ ယိချီညွှန်ခဲရတာ . . . ဒီတော့ ယိချီကို သင်္ဘောဝမ်းထဲက မျက်နှာဖုံးစိမ်းတွေရဲ့ အခန်းထဲပို့လိုက်”

ပြတ်သားသော အမိန့်ပေးသံထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် အသံသည် ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။ ထိုစဉ် တံတွေးနှင့်ချန်လုံ တို့က ထွက်ခွာသွားပြီထင်နေသည်။ သခင်မ၏ အသံသည် ခက် ထန်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဟဲ့ တုံပွေးနဲ့ချန်လုံ မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘာဖြစ်နေကြ တာလဲ . . . ငါအမိန့်ပေးနေတဲ့စကားကို မင်းတို့ ကြားဘူးလား၊ ယိချီကို မျက်နှာစိမ်းတွေရဲ့ အခန်းကို ပို့လိုက်ဆိုတဲ့ အမိန့်ကို မကြားကြဘူးလား”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ကြားပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ကြားပါတယ် သခင်မ”

ချန်လုံနှင့်တုံပွေးတို့သည် ကြောက်ရွံ့စွာ ပြောလိုက်သည်။

“အေးကြားရင် ကြားတဲ့အတိုင်း ဆက်လုပ်ပါ . . . ငါ အမိန့်ကို ဖီဆန်ချင်တဲ့ သဘောမျိုး အာခံချင်တဲ့သဘောမျိုး မလုပ် နဲ့ . . . ထုံးစံအတိုင်းလုပ် . . . ဘယ်သူ့ကိုညှာမယ် ဘယ်သူ့ကို သက်သာအောင်လုပ်ပေးမယ်ဆိုလို့ စိတ်မကူးနဲ့”

အသံမှာ ချိုလွင်နေသော်လည်း အဓိပ္ပာယ်မှာမူ ဆိုးဝါး နာသည်။

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပမာ ချောမောလှသည့် ချန်လုံသည် ယိချီကို ပွေ့ချီလိုက်၏။ ယိချီကို သူ့ကြင်နာသနား မိသော်လည်း သခင်မ၏ အမိန့်ကိုမူ မလွန်ဆန်ရဲပါ။ ထိုနည်းသူ တုံပွေးမှာလည်း ယိချီကို ဘဝတူချင်းမို့ အလွန်ကြင်နာ စာနာမိ သည်။ သူတို့သည် လမ်းကျဉ်းလေးမှ ထွက်လာကြသည်။

ဖောင်ကြီးနှစ်ဖောင်ကို ဆွဲသည့်ရွက်လှေကြီးများကို ဆက်သွယ်ထားသည့် လမ်းကျဉ်းလေးကို ဖုံးကွယ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ထိုလမ်းကျဉ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်လာ ကြ၏။ သူတို့ဦးတည်သွားနေသည့်အခန်းမှာ သခင်မ အမိန့်ပေး ထားသည့် သင်္ဘောဝမ်းထဲရှိ မျက်နှာဖုံးစိမ်းများ၏ အခန်းထဲသို့

ပင်ဖြစ်သည်။

လမ်းကျဉ်းကလေးကို မှိန်ပြသော မီးအိမ်ကလေးများက အလင်းရောင်ပေးလျက်ရှိသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် ထိုအလင်းရောင်အောက်၌ လျှောက်လာလျက်ရှိသည်။ တုံ့ဖွေးက တွေးကာ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချင်း . . .

“ကျွန်မ . . . ကျွန်မ”

ချန်လုံက . . .

“မင်းဘာပြောချင်လို့လဲဟင်”

“သခင်မလေးက သိပ်ရက်စက်တာပဲ . . . ဒီလိုမှန်းဆိုရင် ယိချိုကို သခင်မလေးဆီ ခေါ်မလာတော့ဘူး . . . တစ်ခါထဲသတ်ပစ်ပြီး ရေထဲပစ်ချလိုက်မယ် . . . အဲဒါမှ ယိချိုအေးဦးမယ်”

သူတို့ပြောချင်သည့်အရာကို ကောင်းစွာမပြောဝံ့ကြပါ။ တိုးတိတ်ညင်သာစွာ ပြောဆိုနေကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ချန်လုံကလည်း စိတ်မကောင်းပါ။ သူလည်း ယိချိုအတွက် စိတ်ထိခိုက်နေပါသည်။ သူကလည်း လေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ဒုစရိုက်လောကဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ . . . ဒုစရိုက်လောကဟာ ကြမ်းတမ်းတယ် . . . ရက်စက်တယ် . . . မဲမှောင်တယ် သူ့မှာ အလင်းမရှိဘူး . . . ဒုစရိုက်လောကထဲမှာ အမှားလုပ်မိတဲ့

သူဟာ ရက်ရက်စက်စက် အပြစ်ဒဏ်ပေးခံရတာပဲ”

“ယိချိုဟာ ဘာအမှားများလုပ်ခဲ့လို့လဲရှင် . . . သူ့ခမျာရန်သူက အကြောပိတ်တာကို သက်သက်ခံလိုက်ရတာပါ”

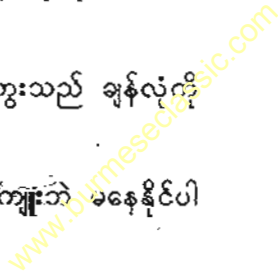
“ဟုတ်ပါတယ် . . . ငါစကားမှားသွားလို့ပါ . . . ဒုစရိုက်လောကမှာ အရှုပ်သခင်မကြိုက်ရင် မမှားနဲ့ . . . သခင်မက သူ့ဒီလိုခံရတာကို မကြိုက်ဖူးလေ”

“အင်း ရှင်နဲ့ကျွန်မ တော်တော်နဲ့စကား မပြောဖြစ်ပါဘူး၊ ပြောရင်လဲ ဘယ်တော့မှ အပေါက်အလမ်းမတဲ့ခဲ့ပါဘူး . . . ဒီတစ်ခါပြောရတာတော့ အဆင်ပြေပါတယ် . . . ရှင် ဒုစရိုက်လောကက ထွက်နိုင်တဲ့ နည်းလမ်းကို ရှာများတွေ့ထားသလားဟင်”

“ဟင့်အင့် . . . မတွေ့ပါဘူး . . . ဒါဝေမယ့် ဒုစရိုက်လောက ထွက်နိုင်တဲ့နည်းလမ်းဟာ မမျှော်လင့်ပဲ ပေါ်လာတတ်တယ် . . . အဲဒီအခါမှာ ကိုယ်က ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် အသုံးချနိုင်ဖို့ အရေးကြီးတယ် . . . အဲဒီလို အသုံးချနိုင်ရင် ဒုစရိုက်လောက လွတ်ပြီပဲ”

မှိန်ပျပျမီးရောင်အောက်တွင် တုံ့ဖွေးသည် ချန်လုံကို လေးစားသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင်ပြောတဲ့စကားကို ကျွန်မ မအိုးကျူးဘဲ မနေနိုင်ပါ

ဘူး... ရှင်ဟာ အတွေးအခေါ်ကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ
... ရှင့်ကို ကျွန်မလေးစားပါတယ်ရှင်”

ထိုအခါ ချန်လုံက မြေးညှင်းစွာ ခေါင်းခါလေ၏။

“မဟုတ်သေးဘူး... တုံဟွေး... မဟုတ်သေးဘူး”

“ဘာမဟုတ်သေးတာလဲ”

“မင်းက ငါဦးနှောက်ကောင်းတယ်လို့ ပြောတာ မဟုတ်
သေးလို့ပြောတာ... ငါဟာ ဦးနှောက်ကောင်းရင် ဒုစရိုက်လော
ကထဲကို ဘယ်လိုဝင်ရောက်လာပါ့မလဲ... ဘယ်ဒုစရိုက်လောက
သားဖြစ်တော့မလဲ”

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား လုံးဝစကားမပြောကြတော့
ပဲ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ မျက်နှာပုံးစိမ်းများဆီသို့ နီးလာကြပြီ
မဟုတ်ပါလား။

သူတို့သည် ဖောင်ကြီးကိုဆွဲသော သင်္ဘောဝမ်းထဲသို့
ရောက်လာကြသည်။ အခန်းကြီးတစ်ခုရှေ့သို့ ရောက်လာ၏။

အခန်းရှေ့တွင် ထွားကြိုင်းသော လူကြီးတစ်ဦး စောင့်
ကြပ်နေ၏။

ချန်လုံက

“သခင်မအမိန့်... ယိချီကို မျက်နှာစိမ်းအခန်းထဲမှာ

ထားရမယ်လို့ အမိန့်မှာလိုက်တယ် ဒါပဲ”

သူသည် ပြောပြောဆိုဆို ယိချီကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ညင်
သာစွာ ချလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ”

လူထွားကြီးလည်း ထိုမျှသာပြောပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ချ
ထားသောယိချီကို ဆွဲယူချီမလိုက်သည်။ သူ့ချီမပုံမှာ ကြမ်းတမ်းလှ
၏။ ချန်လုံချထားပေးပုံမှာ လွန်စွာကြင်နာလှသည်။

“ကောင်းပြီ... ထားခဲ့တော့ မင်းတို့ပြန်တော့”

တုံဟွေးနှင့်ချန်လုံတို့သည် လှည့်ထွက်ခဲ့၏။ သူတို့သည်
လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။ မကြာမီ ယိချီအား
ထမပို့ဆောင်ခဲ့သည့်အခန်းတွင်းသို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့ကြတော့
သည်။

အခန်း - ၆

အချက်ပေးခေါင်းလောင်းသံ

ချန်လုံနှင့်တုံဟွေး မူလအခန်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

တုံဟွေးက ချန်လုံအား စကားမပြောရန် ပါးစပ်ကို လက်ညှိုးဖြင့် ပိတ်ပြ၏။ ချန်လုံက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ သူတို့ထင် ထားသည့်အတိုင်း သခင်မ၏အသံသည် မကြာမီထွက်ပေါ်လာ

တော့သည်။

“ချန်လုံနဲ့တုံဟွေး မင်းတို့ အခန်းကို ပြန်ရောက်ကြပြီ မဟုတ်လား။”

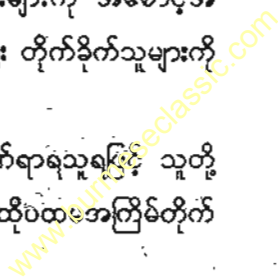
ထိုစဉ် အန္တရာယ်အချက်ပေး ခေါင်းလောင်းသံ ကိုးချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။ တုံဟွေးနှင့်ချန်လုံတို့ ဤဖောင်ပေါ်ရောက်ပြီး ငါးနှစ်တာ ကာလအတွင်း အန္တရာယ်ပေးခေါင်းလောင်းသံကို နှစ်ကြိမ်သာ ကြားခဲ့ရသည်။

အန္တရာယ်ပေးခေါင်းလောင်းသံဟုဆိုသော်လည်း မြန်မြန် ဆန်ဆန် ဆက်တိုက်သုံးကြိမ်သာထိုးခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤသုံးကြိမ်ထိုးခြင်းမှာ လက်နက်ကိုင်တစ်စု လှေဖြင့် လာရောက်ပြီး နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးအား လာရောက်တိုက်ခိုက် ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထိုတိုက်ခိုက်မှုကို နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးက မမူချေ။ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ပေါ်ရှိသော သိုင်းသမားများကို အစောင့်အ ရှောက် ပင်လယ်နဂါးဟိုက်ချီက ဦးဆောင်ပြီး တိုက်ခိုက်သူများကို ပြန်လည်တိုက်ခိုက်သည်။

တိုက်ခိုက်သူများ သေသူသေ၊ ဒဏ်ရာရသူရသူနှင့် သူတို့ လှေပေါ်သို့တက်ပြီး ဆုတ်ခွာသွားရသည်။ ထိုပထမအကြိမ်တိုက်

ခိုက်ခြင်းမှာ လွန်ခဲ့သောသုံးနှစ်ခန့်က ဖြစ်သည်။

ဒုတိယအကြိမ် အန္တရာယ်ပေးခေါင်းလောင်းထိုးခြင်းမှာ လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်ခန့်က ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ထိုးသည့်ခေါင်းလောင်းသံမှာ ခြောက်ချက်ခန့်သာ ဖြစ်သည်။ ပထမအကြိမ် ထိုးသည့်အကြိမ်ထက် သုံးကြိမ်ပိုသည်။

ခေါင်းလောင်းသံ ခြောက်ချက်ကြားရသည်။

ထိုသို့ ခြောက်ချက်ခေါင်းလောင်းသံထိုးခြင်းမှာ ပထမအကြိမ်ထက် ဘေးရန်ပိုကြီး၍ ဖြစ်သည်။ ဘေးရန်ကြီးလျှင် ခေါင်းလောင်းထိုးချက်များသည်။ ဤအသံမှာနတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးပေါ်ရှိ သိုင်းသံ၊ သံတိုင်းသံရှိထားသည့် အသံဖြစ်သည်။

ထိုဒုတိယအကြိမ် ထိုးသောခါ ဖောင်ကြီးပေါ်သို့ ထိပ်သီးသိုင်းပညာရှင် သုံးယောက်တက်လာသည့် အချိန်အခါဖြစ်သည်။

သူတို့သည် နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးအား ဒုစရိုက်ဖောင်ကြီးမတော်မတရားလုပ်သောဖောင်ကြီး၊ အကုသိုလ်ဖောင်ကြီးဟု အမည်အမျိုးမျိုးတပ်လျှက် စွပ်စွဲပြောဆိုကြသည်။

ဖောင်ပေါ်ရှိ သိုင်းသမားများအား တိုက်ခိုက်ရန် လာခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုသိုင်းသုံးဦးမှာ အနုညာတ သိုင်းသမားများ မဟုတ်ကြချေ။

သူတို့သည် ဝါမေဂိုဏ်းမှ ထင်ရှားကျော်ကြားသော ဓားသိုင်းသုံးဖော်တို့ ဖြစ်ကြသည်။ ဝါမေဂိုဏ်းမှာ သိုင်းသုံးဖော်သည် နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီး၏ အတွင်းပိုင်းအထိ ဝင်ရောက်လာနိုင်ကြသည်။

သူတို့သည် နောက်ဆုံးခန်းမကြီးဆီသို့ ရောက်သောအခါ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်မှ လက်ရွေးစင် သိုင်းသမားငါးဦးနှင့် တွေ့ဆုံရတော့၏။

ထိုလက်ရွေးစင်ငါးဖော်သည်လည်း သာမညသိုင်းသမားများ မဟုတ်ပါချေ။

ယခင်က သိုင်းလောက၌ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားခဲ့သော သဲကန္တာရငါးဖော်ဟု လူသိများထင်ရှားခဲ့သည့် အောက်လမ်းသိုင်းသမားငါးယောက်ပင်ဖြစ်သည်။

ဝါမေဂိုဏ်းမှ ဓားသုံးဖော်က အထက်လိုင်း သိုင်းသမားများ ဖြစ်၏။

သူတို့သည် ဒုစရိုက်နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးကို ဖျက်ဆီးပစ်မည်ဟု ကြွေးကြော်ပြီး ဖောင်ပေါ်တက်လာသူများ ဖြစ်သည်။

သူတို့၏ ပူးပေါင်းတိုက်ကွက်ကလည်း ထင်ရှားကျော်ကြားလှသည်။

သူတို့၏ ပူးပေါင်းတိုက်ကွက်ကို သဲကန္တာရငါးဖော်လည်း မခံနိုင်ပြန်ချေ။

“ဓားမုန်တိုင်း”

ဓားသုံးဖော်၏ ပူးပေါင်းတိုက်ကွက်အမည်မှာ ဓားမုန်တိုင်း ဖြစ်၏။ သဲကန္တာရငါးဖော်သည် ဓားမုန်တိုင်း ပူးပေါင်းသိုင်းကွက် အောက်တွင် အားလုံးဒဏ်ရာရသွားကြ၏။

သူတို့သည် နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီး၏ လက်ရွေးစင်သိုင်း သမားငါးဦးကို ဖြတ်ကျော်ပြီးနောက် နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီး၏ အတွင်းခန်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြသည်။

သူတို့ဝင်လျှင်ဝင်ချင်း စူးရှသောခရာမှတ်သံတစ်ခု ကျယ် လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထိုခရာသံကြားရပြီးနောက် မျက်နှာဖုံးစိမ်းတပ်ထားသည့် သိုင်းသမားသုံးဦးပေါ်လာပြီး ဓားသုံးဖော်ကို တွဲရကြမ်းဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ကြတော့၏။

မျက်နှာဖုံးစိမ်းသုံးယောက်၏ သိုင်းကွက်များမှာ လွန်စွာ လျင်မြန်လှသည်။ အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် အရှိန်အဟုန် ပြင်းထန်သည်။

မည်မျှလျှင်မြန်သနည်း၊ မည်မျှပြင်းထန်သနည်း၊ ဝါမေ

ဂိုက်းမှ ဓားသုံးဖော်မှာ သူတို့၏ စနစ်ကျလှသော ပူးပေါင်းတိုက် ကွက်ကို အကောင်အထည်မဖော်လိုက်ကြရပါ။

သုံးဦးစလုံးမျက်နှာဖုံးစိမ်းတပ်ထားသူများ၏ သတ်ဖြတ် ခြင်းများကို ခံလိုက်ကြရသည်။

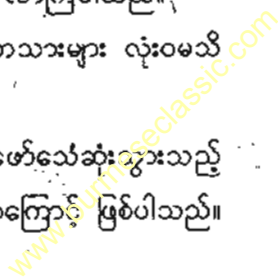
သူတို့၏ ကျော်ကြားလှသော ဓားမုန်တိုင်းတိုက်ကွက်ကို ပင် မဖော်ထုတ်လိုက်ရပဲ ဓားသုံးဖော်တို့ သေဆုံးကြရသောအခါ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီး၏ ဂုဏ်သတင်းမှာ လွန်စွာမှထင်ရှားကျော် ကြားလာလေတော့၏။

မျက်နှာဖုံးစိမ်းသိုင်းသမားများသည် မည်သို့သော သိုင်း ပညာရှင်မျိုးပေနည်း။

ထိုသိုင်းသမားများ၏ တိုက်ကွက်သည် ဓားသုံးဖော်၏ ပူးပေါင်းတိုက်ကွက်ကို ဖျက်နိုင်ခဲ့သလော။ မဖျက်ဘဲ အနိုင်ယူခဲ့ သလော။

သိုင်းလောက၌ မေးခွန်းများ ပေါ်လာကြပါသည်။ သို့သော် မေးခွန်းကို သိုင်းလောကသားများ လုံးဝမသိ ကြပါ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဓားသုံးဖော်သေဆုံးသွားသည့် အချိန်က မည်သူမျှ ထိုအနီး၌ ရှိမနေသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ခင်းသိုင်းသုံးဖော်အနီး၌ မည်သူမျှ မရှိဘဲနှင့် ခင်းသိုင်း
သုံးဖော် နှိုးခဲ့သည့်သတင်းသည် ခေတ်သို့ပေါ်လာရပါသနည်း။

အဖြေက ရှင်းပါသည်။ ခင်းသိုင်းသုံးဖော်၏ ရုပ်အလောင်း
များသည် ထိုမြစ်သုံးဆိုင်မြစ်ဆုံ၌ ပေါ်လာသောကြောင့် ဖြစ်ပါ
သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ သိုင်းလောက၌ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီး
အား မည်သူမျှ ရန်မပြုရဲကြတော့ချေ။ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီး၏
အစွမ်းက ထက်မြက်လှသည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုအချိန်ကား လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်ခန့်က ဖြစ်သည်။
ခေါင်းလောင်းသံ ခြောက်ချက်ကြားလိုက်ရသည့်အခါ ဖြစ်သည်။
ယခုကား ခေါင်းလောင်းသံကိုးချက်ဖြစ်သည်။

ခေါင်းလောင်းသံ အရေအတွက်အရ ရန်သူ၏ အင်အား
ကြီးမားပုံကို ခန့်မှန်းခဲ့သည့်အလျောက် ယခုအချိန်ကား အကြီး
မားဆုံးရန်သူနှင့် တွေ့နေရပြီဟု ယူဆရမလိုဖြစ်နေသည်။

နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးပေါ်မှ သိုင်းသမားတိုင်းသည်
ပျာယာခတ်နေကြလေပြီ။

ရန်သူအား ရင်ဆိုင်ရန် အားလုံးစိုင်းပြင်းနေခဲ့ကြရလေ
ပြီ။ ချိန်လုံနှင့်တုံဟွေးတို့သည် အခန်းထဲမှာ ထွက်ပြေးသွားကြသည်။

သူတို့သည်လည်း ရန်သူအား ရင်ဆိုင်ရန် အခန်းထဲမှ
ထွက်ခွာသွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သို့ရောက်နေသူပမာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထင်မှတ်မှားကြရသည်။
ခန်းမဆောင်ကြီးကလည်း စည်းစိမ်ရှိသူမျှကို အပြည့်အဝ
ပေးနေသည်။

ဤခန်းမဆောင်ကြီးထဲတွင် မရနိုင်သောအစားအစာ
ရှိနေချေ။ တရုပ်ပြည်၌ အကောင်းတကာအကောင်းဆုံး အရက်မျိုး
စုံရှိသည်။ လောင်းကစားဝိုင်းမျိုးစုံရှိသည်။

ဤအရာများရနိုင်ဖို့ ငွေကြေးအလုံအလောက်တော့ပါဖို့
လိုသည်။ ငွေကြေးအလုံအလောက်ပါလျှင် ဤအရာအားလုံးကို
ခံစား၍ ရပြီ။

နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီး၏ခန်းမဆောင် စီစဉ်ထားပုံမှာ
ခနစ်ကျလှသည်။

ဖောင်ကြီးပေါ်ရောက်ရှိသည့် သိုင်းသမားတိုင်း ခရုဆံ
ကျွတ်ဖြစ်ရန် စီစဉ်ထားသည်။

ပထမ အစားအသောက်အဖျော်ယမကာများကို ကြိုက်သ
လောက်သုံးဆောင်နိုင်သည်။

အပျော်လွန်အမူးလွန်သောအခါ ချောမောလှပပြီး နတ်သို့
အယ်ကဲ့သို့ ချောမောသာ မိန်းမချောချောလေးများနှင့် ပျော်ပါး
ဆီဝက်နိုင်သည်။

အခန်း - ၇

စိန်ငါပွဲ

နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီး၏ ပင်မခန်းမဆောင်ကြီးကား
ဖောင်ကြီးပေါ်တွင် အကျယ်ဝန်းဆုံးခန်းမကြီးပင် ဖြစ်သည်။

ထိုခန်းမဆောင်ကြီးမှာ လွန်စွာဆန်းပြားခမ်းနားသည်။
ရုပ်လုံးရုပ်ကြွကနတ်ပန်းများနှင့် လွန်စွာတင့်တယ်လှပသည်။

ဤခန်းမကြီးထဲသို့ ရောက်နေသူသည် နတ်ထုံနတ်နန်း

လောင်းကစားဝိုင်း စတင်ရန်မှာ ငွေခေါင်းလောင်းကလေးများကြားရန်လိုသည်။ ငွေခေါင်းလောင်းသံကလေးများကြားသောအခါ လောင်းကစားဝိုင်း စတင်နိုင်သည်။

ယခုသောက်စားပျော်ပါးပြီးသောအခါ လောင်းကစားဝိုင်း စတင်ရန် အချိန်သို့ရောက်လာလေတော့၏။

သိုင်းသမားများသည် မိန်းမချောများကိုယ်စီတွဲ၍ ငွေအိတ်များကိုကိုင်ကာ လောင်းကစားဝိုင်းစတင်မည့်အချိန်ကိုစောင့်ဆိုင်းနေကြသည်။

တစ်ခုတော့ရှိသည်။ ငွေခေါင်းလောင်းတီးသည့်လူမှာ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်မှ မဟုတ်ချေ။

ဧည့်သည်သိုင်းသမားများထဲမှ တီးခက်ရသည်။ ထိုတီးခတ်သည့်လူက သူ့ကြိုက်သည့်လောင်းကစားကို ဖွင့်ပေးရန် တောင်းဆိုခွင့်ရှိသည်။

ဤသည်မှာ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်မှ ဧည့်သည်သိုင်းသမားများကို ပေးထားသော အခွင့်အရေးဖြစ်သည်။

ဧည့်သည်သိုင်းသမားများက ငွေမောင်းသံကို စောင့်နေစဉ် အညှိုးရောင်ဝတ်စုံခတ်အဘိုးအိုတစ်ဦးသည် ဧည့်သည်များထိုင်နေရာမှထလာပြီး ငွေမောင်းရှိရာသို့ လျှောက်လာသည်။

ထိုအဘိုးအို၏ မျက်နှာမှာ သာမန်မျက်နှာမျိုးပင် ထူးခြားပြီး သြဇာတိက္ကမရှိသော မျက်နှာမျိုးမဟုတ်ချေ။ သူသည် ငွေမောင်းမှာ သာသို့ထလာပြီး ငွေမောင်းကို သုံးချက်တီးလိုက်၏။

“ခူ . . . ခူ . . . ခူ”

ဧည့်သည်သိုင်းသမားများ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြသည်။

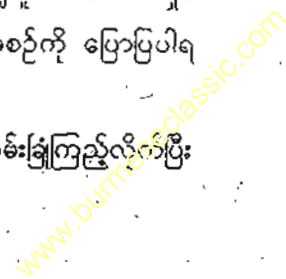
ထိုစဉ် အနောက်ဘက်ခန်းမှ ခန်းဆီးများ ဘေးသို့ရွေလျားသွားပြီး နတ်မိမယ်ယုလင်ထွက်ပေါ်လာသည်။ သိုင်းသမားများအားလုံး ငေးမောသွားကြသည်။

“ဧည့်သည်တော်များရှင်”

သူမ၏အသံကား သာယာနာပျော်ဖွယ်ရှိသည်။

“ဧည့်သည်တော်များရှင် . . . ပျော်ပျော်ပါးပါး လောင်းကစားပွဲလုပ်ဖို့ အချိန်ကျလာပါပြီ . . . အချက်ပေးငွေမောင်းကို သီးခတ်တဲ့ ဧည့်သည်တော်ကို ကျွန်မက ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင် ကျွန်မတို့ရဲ့ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးရဲ့ အစီအစဉ်ကို ပြောပြပါရစေရှင်”

သူမသည် ဧည့်သည်တော်များကို လွမ်းခြုံကြည့်လိုက်ပြီး သက်ပြောလေ၏။

“ကျွန်မတို့နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးရဲ့ ထုံးစံအရဆိုရင် ငွေမောင်းတီးတဲ့ဧည့်သည်တော်ကြီးက သူ့ကျိုက်တဲ့လောင်းကစားကို စိန်ခေါ်ခွင့်ရှိပါတယ် . . . ဧည့်သည်တော်ကြီးက ဘယ်လိုလောင်းကစားမျိုး လောင်းချင်တယ်ဆိုတာရယ် . . . ဘယ်သူနဲ့ လောင်းကစားချင်တယ်ဆိုတာရယ် . . . လောင်းကြေးငွေ ဘယ်၍ ဘယ်မျှတင်ချင်တယ်ဆိုတာတွေကို အမိန့်ရှိပါရှင်”

ဝတ်စုံညှိအဘိုးအိုကား မထိုင်ချေ။ ခပ်တည်တည်ရပ်ပြီး နတ်မိမယ်ယုလင်ပြောသည့် စကားများကို နားထောင်နေသည်။
နတ်မိမယ်ယုလင်၏ စကားဆုံးသောအခါ ဝတ်စုံညှိအဘိုးအိုက စတင်စကားပြောသည်။

“ကျုပ်က ကျုပ်ဦးခေါင်းကို လောင်းကြေးအဖြစ်နဲ့ တင်ပါတယ် . . . ကျုပ်ကစားချင်တဲ့လူကတော့ နတ်ဒေဝီချင်းချင်း ပဲဖြစ်တယ်”

- “ဟာ”
- “ဟယ်”
- “အို”

အာမေဇိုတ်သံများ ဆူညံသွား၏။
ရိုးရိုးလောင်းကစားကို ပြောမည်ဟု အားလုံးက ထင်မှတ်

နတ်မိမယ်ယုလင် အဘိုးအိုက ထိုစကားကို ပြောလိုက်သောအခါ အားလုံး အာမေဇိုတ်သံများဖြင့် မှင်တက်မိသွားကြတော့သည်။

ခန်းမဆောင်ကြီးသည် အပ်ကျလျှင် ကြားရလောက်အောင် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားတော့သည်။ ဧည့်သည်သိုင်းသားများသည် ယခင်ကဲ့သို့ ပျော်ရိုးပျော်စဉ် ပျော်ရတော့မည် မဟုတ်။

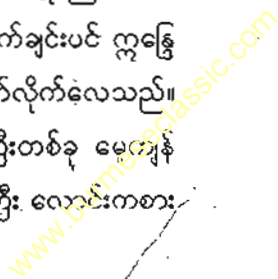
ဝတ်စုံညှိအဘိုးအိုက နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးအား စိန်ခေါ်သည်ကို သိလိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း သိရှိလိုက်ကြသည်။

အားလုံးလိုလိုပင် အမူးပြေသွားကြသည်။ *

နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးက စိန်ခေါ်သူ အဘိုးအိုအား ညှိသိုက်ပြန်မည်ကို စောင့်ကြည့်နေမိကြသည်။ ဤအဘိုးကြီးတော့ သေလမ်းမြန်းချင်နေပြီထင်တယ်ဟု သိုင်းသမားအများစုက ဆင်ကြေးပေးခဲ့ကြသည်။

နတ်မိမယ်ယုလင်သည် အဘိုးအို၏ စကားကို ကြားသောအခါ မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွား၏။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် လူ့ခြေထယ်ပြီးနောက် အဘိုးအိုကိုပြန်လှန်မေးခွန်းထုတ်လိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ရှင် . . . ဧည့်သည်တော်ကြီးတစ်ခု မေ့ကျန် ကယ်ထင်ပါတယ်ရှင် . . . ဧည့်သည်တော်ကြီး လောင်းကစား

ချင်တဲ့ လောင်းကစားကို မပြောရသေးပါဘူး”

“ကျုပ် လောင်းကစားချင်တဲ့နည်းကတော့ သိပ်ခက်လှတယ် မဟုတ်ပါဘူး... ဓားတစ်လက်စီယူပြီး တစ်ယောက်လည်ပင်းကို တစ်ယောက်လှီးဖြတ်ကြရမှာ ဖြစ်ပါတယ်... လည်ပင်းကို ဖြတ်နိုင်တဲ့လူက အနိုင်ရမှာပါ”

ထိုအခါ ဧည့်သည်တော်သိုင်းသမားများအကြား၌ တီးတီးပြောသံများထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

ယုလင်က

“လောင်းကစားနည်းကိုတော့ ရှင်းပြပါပြီ... ကျွန်မရှင်းသေးတဲ့ အချက်ကို ပြန်မေးပါရစေဦးရှင်”

“မေးပါ”

“နိုင်တဲ့လူက ဘယ်လိုအကျိုးကျေးဇူးများ ခံစားရမှာလဲ”

“အကျိုးကျေးဇူးကတော့ ထူးထူးခြားခြားမရှိပါဘူး... ကဲ... ပြောပါဦး ကျုပ်နဲ့အလောင်းအစားကို ဘယ်လိုမြင်သလဲဆိုတာ”

တာဝန်ခံယုလင်ကပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကောင်းပါပြီ... လောင်းကစားလုပ်တဲ့နေရာမှာ အနိုင်အရှုံး အလျော်အစားဆိုတာ ရှိစမြဲပါ... အလျော်အစား

ကလဲ ညီမျှရမှာပေါ့... ဒါမှ တရားမျှတတဲ့လောင်းကစား ဖြစ်မယ်မဟုတ်လား”

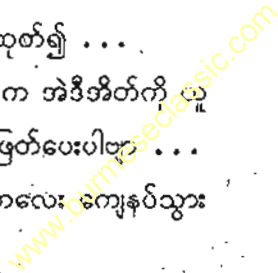
“ဟုတ်ပါတယ်... ဒါကို ကျုပ်နားလည်တယ် ဆက်ပြောပါ”

“ကျွန်မတို့ရဲ့သခင်မ နတ်ဒေဝီချင်းချင်းဟာ နာမည်ထင်ရှားပြီး အဖိုးတန်တဲ့မိန်းကလေးဖြစ်တယ်ဆိုကို ဧည့်သည်တော်ကြီးနဲ့ဧည့်သည်တော်အားလုံးသိကြမှာပါ... ဒီတော့ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုဟာလဲ ပြောစရာမရှိပါဘူး... ဧည့်သည်တော်ကြီးကတော့ သေသွားရင် အလောင်းတစ်ခု ကျန်ရစ်တာကလွဲလို့ ဘာတစ်ခုမှ ကျန်ခဲ့မှာ မဟုတ်ပါဘူး... ဒီအလောင်းကို ငါးစားချကျွေးလို့ ငါးတွေက ကျေးဇူးတင်ပြီး ရွှေစင်ဆယ်တင်းတက်ပေးကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး... ကျွန်မပြောတာ ရှင်းပါရဲ့လား”

ယုလင်၏ စကားဆုံးသောအခါ အညိုရောင်ဝတ်စုံဝတ် အဘိုးအိုသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလေ၏။

အဘိုးအိုက အိတ်ကလေးတစ်ခုကိုထုတ်၍...

“ကဲ... ကျေးဇူးပြုပြီး လူကြီးမင်းက အဲဒီအိတ်ကို ယူအိတ်အထဲမှာပါတဲ့ပစ္စည်းတွေရဲ့ တန်ဖိုးကို ဖြတ်ပေးပါဗျာ... ဒီပစ္စည်းတွေရဲ့ တန်ဖိုးကို သိသွားရင် ဒီမိန်းကလေး ကျေနပ်သွား

မှာပါဗျာ”

ထိုကျစ်ဆံမြီးနှင့်အဘိုးအိုက အိတ်ကလေးကို ဖမ်းယူလိုက်ရသည်။ ထိုကျစ်ဆံမြီးနှင့်အဘိုးအိုမှာ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်၏ လက်ရွေးစင်သိုင်းသမား သုံးယောက်အနက်မှတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။ ဤသည်ကို ဝတ်စုံညိုနှင့်အဘိုးအို သိပုံရသည်။

ကျစ်ဆံမြီးနှင့်အဘိုးအိုသည် အိတ်ကို ဖမ်းယူပြီး အိတ်ကလေးကို စားပွဲပေါ်သို့ သွန်ချလိုက်သည်။

“အို”

“ဟင်”

“ဟာ”

သိုင်းသမားအားလုံး၏ မျက်လုံးများသည် စားပွဲပေါ်သို့ သာ ရောက်နေကြသည်။ သူတို့၏ နှုတ်ဖျားမှ အာမေဇိုတ်သံများ လွင့်စင်ထွက်သွားကြသည်။ သူတို့ မအံ့သြပဲ မနေနိုင်ပါ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သွန်ချလိုက်သည့်အရာများမှာ ကွမ်းသီးလုံးခန့်ရှိသော အလွန်အရည်အသွေးကောင်းသည့် ပတ္တမြားများဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

မည်မျှအရည်အသွေးကောင်းသနည်းဆိုမူ ထိုပတ်ဝန်းကျင်ရှိလူများ၏ မျက်နှာများမှာ ပတ္တမြား၏ တော်တော်ပသော အံ့ရည်

အသွေးကြောင့် အားလုံးနီရဲကုန်သည်။

ဝတ်စုံညိုနှင့်အဘိုးအိုသည် ကျစ်ဆံမြီးနှင့်အဘိုးအိုကိုကြည့်လိုက်ပြီး လှမ်းပြောလိုက်၏။

“နေစမ်းပါဦးနောင်ကြီးကို ကျုပ်သိဖူးသလိုလို . . . မြင်ဖူးသလိုလို ဖြစ်နေတယ် . . . နောင်ကြီးဟာ ဟိုလုံကျားလို့ခေါ်တဲ့ မီးပတ္တမြားဂိုဏ်းက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကျူးချိန်ပေါင်မဟုတ်လား”

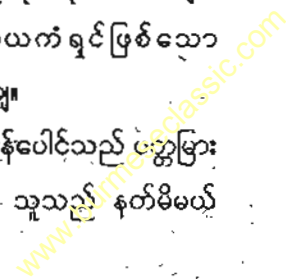
ဝတ်စုံညိုနှင့်အဘိုးအိုမှာ မျက်နှာပျက်သွားလေ၏။ သူ့အသံကြီးမှာ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးကို လွှမ်းခြုံသွားသည်။

ကျစ်ဆံမြီးနှင့်အဘိုးအိုမှာ မျက်နှာပျက်သွားလေ၏။ မှန်သည်။ သူသည် မီးပတ္တမြားဂိုဏ်းမှ ကျူးချိန်ပေါင်ပင် ဖြစ်လေ၏။

ကျူးချိန်ပေါင်သည် မီးပတ္တမြားဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအဖြစ် နှုတ်ထွက်ပြီး နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီး၏ လက်ရွေးစင်သိုင်းသမားအဖြစ် မထင်မရှား ဘဝပြောင်းယူခဲ့ရသည်။

အဘယ်ကြောင့် ထိုသို့ဖြစ်ရသည်ကို သိုင်းသမားများ မသိရှိကြချေ။ ထိုအကြောင်းကို ကာယကံရှင်ဖြစ်သော ကျူးချိန်ပေါင်မှလွဲ၍ မည်သူမျှမသိနိုင်ပါချေ။

မီးပတ္တမြားဂိုဏ်းချုပ်ဟောင်း ကျူးချိန်ပေါင်သည် ပတ္တမြားဘို မြင်ရုံနှင့် သူတို့၏ တန်ဖိုးကို သိသည်။ သူသည် နတ်မိမယ်

ယုလင်ကိုကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် . . . ဒီပတ္တမြားတစ်လုံးကို ယွမ်ငွေငါးသိန်း မကတန်ပါတယ်”

ထိုအခါ ဝတ်စုံညှိအဘိုးအိုက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ . . . ကြားကြရဲ့လား . . . ပတ္တမြားဆိုတဲ့ ပစ္စည်းက ဒီလိုတန်ဖိုးရှိတာ . . . တာဝန်ခံမိန်းကလေး လူတစ်ယောက်ကို အရမ်းအတင်မသေးသင့်ဘူးဆိုတာ အခု သင်ခန်းစာရသွားပြီ ပေါ့ . . . ကျုပ်အလောင်းဟာ ငါးစာထက်အများကြီး တန်ဖိုး ရှိသွားပြီဆိုတာ မင်းသိသွားပြီး မဟုတ်လား . . . ကဲ . . . ကဲ မင်းနဲ့ပြောနေရတာ တော်လောက်ပြီ . . . ကျုပ်က ဒီကိုလာတာ လောင်းကစားချင်နေတာ . . . ကျုပ်စကားစစ်ထိုးဖို့လာနေတာ မဟုတ်ဘူး . . . မင်းရဲ့ သခင်မနုတ်ဒေဝီချင်းချင်းကိုသာ သွားခေါ်ပေတော့”

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း”

နတ်မိမယ်ယုလင်က ရယ်လိုက်၏။

“ရှင်က ဒီလောက်လဲ လောမနေပါနဲ့ရှင် . . . ရှင်ကိုရှင် ယွမ်ငွေငါးသိန်းလောက်တန်တဲ့ ပတ္တမြားအလုံးနှစ်ဆယ်ရှိလို့ ရှင် ကိုရှင် ဟုတ်လှပြီလို့ ထင်နေသလား”

အဘိုးအိုက နတ်မိမယ်ယုလင်ကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့် လိုက်သည်။

“ဘာလဲ မင်းဆိုလိုတာက ငါ့ခေါင်းဟာ ယွမ်ငွေသိန်းတစ် ရာမတန်ဘူးလို့ ဆိုလိုတာလား”

နတ်မိမယ်ယုလင်က ခေါင်းခါလိုက်၏။

“မဟုတ်ပါဘူး . . . ရှင်ခေါင်းဟာ သိန်းတစ်ရာမတန် ဘူးလို့ မဆိုလိုပါဘူး . . . ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့သခင်မနုတ်ဒေဝီ တန်ဖိုးချင်းယှဉ်လို့ မရသေးပါဘူး”

အဘိုးအိုသည် ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“ငါက ညိန်းတစ်ရာတင်ထားတာဟာ မင်းသခင်မနုတ် ဒန်ဖိုးမမျှဘူးလို့ ဆိုလိုချင်တာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . မမျှသေးပါဘူး”

“ကဲ . . . ဘာကြောင့်မမျှသေးတာလဲ . . . ငါက ဘာတွေထပ်တင်ရဦးမှာလဲ”

“အို . . . ရှင်ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ . . . ရှင်လို သေကားနီး အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ခေါင်းနဲ့ ကျွန်မသခင်မလို နုနုပျိုပျိုမိန်းကလေးရဲ့ခေါင်းဟာ ဘယ်လိုတန်ဖိုးချင်း တူနိုင်မှာလဲ ရှင်”

“ကဲ . . . တန်ဖိုးချင်းတူအောင် ဘယ်လိုလုပ်ပေးရဦးမှာလဲ”

“တန်ဖိုးချင်းတူအောင် လုပ်ချင်ရင်တော့ ကျွန်မသခင်လို နုနုလှလှချောချော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရှာလာဦးလောင်းကြေးတင်ပါ . . . အဲဒါဆိုရင်တော့ ရှင့်ခေါင်းပဲလောင်းလောင်း . . . ခြေထောက်ပဲလောင်းလောင်း ကြိုက်ရာသာ လောင်းနိုင်ပါတယ်”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

အဘိုးကြီးက အားရပါးရ ရယ်မောလေ၏။

မင်းတို့ရဲ့အကြံက တယ်ကောင်းပါလား . . . အဲဒီမိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆိုရင် စိတ်ထားပျော့ညံ့တဲ့ သိုင်းသမားတွေကို မာယာနဲ့မြူဆွယ်မယ်ပေါ့ဟုတ်လား . . . မြစ်ကြောင်းတစ်လျှောက် ဖောင်တစ်စင်းနဲ့ထပ်ပြီး စီးပွားရှာဦးမယ်ပေါ့ ဟုတ်လားဟား . . . ဟား . . . ဟား”

ထိုအခါ လက်ရွေးစင်သိုင်းသမားသုံးယောက်မှာ မလုံမလဲဖြင့် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ အနေအထိုင်ရ အလွန်ခက်သွားသည်။

ဤအဘိုးကြီးသည် မည်သို့သော အဘိုးကြီးနည်း။

သူ့ကြောင့် လူအားလုံး အနေရအထိုင်ရ ခက်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။ လက်ရွေးစင်သိုင်းသမားသုံးယောက်သည် ခေါင်းငုံ့သွားကြ၏။

သို့သော် သူတို့ထဲမှ ထစ်ယောက်မှာ တွေးရင်ရင်ထဲ၌ နာကျင်လာသဖြင့် ဝုန်းခနဲထလိုက်သည်။ တကယ်တော့ သူမည်သို့ ပြောပြော ဖောင်ကြီးပေါ်မှ ကြေးစားလက်ရွေးစင်သိုင်းသမားပင်။

“ခင်ဗျား . . . ဘာစကားပြောတာလဲ”

သူသည် အမှန်တကယ်တော့ ချမူဟိုဖြစ်၏။ ဘေးစကြာ ချမူဟိုဆိုလျှင် မသိသူမရှိအောင် လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားခဲ့သူ ဖြစ်၏။

အခုတော့ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်မသိ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီး၏ အစေအပါးတစ်ဦး ဖြစ်နေလေပြီ။

သို့သော် လူပုံအလယ်တွင် အဘိုးအိုကို ဆန့်ကျင်၍ ကောင်းအောင် အပြင်ဧည့်သည်ဟန်ဆောင်၍ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူမည်သို့ပြောပြော အဘိုးအိုက သူသည် ဖောင်ကြီး၏ အစေအပါးတစ်ဦးသာဖြစ်ကြောင်း သိနေသည်။ ထို့ကြောင့် သရော်ပြုံးပြုံးလိုက်၏။

“အင်း . . . မင်းကများ ငါ့ကိုပြောရတယ်နို့သေးသလား

မင်းက ဒီဖောင်ကြီးနဲ့ မဆိုင်ဘူးဆိုရင် ဘာမှဝင်မပြောနဲ့ . . .
ပျော်ဖို့ပါးဖို့လာတယ်ဆိုရင် ပျော်ပါးဖို့ပဲစဉ်းစား . . . သည့်ပြင်
အကြောင်းအရာတွေကို မစဉ်းစားနဲ့ . . . အခုဒီမှာရှိတဲ့ မိန်းမက
အပြင်ပန်းသားလှပြီး အတွင်းက ကျီးအာသီးလိုမိန်းမမျိုးကွ . . .
သူ့မာယာကွန်ယက်ထဲက ရုန်းမထွက်နိုင်လို့ ဝင်ပြောရတာဆိုရင်
တော့ တစ်မျိုးပေါ့ကွာ”

ဝတ်စုံညိုအဘိုးအို၏ စကားသည် ချမူဟို၏ ရင်ဝတည့်
တည့်ထိမှန်လေ၏။ သူသည် မခံမရပ်နိုင်အောင် ဒေါသဖြစ်သွား၏။

“ထောက် . . . ခင်ဗျား တော်တော်လူပါးဝပါလား . . .
ကောင်းပြီး ခင်ဗျားကို ကျုပ်အကြောင်းပြရသေးတာပေါ့”

သူသည် ပြောပြောဆိုဆို အဘိုးအိုအား တိုက်ခိုက်ရန်
လျှောက်သွားသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် သူ့ပခုံး၌ နာကျင်သွားပြီး တစ်
ကိုယ်လုံး ထုံကျင်သလို ဖြစ်သွားသည်။

သူ့ဆက်သွားမည့်နေရာသို့ မသွားနိုင်တော့ပါ။ တစ်ကိုယ်
လုံး ပျော့ခွေသွားသဖြင့် သူသည် နီးရာကုလားထိုင်တစ်လုံး၌ ဝင်
ထိုင်လိုက်ရပါသည်။

ချမူဟိုသည် အလွန်တရာ ထိတ်လန့်သွားပြီး သူ့ဘေးသို့
လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ထုံကျင်သွားခြင်းမှာ

သွေးရိုးသားရိုး မဟုတ်သည်ကို သူသိသည်။

ထိုအခါ သူ့ညာဘက်ထိုင်ခုံ၌ ထိုင်နေသော အဖြူရောင်
ဝတ်စုံဝတ်လူငယ်တစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူသိသည်။ ထိုလူ
ငယ်သည် သူ၏ချင်းချင်သွေးကြောနေရာကို ပုတ်လိုက်ခြင်းသာ
ဖြစ်သည်။

သူ့ကြည့်လိုက်သောအခါ ဝတ်စုံဖြူဝတ်ဆင်ထားသော
လူငယ်ကလည်း သူ့အား စူးစိုက်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။
သူ့လန့်သွားလေ၏။

အဘိုးကြီးကို အသေအချာအကဲခတ်မိရဲ့လား . . . သူဟာ
ခင်ဗျားနဲ့ကျူးချိန်ပေါင်ကို အချိန်မရွေးသတ်နိုင်တယ် . . . သူ
သတ်ချင်လို့ ခင်ဗျားတို့အသက်ရှင်နေရတာ . . . ဒီတော့ခင်ဗျား
သူ့မျက်စိနောက်အောင် မလုပ်ပါနဲ့”

ဝတ်စုံဖြူနှင့်လူငယ်ပြောနေသည့် စကားမှာလေသံမျှသာ
ပြောသော်လည်း ချမူဟိုကောင်းစွာကြားလိုက်ရသည်။ သိသည်။
ဝတ်စုံဖြူလူငယ်၏စကားကို ထောင်းခနဲဒေါသဖြစ်သွားသည်။

သူသည် တုန့်ပြန်ရန် ပါးစပ်ဟလိုက်၏။ သူ့အကြီးအကျယ်
ထိတ်လန့်သွားသည်။ သူ့ပါးစပ်ဟရုံမရတော့ချေ။ သူ့၏အသံမှာ
လည်း လည်ချောင်းတွင်း၌သာ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ဝတ်စုံဖြူလူငယ်မှာ သိထားသည့်အတိုင်း ဝူဟုန်ဖြစ်ပြီး
အခြားလူငယ်တစ်ဦးမှာ ဖုန်ယင်ပင်ဖြစ်လေ၏။ ဝူဟုန်သည်
ချမူဟိုကို အရက်တစ်ခွက်ချပေးပြီးနောက် ဖုန်ယင်ရှိရာသို့လာပြီး
ခင်ချလိုက်၏။

ဝူဟုန်က . . .
“ညီလေး ဖုန်ယင်”
“ဗျာ . . . အစ်ကို ဘာပြောမလို့လဲ”
“စောစောက ဓားစကြာချမူဟိုရဲ့ ပခုံးပေါ် အစ်ကိုပုတ်

အခန်း - ၈

အပြောအနေအထားသို့

ထိုအချိန်မှာပင် ဝတ်စုံဖြူလူငယ်က နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံမျှသာ
သူ့အားစကားပြောနေသည်ကို ချမူဟို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ခင်ဗျား အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်နေပါ . . . ဒီဝတ်စုံ
ညှိနဲ့အဘိုးကြီးကို ဘယ်လိုမှ အနှောင့်အယှက်မပေးပါနဲ့ . . . သူ
ပြောချင်တာကိုပြောပါစေ . . . သူလုပ်ချင်ရာကိုလုပ်ပါစေ . . .

ခတ်လိုက်တာ မြင်တယ်မဟုတ်လား... အဲဒါ အကြောပိတ်ပညာ
ဆိုတာ ညီလေး ရိပ်မိတယ်မဟုတ်လား”

“ရိပ်မိပါတယ် အစ်ကို”

“သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သလား”

“သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီ... အစ်ကို အသုံးပြုလိုက်တဲ့ လက်အေး
အထားကို ကောင်းကောင်းမှတ်မိတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ မှတ်မိပါတယ်”

“မင်းကို ကရိပ်မဲ့ အကြောပိတ်ပညာရဲ့သဘောတရားတွေ
ကို ပြောပြပြီး... အခုလက်တွေ့လဲလုပ်ပြပြီးပြီ... အဲသည့်
တော့ မင်းကိုယ်တိုင် စမ်းလုပ်ဖို့ပဲ လိုတော့ဟယ်... မင်းစမ်း
ကြည့်ချင်သလား”

ထိုအခါ ဖုန်ယင်က တက်ကြွစွာပြောလိုက်သည်။

“ဟ... အစ်ကိုကလဲ စမ်းကြည့်ချင်ပြီလား အစ်ကို
ရာ... စမ်းမယ်... ဘယ်မှာစမ်းရမလဲ”

“ကောင်းပြီ... ဒါဆို စမ်းရမယ်... မင်းရဲ့နေ
တည့်တည့် စားပွဲရှိတယ် မဟုတ်လား... အဲဒီစားပွဲမှာ ထိုင်နေ
တဲ့လူကို ကြည့်စမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ မြင်ပါတယ်”

“သူ့နာမည်က ထုံကျားလို့ခေါ်တယ်... သူဟာ ဒီနတ်
ဂည်းစိမ်ဖောင်ပေါ်က သိုင်းသမားပဲ... အရင်က မကောင်းမှု
ခိုးစုံကို လုပ်ခဲ့တဲ့လူပဲဖြစ်မယ်... ဘယ်တုန်းကမှ မကောင်းခဲ့
ဘူး သိုင်းသမားပဲ... အခုလဲမကောင်းဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့... သည်လောကမှာ မနေသင့်တဲ့လူပေါ့”

ဝူဟုန်သည် တီးတိုးပြောနေရာမှ ခေတ္တရပ်ပြီး ဘေးဘိ
ကို အကဲခတ်လိုက်၏။ မည်သူ့ကိုမျှ သူတို့ကို ဂရုစိုက်မနေကြောင်း
သိသောအခါမှ ဆက်ပြောသည်။

“သည်တော့ ညီလေးက မယောင်မလည်နဲ့ သူ့နောက်
ကျောကထိုင်ခုံမှာ သွားထိုင်... မသိမသာ သူ့အနားကို တိုးကပ်
ပြီး ကျောလယ်တည့်တည့်မှာရှိတဲ့ ပေစင်းသွေးကြောတည့်ရှိတဲ့
နေရာကို ချိတ်ချလိုက်ပါ... လူတော့ မမြင်စေနဲ့... ပြီးရင်
ခတ်ခုံညိုအဘိုးကြီးနားကို ကပ်နေလိုက်... ညီလေးနောက်ကို
အစ်ကို လိုက်လာခဲ့မယ်”

ဝူဟုန်သည် ထုံကျားစားပွဲလှမ်းကြည့်ပြီး ဖုန်ယင်ကို တီးတိုး
ပြောပြနေလေ၏။

“ညီလေး နားလည်သလား”

“နားလည်ပါတယ် အစ်ကို . . . ညီလေး ခုချက်ချင်း သွားရမလား”

“သွားတော့”

ဖုန်ယင်သည် မယောင်မလည်နှင့်ထသွားလေ၏။ သူသည် ထုံကျူးစားပွဲဆီသို့ ကပ်သွားသည်။ သူထွက်သွားသည်နှင့် ဝူဟုန် သည်လည်း မယောင်မလည်နှင့်ထသည်။ သူ့ဦးတည်ချက်ကတော့ မီးပတ္တမြားဂိုဏ်းချုပ်ဟောင်း ကျူးချိန်ပေါင်၏ နောက်ဆီသို့ ရောက်ရေးဖြစ်သည်။

ဖုန်ယင်က ထုံကျူး၏ နောက်နားသို့ရောက်သွားချိန် ဝူဟုန် က ကျူးချိန်ပေါင်၏ နောက်နားသို့ ရောက်သွားချိန်တွင် ဝတ်စုံညီ အဘိုးအို၏ စကားသံထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ကဲ . . . ဆရာကျူးချိန်ပေါင် . . . ကျုပ်ပတ္တမြားတွေရဲ့ တန်ဖိုးကနည်းနည်းနော့နော့မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားသိတယ် နော် . . . အိတ်ထဲ ပြန်ထည့်ပြီး ကျုပ်ကို ပြန်ပေးဗျာ”

ဝတ်စုံညီအဘိုးအိုက ထိုသို့ပြောလိုက်သောအခါ ကျူးချိန်ပေါင်မှာ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်နေဆဲဖြစ်၏။ သူသည် ချမူဟိုရိုရာသို့ကြည့်နေဆဲ ဖြစ်သည်။

ချမူဟိုဒေါသတကြီးထလာပြီးနောက် ဝတ်စုံဖြူလူငယ်ပေး

သော ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်သည်ကို သူတွေ့နေရသည်။

သူလုံးဝနားမလည်ပါ။ ချမူဟိုသည် ဒေါသတကြီးထလာ ခုပါမည်။ အဘယ်ကြောင့် ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်သွားရလေသနည်း။ သူ၏ ဦးနှောက်ထဲ၌ ထိုအကြောင်းသာ တွေးနေသည်။

“သူ ဘာကြောင့်မလာသလဲ”

သို့သော် သူသည် အခြေအနေမှန်ကို လုံးဝမတွေးမိပါချေ။ ဝတ်စုံဖြူလူငယ်သည် ချမူဟို၏အကြောကို ပိတ်လိုက်ကြောင်း သူမသိချေ။

သူသည် လူငယ်ကိုလည်း တစ်ဆက်တည်းပြောလိုက် သည်။

“အဲဒီဘေးက မောင်ရင်လေးကလဲ ငါ့ကို ကူညီတဲ့အနေနဲ့ အဲဒီအိတ်ရှုံ့လေးကို လာပေးပါကွာ”

ကျူးချိန်ပေါင်သည် အညှီရောင်ဝတ်စုံဝတ်အဘိုးကအိုကို လှမ်းပေးမည်ကဲ့သို့ ပြုပြီးမှ လှည့်ကြည့်သည်။

အဖြူရောင်ဝတ်လူငယ်ကို တွေ့သောအခါ အိတ်ရှုံ့ ကလေးကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။ လူငယ်သည် လျှင်မြန်လှ၏။ ကျူးချိန်ပေါင်၏ လက်ကောက်ဝတ်အကြောကို လှမ်းပိတ်လိုက်သည်။

“ဖတ်”

“အ”

ထိုမျှသာ အသံထွက်နိုင်သည်။ ကျွေးချိန်ပေါင်၏ တစ်ကိုယ်လုံးအားအင်များ ဆုတ်ယုတ်သွား၏။ သူသည် ပျော့ခွေယိုင်ကျသွားမည်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားရာ လူငယ်က ထိုင်ခုံတစ်လုံးကို ထိုးပေးလိုက်ရ၏။

ကျွေးချိန်ပေါင်မှာ လက်လည်းလှုပ်မရ၊ ခြေလည်းလှုပ်မရပါးစပ်ကလည်းဟူ၍ မရဟော့ချေ။ လူငယ်၏ အကြောပိတ်မှုမှာ တိကျသေချာလှ၏။

ထို့နောက် လူငယ်၏ဟန်ပန်မှာလည်း ကျွေးချိန်ပေါင်နှင့်ခင်မင်ရင်းနှီးသော လူငယ်တစ်ဦးပမာ ဖေးဖေးမမဖြင့် ထိုင်ခုံကိုထိုးပေးလိုက်သဖြင့် သိုင်းသမားအားလုံးသည် လူငယ်ကို အထင်မမှားကြချေ။ သင်္ကာမကင်း မဖြစ်ကြချေ။

သူသည် ကျွေးချိန်ပေါင်ပေးသည့် အိတ်ကလေးကိုယူလိုက်ပြီး ဦးညွတ်ဂါရဝပြုလိုက်၏။

ယခုအခါတွင် ဝတ်စုံညှီနှင့်အဘိုးကြီး၏ ညာဘက်တွင် စွဟုန်ကရပ်နေပြီး၊ ဘယ်ဘက်တွင် ဖန်ယှင်က ရပ်နေသည်။

“ကဲ . . . မိန်းကလေး ဘယ်လိုစီစဉ်မလဲ”
အညှီရောင်ဝတ်စုံဝတ်အဘိုးအိုက နတ်မိမယ်ယုလင်အား

ကားလိုက်သည်။ နတ်မိမယ်ယုလင်သည် အလွန်အရေးကြီးသည့် အချိန်ကျရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိသိရှိသွားသည်။

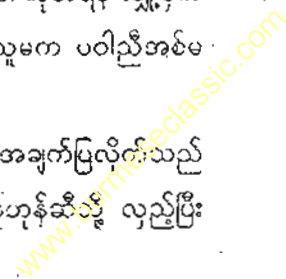
ထို့ကြောင့် လက်ချောင်းကလေးများ လှုပ်ရှားအချက်ပေးသည့်နည်းဖြင့် လက်ရွေးစင်သိုင်းသမားသုံးဦးကို အဘိုးအိုအား ဘိုက်ခိုက်ရန်အချက်ပေးလိုက်သည်။

သို့သော် နတ်မိမယ်ယုလင်မှာ အလွန်အံ့အားသင့်နေသည်။ သူမအံ့အားသည့်မှာ တခဏရှုသားဖြစ်၏။ သူမသည် ရိပ်မိသွားသည်။ သူမ၏ လက်ရွေးစင်သိုင်းသမားသုံးဦးမှာ မမျှော်လင့်သော ရန်သူ၏ တိုက်ခိုက်မှုကိုခံရပြီး ဤသို့ မလှုပ်ရှားနိုင်ကြောင်း သိရှိသွားသည်။

ဤသို့ဖြစ်လျှင် မည်သို့ပြုလုပ်ရမည်နည်း။ နတ်မိမယ်ယုလင်၌ အဖြေရှိပါသည်။ ဤတစ်ခုနှင့်မရလျှင် နောက်လက်နက်တစ်ခုအား ထုတ်ပေးရန်အဆင်သင့်ရှိနေပါသည်။

သူမသည် ပဝါညီအစ်မငါးဖော်ကို ခေါ်ထုတ်ရန် လျှို့ဝှက်အမှတ်အသားများ ထုတ်သုံးလိုက်ပါသည်။ သူမက ပဝါညီအစ်မငါးဖော်ကို ခေါ်ယူလိုက်ပါပြီ . . .

ဝတ်စုံညှီအဘိုးမှာ နတ်မိမယ်ယုလင်အချက်ပြလိုက်သည်ကို ရိပ်မိသိရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ချက်ချင်းပင် ငှဟုန်ဆီသို့ လှည့်ပြီး

ပြော၏။

“ဂူဟုန်”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘိုး”

“ခဏကြာလျှင် ပုဝါကိုင်ထားတဲ့ မိန်းကလေးငါးယောက် အခန်းထဲဝင်လာလိမ့်မယ် . . . သူတို့ငါးဦးကို တစ်ယောက်မကုန် အကြောပိတ်ဖို့ အရေးကြီးတယ်ကြားလား . . . မင်းအခုထဲထဲ ပရိတ်သတ်ထဲကို သွားပြီးရောနှောလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဂူဟုန်သည် မသိမသာလူအုပ်ထဲသို့ ရောနှောဝင်ရောက် သွား၏။ သူသည် ဖုန်ယင်ကိုသတ်ရပြီး လူအုပ်ထဲမှ မသိမသာပြန် ထွက်လာပြီး တီးတိုးသတိပေးသည်။

“ညီလေးဖုန်ယင် . . . အခြေအနေကတော့ ဆိုးသထက် ဆိုးလာနေပြီ . . . တို့ကလဲ ဆိုးလာအောင်လုပ်နေတာပဲ ညီလေး အနေနဲ့ အဘိုးအိုရဲ့ဘေးက ဘယ်မှမခွာနဲ့ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို”

ဂူဟုန်သည် ဖုန်ယင်ကို သတိပေးပြီးနောက် လူအုပ်ထဲ ရောနှောပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။

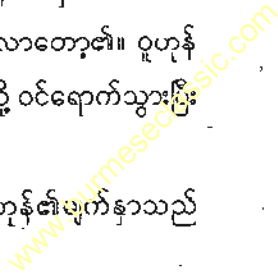

အခန်း - ၉

စိန်ခေါ်မှုကိုလက်ခံခြင်း

မကြာမီ ပုဝါကိုင်မိန်းမချော၊ မိန်းမလှငါးယောက် အနောက်ဘက်တံခါးပေါက်မှ ခန်းမထဲသို့ ဝင်လာတော့၏။ ဂူဟုန် သည် ထိုအပေါက်ဝရှိသိုင်းသမားများကြားထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားပြီး အမျိုးသမီးများအား အကဲခတ်နေ၏။

အမျိုးသမီးများ ဝင်လာသောခါ ဂူဟုန်၏မျက်နှာသည်

အရက်အလွန်အကျွံသောက်ထားသူကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။

မျက်လုံးက မှေးစင်းနေသည်။ သူပုံစံသည် အရက်မှူး၍ အပျော်ကျူးနေသည့် လူပုံစံမျိုး ပေါက်သွားသည်။ ထိုပုံစံမျိုး လုပ်ယူခြင်း သာဖြစ်သည်။

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ကောင်းတယ် . . . ကောင်းတယ် ကချေသည်တွေလာနေပြီဟေ့”

ဝူဟုန်သည် မိန်းကလေးများအား ဖမ်းဆွဲရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ မိန်းကလေးများသည် ဝူဟုန်ကို ရှောင်ပြီး နတ်မိမယ်ယုလင်၏ဘေးသို့ ရောက်ရှိသွားကြလေ၏။

ဝူဟုန်သည် မိန်းကလေးများကိုဝင်၍ ဆွဲလားရမ်းလားလုပ်သည်မှာ အကြောင်းရှိသည်။ သူသည် အရိပ်ခွဲအကြောပိတ်ပညာထက် အဆင့်မြင့်သည့် အကြောပိတ်ပညာကိုသုံးလိုခြင်းကြောင့် ထ၍ဆွဲလားရမ်းလားလုပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ၏ အကြောပိတ်ပညာကို ဝင်၍အသုံးချလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအကြောပိတ်ပညာသည် လူအသားကို နည်းနည်းပါးပါး ထိရုံမျှဖြင့် အကြောပိတ်ပြီး ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ အကြောပိတ်ခံလိုက်ရပါက အကြောပိတ်ခံရမှန်းသိမည်မဟုတ်ချေ။ အတော်အသင့်ကြာမှသာ ပျော့ခွေးကျသွားမည် ဖြစ်သည်။

ယခုအခါ သူတို့သည် ယုလင်၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်၌ရပ်ကာ အမိန့်ကိုနာခံနေကြ၏။ သူတို့၏ မျက်လုံးများသည် စူးရှပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို စူးစမ်းနေကြ၏။

သူတို့၏ နှုတ်ခမ်းများမှာ တင်းနေသည်။ ရန်သူနှင့်တွေ့လျှင် ရန်သူအား အမှုန့်ချေပစ်မည်ဟူသော သဘောပင်။

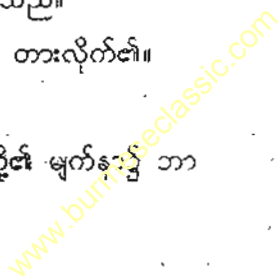
ယုလင်က

“ညီမတို့ ရောက်လာတာနဲ့အတော်ပဲ . . . အခု နတ်မိမယ်စိမ်းဖောင်ပေါ်ကို အထူးဧည့်သည်တော်ရောက်လာတယ် . . . အဲဒီဧည့်သည်တော်ကို အထူးဧည့်ခံဖို့လိုတယ်ကွယ် . . . ဟောဟိုရှေ့ကဝတ်စုံညိုနဲ့ အဘိုးအိုဟာ အထူးဧည့်သည်တော်ပဲကွယ် . . . မင်းတို့ ဧည့်ခံလိုက်ကြဦး”

သူမက ဝတ်စုံညိုနှင့်အဘိုးအိုကို ညွှန်ပြပြောဆိုလိုက်၏။ ဂါဠီအစ်မငါးဖော်သည် ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြ၏။ ပုဝါမများကို ကိုင်ဆွဲကာ အဘိုးအိုရှိရာသို့ လျှောက်လာကြသည်။

ထိုအခါ အဘိုးအိုက ပြုံး၍လက်ကာ တားလိုက်၏။ “ခဏနေကြဦး”

ညီအစ်မငါးဖော်ရပ်သွားကြ၏။ သူတို့၏ မျက်နှာ၌ ဘာကြောင့်တားသည်ကို မေးလိုဟန်ရှိနေသည်။

“နေပါဦး... အခု မင်းတို့ငါးယောက်က ငါ့ကို တိုတ်
မလို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

ညီအစ်မငါးဖော်က တညီတညွတ်တည်း ပြောသည်။

“ဟား... ဟား... ဟား”

အဘိုးအိုသည် အားရပေးရ အော်ဟစ်ရယ်မောလိုက်၏။

“မင်းတို့ အပြောမကြီးနဲ့... မင်းတို့ငါးယောက်ကို
ငါဘာမှ မထုပ်ချင်ဘူး... ငါ့လက်တစ်ချက်ဝှေ့သမ်းလိုက်တာနဲ့
မင်းတို့ အားလုံး ဒုက္ခရောက်သွားမယ်”

ဝတ်စုံညီအဘိုးအိုသည် ပြောပြောဆိုဆို လက်ကို ဝှေ့သမ်း
လိုက်၏။ သူ၏ ဟန်ပန်မှာ မှော်ဆရာကြီးတစ်ယောက်နှင့် တူနေ
လေတော့သည်။

သို့သော် ပုဝါညီအစ်မငါးဖော်ကား မည်သို့မျှမဖြစ်ပါ။
ရှေ့သို့ပင် တရွေ့ရွေ့တက်လာနေကြသည်။ ရောက်ရှိနေသည့်
ဧည့်သည်သိုင်းသမားများမှာ အဘိုးအိုစကားကို အလွန်စိတ်ဝင်စား
ပြီး စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

ပုဝါညီအစ်မငါးဖော် လဲကျလေမလားဟု စောင့်ကြည့်နေ
ကြသည်။ ပုဝါညီအစ်မငါးဖော်လဲမကျသောအခါ အဘိုးအိုအား

ပြုံး၍ သရော်ကြည့်ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

သို့သော် သူတို့သရော်ပြုံးများ အဆုံးထိမပြုံးနိုင်ပါ။
လမ်းခုလတ်တွင် အပြုံးရပ်တန့်သွားကြသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆို
သော် သူတို့မျက်စိရှေ့တွင် ပုဝါညီအစ်မငါးဖော်တဝန်းဝန်းလဲကျ
သွားသောကြောင့်တည်း။

အခြေအနေ အတော်ဆိုးရွားနေသည်ကို တုံ့ပေးနှင့်ချန်လုံ
တို့က သိလိုက်ကြသည်။

ချန်လုံသည် အရေးတကြီး ပြေးထွက်လာပြီး...

“ဟေ့... အမှုထမ်းတွေ... ပုဝါညီအစ်မငါးဖော်ဖူးလဲ
နေတာကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီအတိုင်းကြည့်နေကြတာလဲ... အခန်း
ထဲကို ခေါ်သွားပြီး ပြုစုပေးလိုက်ကြလေ”

ချန်လုံ၏ အော်ဟစ်အမိန့်ပေးသံက နတ်စည်းစိမ်ဖောင်
ကြီး၏ အမှုထမ်းများကို လှုပ်နှိုးလိုက်သလို ဖြစ်သွား၏။

အမှုထမ်းများသည် ပြေးထွက်လာကြပြီး ပုဝါညီအစ်မ
ငါးဖော်ကို အခန်းထဲသို့ ပို့ချသွားကြသည်။ ထို့နောက် ချန်လုံ
သည် လက်ရွေးစင်သိုင်းသမားသုံးယောက်အတွက် အမိန့်ပေးချ
ပြန်သည်။

“အမှုထမ်းတွေ လာကြစမ်း”

အမှုထမ်းများသည် ချန်လှဲအနီးသို့ ပြေးသွားကြသည်။
“ဟေ့ . . . ဟိုစားပွဲထိုင်နေတဲ့ ဧည့်သည်တော်လူကြီးမင်း
ကို တွေ့ကြသလား”

ချန်လှဲသည် ရှေ့ဆုံးစားပွဲတွင် ထိုင်နေသည့် မီးပတ္တမြား
ဂိုဏ်းချုပ်ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်သည်။

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ . . . တွေ့ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“အေး . . . နောက်ထပ် အလယ်စားပွဲက ဝူကြီးထိုင်
နေတဲ့ လူကြီးမင်းကို တွေ့သလား”

သူသည် စားစကြာသိုင်းသမားကို ညွှန်ပြပြန်၏။

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ပါတယ်”

“မင်းတို့ ကြည့်စမ်း . . . နောက်ဆုံးစားပွဲမှာ ထိုင်နေတဲ့
လူကြီးမင်းကို တွေ့ကြသလား”

သူသည် ထုံကျားကို ညွှန်ပြလိုက်ပြန်သည်။

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့”

“သွားစမ်း . . . အဲဒီဧည့်သည်တော်လူကြီးမင်းတွေ
မအိမ်သာဖြစ်နေကြတယ် . . . အနောက်ဘက်က အခန်းထဲကို
ခေါ်သွားပြီး ကောင်းကောင်းပြုစုပေးလိုက်ကြစမ်း”

ချန်လှဲသည် အလွန်အကင်းပါး၏။ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်

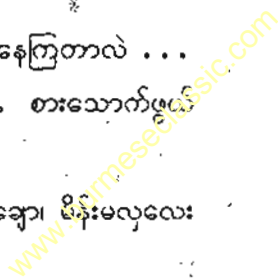
ကြီး၏ အခြေအနေကို ပါးနပ်စွာ ဝင်ထိန်းပြီးသည်နှင့် ဧည့်သည်
သိုင်းသမားများအား တောင်းပန်လိုက်သည်။

“ဧည့်သည်တော် သိုင်းသမားများခင်ဗျား . . . အခုလို
ဧည့်သည်တော်သိုင်းသမားများကို အနည်းငယ်စိတ်အနှောင့်
အယှက်ဖြစ်သွားစေခဲ့တဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်
ဦးက တောင်းပန်အပ်ပါတယ် . . . မကြာခင်မှာ ကျွန်တော်တို့
သခင်မ ထွက်လာပါလိမ့်မယ် . . . သခင်မထွက်လာတဲ့အခါကျ
မှ ဟောဒီကဝတ်စုံညိုဝတ်လူကြီးမင်းနဲ့ စာရင်းရှင်းကြပါလိမ့်မယ်
သခင်မ ထွက်မလာခင် အတောအတွင်းမှာတော့ နတ်စည်းစိမ်
ဖောင်ကြီးရဲ့ အကောင်းတကုအကောင်းဆုံးအရက်တွေ . . .
မကောင်းတကုအကောင်းဆုံး အစားအစာတွေကို မြီးစမ်းကြ
ပါ . . . စားသောက်ကြပါလို့ ပန်ကြားအပ်ပါတယ် ခင်ဗျား”

သူသည် ဧည့်သည်တော်များကို တောင်းပန်ပြီးသည်နှင့်
ဆက်၍ အမှုထမ်းများကို အမိန့်ပေးသည်။

“ဟေ့ . . . အမှုထမ်းတွေ ဘာငေးနေကြတာလဲ . . .
ဧည့်သည်တော်တွေအတွက် အရက်တွေ . . . စားသောက်ဖွယ်
ရာတွေ လိုက်ချပေးကြစမ်း”

ချန်လှဲ၏ အော်သံအဆုံးတွင် မိန်းမချော၊ မိန်းမလှလေး

များသည် အရက်များစားသောက်ဖွယ်ရာများကို စားပွဲများပေါ်သို့ အလျင်အမြန်ချပေးကြသည်။

ဖုန်ယင်သည် အဘိုးအိုဘေးရှိ စားပွဲတစ်လုံးတွင် ထိုင်ချ လိုက်သည်။

သူ့ရှေ့ရှိစားပွဲသို့ မိန်းမချောလေးတစ်ဦး ရောက်ရှိလာ လေသည်။

“အစ်ကို”

ဖုန်ယင် ယောင်ကန်းကန်းဖြင့် မော့ကြည့်မိ၏။ မိန်းက လေးသည် အရက်ခွဲထဲသို့ အရက်များကို ငဲ့ထည့်ကာ ဖုန်ယင်၏ လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးသည်။

“အစ်ကိုဘာမှ အားမနာနဲ့နော် . . . ဒီဖောင်ကြီးပေါ် ရောက်ပြီးတော့မှ အားလုံးကို မေ့ထားလိုက်တော့ . . . အရက် သောက်ပြီးတော့ အစာစား”

သူမသည် ညှို့မြေ့ဆွယ်သောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်ကာ ဖုန်ယင်အားပြောပြီး ထွက်ခွာသွားသည်။

ဖုန်ယင်သည် ယောင်ကန်းကန်းဖြင့် အရက်ကို မော့ သောက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် . . .

“ဟေ့ . . . အရက်မသောက်နဲ့”

တိုးညှင်းသော လေသံတစ်သံသည် နားထဲသို့ စီးဝင်လာ သည်။

ဖုန်ယင်ရပ်သွားသည်။ အရက်ကို ဆက်မသောက်ရဲပေ။

“ရှင် . . . ဒီအရက်သောက်ရင် ထိုင်းထိုင်းမိုင်းမိုင်း ဖြစ်သွားလိမ့်မယ် . . . သူတို့ပြောသမျှ ခိုင်းသမျှ လိုက်လုပ်နေရ လို့မိမယ် . . . အရက်ထဲမှာ ထိုင်းမိုင်းစေတဲ့ဆေးတွေကို ခတ် ထားတယ်”

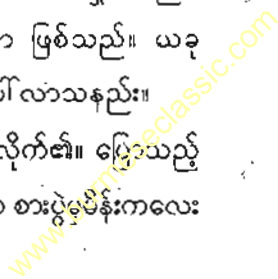
တိုးညှင်းသော အသံသည် မည်သူ့အသံဖြစ်သည်ကို ဖုန်ယင်မသိပါ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏အသံ ဖြစ်နေသည်ကို သူ့ကြားသိလိုက်ရသောကြောင့်တည်း။

မည်သူနည်း။ မည်သူက သတိပေးနေပါသနည်း။ ဤဖောင်ကြီးပေါ်တွင် မိတ်ဆွေဟူ၍ နှစ်ယောက်သာရှိပါသည်။

ဝတ်စုံညှိနှင့်အဘိုးအို၊ ဂူဟုန်တို့သာ ဖြစ်သည်။ ယခု မိန်းကလေး၏အသံက မည်သည့်နေရာမှ ပေါ်လာသနည်း။

သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်၏။ ပြောသည့် မိန်းကလေးသည် မိမိစားပွဲနှင့်ကပ်လျက်ရှိသော စားပွဲမှမိန်းကလေး

ဖြစ်မည်ဟု ထင်မိ၏။

ထို့ကြောင့် အနီးအနားစားပွဲမှ မိန်းကလေးများကို ခွာကြည့်သည်။

“ဟောတွေ့ပါပြီ”

သူမသည် စားပွဲထိုင်နေသူမဟုတ်ပေ။ လက်ထဲမှ တူတစ်ချောင်းလွတ်ကျသွားဟန်ဖြင့် သူ့ကို သတိပေးလိုက်သည့် မိန်းကလေးပင်တည်း။

သည်မိန်းကလေးသည် နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးမှ စားပွဲထိုးအမျိုးသမီးကလေး ဖြစ်နေ၏။

ပါးလွှာသောပန်းနုရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းကလေးများသည် ဤနတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးမှ မိန်းကလေးများပင် မဟုတ်ပါလော။

ထိုမိန်းကလေးကား အသက် ၁၈နှစ်၊ ၁၉ နှစ်မျှသာ ခန့် သေးသော မိန်းကလေးတည်း။

ဖုန်ယင်သည် သူနှင့်ရွယ်တူသူ မိန်းကလေးများကို စေ့စေ့ပင် မကြည့်ခဲ့ချေ။ ယခုမူ သူ၏ကျေးဇူးရှင်မိန်းကလေးဖြစ်၍ လိုက်၍ကြည့်ရှုမှတ်သားနေခြင်း ဖြစ်သည်။

မိန်းကလေးသည် နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးပေါ်မှ အခြား

မိန်းကလေးများကဲ့သို့ ချောမောလှပ၏။

ပါးလွှာသော ပန်းနုရောင်ဝတ်စုံရှည်ကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားရာ ရင်ညွန့်ပေါ်မှ မွဲစိမ်းကလေးကိုပင် မြင်နေရသည်။ အချိုးအဆစ်ကလည်း လှပပြေပြစ်သည်။

နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီး၏ အခြေအနေသည် ရုတ်တရက်ပေါက်ကွဲတော့မည်ကဲ့သို့ဖြစ်နေရာမှ ချန်လှဲ၏ အထိန်းအသိမ်းကောင်းမှုကြောင့် လုံးဝငြိမ်သက်အေးချမ်းသွားသည်။

ချန်လှဲသည် အခြေအနေ ငြိမ်သက်သွားသောကြောင့် ဖတ်မိမယ်ယုလင်အနီးသို့ လျှောက်လာလေ၏။ နတ်မိမယ်ယုလင်က ချန်လှဲအနီးသို့ကပ်ကာ တီးတိုးပြောပြနေသည်။ လက်ရွေးစင်သိုင်းသမားသုံးဦးအကြောပိတ်ခံရပုံ၊ ပုဝါညီအစ်မငါးဦး အလိုအလျောက်လဲကျသွားပုံနှင့် ဝတ်စုံညှိအတိုးကြီးနှင့်အခြေအတင်ကားပြောပုံတို့ကို ပြန်လည်ပြောပြလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ရဲ့ သခင်မနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ တောင်းဆိုတာ ခင်ဗျားလား”

အတိုးအိုက ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“အေး ဟုတ်တယ် . . . ဘယ်လိုလောင်းတယ်ဆိုတာ ကော ပြောပြဖို့လိုသေးလား”

“ပြောပြဖို့ မလိုတော့ပါဘူး . . . ဒါပေမယ့်ခင်ဗျားရဲ့ နာမည်ကိုတော့ ပြောပြဖို့လိုပါတယ်”

“ငါ့နာမည် မဟုတ်”

“ကောင်းပါပြီ . . . ခင်ဗျားရဲ့ စိန်ခေါ်မှုနဲ့ လောင်းကစား ကို ကျွန်တော်တို့ သခင်မက လက်ခံပါတယ်”

သူသည် ပြောပြီးနောက် နောက်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။ ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“သခင်မ ခင်ဗျား . . . ဧည့်သည်တော်မဟုတ်ရဲ့စိန်ခေါ်ချက်ကို လက်ခံပြီးတဲ့အတွက် သခင်မခန်းမဆောင်ထဲသို့ ထွက်လာ ပါတော့ခင်ဗျား”

“ဟေ့ . . . နေဦး”

အဘိုးကြီးမူဟု၏ တားမြစ်သံထွက်ပေါ်လာလေ၏။

အနန်း - ၁၀

ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်ခြင်း

ချန်လုံသည် ချာခနဲ လှည့်လာ၏။

“ဘာလဲဗျ . . . ခင်ဗျား ဘာပြောပြန်ပြီလဲ”

အဘိုးအိုက လက်ကာရင်း . . .

“ဒီလောင်းကစားပွဲကို မင်းတို့ဘက်က မှန်မှန်ကန်ကန် ခွင့်မှဖြစ်မယ်နော် . . . ငါ့ခေါင်းရဲ့တန်ဖိုးက နည်းတဲ့တန်ဖိုး

မဟုတ်ဘူး... မင်းတို့ရဲ့ နတ်ဒေဝီချင်းချင်းရဲ့ ခေါင်းနဲ့
လောင်းချင်းထပ်နိုင်မယ်... တခြားအတုအပလုပ်ထားတဲ့
အယောင်ဆောင်ခေါင်းနဲ့တော့ လောင်းကြေးမထပ်နိုင်ဘူး”

အတွေ့အကြုံများပြားလှသည့် မုဟုက တင်းတင်းမာမာ
ပြောဆိုလိုက်လေ၏။

“ခင်ဗျားဟာ တော်တော်စော်ကားနေပြီ... ခင်ဗျား
ပြောတဲ့စကားဟာ ကျွန်တော်တို့ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီး
ကျွန်တော်တို့ သခင်မကို စော်ကားလိုက်တဲ့စကားပဲဗျ”

မုဟုက ခပ်တည်တည်ပင်။

“ဟေ့... စော်ကားတယ်ထင်ရင်လဲ ငါ့ရှုမစိုက်နီနီ
ဘူး... မင်းတို့ဖောင်ဟာ မတရားမှုကိုလုပ်နေတဲ့ဖောင်...
မတရား မမျှတတာကိုလဲ လုပ်နိုင်တာပဲကွ... မင်းတို့
ငါမယုံဘူး”

မုဟုက ပြတ်ပြတ်သားသားပင် ပြောချလိုက်သည်။

ချန်လုံ ဒေါသဖြစ်သွား၏။

“ခင်ဗျားဟာ ပြောလေကဲလေပါလား... ကျုပ်တို့
သခင်မ ထွက်လာပြီးမှ အတုအစစ်ကိစ္စကိုပြောပေါ့ဗျာ...
ထွက်မလာသေးဘဲနဲ့ အတုအစစ်ပြောနေတာကတော့ ခင်ဗျား

လွန်နေပြီ”

“ဟ... ငါက မင်းတို့လုပ်မယ့်အလုပ်တွေကို ကြိုမြင်
နေတာကိုးကွ... ကြိုမြင်နေတော့ ပြောရတာပေါ့...
ပြောရင် မင်းတို့က အဲဒီလို မဟုတ်တရုတ်တွေ လုပ်လာမှပဲ...
ငါ့သတိပေးတာ မလွန်ဘူး”

ဝတ်စုံညှိဝတ်အဘိုးအိုမုဟုနှင့်မိန်းမကဲ့သို့ ချောမောသော
ချန်လုံတို့တစ်ယောက်တစ်ခွန်းစကားများနေကြ၏။

သူတို့စကားများနေခိုက် ခရမ်းရောင်ဝတ်စုံဝတ်တုံဟွေး
သည် မုဟုအား အလစ်တိုက်ခိုက်ရန် မသိမသာ ချဉ်းကပ်လာနေ
သည်။

သူ့ကို သတိပြုမိသူရှိနေ၏။ ထိုသူကား ဖုန်ယင်ပင်ပေ
တည်း။

ဖုန်ယင်သည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ တုံဟွေးအလစ်
တိုက်ခိုက်လျှင် အဆင်သင့်ဖြစ်စေရန် ထရပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မုဟုကား အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်နေသည့် အဘိုးအိုဖြစ်၏။
သူသည် မည်သူလှုပ်ရှားနေသည်ကို မျက်လုံးထောင့်တွင် မြင်နေရ
သည်။

ထို့ကြောင့် တုံဟွေး၏လှုပ်ရှားမှုကိုလည်း မြင်နေရသည်။

သူသည် တုံ့ပေးကို အလစ်မပေးပဲ စောင့်ကြည့်နေသည်။

ဖုန်းယင်ကတော့ တုံ့ပေး၏လှုပ်ရှားမှုကို မဟုတ်မဖြစ်ဟု ထင်သဖြင့် အကာအကွယ်ပေးရန် ထရပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“မလုပ်နဲ့ညီလေး... ဘာမှမလုပ်နိုင်ပါဘူး... သည် ခရမ်းရောင်မိန်းကလေးဟာ သည်နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးရဲ့ ထိပ်သီးသိုင်းသမားတစ်ယောက်ကွ... အဲသည် မိန်းကလေးရဲ့ နာမည်ဟာ တုံ့ပေးတဲ့... သူ့သိုင်းပညာက ကြောက်စရာကောင်း တယ်... ညီလေးရဲ့ သိုင်းပညာဟာ တုံ့ပေးရဲ့ပညာကို မစိဘူး သည်တော့ ဘာမှမလုပ်နဲ့... ဘိုးဘိုးကလဲ တုံ့ပေးရဲ့ လှုပ်ရှားမှု ကို သိမှာမလွဲပါဘူး... ညီလေး အေးအေးသာ ထိုင်နေပါ”

ဖုန်းယင်သည် ထိုင်ခုံတွင် ပြန်ထိုင်ချလိုက်ရသည်။ သူသည် ထိုင်မိသည်နှင့်လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ သူ့နောက်တွင် ဝူဟုန်ရောက် နေပေပြီ။

သူသည် သူ့ကိုယ်သူ လွန်စွာစိတ်ပျက်သွား၏။ ဤဖောင် ပေါ်မှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုပင် မနိုင်နိုင်သော သူ့သိုင်း ပညာသည် လွန်စွာစိတ်ပျက်ဖွယ်ပင် မဟုတ်ပါလား။

“စိတ်မပျက်နဲ့ညီလေး... ညီလေးဟာ ငယ်ပါသေး တယ်... သိုင်းပညာကို ဝရုစိုက်လေ့ကျင့်ရင် ညီလေးဟာ

သိုင်းထိပ်ခေါင်တစ်ယောက် ဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်... သိပ်မကြာ ခင်အတွင်းမှာ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ပေါ်က သိုင်းသမားတွေကို ပခုံးချင်းယှဉ်လာနိုင်မှာပါ”

ဝူဟုန်က နှစ်သိမ့်သည်။ ဖုန်းယင်သည် အံ့ကြိတ်မိလေ၏။ သူသည် တီးတိုးလေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“အစ်ကို... ကျွန်တော်သည်ဖောင်ပေါ်တက်လာတာက အဖေအကြောင်းကို စုံစမ်းမယ်ဆိုပြီး တက်လာခဲ့တာပါ... အဖေ အကြောင်းမသိရရင် ကျွန်တော် သည်ဖောင်ပေါ်က မဆင်းဘူး သေချင်ရင် သေပါစေဆိုပြီး ဖောင်ပေါ်ကိုတက်လာခဲ့တာပါ... အဖေအကြောင်းကိုတော့ သိရမှဖြစ်မယ်”

တီးတိုးပြောနေသည့် အသံသည် တင်းမာလာသဖြင့် ဝူဟုန်က ပခုံးကိုနှိပ်၍ သတိပေးလိုက်ရသည်။ သူ့မျက်နှာမှာလည်း တင်းမာနေသည်။ ဝူဟုန်က တီးတိုးပြန်ပြောသည်။

“အဲဒါ ငါ့ညီလိုတာပေါ့... ဘယ်ကိစ္စမဆို အောင်မြင် အောင်လုပ်ချင်ရင် ချင့်ချင်ချိန်ချိန် လုပ်ရတယ်... သည် ဖောင်ပေါ်က သိုင်းသမားတွေဟာ ထိပ်သီးသိုင်းသမားတွေကွ ရက်လဲ ရက်စက်တယ်”

“ကျွန်တော် မကြောက်ပါဘူး”

“မင်းရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ငါတို့ရဲ့ရည်ရွယ်ချက်ဟာ အတူတူပါပဲ . . . ငါတို့ကတော့ စဉ်းစဉ်းစားစား ချင့်ချင် ချိန်ချိန် လုပ်တယ် . . . မင်းကတော့ တဇွတ်ထိုးလုပ်ဖို့ စဉ်းစားတယ် . . . ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မင်းက ငယ်သေးတာကိုး”

“အစ်ကိုလဲ အသက်သိပ်မကြီးသေးပါဘူး”

“မင်း တယ်ခက်ပါလား . . . အခြေအနေက မင်းထင်သလို မလွယ်ဘူးကွ”

“မလွယ်မှန်း ကျွန်တော်သိတယ် . . . ကျွန်တော် သေချင်သေပါစေ . . . ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ”

ဂူဟုန်သည် ဖုန်ယင်ကို အကြောပိတ်ပြီးခေါ်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ဖုန်ယင်ကို ရှင်းပြလို့ရမည်မဟုတ်ချေ။ ဂူဟုန်သည် ဖုန်ယင်၏ ခါးကြောရှိ အကြောကို ပိတ်လိုက်၏။ ဖုန်ယင်မှာ မလှုပ်ရှားနိုင်တော့ပေ။

သို့သော် ဖြစ်ချင်တော့ ဖုန်ယင်၏ အကြောကိုပိတ်နေချိန်၌ အဘိုးအိုမဟုတ်သည့် နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးပေါ်မှ တွက်ခွာရန် ဂူဟုန်ကို အချက်ပြလိုက်ချိန်ဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ဂူဟုန်သည် အဘိုးအိုမဟုတ်၏ အချက်ပြသည်ကို မတွေ့လိုက်ရချေ။

ဂူဟုန်သည် ဖုန်ယင်အား အကြောပိတ်ပြီးနောက်

တုံဟွေးအား ဖမ်းချုပ်နိုင်ရန် ရှေ့သို့တိုးလာ၏။ တုံဟွေးအနီးသို့ ဂူဟုန်ရောက်သွားချိန်တွင် အဘိုးအိုမဟုတ်သည့် ခန်းမဆောင်ကြီး၏ တံခါးပေါက်အနီးသို့ ရောက်ရှိသွားချေပြီ။

“လွတ်လိုက်စမ်း”

ယူလင်သည် အဘယ်မှာလျှင် လွတ်ပေးပါအံ့နည်း။ ထိုအခါ ခန်းမဆောင်တံခါးကြီး၏ တံခါးပေါက်အနီးသို့ ရောက်နေသော မဟုတ်က ဂူဟုန်အား လှမ်းအော်ပြောလိုက်၏။

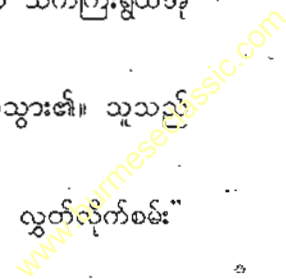
“ဂူဟုန် . . . မင်းဟိုကောင်လေးကို ကယ်ဖို့ကြိုးစားနဲ့တော့ အချိန်မမီတော့ဘူး . . . ဓားစာခံတစ်ယောက်ရအောင် စမ်းစမ်း”

ဂူဟုန်မှာ အကျပ်အတည်းတွေ့သွားသောအခါ မည်ကဲ့သို့ လုပ်ရမှန်းမသိတော့ချေ။ ထိုအဖြစ်ကို သိရှိသော မဟုတ်က ဂူဟုန်သာလုပ်ရမည်ကို အော်ဟစ်သတိပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မဟုတ်သည် အတွေ့အကြုံကြွယ်ဝသော သက်ကြီးရွယ်အို သိုင်းသမားကြီးဖြစ်သည်မဟုတ်လော။

ဂူဟုန်သည် သူ့ဘာလုပ်ရမည်ကို သိသွား၏။ သူသည် လဲကျနေသာ စာပွေးကို ဖမ်းချုပ်လိုက်၏။

“ဟေ့ကောင် တုံဟွေးကို မထိနဲ့ . . . လွတ်လိုက်စမ်း”

အော်ဟစ်တားဆီးလိုက်သူမှာ ချန်လှဲဖြစ်၏။ သူသည် အော်ဟစ်ရင်း ဝူဟုန်ကို တိုက်ခိုက်ရန် ခုန်ဝင်လာသည်။

“တိတ်စမ်း . . . အရမ်းအော်မနေနဲ့ . . . ခင်ဗျား ခုန်ဝင်လာရင် သေမှာက ဒီမိန်းကလေးပဲ . . . ခင်ဗျားရပ်နေစမ်း”
ချန်လှဲတိုက်ရဲတော့ချေ။ သူ၏ လှုပ်ရှားမှုသည် ရပ်တန့်သွားသည်။

ထိုအခါ ဝူဟုန်သည် ဖမ်းဆီးထားသူမှာ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီး၌ အရေးပါသူဖြစ်မည်ဟု ထင်သွား၏။ အားတက်သွားသည်။

“ကဲ . . . ခင်ဗျားတို့နဲ့ ကျုပ်တို့ အပေးအယူ လုပ်ကြရအောင်”

ဝူဟုန်၏စကားကို ကြားသောအခါ ချန်လှဲက ပြန်မေးလေသည်။

“ဘယ်လိုအပေးအယူလဲ”

“ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ညီလေးကို ဖမ်းမိထားတယ် . . . ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားတို့လူတစ်ယောက်ကို ဖမ်းမိထားတယ် . . . ဒီလူနှစ်ယောက်ကို လဲလှယ်ကြစာပေါ့”

ထိုအခါ နတ်မိမယ်ယုလင်က ကြားမှဝင်ရောက်ပြောဆို

တော့သည်။

“ချန်လှဲ . . . သခင်မက ဒီလိုအပေးအယူမျိုးကို သဘောကျမှာမဟုတ်ဘူး . . . တုံ့ပေးကို သူတို့လုပ်ချင်ရာလုပ်ပါစေ . . . ဒီကောင်လေးကိုတော့ ကျွန်မက လုံးဝလွှတ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

ချန်လှဲဒေါသထွက်သွား၏။ မိန်းမချောချောသာ သူ့မျက်နှာ တင်းမာခက်ထန်ပုံမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဒေါသထွက်နေပုံမျိုးဖြစ်သည်။

“ယုလင်တိတ်စမ်း . . . ဒီအလုပ်က ငါ့အလုပ် . . . နင့်အလုပ်မဟုတ်ဘူး . . . ငါ့အလုပ်ကို ငါနားလည်တယ် . . . နင့်အလုပ်ကို နင်နားမလည်လို့ အခုလိုပြဿနာတွေ ပေါ်နေတာ”

ယုလင်မှာ ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။ ထိုအခိုက်တူရိယာပစ္စည်းများ တင်ဆောင်ထားသည့်စင်အနီးမှ တံခါးတစ်ချပ်ပွင့်သွားသည်။ ထိုအခါ ပွင့်သွားသည့် အခန်းထဲမှ လူသုံးဦးထွက်လာသည်။

ထိုလူသုံးဦးကား မည်သို့သောသူများနည်း။ ထိုသုံးဦး၏ ပုံမှာ ထူးခြားလှသည်။

ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသော အနက်ရောင်ဝတ်စုံများကို ဝတ်ဆင်ထားကြပြီး၊ အစိမ်းရောင် မျက်နှာဖုံးများကို တပ်ဆင်ထားကြသည်။

သူတို့၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို မည်သူ့မျှမမြင်တွေ့ကြရချေ။
ချန်လုံသည် ချက်ချင်းလိုလိုပင် အိတ်ထဲမှ ခရာငယ်တစ်
ခုကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ သူသည် ပါးစပ်၌တော့ကာ မှုတ်လိုက်သည်။
“တို့တို့တို့”

ထူးခြားသော အသံသုံးချက် အော်မြည်လာသည်။ ထိုအသံ
သုံးချက်ပေါ်လာသည်နှင့်အိပ်မက်ထဲတလမ်းလျှောက်လာသကဲ့သို့
သော မျက်နှာဖုံးစိမ်းသုံးယောက်မှာ ကျောက်ရုပ်ကြီးများကဲ့သို့
တောင့်တောင့်ကြီးများ ဖြစ်သွားတော့သည်။

ချန်လုံသည် ကြောင်ငေးငေးနေကြသည့် ဧည့်သည်သိုင်း
သမားများကို လှမ်းအော်လိုက်သည်။

“ဧည့်သည်တော်သိုင်းသမားတို့ခင်ဗျား . . . ကျွန်တော်
တို့ရဲ့ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးပေါ်မှာ အလွန်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ
တစ်ရပ်ဖြစ်ပေါ်လာတယ် . . . ဘာအရေးကြီးတဲ့ကိစ္စလဲလို့ မမေး
မြန်းကြပါနဲ့ဗျာ . . . လူကြီးမင်းတို့ကို ရှင်းပြဖို့ အချိန်မရပါဘူး
ခင်ဗျာ . . . ဒီတော့ ကျွန်တော် တောင်းပန်လိုတာက ဧည့်သည်
တော်များအနေနဲ့ ဒီဖောင်ပေါ်က ချက်ချင်းထွက်ခွာပေးကြဖို့ပါပဲ
မိတ်ဆွေပဲဖြစ်ဖြစ် . . . ရန်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီဖောင်ပေါ်က အမြန်ဆုံး
ထွက်ခွာပေးကြပါ . . . ဧည့်သည်တော်များကို ကြိုပို့ဖေးမယ့်

လှေမရှိပါဘူး ခင်ဗျား . . . ဧည့်သည်တော်များ သဘောပေါက်
ကြပါ”

သိုင်းသမားများကတော့ ချန်လုံကို ခပ်ကြောင်ကြောင်
ကြည့်နေကြသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ငါတို့က သွားကြရမှာလဲ”

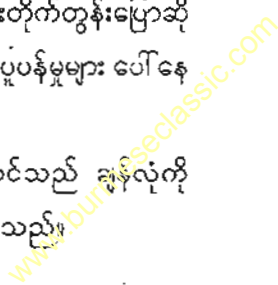
သိုင်းသမားတစ်ဦးက ရေရွတ်နေ၏။ ချန်လုံသည် ငေး
ကြောင်နေကြသော သိုင်းသမားများကို အားမလိုအားမရ ဖြစ်
သွားသည်။

“ထွက်ကြပါ . . . မြန်မြန်ထွက်ကြပါ-. . . ကျွန်တော်

တစ်ခုသတိပေးလိုတာကတော့ မျက်နှာဖုံးစိမ်းနဲ့လူတွေကို နည်းနည်း
မှ မထိခိုက်စေလိုတာပါပဲ . . . ထပ်ပြီးလဲ သတိပေးပါတယ် . . .
မျက်နှာဖုံးစိမ်းနဲ့လူတွေကို မထိခိုက်စေပါနဲ့ခင်ဗျာ . . . အမြန်ဆုံး
သာထွက်သွားကြပါခင်ဗျာ”

ချန်လုံသည် အမှန်တကယ်အရေးကြီးတိုက်တွန်းပြောဆို
နေခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်၌လည်း စိုးရိမ်ပူပန်မှုများ ပေါ်နေ
သည်။

ဖုန်ယင်ကို ချုပ်ကိုင်ထားသော ယုလင်သည် ချန်လုံကို
နားမလည်သော အမူအရာနှင့် လှမ်းကြည့်နေသည်။

ချန်လုံအရေးကြီးလုံ့ဆော်ပြောနေသော်လည်း သိုင်းသမားများကမူ ချက်ချင်းထမပြေးကြဘဲ ဟိုကြည့်သည်ကြည့်ယောင်ကန်းကန်းဖြစ်နေကြသည်။ ချန်လုံပြောဆိုနေသည့်စကားသည် သူတို့ကိုပြောနေခြင်း မဟုတ်ဟု ယူဆနေပုံရသည်။ သူတို့၏ ကုလားထိုင်များပေါ်မှပင် မထကြချေ။

ထိုစဉ်ခန်းမဆောင်ကြီး၏ တံခါးပေါက်အနီးသို့ရောက်နေသည့် အဘိုးမူဟုံက အော်လိုက်သည်။

“ဝါမေဓားဆွမ်းသုံးဦးကို သတ်သွားတာ ဒီသိုင်းသမားတွေပဲ . . . မင်းတို့ လူ့ပြည်မှာ အသက်ရှင်မနေချင်တော့ဘူးဆိုရင်တော့ ဒီအခန်းထဲမှာပဲ နေခဲ့ကြ”

ထိုအခါကျမှ သိုင်းသမားများမှာ အိပ်မက်ထဲမှ လန့်နိုးသူပမာ ဖြစ်သွားကြသည်။ သူတို့သည် ယခုမှ ထိတ်လန့်သွားကြပြီး လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်သွားကြသည်။

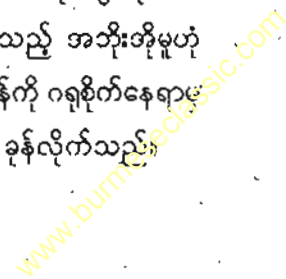
သူတို့သည် ဆိုင်ရာမှထကြပြီး သူထက်ငါ အပြေးအလွှားထွက်ခွာသွားကြတော့သည်။ ခန်းမဆောင်ကြီးထဲ၌ အုတ်အော်သောင်းနင်း ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်နေချေပြီတည်း။

အခန်း - ၁၁

ပျောက်ကွယ်သွားသော နတ်ဥျားစိပ်စောင်

ဝူဟုန်သည် အကြောပိတ်ခံထားရသော တုံဟွေးကို ဖမ်းချုပ်လျက် ခန်းမဆောင်တံခါးဝသို့ ရောက်နေသည့် အဘိုးအိုမူဟုံအနီးသို့ ခုန်ထွက်သွား၏။ ချန်လုံသည် ဝူဟုန်ကို ဂရုစိုက်နေရာမှ ဝူဟုန်ခုန်ထွက်သွားသည်နှင့်ဝူဟုန်နောက်သို့ ခုန်လိုက်သည်။ နှုတ်မှလည်း အော်ဟစ်သည်။

“မဟုတ် ခင်ဗျားရဲ့လူကို ပြောလိုက်ပါ . . . ဖမ်းထားတဲ့ မိန်းကလေးကို သွေးကြောဖွင့်ပေးလိုက်ပါလို့ ဒီလိုမှမလုပ်ရင်တော့ ခင်ဗျားတို့ မလွယ်ဘူး။”

မဟုတ်က အော်ရယ်လိုက်၏။

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား ကြေးစားမိန်းမယုတ် တစ်ယောက်ရဲ့ လက်ပါးစေပြောတဲ့စကားကို ငါလိုလူက နားထောင် ရမှာလား . . . ရာဇဝင်ရိုင်းသွားမှာပေါ့ကွာ။”

“ခေါင်းမာတဲ့ အဘိုးကြီး သေချင်နေတာကိုး . . . ထဲ သေစေရမယ်။”

ချန်လုံက အဘိုးအိုမဟုတ်ထံသို့ ခုန်ဝင်ပြီး လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်လိုက်၏။

“ဝုန်း”

သို့သော် လက်ဝါးရိုက်ချက်မှာ မထိရောက်ပါ။ အဘိုးအို သည် ချန်လုံ၏လက်ဝါးရိုက်ချက်ကို အသာရှောင်တိမ်းပြီး ချန်လုံ၏ လက်ကို လက်ပြန်လိမ်၍ ဖမ်းယူလိုက်၏။ ချန်လုံမှာ မည်သို့ ရုန်း၍မရတော့ပေ။

ထိုစဉ် မဟုတ်က တီးတိုးပြောလေ၏။

“ဒီမှာ နားထောင် . . . ဖုန်ယင်ဟာ ငါတို့နဲ့ဘာ

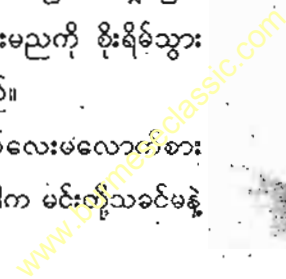
မဆိုင်ဘူး . . . ဒါပေမယ့် ငါတို့ကသနားလို့ ကူညီနေတာ . . . မင်းက ဖုန်ယင်ကို ကယ်နိုင်အောင် သွယ်တိုက်ပြီး ကူညီနေတာကို ငါတို့ သိစာယ် . . . လက်မရွံ့မျက်နှာဖုံးစိမ်းသိုင်းသမားတွေကို မတိုက် နိုင်အောင် ရပ်ပစ်လိုက်တာကိုလဲ ငါသိစာယ် . . . ဧည့်သည်သိုင်းသမားတွေရဲ့ အသက်ကို မင်းကယ်လိုက်တယ် ဆိုတာလဲ ငါရိပ်မိတယ် . . . မင်းလုပ်နေတဲ့အလုပ်ကို ငါသိသလို မင်းရဲ့ သခင်မနတ်ဒေဝီ ချင်းချင်းကလဲသိမှာပဲ . . . မင်းကို သူ့ခွင့်လွှတ်မှာမဟုတ်ဘူး . . . မင်းကို ကောင်းကောင်းအပြစ် ဒဏ်ခတ်မှာ သေချာတယ် . . . ကဲ မင်းအပြစ်ပေးခံမှာလား . . . တို့နောက်ကို လိုက်မှာလား။”

မဟုတ်ပြောသည့်စကားများမှာ ချန်လုံကြားရုံမျှသာရှိသည်။

ချန်လုံမှာ မဟုတ်ပြောသည့်စကားများသိသော်လည်း မျှော် လင့်ပတားသဖြင့် ပြန်မပြောနိုင်ပဲ ရှိနေလေ၏။

မဟုတ်အနေဖြင့် ဤသို့အကြာကြီး ဖမ်းဆီးပြီး ဘာမျှမမြိမ်း ခြောက်ပါက နတ်ဒေဝီချင်းချင်းက ရိပ်မိသွားမည်ကို စိုးရိမ်သွား သဖြင့် ချက်ချင်းလိုလို အော်ဟစ်လိုက်ရသည်။

“ရာရာစစ . . . မင်းလိုမလောက်လေးမလောက်စား ကောင်က ငါ့ကိုတိုက်ခိုက်လို့ရမလား . . . ငါက မင်းတို့သခင်မနဲ့

တိုက်ခိုက်ဖို့လာတာကွ”

အဘိုးအိုမုဟုံသည် ပြောပြောဆိုဆို ချန်လုံကို ကိုင်မြှောက်၍ ခန်းမအပြင်သို့ လွှတ်ပစ်လိုက်၏။

“ဝီး”

အဘိုးအိုမုဟုံ၏အတွင်းအားမှာ လွန်စွာကောင်းမွန်၏။ သူသည် အပြင်ဘက်သို့ လွင့်ထွက်သွား၏။ ခန်းမအပြင်တွင် ရပ်စောင့်နေသော ဝူဟုန်က ချန်လုံ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကိုဆီ ၅ ဖမ်းလိုက်၏။

“မတ်”

ချန်လုံမှာ သက်သက်သာသာပင် လေထဲမှ အောက်သို့ ကျသွား၏။

“ဒီမှာ မိတ်ဆွေ အချိန်သိပ်မရှိဘူး . . . ဒီတော့ ပြတ်ပြတ်သားသားပဲဖြေပါ . . . ချင်းချင်းရဲ့ လက်ထဲမှာ ဒုက္ခခံမလား ကျုပ်တို့နဲ့လိုက်မလား”

ချန်လုံသည် အခြေအနေကို ကောင်းစွာဆုံးဖြတ်သွားနိုင်လေပြီ။ ထို့ကြောင့် သူသိချင်သည်ကို ပြန်လှန်မေးခွန်းထုတ်လိုက်လေ၏။

“ခုလို ခင်ဗျားတို့နဲ့လိုက်ပြေးရင် သခင်မက ခွင့်လွှတ်မှာ

မဟုတ်ဘူးဗျ . . . မသေသေအောင် လိုက်သတ်မှာသေချာတယ် အဲဒီအန္တရာယ်က မသေးဘူး . . . အသက်ဘေးအန္တရာယ်ပဲ ခင်ဗျားတို့ ကာကွယ်ပေးနိုင်လို့လား”

“ပေးနိုင်တယ်”

“ခင်ဗျားပေးနိုင်တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် . . . ခင်ဗျား တကယ်အမြင်ရဖို့လိုတယ် ခင်ဗျားအမြင်မှန်ရတယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုအန္တရာယ်မျိုးမှ ခင်ဗျားအပေါ် မကျရောက်စေရဘူး”

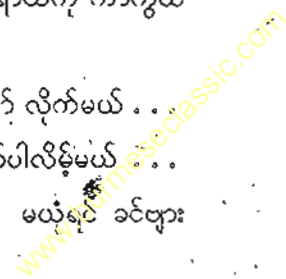
“ခင်ဗျားတို့က ဘယ်သူတွေလဲ . . . ဘယ်ကလဲ”

“ကျုပ်တို့က မဏောဖောင်နက်ကပဲ”

“ဗျာ”

ချန်လုံမှာ အံ့အားသင့်သွားလေသည်။ သူ၏ အာမေဓိတ်ကို မထိန်းချုပ်နိုင်တော့ချေ။ မဏောဖောင်နက်ဟု ကြားလိုက်ရသောအခါ သူ့အပေါ် ကျရောက်လာမည့် အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်နိုင်သည်အဖွဲ့အစည်းကမုန်း သိသွား၏။

“ကောင်းပြီ . . . ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော့် လိုက်မယ် . . . ခင်ဗျား အကြောပိတ်ထားတဲ့ တုံဟွေးလဲ လိုက်ပါလိမ့်မယ် . . . ခင်ဗျားလဲ ဒီဖောင်ကြီးက ထွက်ပြေးချင်တယ် . . . မယုံရင် ခင်ဗျား

သူ့အကြောကို ပြန်ဖွင့်ပေးလိုက်ပါ”

ချန်လုံက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့က ဂရုမစိုက်ပါဘူး . . . ပြန်ဖွင့်ပေးပါ့မယ်”

ဂူဟုန်သည် တုံ့ပေး၏။ သွေးကြောကို ပြန်လည်ဖွင့်ပေးလိုက်၏။ ထိုအခါကျမှ တုံ့ပေးသက်ပြင်းချပြီး ပြန်လည်လှုပ်ရှားနိုင်လာ၏။

“ဝိုး”

လူရိပ်တစ်ရိပ်အပြင်သို့ ခုန်ပျံထွက်လာ၏။ ဂူဟုန်ထံသို့ လန့်စွာ မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။ အဘိုးအိုမှတစ်ဆင့်နေသဖြင့် ဝိသက်သာရာရသွား၏။

“မြန်မြန်ထွက်ကြ . . . ရပ်မနေကြနဲ့ . . . အမြန်ဆုံးထွက်ကြ”

ဂူဟုန်က

“ဖုန်ယင်ကျန်သေးတယ်”

ဂူဟုန်၏စကားအဆုံးတွင် နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးသည် ဝန်းကျင်သွက်ခါလှုပ်သော အဆောက်အဦးကြီးကဲ့သို့ လှုပ်ရှားသွားသွားသည်။

ခန်းမဆောင်ကြီးထဲမှ သိုင်းသမားများသည် ကြောက်ရွံ့

တကြား ပြေးလွှားထွက်လာကြသည်။

ထိုခန်းမကြီးထဲ တဝန်းဝန်းပေါက်ကွဲသံများကြားရပြီး မီးခိုးမည်းများ အလိပ်လိုက်ထွက်လာသည်။

“အားလုံးရေထဲကို ခုန်ချကြတော့ . . . ဆက်ပြေးနေရင် အားလုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်ကြမယ် . . . ခုန်ချကြတော့ . . . ကျွန်တော်ခုန်ချပြီ”

ချန်လုံသည် ပြောပြောဆိုဆို ရေထဲသို့ ခုန်ချသွားလေသည်။

မဟုံ၊ ဂူဟုန်၊ တုံ့ပေးတို့လည်း တဝန်းဝန်း ရေထဲသို့ ခုန်ချလိုက်ကြသည်။ လေးဦးစလုံး မြစ်ကမ်းဆီသို့ အရောက်ကူးကြတော့သည်။

မြစ်ကမ်း၌ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးပေါ်တက်ရောက်ရန် စောင့်နေသည့် သိုင်းသမားများတောင်ပုံရာပုံရှိနေသည်။

ထိုသူများသည် နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးပေါ်မှ ထူးဆန်းသော အဖြစ်အပျက်များကို တွေ့ရသောအခါ မျက်လုံးပြူးကုန်ကြတော့၏။

“ဟာ . . . ဟိုမှာ . . . ဟိုမှာ”

“ဟာ . . . ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်တာလဲ”

“မီးခိုးတွေ . . . မီးခိုးတွေ”

“မီးလောင်နေတာ ဖြစ်ရမယ်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး . . . မီးခိုးတွေပဲတွေ့ရတယ် . . .

မီးတောက်မီးလျှံကို မတွေ့ရဘူး”

မှန်သည်။ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီး မီးလောင်နေခြင်းမဟုတ်ပါ။ မီးတောက်မီးလျှံများ အန်ထွက်နေခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် အသေအချာမသိကြသဖြင့် မြစ်ကမ်းပေါ်မှ သိုင်းသမားများမှာ ထင်ရာမြင်ရာ ပြောနေကြသည်။

မြစ်ပြင်ကို ကူးဖြတ်လာကြသော မဟုတ်တို့ကို မြစ်ကမ်းပေါ်မှ သိုင်းသမားများက မမြင်ကြပါ။ သူတို့သည် နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးဆီသာ အာရုံရောက်နေကြပါသည်။

သူတို့လေးဦး မြစ်ပြင်ကို ဖြတ်ကူးရင်း သိုင်းသမားများ၏ ဝေဖန်သံကို ကြားနေရသည်။ မကြာမီသူတို့လေးဦးစလုံး မြစ်ကမ်းစပ်သို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။ သူတို့ရောက်ရှိသည့်နေရာမှာ သိုင်းသမားများရှိသည့်နေရာမဟုတ်။ အောက်ဘက်နည်းငယ်ကျသော နေရာဖြစ်သဖြင့် သူတို့အား မည်သူမျှမစပ်စကြချေ။

မဟုတ်နှင့်ဝူဟုန်ကား နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးအကြောင်းကို သိ၍ မျှော်ကြည့်နေကြသည်။ အကြောင်းသိဖြစ်သော ချန်လုံက

“ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ . . . မကြာခင် ဒီဖောင်ကြီး ပျောက်သွားတော့မှာပဲ”

“သေချာရဲ့လား”

မဟုတ်က မေးလိုက်၏။

ချန်လုံက ခေါင်းညိတ်သည်။

တုံ့ဖွေးကလည်း ဝင်၍ထောက်ခံသည်။

“သေချာပါတယ်ရှင် . . . မီးခိုးလုံးပျောက်တာနဲ့ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးလဲ ပျောက်သွားတော့မှာပါ”

နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးကိုပင် မမြင်ရတော့ချေ။ နေရာ၌ မီးခိုးလုံးကြီးများသာ အလိပ်လိုက်တက်နေသည်။

နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးနှင့်တွဲထားသော ရွက်လှေကြီးများ ကိုလည်း မတွေ့ရတော့ချေ။ မီးခိုးလုံးများက ဖုံးကွယ်သွားချေပြီ။

မီးခိုးလုံးများ မည်မျှထူထပ်လာသနည်းဆိုသော် မြစ်ပြင်ဘစ်ပြင်လုံးပင် ဖုံးအုပ်စပြုလာသည်။

အချိန်လည်း တရွေ့ရွေ့ကုန်ဆုံးသွား၏။ မီးခိုးများသည် တဖြည်းဖြည်းပါး၍သွားသည်။ မဟုတ်နှင့်တကွ သိုင်းသမားများသည် နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးဆီသို့ လှမ်းကြည့်နေကြသည်။

နောက်ဆုံး မီးခိုးများ ကင်းစင်သွား၏။ မြစ်ထဲမှ နတ်

စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးအား အရိပ်အယောင်မျှပင် မတွေ့ကြရ
တော့ချေ။

နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီး မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်ရှိသွား
ပြီနည်း။

မီးလောင်ပြာကျသွားလျှင် အပျက်အစီးအစအနများကို
တွေ့ရမည်။

ယခုတော့ ရေလွှာသင်ဖြူးငါပျံမြန်းအံ့ဟုဆိုရမည်ကဲ့သို့
ဖြစ်နေသည်။ မြစ်ပြင်သည် ငြိမ်သက်လျက်ရှိနေသည်။ တစ်ချက်
သာ တွေးတောစရာရှိသည်။ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးသည် မီးခိုးများ
အကာအကွယ်ယူ၍ ထွက်ပြေးသွားခြင်းသာ ဖြစ်ရပေလိမ့်မည်။

သိုင်းသမားအများစုကတော့ ပျောက်ကွယ်သွားသော
နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးနှင့် ထိုဖောင်ပေါ်၌ပါသွားသော သိုင်းသမား
များ၏ ကံကြမ္မာကိုသာ တွေးနေမိကြတော့သည်။

အခန်း - ၁၂

တောင်နက်ပေါ်သို့

နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးသည် မြစ်ဆုံမြစ်ဖောသမှ ပျောက်
ကွယ်သွားသည့်သတင်းသည် ဟိုးလေးတကျော်ကျော် ကျော်ကြား
သွားသည်။

သိုင်းသမားအချို့လွတ်မြောက်ခဲ့သော်လည်း သိုင်းသမား
အချို့မှာ ဖောင်ကြီးပေါ်ပါသွားသည်။ အားလုံးသော သိုင်းသမား

များ သေဆုံးသွားသည်ဟု ကောဠဟလသတင်းများ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးပြောကြသော သတင်းမှာ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးနှင့်မရကဖောင်တို့သည် တစ်နည်းတစ်ဖုံဆက်စပ်မှုရှိသည်ဟု သောသတင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် နတ်စည်းစိမ်ဖောင် ထွက်ပြေးပျောက်ကွယ်သွားသောကြောင့် မရကဖောင်နက်လည်း ပေါ်မလာတော့ဟု ပြောဆိုနေကြသည်။

အချို့သောသိုင်းသမားများသည် နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးနှင့်မရကဖောင်နက် မည်ကဲ့သို့ ဆက်စပ်သည်ကို စုံစမ်းသင့်ကြောင်း အကြံပေးသည်။

ထိုအခါ သိုင်းသမားများ အစုအဖွဲ့က မရကဖောင်ထွက်ပေါ်မည့်သတင်း ကိုစူးစမ်းရန် အဖွဲ့ငယ်များဖွဲ့၍ ဟန်မြစ်ဟွမ်တို့မြစ်၊ ချန်ယန်မြစ်နှင့်ထိုက်ယူမြစ်ဝှမ်းတို့တွင် အဖွဲ့ငယ်များ ချထားသည်။

သူတို့၏တာဝန်မှာ မရကဖောင်နက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို စုံစမ်းရန်ဖြစ်ပြီး နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးနှင့် မည်ကဲ့သို့ ဆက်စပ်နေသနည်းဟု စုံစမ်းလေ့လာရန်ပင် ဖြစ်သည်။

ထိုသို့တာဝန်ပေးအပ်ခြင်းခံရသူများအနက် ယန်စိမြစ်တွင် တာဝန်ချထားခြင်းခံရသူမှာ ကျားသစ်နက်ချတန်ယီဆိုသူ ဖြစ်သည်။

သူသည် သာမန်သိုင်းသမားမဟုတ်ချေ။ အဆင့်မြင့်သည့် ရွှေကျားသစ်ဂိုဏ်းမှ ဒုတိယဂိုဏ်းချုပ်ဖြစ်၏။

ထိုအဖွဲ့တွင် ကျားသစ်နက်ချတန်ယီနှင့်မြွေမင်းရာဇာဂိုဏ်းမှ သိုင်းသမားသုံးဦးပါဝင်၏။ မြွေမင်းရာဇာသိုင်းသမားများမှာ အဆိပ်နှင့်ပတ်သက်၍ ကျော်ကြား၏။ ထိုဂိုဏ်းသားသုံးဦးမှာ မြွေဟောက်ဝါ၊ မြွေဟောက်နီနှင့် မြွေဟောက်နက်တို့ဖြစ်ကြ၏။

ထိုလေးဦးမှာ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်များသာဖြစ်၏။ သူတို့၌ အဖွဲ့ဝင်ပေါင်းငါးဆယ်မျှ ပါဝင်သည်။ သူတို့သည် ယန်စိမြစ်ဝှမ်း တစ်လျှောက်ထုံးစောင့်ကြည့်နေကြရသည်။

ချတန်ယီနှင့်မြွေဟောက်သုံးယောက်မှာ တည်းခိုရိပ်သာ တစ်ခုတွင် နေထိုင်ကြပြီး မြစ်ကိုစောင့်ကြည့်နေကြရသည်။ နှစ်ကုန်ပြီး မကြာမီပင် နှစ်ကူးတော့မည် ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်ကာလမှာ မရကဖောင်နက်ပေါ်တတ်သော ကာလဖြစ်၍ ချတန်ယီနှင့်မြွေဟောက်သုံးယောက်တို့မှာ အနားမယူနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြရသည်။

သူတို့သည် တည်းခိုရိပ်သာတစ်ခုရှေ့ ထိုင်ခုံများ၌ ထိုင်နေကြသည်။

ချတန်ယိက . . .

“ကဲ . . . ကျုပ်တို့လဲ အနားမယူနိုင်အောင် မြစ်နေကြတယ် . . . အရက်လေးဘာလေးသောက်ပြီး . . . မြစ်ကို စောင့်ကြည့်တာပေါ့ . . . မကောင်းဘူးလား”

အားလုံးသဘောတူကြသဖြင့် သူတို့သည် အရက်သောက်ပြီး မြစ်ကို စောင့်ကြည့်ကြ၏။ မြေဟောက်နက်က မြစ်ကို ကြည့်ရင်း စကားဆိုသည်။

“မင်း . . . သတင်းအရဆိုရင်တော့ မရဏဖောင်နက်ဟာ ဒီမြစ်မှာ ပေါ်မှာပဲကွ”

မြေဟောက်ဝါက ထောက်ခံ၏။

“အင်း . . . ကျုပ်လဲ ဒီလိုကြားတာပဲ”

မြေဟောက်နက်က . . .

“ကျုပ်တော့ သိပ်မထင်ဘူးဗျ”

မြေဟောက်နီနှင့်မြေဟောက်ဝါတို့က အံ့အားသင့်သွားကြ၏။

“ခင်ဗျားက ဘယ်လိုထင်သလဲ”

မြေဟောက်နက်က . . .

“ခင်ဗျားတို့ပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ . . . နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးနဲ့ မရဏဖောင်နက်တို့ဟာ သိုင်းလောကမှာ နာမည်သိပ်ကြီးတာဗျ . . . ကျုပ်တို့ ဒီလိုကြံစည်တယ်ဆိုတာ . . . သူတို့ မသိဘဲ ခြံကြပါ့မလား . . . ခင်ဗျားတို့ကြည့် . . . ကျုပ်တို့စောင့်ကြည့်နေတဲ့ မြစ်မှာတော့မပေါ်ဘူး . . . တခြားမြစ်မှာ ပေါ်မှာဗျ”

ကျားသစ်နက် ချတန်ယိသည် စဉ်းစားပြီး ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ် . . . မြေဟောက်နက် တွေးတာနဲ့ ကျုပ်တွေ တာတစ်ထပ်တည်းပဲ . . . သူတို့လဲ သတင်းရပြီပေါ့ဗျာ . . . သူတို့ကို စောင့်ကြည့်နေတဲ့အဖွဲ့တွေရှိနေပြီဆိုတာ . . . ဒီတော့ ကျုပ်တို့စောင့်နေတဲ့ မြစ်ကြောင်းတစ်လျှောက်မှာ ဘယ်ပေါ်တော့မလဲ . . . တခြားမြစ်ကြောင်းမှာ ပေါ်လာမှာဗျ . . . ခင်ဗျားတို့ စောင့်ကြည့်နေ”

သူတို့အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သော ချတန်ယိပင် ထိုအတွေးမျိုးဝင်နေသဖြင့် မြေဟောက်နက်နှင့်မြေဟောက်ဝါတို့မှာ ဘာမျှ မပြောချေ။ ထိုစဉ် မြစ်ကြောင်းတစ်လျှောက်ကမ်းစပ်မှ မြင်းတစ်စီးအပြင်းနှင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။

ထိုမြင်းသည် ကျားသစ်နက်ချတန်ယိတို့ နေထိုင်သည် တည်းခိုခန်းသို့ပြေးလာခြင်း ဖြစ်သည်။ မြင်းသည် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာသည်။

ကျားသစ်နက်ချတန်ယိက . . .

“မြင်းကတော့ အပြင်းစီးလာတာပဲ . . . ဘစ်ခုခုတော့ ထူးပြီနဲ့တူတယ်”

ချတန်ယိက ထလိုက်သဖြင့် ကျန်မြေ့ဟောက်များကလည်း ထသည်။ အားလုံးလှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားကြသည်။

မကြာမီ မြင်းစီးသမားသည် တည်းခိုခန်းရှေ့သို့ ရောက်လာလေ၏။ မြင်းစီးသမားကို ချတန်ယိမြင်သောအခါ မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“မြေ့ခွေးနက်ပါလား”

မြေ့ခွေးနက်သည် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလာ၏။ မြေ့ခွေးနက်သည် သံတင်းပို့ဆက်သွယ်ရေးကို တာဝန်ယူထားရသူ ဖြစ်သည်။

ချတန်ယိက . . .

“မြေ့ခွေးနက် . . . ဘာအကြောင်းထူးလို့ အမောတကော အပြင်းနှင်လာရတာလဲ”

မြေ့ခွေးနက်သည် ချတန်ယိကို သိုင်းလောကထုံးစံအတိုင်း

ရုပ်ပြုလိုက်ပြီး ချက်ချင်းသတင်းပို့သည်။

“ဆရာကြီး . . . ချန်ကျန်းမြစ်ကွေ့မှာ မရုဏာဖောင်နက် ပေါ်နေပါတယ်”

“သေချာရဲ့လား”

“သေချာပါတယ်ဆရာကြီး”

“တခြားဖောင်တစ်စင်းစင်းကိုတွေ့ပြီး မရုဏာဖောင်လို့ အထင်မှားတာလဲဖြစ်နိုင်ချင် ဖြစ်နိုင်တယ်”

ချတန်ယိသည် မှားနိုင်ဖွယ်ရှိသည်ကို ထောက်ပြလိုက်သည်။

မြေ့ခွေးနက်က

“မရုဏာဖောင်နက်အစစ်မှ မရုဏာဖောင်နက်ပါ . . .

အဲဒါနဲ့ဝေကွန်းထားပါဘူး . . . လမိုက်ညမှာ ဒီဖောင်ကို တွေ့ရဖို့ ဘာလောက်တက်ခက်ပါတယ် . . . ဒါပေမယ့် သေချာပါတယ် ဆရာကြီး လိုက်ကြည့်ပါ”

“အေး . . . ကောင်းပြီ . . . ငါတို့လိုက်ကြည့်မယ် . . .

သေချာမှုဟာခြားအဖွဲ့တွေကို အကြောင်းကြားမယ် . . . ကျွန်တို့မြေ့ဟောက်သုံးဖော် . . . မြင်းတွေကို သွားထုတ်ပါ . . . ကျွန်တို့လိုက်ကြည့်ကြရမယ်”

ချတန်ယီသည် မြွေဟောက်သုံးဖော်ကို လှည့်၍ အမိန့်ပေးလိုက်၏။

မြွေဟောက်သုံးဖော်တို့သည် ချက်ချင်းပင် မြင်းများထံ ထုတ်လာကြ၏။

ချတန်ယီနှင့်မြွေဟောက်သုံးဖော်တို့သည် မြေခွေးနက်ကလမ်းပြုမှုနောက်သို့ မြင်းများကို အပြင်းစီးနင်းလိုက်ပါသွားကြ၏။

ချန်ကျန်မြစ်ကွေ့မှာ ချတန်ယီတို့စခန်းချနေရာနှင့် တစ်မိုင်မျှသာဝေးသည်။ သူတို့သည် မြင်းများကို အပြင်းစိုင်းနှင်းကြရာ မကြာမီပင် ချန်ကျန်မြစ်ကွေ့သို့ရောက်ရှိလာကြ၏။

“ဆရာကြီး မြစ်လယ်တည့်တည့်ကိုကြည့်ပါ . . . ဟောတို့မှာ ဆိုက်ကပ်ထားတာ မရဏဖောင်နက် မဟုတ်လား။”

ချန်ကျန်မြစ်ကွေ့သို့ရောက်သည်နှင့် မြေခွေးနက်က မြစ်လယ်မှ ဖောင်နက်ကို ညွှန်ပြပြီး ပြောဆိုလေ၏။

အချိန်မှာ သန်းခေါင်ယံအချိန်သို့ရောက်ရန် နီးကပ်နေချေပြီ။ လမိုက်ညဖြစ်သဖြင့် အမှောင်သည် ကြီးစိုးနေ၏။ ငွေကြေးကလေးများ လင်းလက်တောက်ပနေသော်လည်း အလင်းရောင်ပေးခြင်း မရှိပါချေ။

ထို့ကြောင့် ချတန်ယီသည် မြစ်လယ်သို့မှန်းဆ၍ ကြည့်

လိုက်၏။ မြစ်လက်တွင် ဖောင်လား၊ ရွက်လှေလား မသိရသော မည်းမည်းအရိပ်သဏ္ဍာန်ကြီးတစ်ခုကို မူတွေ့သည်။ ထို့ကြောင့် ညည်းညူသလို ပြောလိုက်သည်။

“အင်း . . . ဖောင်လိုလိုတော့တွေ့တာပဲ . . . ဒါပေမယ့် ဖောင်လားဘာလားဆိုတာတော့ သေသေချာချာ မသိနိုင်ဘူး။”

မြေခွေးနက်က

“ဒါဖြင့် . . . ဆရာကြီး ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဆရာကြီး အမိန့်ရဲ့ပါ။”

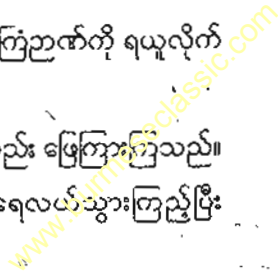
ချတန်ယီသည် စဉ်းစဉ်းစားစား ပြော၏။

“ဒါကိုကြည့်ပြီး တခြားအဖွဲ့တွေကို အကြောင်းကြားလို့ တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး . . . မရဏဖောင်မဟုတ်ရင် ကျုပ်တို့ကို ကပြစ်တင်ရုံမျှမျှလိမ့်မယ် . . . အခုအတိုင်းဆိုရင် ကျုပ်တို့ မြစ်လယ်ကိုသွားကြည့်ရင်ကောင်းမယ် . . . ဘယ်လိုသဘောရသလဲ မြွေဟောက်သုံးဖော်တို့။”

သူသည် မြွေဟောက်သုံးဖော်၏ အကြံဉာဏ်ကို ရယူလိုက်သည်။

မြွေဟောက်သုံးဖော်လည်းတစ်သံတည်း ဖြေကြားကြသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် . . . ကျုပ်တို့ ရေလယ်သွားကြည့်ပြီး

စုံစမ်းသင့်တယ် . . . ဒါမှာသေသေချာချာ သိရမှာပေါ့”

“ဒီလိုဆိုရင် သွားကြည့်ကြတာပေါ့ . . . မြေခွေးနက် လှေတစ်စင်းရအောင် စီစဉ်ပါ . . . ငါတို့ ရေလယ်ကို သွားစုံစမ်း ကြမယ်”

“ရပါတယ်ဆရာကြီး . . . ကျွန်တော် စီစဉ်ပေးနိုင်ပါတယ်”

မကြာမီသူတို့သည် လှေတစ်စီးဖြင့် ရေလယ်သို့ နှစ်ခတ် နေကြလေပြီ။ မကြာမီသူတို့သည် မည်းမည်းနက်နက် အရာကြီး ဆီသို့ ရောက်လာကြ၏။ မှန်ပါသည်။ မရဏဖောင်နက်ကြီးပါ တည်း။ သူတို့လေးဦးသည် မရဏဖောင်နက်ပေါ်သို့ ခုန်တက် လိုက်ကြ၏။

ဖောင်ပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့် မြွေဟောက်နက်သည် မြွေစွယ်သဏ္ဍာန်လက်နက်ပေါ်သို့ လက်တင်ထားမိသည်။ သို့သော် တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးလိုက်မိပြီး လက်နက်ပေါ် တင်ထားသည့် လက်ကို ချလိုက်လေ၏။

သူတို့အားလုံးသည် မည်းမှောင်နေသော ဖောင်ပေါ် ရောက်ရှိနေကြသဖြင့် စိုးရွံ့သောစိတ်များတော့ ရှိကြသည်။ ထို့ကြောင့် မြွေဟောက်ဝါနှင့်မြွေဟောက်နက်တို့သည် လက်နက်

များကို ထုတ်ကိုင်ကြသည်။

“ရွမ်း”

“ရွမ်း”

လက်နက်ထုတ်သံများသည် တရွမ်းရွမ်းနှင့်ပေါ်လာ၏။

အဲဒါ ချတန်ယိက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး . . .

“ခင်ဗျားတို့ လက်နက်တွေ ထုတ်ဖို့လိုမယ်မထင်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ . . . မှောင်ကြီးမည်းကြီးထဲမှာ ကိုယ့်

လက်နက်ထုတ်ထားတော့ အဆင့်သင့်ဖြစ်တာပေါ့”

မြွေဟောက်နက်က မကျေမနပ်ပြောလေ၏။

မြွေဟောက်ဝါကလည်း . . .

“ဟုတ်တယ်လေဗျာ . . . ကိုယ်မသိတဲ့အရပ် မကျွမ်း

ချင်တဲ့ဖောင်ပေါ်ရောက်နေချိန်မှာ လက်နက်ထုတ်တာ မမှားပါ

ဗျာ . . . ခင်ဗျားက ဘာကြောင့်တားတာလဲ”

မြွေဟောက်ဝါက မကျေမနပ်ဖြင့်ပြောလေ၏။ ချတန်ယိ

သည် အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြရန် ပါးစပ်ဟမည်ကြံလိုက်၏။

စီစဉ်မှာပင် ဖောင်၏အတွင်းမှ စူးရှသောအသံတစ်သံထွက်ပေါ်

လာတော့၏။

အခန်း - ၁၃

စူးစမ်းခြင်း

အသံသည် လေးဘက်လေးတန်မှ ပြောကြားလိုက်သကဲ့သို့ ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။

“မှန်တယ် . . . ကျုပ်အတည်ပြုပြောပါတယ် . . . ကျားသစ်နက်ချတန်ယိပြောတဲ့စကားကို ကျုပ်အတည်ပြုပါတယ်။ ချတန်ယိဟာ အတော်ကလေး အမြော်အမြင်ရှိတဲ့စကားကို ပြော

လိုက်တာပဲ . . . ဒီဖောင်ပေါ်မှာ သူစိမ်းတွေကို လက်နက်စွဲကိုင်ခွင့်မပြုပါဘူး . . . လက်နက်စွဲကိုင်ရင်လဲ အပိုပါပဲ”

ကျားသစ်နက်ချတန်ယိနှင့် မြွေဟောက်သုံးဖော်တို့ ရုတ်တရက်ငေးကြောင်သွား၏။ သို့သော် မြွေဟောက်ဝါ၊ မြွေဟောက်နက်တို့မှာ သူတို့၏ လက်နက်များကို ပြန်လည်သိမ်းဆည်းခြင်း မပြုကြချေ။ ချတန်ယိက တီးတိုးပြောသည်။

“ခင်ဗျားတို့ရဲ့ လက်နက်တွေကို သိမ်းလိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

မြွေဟောက်ဝါတို့သည် လက်နက်သိမ်းလိုက်သော်လည်း မြွေဟောက်နက်ကမူ သူ့လက်နက်ကို မသိမ်းချေ။

“ရပါတယ် . . . မသိမ်းချင်တဲ့လူက မသိမ်းပဲ နေနိုင်ပါတယ် . . . ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိတဲ့လူအနေနဲ့ လက်နက်ကိုင်နိုင်ပါတယ် . . . ကာကွယ်နိုင်မှုရှိမရှိဆိုတာကတော့ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့တဲ့”

မြွေဟောက်နက်သည် လက်နက်ကိုကိုင်၍ အသင့်ပြင်ထား၏။

“ဦး . . . ဦး . . . ဦး”
“ဝစ် . . . ဝစ် . . . ဝစ်”

အမှောင်ထဲမှ တဖိုးတိုးတံ့ဝှစ်ဝှစ်အသံ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ချတန်ယိ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေ၏။

“အ”

မြွေဟောက်နက်ထံမှာ အခနဲအော်သံကြားလိုက်ရပြီး လက်နက်လွတ်ကျသွားသံကိုပါ ကြားလိုက်ရသည်။

“ခွမ်း . . . ချလွမ်း”

သူ့လက်နက်သည် အမှန်တကယ်ပင် ဖောင်ကြမ်းပြင်ပေါ် သို့ လွတ်ကျသွားခဲ့ရပြီး အမျိုးအမည်မသိရသော လက်နက်တစ်ခု သည် မြွေဟောက်နက်၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ထိမှန်ခဲ့ပြီး သူ့လက် နက်များကို လွတ်ကျစေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မြွေဟောက်နက်သည် သူ့လက်ကောက်ဝတ်ကို ပြန်ကြည့် လိုက်သည်။ လက်ကောက်ဝတ်သည် မပြတ်ချေ။ ထိပြီး ထုံကျင် သွားသဖြင့် လက်နက်များ လွတ်ကျသွားစေခြင်း ဖြစ်သည်။

အကယ်၍ ထိုလက်နက်များသည် လက်ကောက်ဝတ်ဆီ သို့မသွားဘဲ သူ့လည်မျိုဆီသို့သာ ရောက်လာခဲ့ပါက သူ့မှချသေဆုံး သွားရပေလိမ့်မည်။ သူသည် တွေးပြီး ကြက်သီးထသွား၏။

ထိုစဉ် အသံသည် ပြန်လည်ပေါ်လာ၏။

“ဒီဖောင်ပေါ်ကို ဘယ်သူမှတက်ခွင့်မရှိဘူး . . . ဒါကို

ခင်ဗျားတို့ မသိကြဘူးလား . . . ဘာဖြစ်လို့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နဲ့ တက်လာရတာလဲ”

အသံသည် အေးစက်စူးရှနေ၏။ အသံရှင်ကို မမြင်ရချေ။ အမှောင်ထဲမှာပင် ရှိနေသည်။ ချတန်ယိက . . .

“ဒီစည်းကမ်းထုတ်ထားတယ်ဆိုတာ . . . ကျုပ်တို့သိုင်း လောကထဲမှာ မကြားမိဘူး . . . ခင်ဗျားတို့က ဒီစည်းကမ်းချက် ကို သိုင်းလောကထဲမှာ ထုတ်ပြန်ထားလို့လား”

အမှောင်ထဲမှ အသံရှင်က ရယ်လေ၏။

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား ခင်ဗျားဟာ တကယ်ပဲ မေးတတ်တာကိုး . . . ဒီတော့ ကျုပ်အမိန့်ထုတ်လိုက်ပြီ . . . ဒီဖောင်ပေါ်ကို ဘယ်သူမှ တက်ခွင့်မရှိတော့ဘူး . . . ခင်ဗျားတို့ လေးယောက်လဲ ဒီဖောင်ပေါ်က ပြန်ဆင်းသွားကြပေတော့ . . . ကျုပ် မေတ္တာရပ်နေတာပါ”

သူပြောကြားချက်၌ ခြိမ်းခြောက်သံပါနေကြောင်း ချတန်ယိက သိသည်။

ချတန်ယိက . . .

“ကျုပ်တစ်ခုမေးချင်တယ်”

“မေးပါ”

“ဒီဖောင်ဟာ သိုင်းလောကထဲမှာ နာမည်ကြီးနေတဲ့ မရဏဖောင်နက်ဆိုတာ ဟုတ်ပါသလား”

အသံသည် လုံးဝတိတ်ဆိတ်သွား၏။ အမှောင်ထဲ၌ သက်ပြင်းချသံထွက်ပေါ်လာ၏။

ထို့နောက် . . .

“ဟုတ်တယ် . . . ဒီဖောင်ဟာ သိုင်းလောကမှာ နာမည်ကြီးနေတဲ့ မရဏဖောင်နက်ပဲ”

အမှောင်ထဲမှ အဖြေကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ချတန်ယိက နှင့်မြွေဟောက်သုံးဖော်တို့သည် သက်ပြင်းချလိုက်ကြလေ၏။

“ကဲ . . . ခင်ဗျားတို့ သိချင်တာသိပြီးပြီ မဟုတ်လား သွားကြပေတော့”

“ခဏနေပါဦး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကြုံတောင့်ကြုံခဲ မရဏဖောင်ပေါ်ရောက်ရှိနေတုန်း ကျုပ် သိချင်တာလေးတွေကို မေးပါရစေ . . . ကျုပ်တို့ဟာ အောက်လမ်း သိုင်းသမားတွေမဟုတ်ဘူးဆိုတာ မိတ်ဆွေကြီး သိပြီးဖြစ်ပါလိမ့် မယ် . . . ဒီတော့ ကျုပ်တို့ သိချင်တဲ့ ကိစ္စလေးတွေကို မေးပါရစေဗျာ”

“ချတန်ယိက ယဉ်ကျေးစွာပင် ပြောလိုက်၏။ အမှောင်ထဲမှ အသံရှင်သည် ချတန်ယိကပြောပြသော”

“ခကားကြောင့် စကားကိုလက်ခံပြောရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ဟန်တူ၏။ “ခင်ဗျားတို့ လေးဦးစလုံးမှာ မရဏဖောင်နက်အကြောင်း ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကြားဖူးပါတယ်”

“ကျုပ်တို့ မရဏဖောင်နက်ဟာ မဟုတ်တာမလုပ်ဘူး မမှန်တာမပြောဘူး . . . အလကားအချိန်ကုန်မခံနိုင်ဘူး . . . သိုင်းလောကအတွက်ဖြစ်ရင်တော့ ကျုပ်တို့က တစ်မျိုးစဉ်းစားတယ် အခုခင်ဗျားမေးတာ သိုင်းလောကအတွက်ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ယုံတယ် . . . ခင်ဗျား ဘာသိချင်လဲ”

ချတန်ယိက ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ . . . ကျုပ်တို့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအတွက် မမေးပါဘူးဗျာ . . . အားလုံးဟာသိုင်းလောကအတွက်ပါ . . . ကျုပ်တို့ဟာ ကိုယ်ကျိုးရှာတဲ့လူတွေမဟုတ်ဘူးဆိုတာ မရဏဖောင်နက်ကသိမှာပါ . . . မကြာခင်က နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးပေါ်ခဲ့တယ် . . . ပြဿနာတွေလဲ တက်ခဲ့တယ် . . . ပြဿနာတွေကစပြီး မီးခိုးတွေလွင့်ထုတ်ပြီး နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီး ထွက်

ပြေးသွားခဲ့တယ်... အဲဒီသိုင်းသမားတွေ ဘယ်ကိုရောက်ကုန်ကြပြီလဲ... ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်ကြပြီလဲဆိုတာကို သိချင်တယ်”

“အင်း”

အသံရှင်သည် တစ်ချက်ညည်းလိုက်၏။ တို့နောက်ဆက်ပြောသည်။

“ခင်ဗျားတို့ သိချင်တာက အတော်များနေတယ်... ဒါပေမယ့် ကျုပ်ဖြေပွဲမယ်... နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးဟာ နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားတာ မဟုတ်ပါဘူး... နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ဟာ မီးခိုးတွေကို အကာအကွယ်ယူပြီး ထွက်ပြေးသွားတာပါ... နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ဟာ တစ်နေရာမှာ မပျက်မစီးတည်ရှိနေပါတယ်”

“ဟုတ်ရဲ့လား”

“ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ မေးလို့သာ ဖြေတာ... ယုံတာ... မယုံတာကတော့ ကျုပ်အလုပ် မဟုတ်ဘူး... ခင်ဗျားတို့ အလုပ်ပဲ”

“သိုင်းသမားတွေကော”

“ညော်သည်သိုင်းသမားတော်တော်များများကတော့ ပျော်ပါးဖို့လာရောက်တဲ့အတွက် ဘေးရန်ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနဲ့ ကောင်း

ကောင်းမွန်မွန် ရှိနေကြပါတယ်... နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးကို ပျက်စီးရာပျက်စီးကြောင်း ကြံစည်တဲ့ဧည့်သည် သိုင်သမားတွေကတော့ မျက်နှာဖုံးစိမ်းသိုင်းသမားတွေရဲ့ လက်ချက်နဲ့ သေကုန်ပါပြီကဲခင်ဗျားတို့ သိချင်တာလဲသိရပြီးပြီ... ပြန်ကြပေတော့”

ချတန်ယိက တောင်းပန်လိုက်၏။

“မိတ်ဆွေကြီး... စေတနာနဲ့ဖြေတာကို ကျုပ်တို့က ခကျနပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ... မေးလက်စနဲ့ပဲ ကျုပ်တို့ မေးခွန်းတစ်ခုကိုတော့ မေးပါရစေ”

အသံရှင်က...

“ခင်ဗျားတို့ မေးနေတာများပြီ... ကိစ္စမရှိပါဘူး... ဒီတစ်ခါမေးတာ နောက်ဆုံးမေးခွန်းပဲဖြစ်ပါစေ... ကဲ ဘာလဲပြော”

မရကမောင်ပေါ်မှအသံရှင်သည် စိတ်မရှည်စွာပြောလိုက်၏။

ချတန်ယိက...

“ကောင်းပြီ... မရကမောင်နက်ဟာ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးနဲ့ ဆက်စပ်နေတယ်လို့ သတင်းဖြစ်ပေါ်နေတယ်... အဲဒါ ဟုတ်ပါသလား... သေချာအောင် မေးတာပါ”

အသံရှင်က တင်းမာစွာပြော၏။

“ဒီစကားဟာ လုံးဝစဉ်းစားဆင်ခြင်မှုမရှိတဲ့စကားပဲ . . . အသိဉာဏ်ရှိတဲ့ စဉ်းစားဆင်ခြင်ဉာဏ်ရှိတဲ့လူတွေပြောတဲ့စကား မဟုတ်ဘူး။”

မြွေဟောက်နက်က . . .

“ဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ . . . လူ့အများစုကြီးက ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်နေတဲ့ကိစ္စကို သေးသိမ်အောင် မပြောပါနဲ့” အသံရှင်က . . .

“ဘာသေးသိမ်အောင်ပြောရမှာလဲ . . . ကျုပ်က ပြောနိုင်ခွင့်ရှိသလောက်ပြောပြီးပြီ . . . ဒါကို ခင်ဗျားကိုက ဆက်ရှည်နေချင်သေးတယ်။”

မြွေဟောက်ဝါက . . .

“ခင်ဗျားတို့ပြောတာ ပြတ်ပြတ်သားသား မရှိဘူးဗျာ . . . မပတ်သက်ရင် မပတ်သက်ဘူးလို့ပြောပါ . . . ခုဟာက မတင်မကျနဲ့။”

“ခင်ဗျားတို့ တော်တော်ခက်တဲ့လူတွေပါလား . . . ခင်ဗျားတို့မေးတာလဲ ဖြေရသေးတယ် . . . အခုခင်ဗျားတို့က အတင်းအကြပ်နဲ့ခင်ဗျားတို့ရောက်နေတာ မရုဏ်ဟောင်ဆိုတာလဲ”

သတိထားဦး . . . ကျုပ်တို့ကို မစော်ကားနဲ့”

“ကျုပ်တို့မဆင်းဘူးဆိုရင်ကောဗျာ . . . ကျုပ်တို့ မသိရမချင်း မဆင်းဘူးဗျ”

မြွေဟောက်ဝါက တင်းမာစွာပြောသည်။

အခြေအနေမှာ တင်းမာလာသည်။ မြွေဟောက်သုံးဖော်သည် မာနနှင့်ပြောနေသည်။ မရုဏ်ဟောင်နက်မှာ အလွန်နာမည်ကြီးသော ဖောင်နက်ဖြစ်နေသည်။

သူတို့နှင့်ထိပ်တိုက် မဖြစ်သင့်ပေ။ စကားအပြောအဆို လိမ္မာသော ချတန်ယိသည် ရှေ့သို့တိုးပြီး စကားပြောလေသည်။

“ကျုပ်ကို နည်းနည်းလောက် စကားပြောခွင့်ပြုပါ . . .”

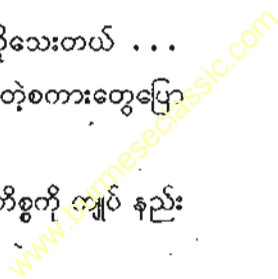
ကျုပ်တို့ဟာ မရုဏ်ဟောင်နက်ကို ကောင်းသူကယ် မကောင်းသူပယ်ဆိုတဲ့ ဆောင်ပုဒ်ကို လက်ကိုင်ထားတဲ့ဖောင်ဆိုပြီး လေးစားခဲ့တဲ့လူတွေပါ။”

အသံရှင်က ခပ်ထန်ထန်ပြောသည်။

“မရုဏ်ဟောင်နက်ကို လေးစားတယ်ဆိုသေးတယ် . . .”

မင်းတို့က ဘာကြောင့် ဖောင်ကို ရန်စော်ကားတဲ့စကားတွေပြောနေရတာလဲ”

“အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ . . . ဒီကိစ္စကို ကျုပ် နည်း”

နည်းလောက်ပြောခွင့်ပြုပါ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီပြဿနာကို အပြည့်အစုံရှင်းပြမှ မိတ်ဆွေကြီး လိပ်ပတ်လည်မှာမို့လို့ပါ
“ကောင်းပြီ ပြောပါ”

“နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးပေါ်လာတယ် . . . တစ်စုံတစ်ခုအချင်းဖြစ်ပွားပြီး အချိန်မတန်ဘဲ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးပျောက်ကွယ်သွားတယ် . . . ဒီတင်မှာပဲ သိုင်းလောကမှာ သတင်းတစ်ခုထွက်ပေါ်လာတာပဲ . . . နတ်စည်းစိမ်ဖောင်နဲ့မရကမောင်တို့ဟာ အဆက်အစပ်ရှိတယ်လို့ ကျုပ်ပြောတာက မရကမောင်ထံထိခိုက်ပြီးပြောဆိုတာ မဟုတ်ပါဘူး . . . ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့သတင်းကို ပြောတာပါ”

“ကိစ္စမရှိဘူး ဆက်ပြော”

“အခုသိုင်းလောကသားတွေ စုစည်းပြီး အစည်းအဝေးတစ်ခုလုပ်ကြတယ် . . . အဲဒီအစည်းအဝေးက သိုင်းလောကအစုကလေးတွေခွဲပြီး စောင့်ကြည့်ကြည့်ဖို့တာဝန်ပေးတယ် . . . နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ပေါ်ပြီးရင် မရကမောင်ပေါ်တတ်တယ်မဟုတ်လား . . . အဲဒီအစုအဖွဲ့လေးတွေဟာ နောက်ထပ်ပေါ်လာမယ့် မရကမောင်ကို စောင့်ကြည့်ဖို့ပါ . . . ကျုပ်နဲ့မြေ့ဟောက်သုံးဖော်ပဲတဲ့အုပ်စုက ယန်စိမြစ်ကြောင်းတလျှောက် စောင့်ကြည့်ဖို့တာဝန်

ကျပါတယ်”

“အဲဒီတော့ . . . ”

“အခုမရကမောင်ပေါ်လာတယ် . . . ကျုပ်တို့ ဒီဖောင်ပေါ်တက်တာမဟုတ်ပါဘူး . . . သိုင်းလောကစုတာဝန်ပေးထားချက်အရ မလွဲမရှောင်သာပဲ ဖောင်ပေါ်တက်ခဲ့ခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ် မိတ်ဆွေကြီးတို့ မရကမောင်နက်ကလဲ ကျုပ်တို့ကို အကူအညီပေးစေချင်ပါတယ်”

ချတန်ယိက ပြောပြစ်စွာပြောလေ၏။

“အင်း . . . ဒါဖြင့်ရင် ကျုပ်တို့က ဘာကူညီရမှာလဲ”

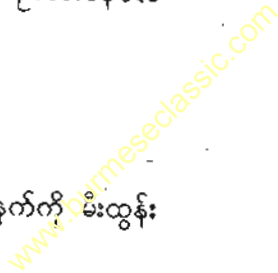
“ကူညီစေချင်တာကတော့ မရကမောင်နက်ဟာ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးနဲ့ ဘယ်လိုမှမပတ်သက်ဘူးဆိုတာကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်းပြောပြကူညီစေချင်ပါတယ် . . . နောက်တစ်ချက်ကတော့”

ချတန်ယိသည် ပြောသင့်မပြောသင့် စဉ်းစားနေလေသည်။

“ပြောသာပြောပါ ကိစ္စမရှိဘူး”

ချတန်ယိက . . .

“နောက်တစ်ချက်ကတော့ မရကမောင်နက်ကို မီးထွန်း

ညိုလိုက်စေချင်ပါတယ်... ဒါမှ မရဏဖောင်နက်ရဲ့အနေအထားကိုသိပြီး သိုင်းလောကသားတွေကို ပြန်ပြောခွင့်ရမှာပါ။

ထိုအခါ အသံရှင်က အေးစက်စက်ရယ်လေ၏။

“ဟား... ဟား... ဟား”

ချတန်ယိနှင့်မြွေဟောက်နက်သုံးဖော်တို့ ကြောက်လန့်သွားကြ၏။

“ခင်ဗျားတို့ဟာ တယ်ကဲတာပဲ... ပြောလေလေ မန်းလေပြလေဆိုတဲ့ အမျိုးအစားထဲကပဲ... ကဲ ကျုပ်တစ်ဦးမေးမယ်... ခင်ဗျားတို့ပြောကြ”

“မေးပါဗျာ... မေးပါ”

ချတန်ယိက ပြောလိုက်၏။

“ကျုပ်တို့ မရဏဖောင်ဟာ သိုင်းလောကမှာ တစ်နှစ်တစ်ကြိမ်မှန်မှန်ရောက်ခဲ့တယ်... အဲဒီအခါမှာ မရဏဖောင်နက်ကလူတွေ ဓားပြတိုက်တယ်... လူသတ်တယ်... မတရားလုပ်တယ်လို့ ဘယ်နှစ်ခါကြားဖူးခဲ့ကြသလဲ”

“မကြားဖူးပါဘူး”

“အခု မရဏဖောင်နက်ဟာ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်နဲ့ ယတ်သက်ဆက်စပ်နေတယ်လို့ စွပ်စွဲကြတယ်... သတင်းဖြစ်ကြတယ်”

အဲဒီလိုသတင်းဖြစ်အောင် ဘယ်လိုသက်သေခံတွေရှိသလဲ စွပ်စွဲရင် သက်သေပြကြ... ဒါပဲပြောလိုက်မယ်... နောက်ပြီး ခင်ဗျားတို့က မရဏဖောင်နက်ကို မီးထွန်းပါလို့ပြောတယ်... မရဏဖောင်နက်ကို စစ်ဆေးချင်တဲ့သဘောပဲပေါ့... မရဏဖောင်နက်ဟာ မကောင်းမှုကိုလဲ မလုပ်ခဲ့ဘူး... အစစ်ဆေးလဲ မခံနိုင်ဘူး... မင်းတို့လေးယောက်စလုံး မရဏဖောင်ပေါ်က ဆင်းသွားကြပေတော့”

အသံသည် တိတ်ဆိတ်သွား၏။ ချတန်ယိသည် ငါရင့်သော ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်ပီပီ မရဏဖောင်နက်၏ သဘောထားကို ရှင်းလင်းစွာ နားလည်လိုက်၏။

“ကဲ... မြွေဟောက်သုံးဖော်”

မြွေဟောက်သုံးဖော်က ချတန်ယိကို ကြည့်လိုက်၏။

ချတန်ယိက...

“ကျုပ်တို့ဟာ အမှန်တရားဘက်က ရပ်တည်ကြတဲ့လူတွေ ဖြစ်တယ်... သူတို့ပြောတာကလဲ တရားနည်းလမ်းကျနေတယ် သူတို့ကို ဆန့်ကျင်ပြီး ဘာမှမလုပ်သင့်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားတို့လဲ တွေးမိမှာပဲ... အဲဒီတော့ ကျုပ်တို့ ဒီဖောင်ပေါ်က ပြန်ဆင်းသင့်ပြီ”

မြွေဟောက်သုံးဖော်လည်း မတတ်သာတော့သဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။

“ဒီလိုဆိုရင်လဲ ပြန်ဆင်းကြတာပေါ့ဗျာ”

မြွေဟောက်နက်က ပြော၏။

မြွေဟောက်ဝါက . . .

“ဆရာကျားသစ်ပြောတာလဲ အမှန်အကန်ပဲဗျာ . . .

ဒီတော့ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ကလန်ကဆန်လုပ်မနေသင့်တော့ . . .

အားလုံးပြန်ကြရအောင်”

“ကောင်းပါလေရဲ့ဗျာ”

ချတန်ယိက ခေါင်းညိတ်လေ၏။

မြွေဟောက်နက်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျသွားသည့် လက်နက်ကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး လှည့်ထွက်ရန်ဟန်ပြင်သည်။

ချတန်ယိက . . .

“ကဲ . . . မိတ်ဆွေကြီး . . . ကျုပ်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦးဗျာ”

မရဏမောင်နက်ပေါ်မှ အသံရှင်က . . .

“မိတ်ဆွေတို့အမှန်တရားဘက်က ရပ်တည်နိုင်ပါစေလို့ ကျုပ်ဆုတောင်းပေးလိုက်တယ်”

သူတို့သည် ဦးညွတ်ဂါရဝပြုပြီး လှေပေါ်သို့ဆင်းပြီး

ကြမ်းစပ်သို့ ပြန်လည်လှော်ခတ်လာကြလေ၏။

အခန်း - ၁၄

အတုနှင့်အစစ်

ကျားသစ်နက်ချတန်ယိနှင့်မြွေဟောက်သုံးဖော်တို့ ထူးခြားသွားမှပင်မရဏဖောင်နက်ပေါ်၌ အသံများ ထွက်ပေါ်သည်။ အသံမှာ ချိုလွင်သာယာသော မိန်းမသံဖြစ်သည်။

“ကျွန်မတော့ ခုမှပဲရင်အေးရတော့တယ် . . . ကိုရှင်ပြောတဲ့ကို ချတန်ယိက သဘောမပေါက်ဘဲ မရဏဖောင်

ကို ဝင်စစ်ဆေးမယ်ဆိုရင် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်တော့ ဒုက္ခပဲနော် နှစ်ယောက်နဲ့လေးယောက်ဆိုတော့ အခြေအနေက သိပ်မကောင်းဘူး . . . မြွေဟောက် သုံးဖော်ဆိုတာကလည်း နာမည်ရှိတဲ့ လူတွေနော်”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

ရယ်သံမှာ စောစောက အမှောင်ထဲ၌ ပြောနေသော အသံရှင်ဖြစ်၏။ ယောက်ျားသံဖြစ်၏။ ကျီလန်ဆိုသူပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ကျီလန်က ဆက်ပြော၏။

“ဟား . . . ဆွေဆွေကလဲကွာ . . . မရဏဖောင်နက်ရဲ့ဟိတ်ဟန်ကို ဘယ်သူက အတင်းအဓမ္မလုပ်နိုင်မှာလဲ . . . လုပ်ရဲမှာလဲ”

“သခင်မလေးပေးထားတဲ့ ပိတုန်းစင်္ကြာသိုင်းလက်နက်ရဲ့ အစွမ်းကြောင့်လဲ သူတို့ဘာမျှမလုပ်ရဲတာနေမှာ . . . မြွေဟောက်နက်ထက်ထဲက လက်နက်ကို လွတ်ကျသွားအောင်လုပ်နိုင်လိုက်တော့ သူတို့ဟာ မရဏဖောင်ကို ပိုပြီးဖြုန်သွားကြတယ်”

“ဟင်း . . . ရှင်ကခုမှအပြောကြီးနေတယ် . . . အဲဒီမြွေဟောက်နက်ကပဲ မရဏဖောင်နက်ကို စစ်မယ်ဆေးမယ်လုပ်နေတယ်မဟုတ်လား”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . အပြောမကြီးပါဘူး ကွာ . . . နောက်ဆုံးကျတော့ ချတန်ယိနဲ့ သူ့အဖော်တွေ တွက်ပြေး ရတာပဲ မဟုတ်လား . . . ဘာပဲပြောပြော ငါတို့နှစ်ယောက် မရဏဟောင်နက်အဖြစ် ဟန်ဆောင်တာ အောင်မြင်တယ်လို့ ပြော ရမှာပဲ . . . သခင်မလေးကတော့ ငါတို့ကို ဆုချဦးမှာပဲ”

“ရှင်ကာသာ အူမြူးနေ . . . ကျွန်မကတော့ ခုချိန်ထိ ရင်တုန်တာ မပျောက်သေးဘူး”

“ဟုတ်လား . . . ဘယ်မှာလဲ ငါစမ်းကြည့်မယ်”

“အို . . . ရှင် တော်တော်ကနေပါလား”

“မကဲပါဘူး . . . မင်း ကြောက်နေတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကြောက်နေရင် ငါရင်ခွင်ထဲ ဝင်နေလိုက်ပေါ့”

“အို . . . ရှင် တော်တော်ကနေပါလား . . . သခင်မ လေးမှာလိုက်တာတွေကို ရှင်မေ့နေပြီလား”

သူ၏ လေသံကား တားမြစ်နေပါသော်လည်း မြူဆွယ်မှု ကတစ်ဝက်ပါနေသည် . . . သခင်မမှာတာတွေကို ခဏလောက် တော့ မေ့ထားရမှာပဲ . . . နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးပေါ်မှာ စက်ရှုပ်တွေလို နေနေရတဲ့ဘဝဟာ ငြီးငွေ့စရာကောင်းလွန်းလို့

သိပ်စိတ်ပျက်မိတယ် . . . အခုလို တာဝန်တွေနဲ့ကင်းပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေရတာ ဘယ်လောက်ကောင်းသလဲ . . . ခုလိုမင်းနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းနေရတော့ ဘာပြောကောင်းမလဲ”

“ဟင်း . . . ကျီလန်နော်”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

“ခစ် . . . ခစ် . . . ခစ်”

“ဆွေဆွေရယ်”

“အို . . . ကျီလန်”

“လူးသံ၊ လွန့်သံ၊ မြူချောသံများသည် မည်းမှောင်နေသော မရဏဟောင်ပေါ်၌ ပေါ်လာသည်။

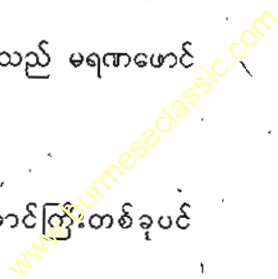
မှောင်မိုက်သော ရေပြင်ပေါ်၌ မည်းမည်းအရိပ်ကြီးတစ်ခု သည် တဖြည်းဖြည်း မရဏဟောင်သို့ ချဉ်းကပ်လာနေသည်။

ထိုအရိပ်ကြီး ချဉ်းကပ်လာနေသည်ကို မရဏဟောင်ပေါ် မှာ ချစ်ပွဲဆင်နွှဲနေသူနှစ်ဦးမှာ မသိကြချေ။

ထိုစဉ် မည်းမည်းအရိပ်သဏ္ဍာန်ကြီးသည် မရဏဟောင် နှင့်ထိကပ်သွားလေသည်။

“ဒုန်း”

ထိုမည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကြီးမှာ ဖောင်ကြီးတစ်ခုပင်

ဖြစ်သည်။

ထိုဖောင်ကြီးသည် အလွန်သတိဝီရိယထားပြီး ချဉ်းကပ်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း မြစ်အတွင်းဖြစ်၍ ထိုက်သင့်သမျှတော့ထိခိုက်သွား၏။

အချစ်၏ ယစ်မှုးရီဝေမှုကို ခံစားနေရသော ဆွေဆွေမှာ ခုန်းဆိုသည့်အသံကို သတိမထားမိသော်လည်း ကျီလန်ကမူ သတိထားမိ၏။

“ဟော . . . ဘာသံလဲမသိဘူး”

“အို . . . ဘာသံမှ မဟုတ်ပါဘူး . . . ရှင်ကလဲ အေးအေးဆေးဆေးနေစမ်းပါ”

“မဟုတ်ပါဘူး . . . ငါတို့ဖောင်ကိုကို ဖာစ်စုံတစ်ခုကပ်တဲ့အသံကွ”

“အို . . . ”

ကျီလန်သည် ဆွေဆွေကို ရင်ခွင်ထဲမှ ခွာလိုက်၏။

“ခဏနေဦးနော် . . . ဘာမှမတိုက်ရင် ချွက်ချင်း ငါပြန်လာခဲ့မယ်”

“အင်း”

ဆွေဆွေက ကျီလန်ကို မခွာချင်ခွာချင်နှင့်ခွာလိုက်ရ၏။

ကျီလန်သည် ခုတင်ပေါ်မှလျော့ဆင်းပြီး တံခါးသို့ သွားရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် . . .

“ဝုန်း”

တံခါးသည် ဝုန်းခနဲပွင့်သွား၏။

တံခါးဝ၌ မှန်အိမ်ကိုင်ထားသော လူတစ်ယောက်ရပ်နေသည်။

ထိုလူသည် အနက်ရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး မှန်အိမ်ကို အခန်း၏အပေါ်ဘက်၌ ချိတ်လိုက်၏။ အခန်းထဲ၌ အလင်းဖြာကျနေသည်။

လျော့ဆင်းလိုက်သည့် ကျီလန်သည် ကြက်သေသေသွားသော်လည်း ဆွေဆွေမှာမူ သူ၏မိမွေးဖမွေးတိုင်း ခန္ဓာကိုယ်အား ချဲ့ခြံအောင် စောင်တစ်ထည်နှင့် ရစ်ပတ်လိုက်လေသည်။

“ဟို . . . ကျွန်မ . . . ကျွန်မ”

သူမသည် စကားပြောမထွက်ချေ။

အချိန်မတော်အချိန်တော် ရောက်ရှိလာသူ ထိုလူအား ကျီလန်လွန်စွာ စိတ်ဆိုးမိသည်။

“မင်းဘယ်သူလဲ”

“မင်းကများ မေးနေရသေးတယ် . . . မင်း ဘယ်သူလဲဆိုတာ ငါကစုံစမ်းရမှာ ဟိုမှာကြည့်စမ်း”

ဝတ်စုံနက်က ကျီလန်အား လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်၏။

ကျီလန်သည် ပွင့်နေသော အခန်းပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ကျီလန်အံ့အားသင့်သွား၏။

သူ့မျက်လုံးများကိုပင်သူ မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်သွား၏။ မြင်ရသည်ကတော့ ဖောင်နက်ကြီးတစ်စင်း သူတို့ဖောင်ကို ယှဉ်တွဲဆိုက်ကပ်ထားလေသည်။

“မရုဏ်ဟောင်နက်”

ကျီလန်၏ နှုတ်ဖျားမှ ပွင့်အန်ထွက်လာ၏။

ဆွေဆွေမှာလည်း ခြေဖျားလက်ဖျားများပင် အေးစိုက်သွားသည်။

“ဟုတ်တယ် . . . ငါက မရုဏ်ဟောင်နက်က လူပဲ မင်းကကော ဘယ်သူလဲ”

ဝတ်စုံနက်လူနှင့်ဆွေဆွေတို့၏ ကြောက်လန့်မှုမှာ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ရှိနေကြသည်။ ကျီလန်သည် ရုတ်တရက် စိတ်အားတင်းလိုက်ပြီး ခုတင်ခေါင်းရင်းတွင် ထောင်ထားသော ဓား

ကို ယူရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

“ဦး”

သို့သော် သူမယူနိုင်ပါ။ ဝတ်စုံနက်နှင့်လူသည် သူ့အနီးသို့ ချိပ်ခနဲရောက်ရှိလာပြီးနောက် သူ့အကြောများကို ထိုးပိတ်လိုက်သည်။

ကျီလန်မလှုပ်နိုင်တော့ပါ။ အကြောများ ပိတ်သွားသည်။ ဆိုင်းသွားသည်။ ဆွေဆွေမလှုပ်ရှားရဲတော့ပေ။

“နှစ်ယောက်စလုံးသေသွားမယ် . . . မင်းတို့က ခုခံချင်သေးလို့လား”

ဝတ်စုံနက်နှင့်လူက အေးစက်စွာပြောသည်။ သူသည် ခုတင်ရှိရာသို့ ဖြည်းဖြည်းစွာ လျှောက်လာပြီး ဆွေဆွေကိုပြောသည်။

“အခု ကျုပ်မေးမယ့်စကားတွေကို မှန်မှန်မဖြေရင်တော့ ကျုပ်အဆိုးမဆိုနဲ့”

ဆွေဆွေသည် သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို လုံခြုံအောင်စောင့်ကြီးနှင့် ဖုံးဖိနေရာမှ စဉ်းစားလိုက်သည်။

အပြစ်မှန်ကို ပြောပြလျှင် သူတို့၏ သခင်မနှုတ်ဒေဝီ ချင်းချင်း၏ အပြစ်ဒဏ်မှ သူတို့လွတ်မည်မဟုတ်ချေ။ ထို့ကြောင့် ဖြေမည်ဆိုသော်လည်း တွန့်ဆုတ်နေသည်။

ဝတ်စုံနက်နှင့်လူက ပြုံးလိုက်၏။

“မင်း ပြောမယ်ဆိုပြီးမှ ဘာဖြစ်လို့ ငြိမ်နေတာလဲ . . .

ငါတို့မှာ မင်းဖွင့်ပြောနိုင်အောင် လုပ်တဲ့နည်းနည်း အမျိုးမျိုးရှိတယ်”

“ကျွန်မ . . . ကျွန်မ”

“မင်းမပြောချင်ရင်လဲ ရပါတယ်”

ဝတ်စုံနက်နှင့်လူသည် ရှေ့သို့တိုးလာပြီး ဆွေဆွေ၏ပခုံးကို ပုတ်လိုက်၏။ ဆွေဆွေ၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ပုရွတ်ဆိတ်နီများ တစ်ကိုယ်လုံးအနှံ့တက်လိုက်သကဲ့သို့ တဆစ်ဆစ်နှင့်ဖြစ်လာတော့သည်။

သူမသည် သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်လွမ်းခြုံထားသည့် စောင်ကို မခြုံနိုင်တော့ပဲ လူးလွန်လှုပ်ရှားနေသည်။ ခုတင်တစ်လုံး၌ အငြိမ်မနေနိုင်တော့ပဲ ဝေဒနာခံစားလာရတော့သည်။

“မင်း ဘယ်လိုလဲ”

“အား . . . အား . . . ပြောပါ့မယ်ရှင် . . . ပြောပါ့မယ်”

“သေချာတယ်နော်”

“သေ . . . သေချာပါတယ်ရှင်”

ဝတ်စုံနက်က အကြောတစ်ချက်ပုတ်လိုက်သောအခါမှ ဆွေဆွေ၏ ဝေဒနာမှာသက်သာသွားသည်။ သူမသည် ချွေးသီး

ချွေးပေါက်ကြီးများကျနေပြီ။ စောင်ကိုယူ၍ သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို အမန်းကတန်း ပတ်ခြုံသည်။

“ကဲ . . . ပြောစမ်း”

ဝတ်စုံနက်က အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ဆွေဆွေမှာ

“ပြော . . . ပြောပါ့မယ်ရှင် . . . ဒီလိုခိုင်းတဲ့လူဟာ ဝတ်ဒေဝီချင်းချင်းပါ . . . ကျွန်မတို့က သူ့ရဲ့အစေအပေးတွေပါ”

“ကဲ . . . သူ့အစီအစဉ်တွေကိုပြောစမ်း . . . မှန်မှန်ကန်ကန်နော် . . . မပြောလို့ကတော့ ဒီဝေဒနာထက်ဆိုးတဲ့ ဝေဒနာကို ခံစားစေရမယ်”

သူသည် ကျီလန်စကားပြောနိုင်သည့်အကြောကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ဝတ်စုံနက်သည် ကျီလန်နှင့်ဆွေဆွေတို့နှစ်ဦးပြောစကားကို ကြားနာလိုသည်။ သို့မှသာ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီး၏ အစီအစဉ်ကို သိရှိပေလိမ့်မည်။

“ကဲ . . . အားလုံးပြောကြပေတော့”

ဝတ်စုံနက်သည် ဆွေဆွေနှင့်ကျီလန်ပြောပြသည့် အစီအစဉ်များအားလုံးကို ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်လေ၏။

နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီး၏ အစီအစဉ်များကို သိရှိပြီး

နောက် ဝတ်စုံနက်သည် ဆွေဆွေကိုလည်း အကြောပိတ်သည်။
ထိုနှစ်ယောက်စလုံးကို မရဏဖောင်နက်ပေါ်သို့ ခေါ်
ဆောင်သွား၏။

ဆွေဆွေက . . .

“ကျွန်မ . . . ကျွန်မတို့ကို ဘယ်ကိုခေါ်သွားမလို့လဲ”

“တိတ်တိတ်နေ . . . မင်းတို့ကို မသတ်ဘူး . . . မင်း

တို့နှစ်ယောက်ကို နတ်စည်းစိမ်ဖောင်လို မရက်စက်ဘူး”

ဆွေဆွေနှင့်ကျိလန်တို့ကို မရဏဖောင်ပေါ်၌ထားပြီး
ဖောင်အတုထံသို့ ပြန်သွားသည်။

ဖောင်ကိုဖွဲ့စည်းထားသည့်ကြိုးများကို ဖြတ်တောက်သည်။

ဖောင်ကြီးပေါ်မှအိမ်လည်း ပျက်စီးသွားသည်။ ဖောင်တု
လည်းသစ်လုံးများတစ်လုံးစီကွဲထွက်ပြီး ရေစီးနှင့်မျောပါသွားသည်။

ဝတ်စုံနက်သည် သူမ၏ မရဏဖောင်နက်ပေါ်သို့ ပြန်
လည်ခုန်တက်လာသည်။

မရဏဖောင်နက်ပေါ်ရှိ အခန်းတစ်ခန်းထဲဝယ် ကျိလန်နှင့်
ဆွေဆွေတို့မှာ ခွေခွေကလေးလဲကျနေကြသည်။ သူတို့သည် ဝတ်စုံ
နက်ကို မည်သို့မျှယှဉ်၍မရချေ။

နတ်ဒေဝီချင်းချင်း၏ အကြံအစည်မှာလည်း ပြိုကွဲသွား

သည်။ သူမသည် မရဏဖောင်နက်ကို ဖန်တီးပြီး သိုင်းလောကကို
လှည့်စားရန်ကြံရွယ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူမ၏ အကြံအစည်မှာ ပျက်စီးသွားခဲ့ချေပြီ။

မရဏဖောင်နက်အစစ်သည် ဖောင်အတုပေါ်သည့်အရပ်
၌ပေါ်ခဲ့ပြီး နတ်ဒေဝီချင်းချင်း၏ အကြံအစည်များကို ပျက်ဆီးခဲ့
သည်။

နောင်ပြုလုပ်မည့် အခွင့်အရေးများကိုလည်း သိရှိခွင့်ရ
ထားသည်။

မရဏဖောင်နက်ကတော့ မြစ်ရေယာဉ်တကြောဝယ်
ခေါင်းမောကာ စီးမျောနေလေ၏။

အခန်း - ၁၅

သံမဏိအကျဉ်းသား

ရှန်တောင်မြို့။

ရှန်တောင်မြို့သည် ရှမ်းဟိုမြစ်ကမ်းရှိ မြို့တစ်မြို့ဖြစ်သည်။ မြို့၏ တည်နေရာမှာ မြစ်ဆုံဒေသသို့မရောက်မီ မြစ်တော့တွင်တည်ရှိသည်။

ရှန်တောင်မြို့သည် ဆိပ်ကမ်းမြို့ဖြစ်ပြီး၊ မြင်းလှည်း

နွားလှည်းဆိုက်ရောက်လမ်းစုံခြင်းတို့ကြောင့် အလွန်စည်ကားပြီး လူသူထူပြောသောမြို့ကလေး ဖြစ်သည်။

ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားမှုလည်း အလွန်ဖြစ်သည်။ မကြာမီ မြို့ကြီးဖြစ်လာမည့် အရိပ်အယောင်များပင်ပေါ်နေသည်။

ထို့ပြင် နှစ်သစ်ကူးပွဲတော်သို့ ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်၍ ရှန်တောင်မြို့ကလေးမှာ အုံးအုံးကျွက်ကျွက်ဖြင့် ပိုမို၍စည်ကားနေသည်။

ထိုရှန်တောင်၌ အလွန်ခမ်းနားပြည်စံသည့် တည်းခိုခန်းကြီးတစ်ခုရှိသည်။

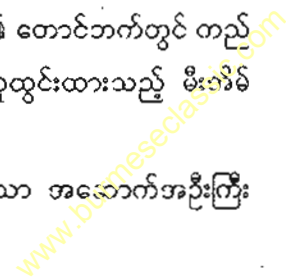
“ကျောက်စိမ်းမီးအိမ်”

တည်းခိုခန်းကြီး၏ အမည်ကလည်း လှသည်။

ရှန်တောင်မြို့၌ အခြားတည်းခိုခန်းများလည်း ရှိသေး၏။ အခန်းများလည်း အများအားဖြင့် လူပြည့်နေတတ်၏။

ကျောက်စိမ်းမီးအိမ်တည်းခိုခန်းကြီးကို အစပြန်ကောက်လျှင် ထိုတည်းခိုခန်းသည် ရှန်တောင်မြို့၏ တောင်ဘက်တွင် တည်ရှိပြီးခြံဝင်းကြီးရှေ့၌ ကျောက်စိမ်းတုံး ထုထွင်းထားသည့် မီးအိမ်ကြီးတစ်ခုရှိ၏။

ထိုခြံဝင်းအတွင်း၌ ကြီးကျယ်သော အဆောက်အအုံကြီး

ရှိသည်။ ထိုအဆောက်အဦးကြီးကို ဆေးနီများသုတ်ထားသဖြင့် ရဲရဲနီနီသော အဆောက်အဦးသည် အလွန်လှပနေသည်။

တည်းခိုရိပ်သာကြီးသည် အလွန်စည်ကားလှသည်။ နေ့ည လူမပြတ်ချေ။ ထို့ကြောင့် ညဘက်၌လည်း မီးများမပြတ်ထွန်းညှိ ထားရ၏။

ထိုအဆောက်အဦးကြီး၏ နောက်ဘက်တွင်မူ အဆောက်အဦးဟောင်းတစ်ခုရှိနေသည်။

ထိုအဆောက်အဦးမှာ ကျောက်စိမ်းမီးအိမ်မှ ပျက်စီးသွားသည့်ပစ္စည်းအဟောင်းများ၊ အကျိုးအပျက်များကိုသာထားသော အဆောက်အဦးကြီးဖြစ်၏။

ထိုအဆောက်အဦးမှာ အလင်းရောင်လုံးဝမရှိဘဲ အသံ၊ ဗလံများလည်း လုံးဝမရှိပါချေ။ လူသူအရောက်အပေါက်နည်း၊ အသွားအလာလည်း မရှိချေ။

ထို့ကြောင့် ကျောက်စိမ်းမီးအိမ်သို့ လာရောက်တည်းခိုကြသူများသည် သူတို့တည်းခိုကြသည့် ကျောက်စိမ်းမီးအိမ်ကြီး၌ သာ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေကြပြီး၊ နောက်ဘက်မှ အဆောက်အဦးကြီးကိုမူ လုံးဝမကြည့်ရှုမိကြချေ။

အဆောက်အဦးမှာလည်း ဆွေးမြေ့ပျက်စီးနေသည်။

အဆောက်အဦးဟောင်းကြီးဖြစ်၍ သတိမပြုမိသူများကို အပြစ်တင်ရန်လည်း မကြောင်းမရှိပါချေ။

စင်စစ် ထိုအဆောက်အဦးကား အပြင်ဘန်းမှ အဆောက်အဦးဟောင်းကြီးဖြစ်နေသော်လည်း အတွင်း၌ကား အခိုင်အခန့်သစ်လွင်သော အဆောက်အဦးကြီး ဖြစ်သည်။

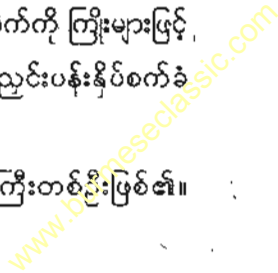
လူမြင်ရာနေရာများ၌ အဟောင်းအမြင်းများ၊ တံခါးကျိုးအပျက်များဖြင့် ဆင်ယင်ထားသော်လည်း အခန်းသုံးခန်း၏နောက်မှ အခန်းများကား သစ်လွင်သောအခန်းများဖြစ်နေသည်။

မီးများကိုလည်း အပြည့်ထွန်းညှိထားလေ၏။ တိုင်လုံးများကလည်း ခိုင်ခန့်သည်။ အခန်းတွင်း၌ ရှင်းလင်းနေသည်။ နောက်ဆုံးအခန်းကား အချုပ်ခန်းဖြစ်သည်။

ထိုအချုပ်ခန်းတွင် အကျဉ်းသားများကို နှိပ်စက်ရန်ကိရိယာအမျိုးမျိုး ထားရှိ၏။ ထိုအချုပ်ခန်းထဲ၌ လူငယ်တစ်ယောက် ရှိနေသည်။

ထိုလူငယ်မှာ လက်နှစ်ဘက် ခြေနှစ်ဘက်ကို ကြိုးများဖြင့် ချည်နှောင်ခံထားရပြီး၊ အပြင်းအထန်လည်း ညှင်းပန်းနှိပ်စက်ခံထားရသည်။

သူ့အားနှိပ်စက်နေသူမှာ လူ့ဘီလူးကြီးတစ်ဦးဖြစ်၏။

သူသည်အလွန်ထွားကြိုင်းလှပြီး အရပ်ခြောက်ပေခန့်ရှိသည်။

သူ၏ ရှည်လျားလှသော ဆံပင်ကို ကျစ်ဆံမြီးကြီးတစ်ပင်ဖြင့် လိမ်ကျစ်ထားပြီး၊ လည်ပင်းတွင် ရစ်ပတ်ထားသည်။

ကျယ်ဝန်းသော အချုပ်ခန်းတွင်မူ ကတ္တီပါထိုင်ခုံဘစ်လုံးရှိပြီး၊ ထိုကတ္တီပါထိုင်ခုံပေါ်၌ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ထိုင်နေသည်။

ထိုအမျိုးသမီးမှာ အသက်သုံးဆယ်ကျော်မျှရှိနေပြီဖြစ်သော်လည်း အရွယ်တင်နုပျိုလွန်းသောကြောင့် ရက်တရက်ကြည့်လျှင် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်မျှသာရှိသည်ဟု ထင်ရပေသည်။

အမျိုးသမီးမှာ သာမန်အမျိုးသမီးများထက် အရပ်မြင့်ပြီး အမိအမောက်ရှိုက်ကြီးဖိုငယ်အသွယ်သွယ်နှင့်ပြည့်စုံ၏။

သူမ၏ မျက်နှာမှာလည်း လွန်စွာချောဖွေလှပသည်။ သူမ၌ အထူးခြားဆုံးအရာမှာ သူမ၏ မျက်လုံးများပင် ဖြစ်သည်။ ညှို့မျက်ဝန်းဆိုသည့် မျက်လုံးများပင် ဖြစ်သည်။

မျက်လုံးသည် အရည်လည်နေပြီး သူမ၏မျက်လုံးများကို ကြည့်မိပါက ယောက်ျားတိုင်း ရူးကြသည်။

ဆန့်ကျင်ဘက်ယောက်ျားတစ်ဦးအနေဖြင့် သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ထိကိုင်ရန်မလိုချေ။

ထိုမျက်လုံးများဖြင့် ညှို့မြှူခံရပါက သွေးသားများဆူကြွပြီး

တစ်ကိုယ်လုံး မီးတောက်မီးလျှံများတွင် အတည်ခံရသကဲ့သို့ ပူလောင်ဆူပွက်လာပေလိမ့်မည်။

ထိုအမျိုးသမီးသည် ထိုင်ခုံ၌ ပုံပုံကလေးထိုင်နေပြီး အကျဉ်းသားလူငယ်အား စိတ်အားထက်သန်လှသော မျက်လုံးများဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။

ထိုအမျိုးသမီးများ၏နောက်တွင် မိန်းကလေးငါးယောက် ရပ်နေ၏။ သူမတို့သည် အသင့်အနေအထားဖြင့် ရပ်ကြည့်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အကျဉ်းသားလူငယ်မှာ တစ်ကိုယ်လုံးသွေးများဖြင့် လွှမ်းခြုံပေကျနေသည်။

စင်စစ် ထိုင်ခုံပေါ်မှ အမျိုးသမီးသည် ထိုလူငယ်အား မည်သို့မည်ပုံ နှိပ်စက်ရန် ညွှန်ကြားအမိန့်ပေးနေခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

အကျဉ်းသားလူငယ်ကား အလွန်မာကြောသည့်လူငယ်ဖြစ်သည်။ သူ၏ ထိုမျှနှိပ်စက်ထားသည့်တိုင် ပါးစပ်မှ အရှုံးပေးစကားဘစ်ခွန်းမထွက်ချေ။ ယောက်ျားပီသသည့် လူငယ်ပေတည်း။

အရှက်လုံရုံ စတင်ဆင်ထားသော လူ့ဘီလူးကြီးသည် လူငယ်အား ကြာပွတ်ဖြင့် ရိုက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ကြာပွတ်ဒဏ်ရာ

များသည် အမြောင်းများထင်နေပြီး ထိုနေရာများမှ သွေးများစီးကျနေသည်။

အမျိုးသမီးက . . .

“ကဲ . . . ဘယ်နဲ့လဲ . . . မင်းခေါင်းမာနိုင်ဦးမှာလား မေးတာကို မှန်မှန်ဖြေ . . . မှန်မှန်ဖြေရင် သက်သာမယ်”

ထိုအခါ လူငယ်က မပွင့်တပွင့်ဖြေသည်။ ရိုက်ထားသည့် ဒဏ်ရာများကြောင့် လူငယ်ခမျာ ခြေပစ်လက်ပစ် ဖြစ်နေရှာရသည်မဟုတ်ပါလား။

“ခင်ဗျားသတ်ရင်သတ် . . . မိန်းမယုတ်တစ်ယောက် သတ်လို့ သေရတာအပြင် ဘာမှမရှိဘူး”

အမျိုးသမီးက ပြုံးလိုက်၏။

“ကဲ . . . ကြာပွတ်တစ်ချက်”

အမျိုးသမီး၏ အမိန့်ပေးသံကြားသည်နှင့် ကျစ်ဆံခြီးနှင့် လူ့ဘီလူးကြီးသည် လက်ကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်၏။

“ရွမ်း . . . ”

“အား . . . ”

လူငယ်သည် နာကျင်စွာအော်လိုက်၏။ သူတစ်ကိုယ်လုံး ဌှိ အရှိုးရာများ နေရာမလပ်ဖြစ်ပေါ်နေသည်။

သူ၏ တွဲချည်ထားသော လက်မကြိုးကိုသာ ဖြုတ်ချလိုက်ပါက သူသည် ခွေခနဲပုံကျသွားပေလိမ့်မည်။ ဤမျှအထိ အခြေအနေဆိုးနေသည်။

“ကဲ . . . ဘယ်လိုလဲ . . . ဟိုဝတ်စုံညှိဝတ်တဲ့ အဘိုးကြီးမဟုတ်နဲ့ ဝူဟုန်ဆိုတဲ့ကောင်ဟာ ဘယ်သူတွေလဲ . . . ဘယ်မှာ စခန်းချနေသလဲ”

အမျိုးသမီးက မေးလိုက်၏။ ထိုအမျိုးသမီးသည် အဖြေမရှိသောမေးခွန်းကို မေးနေခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုလူငယ်သည်- ဖောင်ပေါ်ကျမှ မဟုတ်နှင့် ဝူဟုန်တို့ကို သိခြင်းဖြစ်သည်။ မဟုတ်နှင့် ဝူဟုန်တို့၏ နေရာအရပ်ကို မည်သို့သိနိုင်ပါမည်နည်း။

“မသိဘူး”

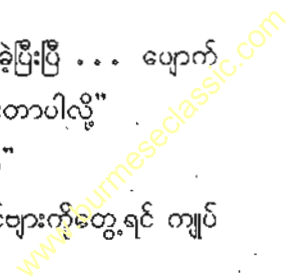
လူငယ်က အမှန်အတိုင်း ဖြေသည်။

“မင်းကရော နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးပေါ် ဘာကိုစွန့်ရောက်လာခဲ့ရတာလဲ”

“အဲဒါကို ကျုပ်ထပ်ခါထပ်ခါ ပြောခဲ့ပြီးပြီ . . . ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ ကျုပ်အဖေအကြောင်း လာစုံစမ်းတာပါလို့”

“မင်း အဖေနာမည်က ဘယ်သူလဲ”

“ဒီမှာ နတ်ဒေဝီ . . . ကျုပ်က ခင်ဗျားကိုတွေ့ရင် ကျုပ်

အဖေအကြောင်း ခူးထောက်တောင်းပန်ပြီး မေးမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့တယ် . . . အခုတော့ ခင်ဗျားလို ယောက်ျားတကာနဲ့ အလေ့လိုက်နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဘယ်တော့မှ ခူးမထောက်ဘူး ဘယ်တော့မှ အသနားမခံဘူး . . . ကျုပ်စိတ်ကို ကျုပ်ပြင်ဆင်ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ် . . . ကျုပ်အဖေနာမည်ကို လုံးဝမပြောဘူး ကတ္တီပါထိုင်ခုံပေါ်၌ ထိုင်နေသူကား နတ်ဒေဝီချင်းချင်းပင်တည်း။

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း”

နတ်ဒေဝီချင်းချင်းသည် ကိုယ်ကလေးကို လှုပ်ခါ၍ ရယ်လိုက်၏။

နတ်ဒေဝီချင်းချင်းက ပြောသည်။

“မင်းဟာ ငယ်သလောက် ခေါင်းမာတဲ့ကောင်လေးတစ်ယောက်ပဲ . . . ငါဟာ ယောက်ျားအမျိုးမျိုးနဲ့တွေ့ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတာ မှန်သပေါ့ကွယ် . . . နောက်ဆုံး သံပဏီလို မာကျောတယ်ဆိုတဲ့ ယောက်ျားလဲ ငါ့ခြေထောက်ဒေအောက် ပြားပြားဝပ်ရောက်ခဲ့ရတာပဲ ဘယ်ယောက်ျားမှ ယောက်ျားတံခွန်ငါလိုလူလို့ မမော်ကြားနိုင်ပါဘူး . . . အဲဒီတော့ မင်းအဖေဟာလဲ အဲဒီယောက်ျားတွေထဲက တစ်ယောက်ဖြစ်မှာပေါ့ကွယ်”

“တောက် . . . ”

လူငယ်က တောက်ခေါက်လိုက်၏။ ထိုလူငယ်မှာ နက်ရှိုင်းစိမ်ဖောင်ကြီးပေါ်၌ ပါသွားသည့် ဖုန်ယင်ပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် နွမ်းဖျော့နေသော်လည်း မျက်လုံးများကတော့ တောက်ပနေသည်။ သူသည် နတ်ဒေဝီချင်းချင်းအား စားတော့ဝါးတော့မတတ်ပေ။ ဖူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသည်။

ချင်းချင်းက

“ဒီကောင်လေးဟာ တကယ့်ကို ခေါင်းမာတယ် . . .

ကြာပွတ်တစ်ချက်လောက် ကျွေးလိုက်ပါဦး”

“ခွမ်း”

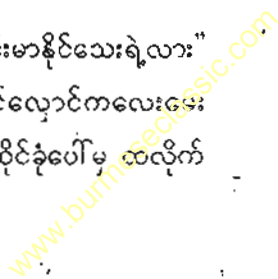
“အား”

ဖုန်ယင်၏ အော်သံမှာ အကျဉ်းခန်းတွင် ဘောင်ဘင်ခတ်သွား၏။ သူ၏ အသားများ တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။

ချင်းချင်းက

“ဘယ်လိုလဲကောင်လေး . . . ခေါင်းမာနိုင်သေးရဲ့လား”

နတ်ဒေဝီချင်းချင်းသည် ခပ်လှောင်လှောင်ကလေးမေးလိုက်၏။ သူသည် မေးပြီးသည်နှင့် ကတ္တီပါထိုင်ခုံပေါ်မှ ထလိုက်သည်။

ကျားမတစ်ကောင်သည် ဝပ်နေရာမှ ထလာသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။ သူမ၏ ပြည့်ဖြိုးအိဏ်သော အသားဆိုင်များကို လှုပ်ခါပြီး ဖုန်ယင်ရှိရာသို့ ထသွားလေ၏။ ဖုန်ယင်အနီးသို့ရောက်သော အခါ ဖုန်ယင်ဆိပ်ကို ဆွဲလှန်လိုက်သည်။

သူမသည် ဖုန်ယင်၏ မျက်နှာနှင့်သူမ၏မျက်နှာကို နီးကပ်စွာ တိုးကပ်ထားလိုက်သည်။ ဝင်းဝင်းတောက်နေသော ဖုန်ယင်၏ မျက်လုံးများကိုကြည့်၏။

အလွန်နီးကပ်နေသောကြောင့် နတ်ဒေဝီချင်းချင်း၏ ထွက်သက်လေသည်ပင် ဖုန်ယင်၏ ပါးဆီသို့ထိခိုက်နေသည်။

သင်းပျံ့သော မွှေးရနံ့တို့သည် ဖုန်ယင်၏ နှာညွှန့်ကို ချနေသည်။ ဖုန်ယင်မှာ အမွှေးရနံ့၏ ဒဏ်ကိုမခံနိုင်အောင်ရှိသည်။

နတ်ဒေဝီချင်းချင်းသည် ညှို့မြှူသောမျက်လုံး၊ ဖြောင့်စင်းသောနှာတံအောက်မှ ပါးလွှာသောနှုတ်ခမ်းတို့ဖြင့် ဖုန်ယင်၏ ပါးပြင်ကို ပွတ်သပ်နေသည်။

ဖုန်ယင်မှာ မျက်လုံးကို ပိတ်ထားမိသည်။ သူ၏ မျက်လုံးများကိုပင် စုံခိုတ်ထားသဖြင့် မျက်လုံးများပင် ကြုံနေသည်။

နတ်ဒေဝီချင်းချင်းက . . .

“မောင်လေးရယ် . . . မင်းအသက်ငယ်ငယ်လေး ရှိပါ

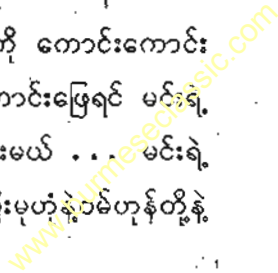
သေးတယ် . . . မမရဲ့အမြင်ကိုပြောရရင် မင်းဟာလောကရဲ့ ထူးခြားတဲ့ခံစားမှုကို မခံစားရသေးပါဘူး . . . လောကမှာ ပျော်စရာတွေ ပေါ့ပါတယ် . . . အကောင်းဆုံးအစားအစာတွေ ဘကောင်းဆုံးအရက်တွေ နုနယ်လှပတဲ့မိန်းမပျိုတွေ . . . -မိန်းမပျိုတွေရဲ့ ပြုစုယုယမှုကို မင်းမခံစားရသေးဘူးဆိုတာ မမသိပါတယ်ကွယ် . . . မင်းဒါတွေ မခံစားချင်ဘူးလားဟင် . . . ကဲ မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်စမ်း . . . မမ မလှဘူးလားဟင်”

ညှို့မြှူခြင်းအပြည့်ဖြင့် နတ်ဒေဝီချင်းချင်းကပြောသော်လည်း ဖုန်ယင်က မျက်စိကို ခိုတ်ထားမြဲခိုတ်ထားသည်။ ချင်းချင်းသည် မျက်နှာကိုပွတ်သပ်ပေးပြီး . . .

“မောင်လေးရဲ့ မျက်လုံးကို ဖွင့်ပါဦး”

ဖုန်ယင်သည် မျက်လုံးကို ဖွင့်လိုက်၏။ နှလုံးသား၌ အဆိပ်ကတိပြီးလျှင် ဓားသွားတပ်ထားသည့် နတ်ဒေဝီချင်းချင်းသည် မြို့ဆွယ်သောအပြုံးဖြင့် ဖုန်ယင်အား ညှို့ယူဖမ်းစားနေ၏။

“မောင်လေး . . . မမပြောတာကို ကောင်းကောင်း ဖြေပါတွယ် . . . မောင်လေး ကောင်းကောင်းဖြေရင် မင်းရဲ့ ဒဏ်ရာတွေကို မမကိုယ်တိုင် ပြုစုကုသပေးမယ် . . . မင်းရဲ့ ဖေဖေက ဘယ်သူလဲဟင် . . . အဘိုးကြီးမဟုတ်နဲ့ ဝမ်းဟုန်တို့နဲ့

ဘယ်လိုတော်စပ်သလဲ အဲဒီနှစ်ယောက်က ဘယ်မှာလဲ”

ဖုန်ယင်၏ နားထဲသို့ နတ်ဒေဝီချင်းချင်း၏ စကားသံက ချိုလွင်အေးမြစွာ ဝင်ရောက်လာသည်။ နတ်ဒေဝီချင်းချင်း၏ လက်နှစ်ဖက်မှာလည်း ဖုန်ယင်၏ မျက်နှာကို ပွတ်သပ်ပေးလျက် နေသည်။

ဖုန်ယင်သည် ဖွင့်ထားသောမျက်လုံးကိုပိတ်ပြီး အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဖုန်ယင်သည် ခါးသည်းစွာ ရေရွတ်လိုက်သည်။

“အကျင့်ဗျက်မ . . . မိန်းမယုတ်”

နတ်ဒေဝီချင်းချင်း မျက်နှာချင်း ကွာသွား၏။ သူမ၏ မျက်နှာမှာ နှင်းဆီရောင်ကဲ့သို့ ရဲ့ရဲ့နီသွားပြီး သူမ၏လက်များသည် ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

“ဖြန်းဖြန်း”

နတ်ဒေဝီ၏ ရိုက်ချက်မှာ အလွန်ပြင်းထန်လှသည်။

ဖုန်ယင်၏ မျက်လုံးများမှာ ဝင်းဝင်းတောက်သွားပြီး ပါးပြင်နှစ်ဘက်မှာ ချက်ချင်းယောင်ကိုင်းလာသည်။

ဖုန်ယင်သည် အလွန်နာကျင်သွားသော်လည်း ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်၏။ သူသည် နတ်ဒေဝီ စိတ်ဆိုးအောင် ပြုမူလိုက်ပြီ

မဟုတ်လား။

နတ်ဒေဝီ၏ မျက်နှာ၌ နှစ်လိုဖွယ်ရာသောအပြုံး၊ ညိုဖြူသောအကြည့်တို့က မရှိတော့ချေ။ ထိုအပြုံးတို့အစား ရက်စက်သောအပြုံး၊ ရန်လိုသောအကြည့်တို့က အစားထိုးဝင်ရောက်လာခဲ့ချေပြီ။ သူမ၏ နှုတ်ခမ်းသည် မဲ့နေ၏။

“ကြာပွတ်သုံးချက် ရိုက်စမ်း”

သူမက မာကျောစွာ အမိန့်ပေးလိုက်၏။

အမိန့်ပေးသံအဆုံးတွင် လူ့ဘီလူးကြီးသည် လက်မြှောက် ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

“ရွမ်း . . . ရွမ်း . . . ရွမ်း”

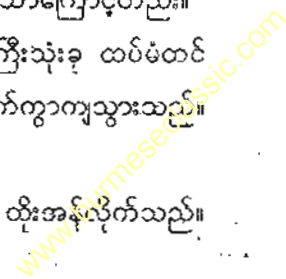
“အား”

ဖုန်ယင်၏ အော်သံမှာ ဘဝင်လျှံသွားမတတ်ပင်။ သို့သော် သူ့အော်သံသည် အချုပ်ခန်းအပြင်သို့ မထွက်ပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အချုပ်ခန်းကို လုံခြုံစွာကာရံထားသောကြောင့်တည်း။

ဖုန်ယင်၏ ကျောပြင်၌ အစင်းရာကြီးသုံးခု ထပ်မံတင်သွားပြီး ကျောပြင်မှအရေပြားများ အလွှားလိုက်ကွာကျသွားသည်။

“ဝေါ”

ဖုန်ယင်သည် နီရဲသော သွေးများကို ထိုးအန်လိုက်သည်။

“မင်းပြောတော့မှာလား”

နတ်ဒေဝီက ထပ်မံမေးလေသည်။ ဖုန်ယင်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ရွှက်လိုက်သည်။

သူ၏ အက်ကွဲနေသော နှုတ်ခန်းကို လျှာဖြင့် ခက်ခဲစွာ သပ်လိုက်သည်။ သူ၏အသံက တိုးညှင်းစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“မိန်းမယျက်”

သူ့အသံမှာ တိုးသော်လည်း နတ်ဒေဝီက ကောင်းစွာကြားလိုက်သည်။ နတ်ဒေဝီ၏ မျက်နှာမှာ ရုတ်ခြည်းမည်းမှောင်သွားသည်။

“သူ့ဇာတိကို ဆားရည်နဲ့ ပက်စမ်း”

နတ်ဒေဝီက အမိန့်ပေးလိုက်၏။ ကျစ်ဆံမြီးနှင့်လူ့ဘီလူးကြီးသည် အချုပ်ခန်းအတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားပြီး မကြာမီပြန်ဝင်လာသည်။

သူ့လက်ထဲ၌ ကြွေအိုးကြီးတစ်လုံးပါလာသည်။ ဆားရည်ထည့်ထားသော ကြွေအိုးကြီးပင်တည်း။ လူ့ဘီလူးကြီးသည် ဆားရည်ကို ခွက်တစ်ခုနှင့်ယူ၍ ဖုန်ယင်၏ကိုယ်ပေါ်သို့ လောင်းချလေသည်။

“အား . . . ကျွတ် . . . ကျွတ်”

ဖုန်ယင်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်လာပြန်သည်။

သူသည် ကျောပြင်၌ ဒဏ်ရာအပြည့်ရှိနေလေရာ ဆားရည်၏ ထိစပ်မှုဒဏ်ကို ပြင်းပြစွာ ခံရလေ၏။ ဖုန်ယင်သည် ဝေဒနာကို ပြင်းပြစွာခံစားနေရရှာသည်။

“ကဲ . . . ဆားရည်လောင်းထားတာကိုရပ် . . .

ကြာပွတ်နှစ်ချက်စာလောက် ကျွေးလိုက်ပါဦး”

နတ်ဒေဝီက အမိန့်ပေးလိုက်ပြန်သည်။

“ခွမ်း . . . ခွမ်း”

ဖုန်ယင်ထံမှ မည်သည့်စကားမှ ထွက်မလာချေ။ နတ်ဒေဝီသည် ဖုန်ယင်မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်၏။ ဖုန်ယင်မှာ သတိမေ့သွားချေပြီးတည်း။

“ဟင်”

နတ်ဒေဝီသည် သူ့တွေ့ခဲ့ဖူးသည့် အကျဉ်းသားများအနက် ခေါင်းအမာဆုံးအကျဉ်းသားကို တွေ့နေရသဖြင့် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချမိလိုက်သတည်း။

အခန်း - ၁၆

ရှာဖွေနေသည့်အပြေ

နတ်ဒေဝီသည် မေ့မျောနေပြီဖြစ်သော ဖုန်ယင်အား စိတ်မသက်မသာနှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။ ကျစ်ဆံမြီးနှင့်လူ့ဘီလူးကြီးမှာ သူမထံမှ မည်သို့သော အမိန့်ယာမည်ကို စောင့်စားနေသည်။

နတ်ဒေဝီက လူ့ဘီလူးကြီးကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“မင်း နှိပ်စက်နေတာတွေ ရပ်ထားလိုက်ဦး . . . ထပ်နှိပ်စက်နေရင် သူသေသွားလိမ့်မယ် . . . ငါသိချင်တာတွေ မသိရသေးဘဲနဲ့တော့ သူ့ကို အသေမခံနိုင်ဘူး”

နတ်ဒေဝီသည် အမိန့်ပေးပြီးနောက် စင်္ကြံလျှောက်ကာ ခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေသည်။ သူမသည် ဖုန်ယင်အား မည်သို့စစ်မေးရမည်ကို စဉ်းစားနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤအကျဉ်းသားအား သူမသည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ အလျော့မပေးလိုချေ။ သူမသည် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားသဖြင့် ပျက်နှာဝင်းပသွားသည်။

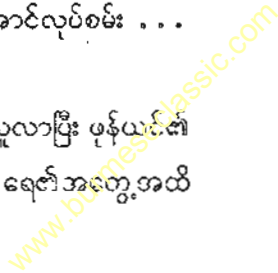
“ဟေး . . . မင်းတို့ ယန်ယန်ကို သွားခေါ်စမ်း”

သူမသည် နောက်နား၌ရပ်နေသော မိန်းကလေး ငါးယောက်ကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ မိန်းကလေးငါးယောက်တို့သည် ချက်ချင်း ထွက်ခွာသွားကြ၏။

နတ်ဒေဝီသည် လူ့ဘီလူးကြီးကို အမိန့်ပေးလိုက်ပြန်သည်။

“ကဲ . . . မင်းက သူ့ကို သတိရအောင်လုပ်စမ်း . . . ခေါင်းကို ရေအေးအေးနဲ့လောင်းလိုက်ရမ်း”

လူ့ဘီလူးကြီးသည် ရေတစ်ပုံးကို ခပ်ယူလာပြီး ဖုန်ယင်၏ ဦးခေါင်းကို လောင်းချလိုက်သည်။ အော်မြဲသော ရေ၏အတွေ့အထိ

ကြောင့် ဖုန်ယင်ပြန်လည်သတိရလာ၏။

ထိုယန်ယန်ဆိုသော မိန်းကလေးမှာ မည်မျှအနှံ့ပဲစက်ခံထားရသည်မသိ။ အကိုအဝတ်အစားများ အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာဖြစ်နေ၏။ ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့အပြားတွင်လည်း ငွေအပ်ကလေးများစိုက်ထားခံရသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဖုန်ယင်မှာ ပြန်လည်သတိရရှိနေပြီဖြစ်သည်။ အချုပ်ခန်းထဲသို့ ခေါ်သွင်းသော ယန်ယန်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

“ဟာ”

သူသည် မည်သို့မျှ ဟန်မဆောင်နိုင်ပဲ ဟာခနဲယောင်ယမ်း၍ အော်မိသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ယန်ယန်ဆိုသော မိန်းကလေးကို သူသိနေသောကြောင့်တည်း။

ယန်ယန်ဆိုသူသည် နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးပေါ်၌ အရက်သောက်မည်လုပ်သောအခါ . . .

“မသောက်နဲ့”

ဟုသတိပေးသော မိန်းကလေးဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

သူသည် ယန်ယန်ကို လုံးဝမှတ်မိသည်။ ထိုစဉ် အခါက သူသေချာစွာမှတ်သားထားသောကြောင့်တည်း။ ထိုမိန်းကလေး၏

မျက်နှာသာမက ရင်ညွန့်တွင်ရှိသော မှဲ့စိမ်းကလေးကိုပါ မှတ်မိနေသည်။

ဖုန်ယင်လှမ်းကြည့်သောအခါ ယန်ယန်ကလည်း လှမ်းအကြည့်နှင့်ဆုံသွားသည်။ သူမသည် အနှိပ်စက်ခံထားရသဖြင့် ယဲ့ယဲ့သာရိုတော့သည်။

သူသည် ဖုန်ယင်ကို ကောင်းကောင်းမှတ်မိနေသည်။ သူမ၏ အကြည့်မှာ လွန်စွာသနားစရာကောင်းလှသည်။

ဖုန်ယင်၏ ရင်ထဲ၍ အလွန်တရာ နာကျင်သွားသည်။ မိန်းကလေးအစား သူပင်အစားဝင်ရောက်ခံစားချင်မိသည်။ သေချင်သေပါစေတော့။

သူသနားကြင်နာသော ဝေဒနာခံစားပြီးနောက် ဒေါသမီးများတငြိုးငြိုးတောက်လောင်လာသည်။ သူသည် နတ်ဒေဝီချင်းချင်းကို ဝင်းဝင်းတောက်သောမျက်လုံးများဖြင့် လှမ်းကြည့်လေ၏။

“ဒီမှာ နတ်ဒေဝီချင်းချင်း . . . ခင်ဗျားဟာ တော်တော်ရက်စက်တဲ့ မိန်းကလေးပဲ . . . ကိုယ့်ဖောင်ပေါ်က မိန်းကလေးလဲ မရှောင် ဘူး . . . နှိပ်စက်တာပဲ . . . ခင်ဗျားဟာ ဘီလူးမပဲ”

ဖုန်ယင်က နတ်ဒေဝီချင်းချင်းအား လှမ်းပြောသည်။ နတ်ဒေဝီချင်းချင်း ပြုံးမဲ့မဲ့ဖြင့် . . .

“ဟင်း . . . မင်းက အရမ်းကို သိချင်နေတာပါပဲလား”

“ကိုယ့်ခြေလက်ကို ကိုယ်နှိပ်စက်သလို ကိုယ့်လူကို နှိပ်စက်နေတဲ့လူကို ကျုပ်တော့ အံ့ဩတယ်”

“မင်း မအံ့ဩနဲ့ . . . မင်းနဲ့ဒီကောင်မလေး ဘယ်လိုပတ်သက်နေသလဲဆိုတာ ငါ့ကို ဖြေစမ်း”

ဖုန်ယင်ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။

နတ်ဒေဝီချင်းချင်းက သရော်တော်တော်နှင့်မေးသည်။

“ဟင် . . . မင်း မဖြေနိုင်တော့ဘူးမဟုတ်လား . . . မင်းပြောတာမှန်တယ် . . . သူဟာ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ပေါ်က ပျော်တော်ဆက်မယ်ပဲ ယန်ယန်တဲ့ . . . ဒါပေမယ့် သူက ငါ့ကို အန်တုတယ် . . . စိန်ခေါ်တယ် . . . ရန်သူအားပေးလုပ်တယ် မင်းကို မူးမေ့ဆေးခတ်ထားတဲ့ အရက်ကို တိုက်တော့ သူက မဆီမဆိုင် မင်းကို တားမြစ်တယ်မဟုတ်လား . . . မာဒီလို သူသတ်ပေးလို့ ငါ့အကြံအစည်တွေ ပျက်ခဲ့ရတယ် . . . ဒါဆိုရင် သူ့ကို သာကြောင့် နှိပ်စက်ရသလဲဆိုတာ မင်းရှင်းလောက်ရောပေါ့နော်”

ဖုန်ယင်မှာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွား၏။

“ခင် . . . ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ . . . သူပြောတာ တိုးတိုးကလေးဗျ”

“ဟင်း . . . ဟင်း မင်းက နတ်ဒေဝီကို လျှော့တွက်ကြတာကိုး . . . ငါ့ကို နတ်ဒေဝီဆိုတာ မင်းမေ့မထားပါနဲ့ . . . ငါ ဒီလောက်လေည်ယင် ဒီနေရာကို ငါရောက်လာမှာ မဟုတ်ဘူးကဲ ဒီတစ်ကြိမ်ဒဏ်ပေးရမယ့်သူကတော့ သူပဲ . . . မင်း မသေခင် ကြည့်သွားပေါ့ . . . ကဲ ကျာပွတ်တစ်ချက်ရှိက်စမ်း”

လူတီလူးကြီးသည် သူ့ကိုင်ဆောင်ထားသည့် ကျာပွတ်စည်းကြီးနှင့် ရိုက်ချလိုက်သည်။

“ရွမ်း”

“အောင်မယ်လေး”

ဒူးထောက်ပြုံး လက်ပြန်ကြိုးတုပ်ခံထားရသော မိန်းကလေးမှာ ကျာပွတ်ဒဏ်ကြောင့် လဲကျသွားလေ၏။ အရှိုးကြီးတစ်ခု ထင်သွားကာ ထိုဒဏ်ရာမှ သွေးများစိန်ထွက်လာသည်။

မိန်းကလေးသည် အသည်းခိုက်တမျှ နာကျင်သွားဟန်ဖြင့် အသားများ တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။

“နောက်တစ်ချက်”

နတ်ဒေဝီ၏ အမိန့်ပေးသံ ပေါ်လာပြန်သည်။

“ရွမ်း”

“အမယ်လေး”

သူမ နာကျင်စွာ အော်လိုက်သည့်အသံသည် ဖုန်ယင်၏ နားထဲသို့ ခါးသီးစွာ ဝင်လာ၏။ ဖုန်ယင်သည် မိန်းကလေး၏အဖြစ် ဆိုးကို မကြည့်ရက်တော့သဖြင့် မျက်စိမိတ်ထားမိ၏။

နတ်ဒေဝီသည် ဖုန်ယင်၏ အမူအရာကို ကြည့်ပြီးတစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။

“နောက်တစ်ချက်”

“ရွှမ်း”

“အ”

တတိယကျာပွတ်ရိုက်သောအခါ မိန်းကလေးမှာ အော်သံကို ရှည်ရှည်လျားလျားပင် မအော်နိုင်တော့ပေ။

ဖုန်ယင်သည် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်မိသည်။ မိန်းကလေးသည် ခွေခွေကလေး လဲကျနေပြီး၊ လူးလွန်လှုပ်ရှားရန်ပင် အားမရှိတော့သယောင်ဖြစ်နေသည်။

“ဒီမှာ ကောင်လေး”

နတ်ဒေဝီက ဖုန်ယင်ကို ခေါ်လိုက်၏။

ဖုန်ယင်က ခေါင်းမော့ကြည့်သည်။

“ရန်သူကို ကူညီရင် အဆိုးဝါးဆုံးနိပ်စက်မှုဒဏ်ကိုခံရမယ်ဆိုတာ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ပေါ်က လူတိုင်းသိတယ် . . .

ဒါဟာ ပဏာမပဲရိုသေးတယ် . . . သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ငွေအပ်ကလေးတွေ စိုက်ထားတာ တွေ့တယ်မဟုတ်လား”

“တွေ့တယ် . . . အဲဒါဘာဖြစ်သလဲ”

“အဲဒီ ငွေအပ်တွေက ငါအထူးတီထွင်ထားတဲ့ငွေအပ်တွေပဲ ဒီအဆိပ်လဲ ပြေသွားရော . . . ယောက်ျားပေါင်းများစွာနဲ့ တွေ့ထားတဲ့ သူ့ဘဝဟာ ဘယ်လိုနေမလဲ မင်းစဉ်းစားစမ်း”

နတ်ဒေဝီက တစ်လုံးချင်း ပီပီသသ ပြောလိုက်လေသည်။

ဖုန်ယင်မှာ သူ့နားကိုပင် သူမယုံမိပေ။ ခေါင်းနုပန်းလည်း

ကြီးသွားသည်။

သူသည် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ထားရာ မေးကြောများပင် ပြုတ်ထွက်မတတ်ဖြစ်လာသည်။

နတ်ဒေဝီက . . .

“တစ်ခုတော့ရှိတယ် . . . သူ့ဟာ မင်းကို ကူညီလို့ ဒီအဖြစ်မျိုးရောက်ရတာ . . . ဒီတော့ မင်းအနေနဲ့ သူ့ကို ကူညီကယ်တင်ရင် ဖြစ်တယ်”

“ဘယ်လိုကူညီရမလဲ”

“ရှင်းပါတယ် . . . မင်းက ငါသိချင်တာတွေ ပြောပြမယ်ဆိုရင် သူ့ကို နှိပ်စက်ထားတာတွေကို ရပ်ထားလိုက်မယ် . . .

ပြီးတော့ အပ်တွေကိုလဲ ပြန်နှုတ်လိုက်မယ် . . . အဆိပ်ဖြေဆေးလည်းပေးမယ် . . . မင်းကိုလဲ ဒီဇာနည်ပြန်ကောင်းတဲ့အထိ ကုသပေးမယ် . . . ကဲ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ . . . မင်း သေသေချာ ချာစဉ်းစား”

“ကောင်းပြီ . . . ကျုပ်ပြောတော့မယ်”

“အေး . . . ဒီလိုမှပေါ့ . . . မင်းစိတ်ချ ငါပြောပြီးတဲ့ကတိ အတိုင်း အားလုံးဖြစ်ရမယ်”

နတ်ဒေဝီသည် သူ၏လှုပ်ရပ် မှန်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်သဖြင့် ပြုံးလိုက်သည်။

ဖုန်ယင်မှာ ယန်ယန်သာ ရောက်မလာလျှင် အသေသာခံသွားမည်။ နတ်ဒေဝီ၏ အမေးကို ဖြေမည်မဟုတ်တော့ပေ။ ယခုတော့ . . .

“ကဲ ပြော ဘယ်သူလဲ . . . မဟုတ်ဘဲ ဝှက်က ဘယ်လို တော်စပ်ကြသလဲ . . . သူတို့က ဘယ်ကလဲ သူတို့နတ်စည်း စိမ်ဖောင်ပေါ်ကို ဘာအကြံအစည်နဲ့ တက်လာတာလဲ . . . ကဲ ပြောစမ်း”

နတ်ဒေဝီက သူသိလိုသည်များကို မေးလိုက်၏။

ဖုန်ယင်က မေးသမျှ ဖြေသည်။

“အစ်ကိုဝူဟုန်နဲ့အဘိုးကြီးမဟုတ်ဘဲ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ပေါ် ခရောက်မှ မြင်ဘူးတာပါ . . . ကျုပ်ကို ပင်လယ်နဂါးတိုက်ချီက တားမြစ်နေချိန်မှာ အစ်ကိုဝူဟုန်ရောက်လာပြီး တိုက်ချီကို ချောင်ထဲ ပို့လိုက်တာပဲ . . . သူတို့ဘာတော်စပ်တယ် . . . ဘယ်ကလာ တယ်ဆိုတာ ကျုပ်လုံးဝမသိဘူး . . . အဲဒီဖောင်ပေါ်တွေတဲ့ လူတွေကို ဘယ်လိုဆွေမျိုးတော်တယ်ဆိုတာလဲ မေးမနေနိုင်ဘူး . . . ဒါပေမယ့် ဝူဟုန်ရဲ့ပြောစကားအရ သူတို့ဟာ နတ်စည်းစိမ် ဖောင်ပေါ်မှာ အင်အားဘယ်လောက်ရှိတယ် . . . သူတို့ ဘယ်လို ဖြိုခွင်းနိုင်မလဲဆိုတာ လာစုံစမ်းတာလို့ သိရတယ် ဒါပဲ”

“မင်းကရော ဖောင်ပေါ်ဘယ်လို ရောက်လာတာလဲ”

“ကျုပ် အထပ်ထပ်ပြောပြီးပြီ . . . ကျုပ်အဖေအကြောင်း လာစုံစမ်းတာပါလို့ ဘယ်နှစ်ခါပြောရမလဲ”

“မင်းနာမည်က ဘယ်သူလဲ”

“ကျုပ်နာမည်က ဖုန်ယင်”

“ဟင်”

နတ်ဒေဝီသည် ဟင်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“ဒါ . . . ဒါဆိုရင် မင်းအဖေက ဖုန်ပါဝီလား”

“ဟုတ်တယ်”

ဖုန်ယင်က ဝန်ခံလိုက်၏။ နတ်ဒေဝီ၏ မျက်နှာတွင် စိတ်မကောင်းသည့် အရိပ်အယောင်များ ပေါ်လာတော့သည်။

“မင်းတကယ်ပြောတာလား... မင်း ပြောတာ အမှန်ပဲလား”

ဖုန်ယင်သည် နတ်ဒေဝီအား ခါးသည်းသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်၏။

“ကျုပ်က ခင်ဗျားကို အလကားလိမ်နေပါ့မလား... ခင်ဗျားမယုံရင်လဲ မိတတ်နိုင်ဘူး”

နတ်ဒေဝီက ခေါင်းတယမ်းယမ်းနှင့် ပြောသည်။

“မင်း စောစောက ငါမေးနေတုန်းက မင်းအဖေဟာ ဖုန်ပိရီဆိုတာကို ပြောလိုက်ပါတော့လားကွယ်... အခုတော့ အတော်ကို လွန်ကုန်ပြီ... အသက်အန္တရာယ်မထိခိုက်ပေလို့သာ”

နတ်ဒေဝီသည် အလွန်တရာ စိတ်မချမ်းမြေ့သည့်အသွင် ပေါ်လာပြီး ခေါင်းတယမ်းယမ်းဖြစ်နေသည်။ သူမ၏အမူအရာမှာ အလွန်ဝမ်းနည်းနေသည့်အသွင် ပေါ်နေကြောင်း ဖုန်ယင်ရိပ်မိသည်။ ဖုန်ယင်သည် ဝေးကြည့်နေမိ၏။

“ဟေး... မင်းတို့ ဖုန်ယင်ကို ကြိုးဖြေပေးလို့က်... ”

နောက်ပြီး ဒဏ်ရာတွေကို ဆေးထည့်ပေးစမ်း... ကောင်းကောင်း ပြုစု ကျန်တဲ့လူတွေက ယန်ယန်ကို ဝိုင်းမကြ... ကြိုးဖြေပေးအပ်တွေကို နှုတ်လိုက်”

နတ်ဒေဝီက ဇယ်ဇက်သလို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

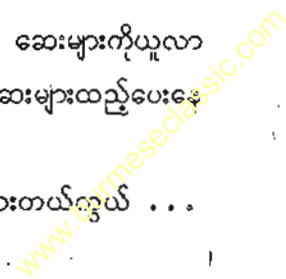
ထိုအခါ မိန်းကလေးသုံးယောက်သည် ဖုန်ယင်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာကြပြီး ကြိုးဖြေပေးသည်။ ကျန်သည့် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်က ဖုန်ယင်ကို ပွေတူပြီး ကြိုးဖြေပေးသည်။

ယန်ယန်သည် လက်မှကြိုးများဖြေပြီးနောက် ဖုန်ယင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ၏အကြည့်တွင် ကျေးဇူးတင်သော အရိပ်အယောင်များ ယှက်သန်းနေသည်။

ဖုန်ယင်သည် ယန်ယန်အတွက် မာန်တင်းထားသည့် စိတ်ကို လျော့ပေးလိုက်ရသည်မဟုတ်ပါလော။ ယန်ယန်ကို ကူညီကြသည့်မိန်းကလေးများသည် ယန်ယန်၏ ကိုယ်တွင် စိုက်ထားသည့် အပ်များကို နှုတ်ပေးကြသည်။

ဖုန်ယင်ကို ကူညီနေသူများကလည်း ဆေးများကိုယူလာပြီး ဖုန်ယင်၏ကိုယ်ပေါ်မှ ဒဏ်ရာများကို ဆေးများထည့်ပေးနေကြသည်။

“အင်း... မမတို့ လက်လွန်သွားတယ်ကွယ်... ”

မင်းကလဲ အမှန်ကိုမပြောဘဲ ဖုန်းကွယ်ထားခဲ့တာကိုး . . .
ဒီအတိုင်းဆိုရင် မောင်လေးရဲ့ ဒဏ်ရာတွေ ပျောက်အောင် ရက်
နှစ်ဆယ်လောက် အနားယူရဦးမယ်”

ဖုန်ယင်က သူဤမျှလောက် အနားယူရမည်ကို သိနေ
သည်။

“ဒီတော့ . . . မောင်လေးအနေနဲ့ ဒီမှာ ကောင်းကောင်း
အနားယူပါ . . . မင်းအတွက် မမတာဝန်ယူတယ် . . . မင်း
အတွက်အထူးအိပ်ခန်းတစ်ခန်း . . . ပြီးတော့ မင်းကို အမြဲမပြတ်
ပြုစုမယ့် မိန်းကလေးတွေအားလုံးကို မမစီစဉ်ပေးပါမယ်”

နတ်ဒေဝီက တတွတ်တွတ်ပြောဆိုနေသည်။

ဖုန်ယင်က ဘာစကားမှမပြောဘဲ နားထောင်သည်။
သူသည် သေတွင်းက လွတ်ခဲ့သော်လည်း သူသိသမျှကို ပြောလိုက်
ရသည်။

သူသိချင်သော သူ့အဖေအကြောင်းကိုမူ ဘာမျှမသိခဲ့ရ
ချေ။ သူသည် ငူငူငိုငိုကြီး ဖြစ်နေ၏။

“မောင်လေး မင်း စိတ်အလိုမကျတာတွေကို ပြောနော်
အားလုံး ဖယ်ရှားပေးမယ် . . . ကျန်တာကတော့ မမလုပ် ပေးရ
မယ့်အပိုင်းပေါ့ကွယ်”

ဖုန်ယင်သည် ငေးမောနေ၏။

“မောင်လေး . . . မင်းအင်္ကျီအဝတ်အစားတွေ မဝတ်နဲ့
ဦးနော် . . . ဒဏ်ရာတွေခြောက်သွားပါစေဦး နောက်မှဝတ်”
သူမသည် ဖုန်ယင်အား ကြင်နာစွာ ပြောလိုက်သည်။

“ပြီးတော့ မမကိုယ်တိုင်မင်းကို ခဏခဏလာကြည့်မယ်
နောက်ပြီး မင်းကို မမဝမ်းသာစရာ စကားတစ်ခွန်းပြောရဦးမယ်”
နတ်ဒေဝီသည် ထိုစကားကိုပြောပြီး ဖုန်ယင်ကို ရွှင်လန်း
စွာ ကြည့်လိုက်သည်။

ဖုန်ယင်ကတော့ မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်ပင်။

“မောင်လေးရဲ့အဖေဟာ တကယ်တော့ နတ်စည်းစိမ်
ဖောင်ကြီးရဲ့ အရှင်သခင်ပါကွယ် . . . မမက သူ့ရဲ့လက်ထောက်
ကိုယ်လုပ်တော်တစ်ယောက်ပါ . . . မောင်လေးရဲ့အဖေဟာ
ရှေ့က မီးလင်းနေတဲ့ ကျောက်စိမ်းမီးအိမ်စားသောက်ဆိုင်ထဲမှာ
ရှိနေပါတယ်”

ဖုန်ယင်သည် တစ်ကိုယ်လုံး ပေါက်ကွဲထွက်သွားသကဲ့သို့
ခံစားလိုက်ရသည်။ သူ၏နားကိုပင် သူမယုံချေ။ နတ်ဒေဝီ၏
ပြောစကားသည် အဝေးမှသံသဲ့ကလေးပြောနေသကဲ့သို့ အဝေးသွား
သည်။

“အဖေ . . . အဖေ . . . ငါ့အဖေ”

သူ့စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်နေသည်။ အငိုက်မိသွားသော စစ်
သားသည် သူ့အသတ်ခံလိုက်ရသည်ကို မသိသကဲ့သို့ ဖုန်ယင်၏
စိတ်ထဲ၌ အားလုံးဝေဝါးနေသည်။

အခန်း - ၁၇

၁၇

အတန်ကြာမှ ဖုန်ယင်သည် လှုပ်ရှားလာ၏။ သူသည်
နတ်ဒေဝီချင်းချင်းကို မယုံကြည်နိုင်စွာ ကြည့်နေ၏။

“ခင် . . . ခင်ဗျား”

“ပြောလေ မောင်လေး . . . ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“ခင် . . . ခင်ဗျားတကယ်ပြောနေတာလား . . . လိမ့်

ညာနေတာလား . . . ကျုပ်အဖေဟာ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးရဲ့ အရှင်သခင်ဆိုတာ တကယ်ပဲလား”

ဖုန်ယင်၏ အမေးစကားကြောင့် နတ်ဒေဝီ၏မျက်နှာမှာ နေထိသောပန်းကဲ့သို့ ညှိုးနွမ်းသွား၏။

“ဪ . . . မောင်လေးက မမစကားကို မယုံပဲကိုး . . . အေးလေ . . . မယုံတာလဲ သဘာဝကျပါတယ် . . . မင်း တဖြည်းဖြည်းနဲ့တော့ သိလာမှာပါ . . . မမပြောတဲ့စကားတွေဟာ အမှန်တွေဆိုတာ မင်းလက်ခံလာမှာပါ . . . ဪတစ်ခုတော့ရှိတယ် မင်းခုနက ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေဟာ အားလုံးအမှန်တွေချည်းပဲ နော်”

“ကျုပ်ဘယ်တော့မှ မုသားမပြောတတ်ဘူး”

ဖုန်ယင်က ခတ်ပြတ်ပြတ်ပြောသည်။

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ မောင်လေးရယ် . . . ဒီအကြောင်းတွက် မမက ပြန်တင်ပြရမှာမို့ပါ . . . ဒါကြောင့် သေချာအောင် ထပ်မေးနေတာပါ”

နတ်ဒေဝီသည် ထိုစကားကိုပြောပြီးနောက် နောက်မှ မိန်းကလေးသုံးယောက်ကိုလှည့်၍ အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“မင်းတို့သုံးယောက် မောင်လေးဖုန်ယင်ကို အထူးခန်းကို

ပို့လိုက် . . . ဟိုနှစ်ယောက်က ယန်ယန်ကို ခေါ်သွားပေတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ သခင်မ”

မိန်းကလေးငါဦးကလည်း ဦးညွတ်ဂါရဝပြုလိုက်သည်။

မိန်းကလေးသုံးယောက်သည် ဖုန်ယင်ကို ဖေးမခေါ်သွားကြပြီး ကျန်နှစ်ယောက်က ယန်ယန်ကိုဖေးမတွဲခေါ်သွားသည်။

အခန်းထဲမှ လူအားလုံး ထွက်ခွာသွားကြသောအခါ အခန်းထဲ၌ နတ်ဒေဝီနှင့်လူ့ဘီလူးကြီးတို့သာ ကျန်ရစ်တော့သည်။

နတ်ဒေဝီလည်း ထွက်ခွာဟန် ပြင်လိုက်၏။ ထိုအခါ လူ့ဘီလူးကြီးက

“သခင်မ ကျွန်တော် မသိလို့ မေးပါရစေ . . . သခင်မ ခွင့်ပြုပါ”

“ဘာလဲ”

“ဖုန်းပါဝိဟာ နတ်စည်းစိမ်ရဲ့ အရှင်သခင်လို့ သခင်မက ဘာဖြစ်လို့ ပြောလိုက်တာလဲဟင်”

နတ်ဒေဝီက ကောက်ကျစ်စွာ ပြုံးလိုက်၏။

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း ဖုန်ယင် အမှန်အတိုင်း ပြောပြလို့ မင်းထင်သလား . . . ငါကတော့ မထင်သေးဘူး . . . ယန်ယန်အနိပ်စက်ခံရတာကို သူမကြည့်ရက်လို့ အမှန်ကို ပြော

မယ်လို့ဝန်ခံတာ . . . ဒါကို အမှန်လို့ယူဆလို့မရဘူး . . . ဒီတော့ သူ့ဆီက အမှန်ကို သိရအောင် သူ့အဖေဟာ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးရဲ့ အရှင်သခင်လို့ လုပ်ဇာတ်ခင်းလိုက်ရတာ”

“သခင်မ စိတ်ကူးကောင်းပါတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတစ်ခုတော့ကျေနပ်သွားပြီ . . . မုဟို ဝူဟုန်တို့ရဲ့ အကြံအစည်ကိုသိလိုက်ရတာပဲ . . . ဖုန်ယင်လဲ မကြာခင် သူ့အဖေရဲ့တမလွန်ဘဝကို လိုက်ရတော့မှာပဲ ရှင်းပြီး လား”

လူ့ဘီလူးကြီးသည် နတ်ဒေဝီကို ဂါရဝပြုလိုက်လေသည်။

နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးမှ ဖုန်ယင်အား ဖမ်းဆီးမိ၍ ရိုက်နှက်စစ်သောအခါ ဖုန်ယင်က ဘူးခံနေလေသည်။ ထိုအခါ သူ့ကြိုတင်စီစဉ်ထားသည့် ယန်ယန်ကို အသုံးချရတော့သည်။

ယန်ယန်၏ ဒဏ်ရာများ ငွေအပ်စိုက်ခံထားရခြင်းမှာ တကယ်ဟုတ်သော်လည်း အားလုံးနတ်ဒေဝီက ပြန်လည်ကယ်တင်မည်သာ ဖြစ်သည်။

သို့သော် နတ်ဒေဝီ၏ ပရိယာယ်ကို မသိရှာသော ဖုန်ယင်မှာ ယန်ယန်အားကရုဏာဖြစ်ပြီး အမှန်ကို ဖွင့်ပြောပြလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ယန်ယန်သည် သူ့ကျေးဇူးရှင်ဟု ဖုန်ယင်က ယုံကြည်နေသည်မဟုတ်ပါလား။ အမှန်ကတော့ နတ်ဒေဝီ၏ လှည့်ကွက်များပင်။

သို့သော် ဖုန်ယင်၏ ဖွင့်ဟချက်များကို နတ်ဒေဝီက မယုံကြည်သေးပေ။ သူမယုံသည်ကို နတ်ဒေဝီက ချက်ချင်းမပြောပေ။

ဖုန်ယင်၏ ဖခင်ဖုန်ပါဝီသည် နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီး၏ အရှင်သခင်ဟု အယုံသွင်းလိုက်သေး၏။ သို့မှသာ ဖုန်ယင်ထံမှ အမှန်ကို သိရှိမည်မဟုတ်ပါလား။

နတ်ဒေဝီမှာ မကောင်းမှုပြုလုပ်ရာတွင် အကွက်စေ့လှသည်။

နတ်ဒေဝီက လူ့ဘီလူးကြီးကို ကြည့်နေ၏။ သူ့အကြည့်မှာ အလွန်မက်မောလှသော မဉ္ဇူသကနတ်ပန်းတစ်ပွင့်အား ကြည့်ရှုနေသည်နှင့်ပင်တူလှ၏။

နတ်ဒေဝီက

“မင်း တာဝန်ထမ်းဆောင်ပုံက မဆိုးပါဘူး”

လူ့ဘီလူးကြီးသည် လျှင်မြန်စွာ ဦးညွတ်လိုက်၏။

“ကျွန်တော် သခင်မအတွက် အထူးကြိုးစားပြီး တာဝန်ထမ်းဆောင်နေပါတယ်”

“မင်း သည့်ထက်ကျေပွန်အောင် ထမ်းဆောင်ပါ”

“ကြိုးစားပါတယ် သခင်မ”

“မင်းကြိုးစားရင် မကြာခင်မှာ မင်းတောင့်တနေတဲ့အရာတွေ ရရှိလာလိမ့်မယ်လို့ ငါကတိပေးတယ်”

“သ . . . သခင်မ”

“ဘာများလဲကွယ်”

“ကျွန်တော် တောင့်တနေတဲ့အရာကို သခင်မသိတယ် ဟုတ်လား”

“ဟင်း . . . ဟင်း သိတာပေါ့ . . . ငါ့ကို မင်းလိုချင်နေတယ်ဆိုတာ သိတာပေါ့ . . . မသိရင် မင်းတို့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်ဘယ်လုပ်မလဲ . . . အချိန်ကျရင် မင်းလိုချင်တာတွေ ဖြစ်လာမှာပါ”

“ကောင်းပါပြီ သခင်မလေး”

နတ်ဒေဝီ ထွက်သွားသောအခါ လူ့ဘီးလူးကြီးသည် ထွားအိမ်ကံသော နတ်ဒေဝီ၏နောက်ပိုင်းကို အာသာရမ္မက်ကြီးစွာဖြင့် ငေးမောကြည့်နေမိလေ၏။

အခန်း - ၁၈

လွတ်မြောက်ရန်နည်းလမ်း

မိန်းကလေးယန်ယန်မှာ သူ၏ အခန်းတွင်းဝယ် ခွေပျော့နေလေသည်။ သူမသည် အလွန်ပန်းလျှော့ ခွေခွေလေးလဲနေသည်။ သူမ၏ ဒဏ်ရာများကို ဆေးများလိမ်းကျံထားပြီးဖြစ်၍ အတော်အသင့်တော့ သက်သာရာရနေလေပြီ။

မိန်းကလေး၏ဘေးတွင်မူ ထိုင်ခုံတစ်လုံး၌ အသက် ၂၅နှစ်

ခန့်ရှိသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရှိနေသည်။

ထိုမိန်းကလေးမှာ ယန်ယန်ထက် အသက်ငါးနှစ်မျှကြီးသဖြင့် ယန်ယန်ထက်ပို၍ စဉ်းစားဉာဏ်နှင့်ပြည့်စုံသည်။

ထိုမိန်းကလေးသည် ယန်ယန်၏ ဆံပင်ကလေးများကို သပ်ပေးနေသည်။

“မမရှောင်ယိရယ် . . . ညီမဘဝမှာ ဘာများကောင်းနိုင်တော့မှာလဲ မမရယ် . . . ညီမအတွက် အဆိပ်နည်းနည်း လောက့်ရှာပေးပါလားဟင်”

ယန်ယန်သည် ရှိုက်ရင်းပြောလိုက်၏။ ထိုင်နေသည့် မိန်းကလေး . . .

“အို . . . ညီမလေး . . . ဒီလိုမပြောနဲ့လေ ညီမလေးအတွက် အဆိပ် ရှာပေးရင် မမဒုက္ခရောက်မှာပေါ့ . . . မမတို့ သခင်မလေးကလဲ လုံးဝခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး . . . ဒီလို မပြောပါနဲ့နော်”

“အင်း . . . ဒီလိုဆိုရင် ဆင်းရဲဒုက္ခတွေခံဖို့ ညီမဆက်ပြီး အသက်ရှင်ရဦးမှာပေါ့နော်”

ယန်ယန်သည် သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးလေတော့၏။

ထိုင်နေသော မိန်းကလေးသည် ယန်ယန်အိပ်နေသည့်

ခုတင်ပေါ်သို့ တင်ပါးလွဲထိုင်ပြီး ပခုံးကလေးကို ပုတ်ကာနှစ်သိမ့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ယန်ယန်၏ နားအနီးသို့ တိုးကပ်ကာ တီးတိုးပြောလေ၏။

“ယန်ယန် ညီမလေး ဘာမှမပူနဲ့ . . . ဒီဘဝဆိုးက လွှတ်မြောက်နိုင်တဲ့နည်းလမ်း မမမှာ ရှိနေပြီ”

ယန်ယန်သည် ချက်ချင်းပင် အငိုတိတ်သွား၏။

“ဟင် . . . ဟုတ်လား မမရှောင်ယိ တကယ်လားဟင်”

ယန်ယန်သည် အားတက်သရော မေးလိုက်သည်။

ရှောင်ယိသည် ယန်ယန်၏ နှုတ်ခမ်းကို လက်ဖဝါးနှင့် လှမ်းအုပ်လိုက်၏။

“ညီမယန်ယန် . . . အခုပြောမှာ တကယ်အရေးကြီးတဲ့စကားတွေ . . . ဒါကြောင့် နှစ်ကိုယ်ကြားပြောဖို့ အရေးကြီးတယ် . . . အခန်းအပြင်ဘက်မှာ နားထောင်နေတဲ့လူတွေရှိနိုင်တယ် . . . နံရံမှာ နားတွေရှိတယ်လို့ ပြောကြတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ မမနားနားကိုကပ်ပြီး နှစ်ကိုယ်ကြားသာပြော”

ရှောင်ယိက နှစ်ကိုယ်ကြား တီးတိုးပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် ကိုယ်ကို ပြန်မတ်ကာ အသံကျယ်ကျယ်နှင့်

ပြောပြန်၏။

“တော်ပါ ယန်ယန်ရယ် . . . ဒီလောက်လဲ ငိုမနေပါနဲ့ ဒီလောက်လဲ ဝမ်းနည်းစရာ မလိုပါဘူး”

“ဒီလိုဘဝမျိုးနဲ့တော့ ညီမလေး မနေချင်တော့ဘူး မမရှောင်ယိရယ် . . . ညီမက ဖုန်ယင်ကို အရက်တွေပေးပြီး အဲဒီအရက်ကို မသောက်နဲ့လို့ပြောခိုင်းတာလဲ သခင်မပါ . . . ညီမသဘောနဲ့လုပ်တာမဟုတ်ပါဘူး မမရယ်”

ရှောင်ယိက . . .

“ညီမယန်ယန်ရယ် ညီမအမိနဲ့အတိုင်း တစ်သွေမတိမ်း နာခံတယ်ဆိုတာ ချီးကျူးစရာပါ . . . သခင်မလေးက ညီမလေးကို ပစ်မထားပါဘူး . . . မကြာခင် သခင်မလေးက ညီမလေးကို ဖြေဆေးလာပေးမှာပါကွယ်”

ထိုစကားကို ရှောင်ယိက ခပ်ကျယ်ကျယ်ပြောပြီး ယန်ယန်၏ နားသို့ကပ်ကာ တီးတိုးပြောလိုက်သည်။

“သခင်မလေးက ညီမလေးကို ဆေးနှစ်မျိုးလာတိုက်လိမ့်မယ် . . . ပထမကတော့ ရမ္မက်နွိုးဆွအဆိပ်အပ်တွေအတွက် အဆိပ်ဖြေဆေးပဲ . . . ဒုတိယတိုက်မယ့်ဆေးကတော့ အသိအဆင်ခြင်ဉာဏ်မဲ့စေတဲ့ဆေးပဲ . . . မျက်နှာဖုံးစိမ်းတွေကို

တိုက်ထားတဲ့ဆေးမျိုးပေါ့ . . . အဲဒီဆေးတိုက်ပြီး ညီမလေးကို သခင်မလေးက လက်မရွံ့လူသတ်ကောင်အဖြစ် လေ့ကျင့်ပေးလိမ့်မယ် . . . မျက်နှာဖုံးစိမ်းတပ်ပေးလိမ့်မယ်”

ယန်ယန်မှာလန့်သွား၏။

သူမက တီးတိုးစွာဖြင့်

“ဟင် . . . ဒါဖြင့် ညီမဟာ အသိဉာဏ်မရှိတော့တဲ့ လက်မရွံ့လူသတ်သမားဖြစ်သွားတော့မှာပေါ့”

သူမ၏ မျက်နှာပေါ်၌ ချွေးသီးချွေးပေါက်များ သီးလာ၏။ ရှောင်ယိက တီးတိုးပြောပြန်သည်။

“ဒါကတော့ သခင်မရဲ့ လုပ်ကိုင်ပုံနည်းပါ . . . ဒါကို ညီမလေးဟာ အကင်းပါးပါး မင်သေသေနဲ့ မလုပ်တတ်ရင်တော့ ညီမလေး အောင်မြင်မှာမဟုတ်ဘူး . . . အကင်းပါးပါး မင်သေသေနဲ့ လုပ်တတ်ရင် ညီမလေး အောင်မြင်မှာ သေချာတယ်”

“မမရှောင်ယိ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ညီမလေး ယန်ယန်”

“ရှင် မမရှောင်ယိ”

“မမဟာ ဆေးဝါးတွေ သိုလှောင်တဲ့အခန်းမှာ တာဝန်ယူနေရတယ်ဆိုတာ ညီမလေး မေ့နေပြီနဲ့တူတယ်”

“ဟင် ဘယ်လိုလဲ မမရဲ့ . . . မမက ညီမလေးကို ပြော
ဆေးကြိုပေးထားမလို့လား”

ရှောင်ယိက ခေါင်းညိတ်လေ၏။

ယန်ယန်သည် ဝေခွဲမရသော အမူအရာမျိုးပေါ်လာ၏။

“မမရှောင်ယိ ညီမတစ်ခုမေးပါရစေ”

“မေးလေ ယန်ယန်ရဲ့”

“မမရှောင်ယိက ဘာဖြစ်လို့ ညီမကို ကူညီနေရတာလဲ
ဟင် . . . ဘယ်လိုအကြံအစည်မျိုးလဲဆိုတာ ညီမကို ဖွင့်ပြောပြ
ပါလား ဟင်”

ယန်ယန်အား နှစ်သိမ့်စကားပြောနေသည့် ရှောင်ယိ၏
အပြုံးမှာ ပျောက်သွား၏။ နှုတ်ခမ်းမှာတင်းတင်းစေ့သွား၏။ သူမ၏
မျက်နှာသည် တည်သွား၏။ သူမက တီးတိုးပြော၏။

“ညီမလေးသိအောင် မမပြောပြမယ် နားထောင် . . .
ခုနတ်ဒေဝီချင်းချင်းဟာ ဒုစရိုက်ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်တယ်
သူ့ဟာ ရက်စက်တယ် . . . ဉာဏ်များတယ် . . . သူ့အကျိုး
ကိုပဲကြည့်တယ်” . . . မမတို့ ခုလိုသူ့လက်အောက်မှာ ဆက်လုပ်
နေမယ်ဆိုရင် တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့မှာတော့ ကောင်းကောင်း
ဒုက္ခရောက်မှာ ကြိုမီးသေတယ် . . . မမဟာ ဒီစရိုက်က

လွတ်အောင် အခွင့်အရေးကို မမစောင့်နေတာ . . . အခုအခွင့်
ကောင်းတစ်ခုရပြီ . . . မမက ဒီလောထဲက ထွက်နိုင်ဖို့ ညီမလေးက
မမကို အကူအညီပေးနိုင်တယ် . . . ဒါကို ရည်ရွယ်ပြီး မမကလဲ
ညီမလေးကို အကူအညီပေးနေတာပဲ”

ယန်ယန်တွေဝေသွားသည်။

“ညီမက မမရှောင်ယိကို ဘယ်လိုအကူအညီပေးနိုင်မှာ
လဲ . . . မှတ်ဉာဏ်ဖျက်အဆိပ်ဆေးကို ညီမသောက်ထားပြီးပြီ
ဆိုပါတော့ ညီမက ဘာတွေ ဆက်လုပ်ရမှာလဲ”

ရှောင်ယိက ပြုံးလိုက်၏။

“မမပြောပြမယ် . . . သေသေချာချာနားထောင် . . .

ယန်ယန်အနေနဲ့ လုပ်နိုင်တာတွေ အများကြီးရှိတာပေါ့ . . .
ညီမလေးကို သခင်မက မှတ်ဉာဏ်ဖျက်ဆေးတိုက်ပြီးရင် . . .
ညီမလေးကို သေသေချာချာ လေ့ကျင့်ပေးမယ် . . . ပြီးရင်
မျက်နှာဖုံးစိမ်းတပ်ပေးလိမ့်မယ် . . . အဲဒီအခါမှာ ညီမလေးက
သူ့ခိုင်းသမျှ လုပ်ပေးရလိမ့်မယ် . . . ဒါပေမယ့် မမက ညီမလေးကို
ပြောဆေးတိုက်ထားမယ်လေ . . . သခင်မက ညီမလေးကို ဘယ်
လောက်လေ့ကျင့်ပေးပေး . . . ဘယ်လိုအခန်းမျိုးထဲမှာ ထည့်ထား
ထည့်ထား အကြောင်းမဟုတ်တော့ဘူးပေါ့ . . . ဒါပေမယ့်

ညီမလေးကတော့ သူ့ကို မှတ်ဉာဏ်ဖျက်ဆေး တိုက်ထားတဲ့အတိုင်း နေနေရမယ် မဟုတ်လား”

“မမရှောင်ယိ ဉာဏ်ကောင်းသားပဲ . . . ညီမလေး မမရှောင်ယိကိုယ့်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ပုံအပ်ပါတယ် . . . မမရှောင်ယိ ကောင်းသလိုသာ ညွှန်ပြပါ . . . ညီမလေး လုပ်ပါ့မယ်”

“အောင်မယ်တစ်ကိုယ်လုံး ပုံအပ်တယ်ဆိုတဲ့စကားကို တော့ မမကို မပြောပါနဲ့ . . . ညီမလေး ပုံအပ်ချင်နေတာ ဖုန်ယင်မဟုတ်လား”

“အို . . . မမရှောင်ယိကလဲ”

“ကောင်မလေး ရှက်သွားပြီ မဟုတ်လား . . . ခစ် . . . ခစ် . . . ခစ်”

“အို . . . မမရှောင်ယိက ရှက်စရာကြီး”

နှစ်ယောက်စလုံး ရယ်မောမိကြသည်။ သို့သော် ကျယ် ကျယ်လောင်လောင်တော့ မရယ်နိုင်ပါ။ နှစ်ယောက်စလုံး ခံစား နေရသည့် ဝေဒနာများကို ခေတ္တမေ့လျော့မိသည်ကတော့ အမှန် ပင်။

ရှောင်ယိက တီးတိုးပြောလေ့သည်။

“ကဲ . . . မမ အစီအစဉ်တွေကို ညီမလေးကြားပြီးပြီ

နော် . . . ဘယ်လိုသိဘောရသလဲ”

“မမအစီအစဉ်တွေကောင်းပါတယ်”

“ရော . . . ညီမ ဒီဆေးတစ်လုံးကို သောက်လိုက်”

သူမသည် ယန်ယန်၏လက်ထဲသို့ ခေးတစ်လုံးကို ထည့် ပေးလိုက်သည်။

ယန်ယန်သည် ဆေးလုံးကို လက်ခံယူပြီး ကြည့်လိုက်သည်။ ရှောင်ယိက တီးတိုးပြောသည်။

“မမဖြည်းချင်းခြစ်ပြီး စုထားတဲ့ဆေးပဲ . . . သခင်မ

ဘယ်လိုမှ မရိပ်မိပါဘူး”

ယန်ယန်သည် ဆေးလုံးကို ပါးစပ်ထဲ ပစ်သွင်းလိုက်ပြီး မျိုချလိုက်သည်။

ရှောင်ယိက တီးတိုးပြောသည်။

“ညီမလေး ဣန္ဒြေမပျက်ဖို့ အရေးကြီးတယ် . . . ဣန္ဒြေ ရရသာနေ”

သူမသည် အသံကို မြှင့်လိုက်ပြီး . . .

“ညီမ ဒီမှာ ခဏအနားယူဦး . . . မကြာခင်မှာ သခင်မ ညီမကို ဖြေဆေးလာပေးလိမ့်မယ်လို့ထင်တယ် . . . မမသွားမယ် နော်”

“ကောင်းပါပြီမမ”

ယန်ယန်ကလည်း လေသံမြင့်၍ ပြောလိုက်သည်။ ရှောင်
ယိသည် ခုတင်ပေါ်မှထကာ အခန်းတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားသည်။
ခုတင်ပေါ်၌ ယန်ယန်တစ်ယောက်တည်းသာ ခွေခွေ
ကလေး ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

အခန်း - ၁၃

ပြောပွားစိုးထိခြင်း

ရှောင်ယိသည် ယန်ယန်၏ အခန်းတွင်းမှ ထွက်လာပြီး
သူမ၏ အိပ်ခန်းဆီသို့ ပြန်လာခဲ့၏။ သူမ၏ အိပ်ခန်းမှာ ယန်ယန်၏
အိပ်ခန်းနှင့် လေးခန်းမျှ ကွာသည်။

သူသည် လူနှစ်ဦးယှဉ်လျှောက်မရသောလမ်းကျဉ်းကလေး
အတိုင်းဖြည်းညှင်းစွာ ပြန်လာသည်။ သူမသည် ကျော်ဖြတ်လာ

သည့် အခန်းများထဲမှ မည်သည့်အသံများ ကြားရမည်နည်းဟု နားစွင့်လာသည်။

မည်သည့်အသံမျှ မကြားရချေ။ ထို့ကြောင့် သူမ၏ ခါးပတ် အတွင်း ထည့်ထားသော ဆေးကို လျှင်မြန်စွာ ယူလိုက်ပြီး ပါးစပ် ထဲ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။

မှတ်ဉာဏ်ဖျက်ဆေးကို တန်ပြန်သည့်အဆိပ်ဖြေဆေးကို သူမသည် ယန်ယန်နည်းတူ ရောက်ပြီးလေပြီ။ သူမသည် ခါးပတ် ကို လျှင်မြန်စွာခါး၌ စည်းလိုက်ပြီး ကျေနပ်နှစ်သိမ့်စွာ ပြုံးလိုက် သည်။

“ဖြေဆေးတော့ သောက်ထားပြီးပြီ သခင်မရေ”

သူမသည် ရင်ထဲမှ အော်ဟစ်ပြောကြားလိုက်သည်။

ထို့နောက် ရှောင်ယိသည် မိမိအခန်းဆီသို့ ဆက်လက် လျှောက်လာလေသည်။ သူမသည် အခန်းရှေ့သို့ရောက်သောအခါ မဝင်သေးဘဲ ခေတ္တရပ်၍ နားစွင့်လိုက်သည်။

သူမသည် အခန်းတံခါးကို ဖြည်းညင်းစွာ တွန်းလိုက်သည်။

“ဟင်”

သူမသည် အံ့သြသွားသည်။ သူမ ရိုသေလေးစားရမည့် သူသည် သူမ၏ အခန်းထဲသို့ ရောက်ရှိနေသည်။ သူမ ရိုသေလေး

စားရသူမှာ ထိုင်ခုံတစ်လုံး၌ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်နေသည်။

သူမသည် အံ့အားသင့်သွားသော်လည်း ရိုသေလေးစား စွာ ဂါရဝပြုလိုက်သည်။

“သခင်မလေး ရောက်နေတာကိုး”

သူမသည် ဒူးထောက်ပြီး အရိုအသေပေးလိုက်သည်။

သူမ၏ မျက်နှာ၌ အံ့သြခြင်းအပြည့် ရိုသေလေးစားခြင်းအပြည့်ပင်။

ဤသည်မှာ လိမ္မာပါးနပ်သော ရှောင်ယိ၏ စွမ်းရည်ပင်။

အမှန်စင်စစ် သူမသည် သူမအခန်းဆီသို့ ပြန်လျှောက်နေစဉ်က ပင် သူမအခန်းထဲသို့ သခင်မနတ်ဒေဝီ ရောက်ရှိနေမည်ကို သိရှိ သည်။

ထို့ကြောင့် ဖြည်းညင်းစွာလျှောက်ပြီး အဆိပ်ဖြေဆေးကို သောက်ခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။ အခန်းထဲ၌ နတ်ဒေဝီရောက်နေ မည်ကို သိလျက်နှင့် အံ့အားသင့်ဟန်ဆောင်ခဲ့သည်။ ရိုသေလေး စားမှုအပြည့်ဖြင့် ဂါရဝပြုခဲ့သည်။

စင်စစ်တော့ သူမ အံ့သြခဲ့ပါချေ။ ရောက်ရှိနေမည်ဟု သိပြီးသူတစ်ယောက်ရောက်ရှိနေခြင်းကို မည်သူက အံ့သြပါမည် နည်း။

အကင်းဖီးလှသော ရှောင်ယိနှင့်ပရိယာယ်ကြွယ်လှသော

နတ်ဒေဝီတို့ တွေ့ကြလေပြီ။ ကျားနှင့်ဆင် လယ်ပြင်မှာတွေ့ကြလေ
ပြီ။ သို့သော် သူတို့နှစ်ဦး၏ လုပ်ပိုင်ခွင့်များမှာ မတူညီကြပေ။

ရှောင်ယိသည် ခေါင်းငုံ့၍ နတ်ဒေဝီညွှန်ပြသည့်ခုံတွင်
ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ရှောင်ယိ . . . ငါ့ခိုင်းတဲ့ကိစ္စ အောင်အောင်
မြင်မြင်ရှိရဲ့လား။”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . သခင်မ အမိန့်ပေးတဲ့ကိစ္စအားလုံး အစစ
အရာရာ အဆင်ပြေပါတယ်”

“ဘယ်လို အစစအရာရာ အဆင်ပြေတာလဲ . . . သေ
သေချာချာ ပြောစမ်းပါဦး”

ရှောင်ယိသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို မသိမသာရှိုက်
လိုက်သည်။ သူမသည် နတ်ဒေဝီကို လျှော့မတွက်ချေ။ သူနှင့်
ယန်ယန်ပြောသည့်စကားကို နတ်ဒေဝီ ကြားပြီးလိမ့်မည်ဟု ယူဆ
သည်။ ထို့ကြောင့် သူနှင့်ယန်ယန် ကျယ်ကျယ်ပြောခဲ့သည့် စကား
အားလုံးကို အတိအကျ ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။

နတ်ဒေဝီကြားရာ၌ တစ်ယောက်ယောက်က ချောင်းနား
ထောင်မည်။ သို့မဟုတ် နတ်ဒေဝီကြားအောင် အခန်းများကို
ဖြုတ်ထားမည်ဟု ရှောင်ယိ ယုံကြည်သည်။ ရှောင်ယိသည် အလွန်

ပါးနပ်လိမ္မာသော မိန်းကလေး ဖြစ်သည်။

နတ်ဒေဝီသည် ရှောင်ယိပြောသည့်စကားများကို ခေါင်း
ကညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်သည်။

“အင်း . . . ယန်ယန်ရဲ့ကိစ္စကို မင်းအောင်မြင်အောင်
ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား . . . ဒီကိစ္စအတွက် မင်းကို
ဆုချီးမြှင့်ရမယ် . . . မင်းဟာ ဘယ်မိန်းကလေးမှ မရခဲ့ဘူးတဲ့
ဆုမျိုးကို ပေးမယ်လို့ ငါ့ဆုံးဖြတ်ထားတယ် . . . မင်းထိုက်ထိုက်
တန်တန် ဆုမျိုးရမှာပါ”

နတ်ဒေဝီ၏ လေသံသည် တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်ဟု ရှောင်ယိ
သတိထားမိသည်။ ထို့ကြောင့် သူမရမည့်ဆုအတွက် ကျောချမ်းမိ
သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ . . . သခင်မလေးက ယူဆီရင် ကျွန်မယူပါမယ်
သခင်မလေးရဲ့ အမိန့်ကို ကျွန်မမငြင်းဝံ့ပါဘူး။”

ရှောင်ယိက ရိုရိုသေသေ ပြန်ပြောလိုက်၏။

နတ်ဒေဝီချင်းချင်း၏ မျက်နှာပေါ်၌ ရက်စက်သောအပြုံး
တစ်ခု ပြန်ပေါ်လာသည်။

“ငါပြောမယ် ရှောင်ယိ . . . သေသေချာချာ နားထောင်
ပါ . . . ငါ့ဆီမှာ မျက်နှာဖုံးစိမ်း လက်မရွံ့လူသတ်သမားတွေရှိ

တယ် . . . သေသေချာချာနားထောင်ပါ . . . ငါ့ဆီမှာ မျက်နှာ
ဖုံးစိမ်းလက်မရွံ့လူသတ်သမားတွေရှိတယ် မဟုတ်လား . . .
သူတို့ဟာ ယောက်ျားတွေချည်းပဲ . . . အခုငါက အမျိုးသမီး
လက်မရွံ့လူသတ်သမား မျက်နှာဖုံးစိမ်းထပ်တိုးချဲ့ချင်တယ် . . .
အခုယန်ယန်တစ်ယောက်တော့ရပြီ . . . ယန်ယန်က လိပ်မတော်
ဘူး . . . ဒါကြောင့် လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ကောင်းတဲ့ မင်းကို ယန်ယန်နဲ့
အဖော်ရအောင် မျက်နှာဖုံးစိမ်းတပ်ထဲ ပို့ရမယ်။”

ရှောင်ယိမှာ မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားပြီး၊ ပါးစပ်
အတောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။ သူမ၏ မျက်ဝန်းထဲ၌ အလွန်ထိတ်
လန့်သည့် အရိပ်အယောင်များ ထွက်ပေါ်လာသည်။

နတ်ဒေဝီချင်းချင်းသည် ထိုအရိပ်အယောင်များကို တွေ့
လိုက်မှ သဘောကျ ကျေနပ်သွားသည်။

ရှောင်ယိမှာ ချွေးသီးချွေးပေါက်ကြီးများ ယိုစီးကျလာ၏။
သူမသည် ကုလားထိုင်ပေါ်ထိုင်နေရာမှ ကြမ်းပြင်ပေါ် လျှောဆင်း
ပြီး နတ်ဒေဝီချင်းချင်းကို တောင်းပန်လိုက်သည်။

“သခင်မလေးရယ် . . . ကျွန်မကို အသိဉာဏ်လုံးဝမရှိ
ပဲ သတ်ဖြတ်ဖို့သာ နားလည်တဲ့လူသတ်သမားဘဝကိုတော့ မပို့ပါ
နဲ့နော် . . . တောင်မန်ပါတယ်”

နတ်ဒေဝီချင်းချင်း၏ မျက်လုံးအစုံမှာ တင်းမာသွားသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ရှောင်ယိ . . . ငါက မင်းကို ချီးမြှင့်မြှောက်
စားတာကွယ့် . . . မင်းကို ဒုက္ခတွင်း တွန်းပို့နေတာ မဟုတ်ဘူး
မင်းက ငါ့စကားကို နားမထောင်တော့ဘူးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်လား။”

နတ်ဒေဝီချင်းချင်း၏ လေသံမှာ တင်းမာစူးရှလွန်းသည်။

“မ . . . မ . . . မဟုတ်ပါဘူး ရှင်”

ရှောင်ယိက တုန်တုန်ရီရီနှင့် ငြင်းဆိုလိုက်၏။

နတ်ဒေဝီချင်းချင်းက . . .

“အေးဒါဆိုရင် ရော့ . . . ဟောဒီဆေးလုံးကို မြန်မြန်
သောက်လိုက်”

ချင်းချင်းသည် မှတ်ဉာဏ်ကင်းမဲ့စေသော အဆိပ်ဆေးလုံး
ကို ရှောင်ယိ၏ လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်၏။

“ရက်စက်လှချည်လား သခင်မရယ် . . . ကျွန်မဘာ
အပြစ်များကျူးလွန်မိလို့လဲ . . . အပြစ်ကျူးလွန်ရင် အပြစ်ကို
ပြောပြပါလား . . . သခင်မလေးရယ်”

ရှောင်ယိသည် ဆေးလုံးကို တုန်တုန်ရီရီနှင့် လှမ်းယူပြီး
ချင်းချင်းအား မေးမြန်းလိုက်၏။

“ရှောင်ယိ . . . နင်တော်တော် လျှာရှည်ပါလား . . .

ဘာမှ မမေးနဲ့ ငါခိုင်းတဲ့အတိုင်းလုပ် . . . ငါ့ရှေ့မှာ ဆေးလုံးကို သောက်ပြ”

ချင်းချင်းက တင်းမာစွာ အမိန့်ပေးသည်။

“ကောင်းပါပြီ . . . သခင်မရဲ့ အမိန့်အတိုင်း ဆေးကို ကျွန်မသောက်ပါ့မယ် . . . ဒါပေမယ့် သခင်မ ဒီလိုခိုင်းတဲ့အတွက် မကြာခင်မှာ နောင်တရစေရမယ်လို့ ကျွန်မပြောလိုက်ပါရဲ့။”

ရှောင်ယိသည် ထိုသို့ ပြောဆိုပြီးနောက် ဆေးလုံးကို မျိုချ လိုက်လေ၏။

ချင်းချင်းသည် ရှောင်ယိ၏ ရဲ့ဝံ့စွာ ပြန်လှန်ပြောဆိုသည့် စကားအတွက် စိတ်ထဲတွင် စနိုးစနောင့် ဖြစ်သွားသော်လည်း ဆေးလုံးသောက်လိုက်သည့်အတွက် သဘောကျကျေနပ်သွားပြီး ပြုံးနေ လိုက်သည်။

“မင်းဟာ အခုချိန်ကစပြီး . . . ငါခိုင်းတာ ငါအမိန့်ပေး တာကလွဲလို့ ဘယ်သူ့အမိန့်ပေးတာကိုမှ မနာခံရဘူး ကြားလား”

ရှောင်ယိသည် အိပ်မက်မက်နေတဲ့သူကဲ့သို့ ယောင်ယောင် ကန်းကန်း ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“ငါ့နာမည် ချင်းချင်း . . . မင်းကို ငါပိုင်တယ် . . . ကံ ပြန်မေးမယ်” ငါ့နာမည် ဘယ်သူလဲ . . . မင်းနာမည်ကရာ”

“မသိဘူး”

“မင်းနာမည် ပန်းပွင့် . . . မှတ်ထား ပန်းပွင့်”

“ပန်းပွင့်”

“ငါပြန်မေးမယ် . . . မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ”

“ပန်းပွင့်”

သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ယိမ်းထိုးနေဆဲဖြစ်သည်။

“ကဲ . . . မင်း အခု သိပ်ပင်ပန်းနေတယ် . . . မင်း ခုတင်ပေါ်မှာ အိပ်လိုက်တော့ . . . ငါပြောတယ် . . . မင်း ခုတင်ပေါ်မှာ အိပ်လိုက်ပေတော့”

ရှောင်ယိသည် အိပ်မက်ထဲ ယောင်ရမ်း လမ်းလျှောက် သူပမာ ခုတင်ဆီသို့ လျှောက်သွားလေ၏။

“ဟုတ်ပြီ . . . အိပ်လိုက်တော့”

ချင်းချင်းက ရှောင်ယိ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ခုတင်ပေါ်သို့ အလိုက်ဆင့် ချပေးလိုက်၏။ ရှောင်ယိသည် ခုတင်ပေါ်သို့ ခွေခွေ ကလေး အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

ချင်းချင်းသည် တစ်ခဏမျှ စောင့်ကြည့်ဖွယ်ကလေးကဲ့သို့ ကိုယ်တည်း တီးတိုးပြောလေ၏။ သာ ဖြစ်ပါ၏။

“အင်း . . . တစ်ယောက်တော့သ”

တစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့မယ်”

ချင်းချင်းသည် ရှောင်ယိ၏ အခန်းမှထွက်ပြီး ယန်ယန်၏ အိပ်ခန်းဆီသို့ လျှောက်လာလေ၏။ ယန်ယန်သည် ရှောင်ယိနှင့် ကြိုတင်တိုင်ပင်ထားသည့်အတိုင်း ကြောက်လန့်ချင်ယောင်ဆောင်၍ ငြင်းပယ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် မတတ်သာသဖြင့် သောက်ရသည့်ဟန်ဖြင့် ပထမပေးသည့် ရမှက်ခွဲကြွအဆိပ်ပြယ်ဆေးကို သောက်လိုက်သည်။ ဒုတိယပေးသည့် မှတ်ဉာဏ်ကင်းဝေးဆေးကိုလည်း သောက်လိုက်သည်။

နတ်ဒေဝီသည် ရှောင်ယိကို မေးခဲ့သည့်နည်းတူ မေးမြန်းခဲ့ပြီးနောက် ခုတင်ပေါ်၌လဲကျ အိပ်စေခဲ့သည်။

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဒင်းတို့ အိပ်သွားကြပြီ မဟုတ်လား”

နတ်ဒေဝီသည် ယန်ယန်၏ အိပ်ခန်းတွင်းမှ ထွက်ခွာလာ နေသွားကန်နု့မ၏ မျက်နှာ၌ အားရကျေနပ်သော အရိပ်အယောင်

“ငါ့နာမည်နာမည်”

ငြိန်မေးမယ် ငါ့နာမည်အတွင်း ယခုအခါအထိ သူမကို ဆန့်

က ကောင်းစွာ ချုပ်ကိုင်နိုင်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါ

လား။

သူမ ကျေနပ်နေသည်။ ယန်ယန်နှင့်ရှောင်ယိတို့အား မျက်နှာဖုံးစိမ်းတပ် လက်မရွံ့လူသတ်သမားများအဖြစ် ဘဝပြောင်းနိုင်သည်ကို သူမ ကျေနပ်နေသည်။ ယန်ယန်၏ အခန်းပြင်သို့ ရောက်သောအခါ ကျေနပ်စွာဖြင့် သူမ ရယ်လိုက်သည်။

“ခစ် . . . ခစ် . . . ခစ် ငါ့ကို ဘယ်သူက အန်တုနိုင်သေးသလဲ”

သို့သော် သူမ မသိသည့်အချက်မှာ သူမက အိပ်စက်ရန် စေခိုင်းခဲ့သူရှောင်ယိနှင့်ယန်ယန်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ခုတင်ပေါ်၌ ပြုံးနေသည်ကို သူမ မသိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရှောင်ယိနှင့်ယန်ယန်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ အဆိပ်ဖြေဆေးများကို ကြိုတင်သောက်ထားခဲ့ပြီးဖြစ်၍ အသိဉာဏ်ကင်းဆေးမှာ မည်သို့မျှ အစွမ်းမပြနိုင်တော့ချေ။ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက် အလွန်များသော နတ်ဒေဝီတစ်ယောက် ဤအချက်ကို လုံးဝမသိ ရှိခဲ့ပါချေ။

မြွေပွေး ပိုးထိခြင်းပင် မဟုတ်ပါလား။ ဒုစရိုက်လေးကန်၌ နှာတစ်ဖျားသာသူကသာ အနိုင်ရခဲ့ သည်ချည်းသာ ဖြစ်ပါ၏။

www.burmeseclassic.com

အခန်း - ၂၀

မဟာအကြံအစည်

ညသန်းခေါင်ယံအချိန်။

မဲမှောင်နေသောည။

သန်းကောင်အချိန်လည်းဖြစ်၊ မည်းမှောင်နေသော ညလည်းဖြစ်သဖြင့် ကျောက်စိမ်းမီးအိမ်တည်းခိုရိပ်သာကြီးမှ အလင်းရောင်သည် မည်းမှောင်သောညကို ကြီးစွာအန်တုနေရသည့်။

လူစည်းကားလှပါသည်ဆိုသော ကျောက်စိမ်းမီးအိမ်၌ ထူးခြားစွာ လူနည်းပါးလျက် ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်နေသည်။

နတ်ဒေဝီသည် သူ့အခန်းထဲ၌ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသည်။

မကြာမီ . . .

“ဒေါက် . . . ဒေါက် . . . ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံ သုံးချက်ပေါ်လာသည်။

“ဝင်လာခဲ့ပါ”

နတ်ဒေဝီ၏ တံခါးသည် ဖြည်းညှင်းစွာ ပွင့်သွား၏။ လူတစ်ယောက်သည် အခန်းထဲသို့ လှစ်ခနဲ ဝင်လာသည်။ ထိုသူသည် နတ်ဒေဝီကို ဦးညွှတ်ဂါရဝပြုလိုက်သည်။

နတ်ဒေဝီက . . .

“မရဏဖောင်နက်လို ဟန်ဆောင်ခိုင်းလိုက်တဲ့ ကျီလန်နဲ့ ဆွေဆွေတို့ခိုက စာပို့ခို ရောက်လာခဲ့သေးသလား”

“ရောက်မလာသေးပါဘူး သခင်မလေး . . . ကျွန်တော် သေသေချာချာ ကြည့်နေပါတယ်”

“အင်း”

နတ်ဒေဝီသည် စဉ်းစားနေသည်။

အတန်ကြာမှ . . .

“အင်း . . . ဒီအတိုင်းဆိုရင် မရဏဖောင်နက်အဖြစ် ဟန်ဆောင်ထားတာဟာ အောင်မြင်တယ်နဲ့တူတယ် . . . ကဲ . . . တို့ သူတို့ဆီကိုလိုက်သွားမယ် . . . ထုံးစံအတိုင်း ဒီက ရွှေနဂါး အာမခံပို့ဆောင်ရေး မြင်းလှည်းတွေနဲ့ မြစ်ဆိပ်ကို သွားကြမယ် စီစဉ်စရာရှိတာကို အမြန်ဆုံး စီစဉ်စမ်း”

“ကောင်းပါပြီ . . . သခင်မလေး”

ဝင်လာသူသည် အခန်းထဲမှ လှစ်ခနဲ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

နတ်ဒေဝီသည် ထိုသူ ထွက်သွားသည်နှင့် အပေါ်ထပ်သို့ ခပ်သွက်သွက် တက်လာသည်။ မိန်းကလေးငါးဦး စောင့်ရှောက်နေသော အခန်းသည် အပေါ်ထပ်တွင် ရှိသည်။

ထိုအခန်းကို အစိမ်းရောင် သုတ်ထားသည်။

နတ်ဒေဝီ ရောက်လာသောအခါ မိန်းကလေးငါးယောက် ဝါရဝဖြူ နှုတ်ဆက်ကြသည်။

“အခုချက်ချင်းခရီးထွက်မယ် . . . ညည်းတို့ငါးဦးစလုံး လိုက်ခဲ့ကြ . . . မျက်နှာဖုံးစိမ်းနှစ်ယောက်ပါ ခေါ်ခဲ့”

နတ်ဒေဝီသည် သူ၏ခါး၌ ချိတ်ထားသော တံပိုးငယ်တစ်ခုကို ယူ၍ အသံရှည်သုံးချက်ထုတ်၍ မှုတ်လိုက်၏။

“တူ . . . တူ . . . တူ”

တံပိုးခရာအသံမှာ မြည်ရိုးမြည်စဉ် မဟုတ်ပေ။ တမူထူးခြားကာ စူးရှလာသည်။ မိန်းကလေးငါးယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်သည် တံခါးစိမ်းကို သတိကြီးစွာနှင့် ဖွင့်လိုက်သည်။ အခန်းထဲ၌ အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံ၊ အစိမ်းရောင် မျက်နှာဖုံးစိမ်းတပ်ဆင်ထားသည့် လူနှစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။

နတ်ဒေဝီသည် တံပိုးငယ်ကို နှစ်ချက်မှုတ်လိုက်သည်။

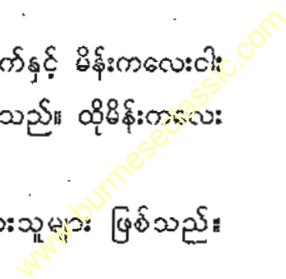
“တူတူ”

ထိုလူနှစ်ဦးသည် အိပ်မက်ထဲမှ လွမ်းလျှောက်သူပမာ လျှောက်၍ ထွက်လာသည်။ သူတို့သည် အသိဉာဏ်ပျောက်ဆေး တိုက်ခံထားရသူများ ဖြစ်သည်။

သူတို့နာခံသည်မှာ နတ်ဒေဝီ၏ လက်ထဲမှ တံပိုးငယ်သာ ဖြစ်၏။ ထိုတံပိုးငယ်၏ အမိန့်ကို နာခံအောင် နတ်ဒေဝီသည် အထူးကြိုးစား လေ့ကျင့်ပေးထားရသည်။

နတ်ဒေဝီ၊ မျက်နှာဖုံးစိမ်းနှစ်ယောက်နှင့် မိန်းကလေးငါးယောက်တို့သည် အစဉ်လိုက် ထွက်လာကြသည်။ ထိုမိန်းကလေးငါးဦးမှာ သာမိညမဟုတ်ချေ။

ပုဂါညီအစ်မငါးဖော်ဟု ထင်ရှားသူများ ဖြစ်သည်။

နတ်ဒေဝီက အထူးအားကိုးသော လူသတ်သမားများပင်ဖြစ်သည်။

နတ်ဒေဝီနှင့်လူခုနှစ်ဦး အောက်ထပ်သို့ ရောက်သည်နှင့် အာမခံဌာနမှ မြင်းရထားနှစ်စီးသည် အချိန်ကိုက် ဆိုက်ရောက်လာသည်။

ထိုမြင်းရထားတစ်စီးတွင် ရွှေရောင်နဂါးကြီးပုံရေးဆွဲထားသည့် အလံနှစ်ခုထောင်ထားသည်။

ဘေးတွင်လည်း ရွှေနဂါး အာမခံဌာနဟု စာလုံးအနီများ ရေးထားသည်။

သူတို့ရှစ်ဦးသည် လူအရိပ်အခြေကိုကြည့်ပြီး မြင်းရထားနှစ်စီးပေါ်သို့ တက်ကြလေ၏။ သူတို့တက်ပုံမှာ အလွန်လျှင်မြန်၏။ သူတို့ရှစ်ဦးအနက် မျက်နှာဖုံးစိမ်းတပ်ထားသူနှစ်ဦး၏ လှုပ်ရှားမှုမှာ ပို၍လျှင်မြန်နေသည်။

သူတို့ရှစ်ဦးရောက်ရှိလာသည်နှင့် မြင်းရထားနှစ်စီးသည် စတင်ထွက်ခွာတော့၏။ မကြာမီ ကျောက်စိမ်းမီးအိမ်ဝင်းအပြင်ဘက်သို့ ရောက်ရှိလာတော့သည်။ အပြင်သို့ ရောက်ရှိလာသည်နှင့် မြင်းရထားနှစ်စီးသည် မြစ်ဆိပ်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် မောင်းနှင်နေကြတော့သည်။

နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီး မီးခိုးတွေကြားမှ ထွက်ပြေးပျောက်

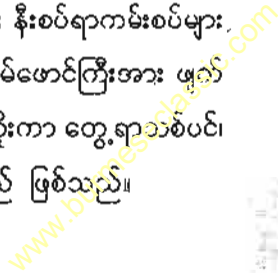
ကွယ်သွားပြီးသည့်နောက်တွင် နတ်ဒေဝီသည် နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးနှင့် မရကဖောင်နက်တို့ ဆက်စပ်မှုရှိသည်ဟူသော ကောလဟာလသတင်းကို လွှင့်ထုတ်ခဲ့သည်။

ထိုသတင်းသည် သိုင်းလောကတွင် ချက်ချင်းပင် ပျံ့နှံ့သွားခဲ့သည်။ သိုင်းလောက သိုင်းသမားများသည် အစုအဖွဲ့များခွဲ၍ မရကဖောင်နက်ကို စောင့်ကြည့်ခဲ့ကြသည်။

မရကဖောင်နက် အယောင်ဆောင်ရန် တာဝန်ယူသွားသူ ကျိလန်နှင့်ဆွေဆွေတို့အား မရကဖောင်နက်အဖြစ် ဟန်ဆောင်မှု မအောင်မြင်ပါက စာပို့ခိုနှင့် အကြောင်းကြားရန် နတ်ဒေဝီက အမှာရှိထားသည်။

ယခု စာပို့ခိုရောက်မလာသဖြင့် ကျိလန်နှင့် ဆွေဆွေတို့ အောင်မြင်နေပြီဟု ယူဆပြီး ကျိလန်တို့နောက်သို့ လိုက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

နတ်ဒေဝီ၏ မဟာအကြံအစည်ကား ဤသို့ဖြစ်သည်။ သူသည် မရကဖောင်နက်အတူကို စေလွှတ်ပြီး နီးစပ်ရာကမ်းစပ်များသို့ တက်ပြီး မရကဖောင်နက်က နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးအား ဖျက်ဆီးလိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း စာတမ်းနီများ ရေးထိုးကာ တွေ့ရာသစ်ပင်၊ တွေ့ရာအဆောက်အဦများ၌ ကပ်ထားမည် ဖြစ်သည်။

ထိုအခါ သိုင်းလောကသားများသည် နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီး၏ ဖျက်စီးသွားပြီဟု ထင်မြင်ကြပေလိမ့်မည်။ နတ်ဒေဝီသည် သူ့ အနှစ်နှစ်အလလ စုဆောင်းလာသည့် ရတနာပစ္စည်းများကို သိုသိုသိပ်သိပ် ပိပိရိရိ အစဖျောက်ကာ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးအား ဖျက်သိမ်းလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

သိုင်းလောကသားများ၏အမြင်တွင်ကား မရုဏဖောင် နက်သည် အမှန်တကယ်ပင် နတ်စည်းစိမ်ဖောင်နက်ကြီးအား ဖျက်ဆီးလိုက်ပြီဟု ထင်မြင်သတ်မှတ်ကြပေလိမ့်မည်၏။

သူလည်း ထိုရတနာပစ္စည်းများကို စိတ်လက်အေးချမ်းစွာ ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤသို့ ခရီးထွက်လာရာတွင် မည်သည့် အနှောင့်အယှက်ပေါ်မည်ကို မသိရပေ။

ထိုအနှောင့်အယှက် အန္တရာယ်များကို ရင်ဆိုင်ပစ်ပယ်နိုင်ရန် မျက်နှာဖုံးစိမ်းတပ် လက်မရွံ့လူသတ်သမားနှစ်ဦးကို ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့ရှစ်ဦးကို မြစ်ဆိပ်ကမ်းသို့ မြင်းရထားနှစ်စီးက သယ်ဆောင်နေခိုက် ကျောက်စိမ်းမီးအိမ်တည်းခိုရိပ်သာ၏ အနောက်ဘက်ရှိ နတ်ဒေဝီ၏ လျှို့ဝှက်စခန်းဖြစ်သော အဆောက်အဦးဟောင်း၏ဘေး၌ လူတစ်ယောက်ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ချဉ်းကပ်

နေလေ၏။

ထိုသူကား အခြားသူ မမဟုတ်ပေ။ နတ်ဒေဝီ တည်ထောင်ထားသော ဒုစရိုက်ကွန်ယက်မှ ရုန်းထွက်လိုသည့် ရှောင်ယိပင်ဖြစ်လေသတည်း။ ။

၁၁၁၁

ပထမပိုင်းပြီး။

ဒုတိယပိုင်း (ဇာတ်သိမ်း) ကို ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန် . . .

စာကြည့်တိုက်အောင်

တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

အနက်ရောင်မရထားဖောင်

(ဒုတိယတွဲ၊ ဇာတ်သိမ်း)

ကျင်းယ့်ငါပေးချွန်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၁၄၉၇/၂၀၀၄ (၁၂)
မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၂၈၆၀၅၀၃

ပထမအကြိမ်

၂၀၀၅ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ

အုပ်ရေး-၅၀၀၊ တန်ဘိုး- ၂၅၀ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ

ဦးသန်းဆွေ(၀၁၄၇၃)

စစ်သည်တော်စာပေ၊ ၁၁၃၁-က၊ ဥယျာဉ်လမ်း၊ ၁၉၇၀ ကွက်၊

ဒဂုံမြို့သစ်တောင်ပိုင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာပုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်

ဒေါ်တင်တင်ဌေး(၀၄၆၈၁)၊ ပန်းကြာခိုင်ပုံနှိပ်တိုက်၊

၅၆/ပြည်လမ်း၊ ဒဂုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထက်မြန်မာပြည်ဖြစ်ချိရေး - **နဂါးစာပေ** (မန္တလေးမြို့)

ချိရေး - ရွှေပဒုမ္မာစာပေ၊

၁၅၈(က)၃၇လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ၁။ ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး
- ၂။ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး
- ၃။ အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ၁။ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ၂။ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ၃။ နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ၄။ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ဆွဲခွဲကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ၁။ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊
- ၂။ အမျိုးသားပြန်လည်ဦးလုံးညီညွတ်ရေး၊
- ၃။ ဗိုလ်မာသည့် ဇွဲစည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
- ၄။ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဇွဲစည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ၁။ စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ၂။ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ၃။ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ၄။ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်ဖွင့်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ၁။ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်မားရေး။
- ၂။ အမျိုးဂုဏ်ဇာတိဂုဏ်မြှင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ဖျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ၃။ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ဂုဏ်သန့်ထက်မြက်ရေး။
- ၄။ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

အခန်း - ၂၁

ပုန်ကန်မည့်နည်းလမ်း

နတ်ဒေဝီထွက်ခွာသွားခြင်းမှာ ရှောင်ယီအတွက်အခွင့်
ကောင်းပင်။ စင်စစ်ရှောင်ယီသည် နတ်ဒေဝီအားအထားရဆုံး
ဆယ်ဦးတွင် နံပါတ်သုံးအဆင့်ရှိသူဖြစ်၏။

နံပါတ်တစ်နှင့်နံပါတ်နှစ်မှာ အဘယ်သူတို့နည်း။ ယခုနတ်
သည်းစိမ်ဖောင်ကြီးတွင် နံပါတ်တစ်နှင့်နှစ်တို့ မရှိကြတော့ပါ။ နံပါတ်

တစ်မှာ ချန်လှူဖြစ်ပြီး နံပါတ်နှစ်မှာ ယုံဟွေးတို့ပင်ဖြစ်ကြပါသည်။
နတ်ဒေဝီသည် သူ၏လက်ရွေးစင်ဆယ်ယောက်ကို နတ်
လက်ဝါးဆယ်ဖော်ဟုခေါ်သည်။ နံပါတ်တစ်နှင့်နံပါတ်နှစ်တို့မရှိ
သောအခါ နံပါတ်သုံးရှောင်ယီသည် အလိုလိုထိပ်ဆုံးသို့ရောက်လာ
သည်။

ထိပ်ဆုံးသို့ရောက်သည့် ရှောင်ယီကို မှတ်ဉာဏ်ဖျက်ဆေး
သုံးပြီး မျက်နှာဖုံးစိမ်း သိုင်းသမားဘဝကို နတ်ဒေဝီက ဖန်တီးလိုက်
ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ချန်လှူနှင့်ယုံဟွေးတို့မှာ ရှောင်ယီကဲ့သို့ပင် နတ်စည်းစိမ်
ဖောင်ကြီးကို စိတ်ကုန်နေသူများဖြစ်၏။ သူတို့သည်မယုံနှင့်ဂူဟုန်တို့
နှင့်တွေ့သောအခါ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးကို စွန့်ခွာပြေးထွက်သွား
ကြသည်။

ယခုရှောင်ယီသည် စွန့်ခွာရန်ကြံနေလေပြီ။ နတ်ပေဝီသည်
ရှောင်ယီနှင့်ယန်ယန်တို့ကို မှတ်ဉာဏ်ဖျက်ဆေးတိုက်ကျွေးပြီးနောက်
စိတ်ချလက်ချထွက်ခွာသွားသည်။

ဒုစရိုက်နယ်ပယ်မှ အလွတ်ရုန်းမည်ဟုဆုံးဖြတ်ထားသော
ရှောင်ယီသည် နတ်ဒေဝီတို့ ထွက်ခွာသွားသည်ဟုသိသည်နှင့်
ယန်ယန်၏ အခန်းသို့ ချဉ်းကပ်လာတော့သည်။

သူသည်ယန်ယန်၏ အခန်းတွင်းသို့ဝင်လာ၏။

“ယန်ယန် . . . ညီမလေး”

“ဟင် . . . မမ”

“ထ . . . ထညီမလေး”

“မမဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

“ဒီလိုညီမလေးရဲ့ . . . အခုသခင်မလေးမရှိဘူး . . .

ကျီလန်နဲ့ဆွေဆွေတို့ မရဏဖောင်နက်ဟန်ဆောင်ထားတဲ့ နေရာကို
သွားကြတယ် . . . ဒါဟာ မမတို့အခွင့်ကောင်းပဲ . . . ဒီတော့
ကမ်းစပ်မှာဆိုက်ထားတဲ့ရွက်လှေကြီးနှစ်စင်းရှိတယ် . . . အဲဒီ
ရွက်လှေတွေကို မမတို့အပိုင်စီးရမယ် . . . ဒါဆိုရင်ပြီးသွားပြီ”

ရှောင်ယီက သူ့အစီအစဉ်ကိုပြောပြလိုက်၏။ ယန်ယန်သည်
အလွန်ပင်ဝမ်းသာသွား၏။

ရှောင်ယီက ရှေ့ဆက်လုပ်ရမည့် လုပ်ငန်းများကို ဆက်ရှင်း
ပြသည်။ နှစ်ယောက်သားတိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြပြီးနောက် တာဝန်အ
သီးသီးခွဲဝေယူကာ လုပ်ငန်းစတင်ရန် အခန်းထဲမှထွက်ခွာလာကြ
တော့သည်။

ရှောင်ယီသည် လမ်းခွဲထွက်သွား၏။ ယန်ယန်ကမူ နံနက်
ထားသည့်အပေါ်ထပ်သို့တက်လာသည်။

“ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်”

ဖုန်ယင်အနားယူနေသောအခန်းသို့ ရောက်သောအခါ
ယန်ယန်က အခန်းတံခါးကိုခေါက်လိုက်၏။

“ဘယ်သူလဲအခန်းတံခါးပိတ်မထားဘူး”

အတွင်းမှ ဖုန်ယင်၏အသံပေါ်လာသည်။
ယန်ယန်သည်အခန်းတံခါးကိုတွန်းဖွင့်လိုက်၏။

“ဟာ... ယန်ယန်ပါလား”

ဖုန်ယင်သည် ကမန်းကတန်း ထထိုင်လိုက်၏။
ဖုန်ယင်သည် ယန်ယန်ကို တောင်းပန်သည်။

“ယန် ယန်... ကျွန်တော့် အတွက်နဲ့ ခင်ဗျား
အနှိပ်စက်ခံရတာကို ကျွန်တော်စိတ်မကောင်းပါဘူး”

ယန်ယန်၌ အဖြစ်မှန်များကိုရှင်းပြချိန်မရှိပေ။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး... ရှင်ဒါတွေကိုပြန်ပြောမနေပါနဲ့တော့
ကုသိုလ်ကံအကြောင်းမလှလို့ ဒီလိုဖြစ်ရတယ်လို့ပဲမှတ်ပါတယ်...
အခု ကျွန်မလာတာ အကြောင်းရှိတယ်”

“ဘာအကြောင်းလဲ”

“ရှင်ဒီမှာဆက်နေရင် ရှင်အသက်အန္တရာယ်ရှိတယ်...
ရှင်မသေချင်ရင် ဒီနေရာက အမြန်ဆုံး ပြေးပေးတော့”

ဖုန်ယင်မှာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေ၏။
သူသည် ဦးနှောက်ခြောက်သွားသည်။ သူ၏ဦးခေါင်းကို
ကုထံသည်။

“ဘာပြောတာလဲ”

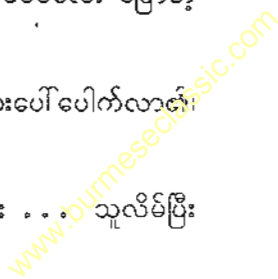
“ရှင်မသေချင်ရင် ဒီကအမြန်ဆုံးထွက်ပြေးပေးတော့လို့
ပြောနေတာ”

“ခင်ဗျားပြောတာ ကျွန်တော်နားမလည်းဘူး...
ချင်းချင်းပြောတော့ ကျွန်တော့်အဖေဟာ ကျောက်စိမ်းမီးအိမ်
တည်းခိုရိပ်သာထဲမှာ ရှိနေတယ်ဆို... ကျွန်တော် အဖေနဲ့
တွေ့ချင်တယ်”

“ဟင်း... ခက်တာပဲ... ရှင်က သခင်မလေးကို
ယုံနေတာကိုး... ဒီလောကကြီးမှာ သခင်မ ပြောတဲ့စကားကို
ယုံတဲ့သူဟာ အရှူးသွပ်ဆုံးပဲ... သူကရှင်ဆီက အမှန်စကားကို
လိုချင်လို့ ပရိယာယ်ဆင်နေတာရှင်... သခင်မလေး ပြောတဲ့
စကားကို အဟုတ်မှတ်နေတာ အံ့ပါရဲ့ရှင်”

ဖုန်ယင်၏မျက်နှာ၌ ထိတ်လန့်ဟန်များပေါ်ပေါက်လာ၏။
သူသည်အလျင်စလို ပြန်မေးလေ၏။

“ခင်ဗျားအမှန်တွေကို ပြောတာလား... သူလိမ်ပြီ”

ပြောသွားတာပေါ့ . . . ကျွန်တော့်အဖေ ဒီအဆောက်အဦးကြီးထဲမှာမရှိတော့ဘူး ဟုတ်လား”

“အင်း. . . .”

ယန်ယန် သက်ပြင်းချလိုက်၏။ သူမသည် အပြောရခက်နေ၏။ ယန်ယန်၏မျက်နှာပေါ်တွင် စိတ်မကောင်းဟန်ပေါ်လွင်နေသည်။

ဖုန်ယင်က . . .

“ပြောစမ်းပါဗျာ . . . ကျွန်တော့်အဖေဒီမှာမရှိဘူးလား”

“ရှိပါတယ်”

“ဗျာ . . . ဘယ်လို . . . ရှိတယ်ဟုတ်လား . . . ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုရွေးအောင်ပြောနေတာလား”

“ရှင့်အဖေ ဒီအဆောက်အဦးထဲမှာရှိနေပါတယ် . . . အသက်လဲရှင်နေဆဲရှိပါတယ် . . . ဒါပေမယ့် သေတာထက် ပိုပြီးဆိုးရွားတဲ့ဘဝကို ရောက်နေတာတယ်”

“သေတာထက်ဆိုးရွားတယ် . . . ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကျွန်တော့်အဖေ ဘယ်လိုဘဝမျိုး ရောက်နေတာလဲ ရှင်းရှင်းပဲပြောပါဗျာ . . . ”

“ရှင့်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောရတော့မှာပေါ့ . . . နတ်ဒေဝီချင်းချင်းဟာ ရှင့်အဖေကို လက်မရွံ့မျက်နှာဖုံးစိမ်းတပ်သိုင်းသမားအဖြစ် ဖန်တီးထားတယ်ရှင့် . . . သူက ရှင့်အဖေကို အသက်ရှိတဲ့သူလို့ မသတ်မှတ်တော့ဘူး . . . တကယ်တော့လဲ ဟုတ်ပါတယ်လေ”

“လက်မရွံ့မျက်နှာဖုံးစိမ်းတပ် သိုင်းသမားဟုတ်လား . . . အဲဒါက ဘယ်လိုဟာမျိုးလဲ”

ဖုန်ယင်သည် လက်မရွံ့မျက်နှာဖုံးစိမ်းတပ်သိုင်းသမားအကြောင်းကို မသိသေးသဖြင့် ယန်ယန်အားမေးမြန်လိုက်လေ၏။

“လက်မရွံ့မျက်နှာဖုံးစိမ်းတပ်သိုင်းသမားဆိုတာ . . . လူဖြစ်ရုံးတဲ့လူကိုခေါ်တာပဲ . . . ဒီသိုင်းသမားတွေကို သခင်မလေးချင်းချင်းက အသိဉာဏ်ဖျက်ဆေးတွေတိုက်ကျွေးပြီး အသိဉာဏ်ကင်းမဲ့အောင်လုပ်ထားတယ် . . . ရှင့်အဖေ ဖုန်ပိစိကိုလဲ သခင်မလေးက မာယာနဲ့မျှားပြီး အဲဒီဆေးတိုက်ကျွေးလိုက်တာပဲ သူတို့ဟာတံပိုးခရာငယ်သံကိုပဲ နားလည်တယ် . . . တံပိုးခရာ အသံကြားတာနဲ့ သေချင်သေ . . . ရှင်ချင်ရှင် သေမှာရှင်မှာကို ဝရမစိုက်တော့ပဲနဲ့ အတင်းထိုးခုတ်သတ်ဖြတ်တော့တာပဲ . . . သူတို့မှာဆင်ခြင်အသိဉာဏ်သတ်မရှိတော့ဘူး . . . အဲဒီလိုဖြစ်

အောင်ကျွန်မတို့သခင်မလေးက ဖန်တီးလိုက်ပြီ”

ဖုန်ယင်မှာ နားထဲ၌ကြားနေရသော်လည်း ယန်ယန်ပြောကြားနေသည်မှာ အမှန်ဟုမထင်ပေ။

“အခုကျွန်မပြောနေတာတွေဟာ အမှန်တကယ်တွေပါ ရှင့်အဖေကို ပဝါညီအစ်မငါးဖော်ကစောက်ရွှောက်ထားပါတယ် အပေါ်ထပ်မှာရှိပါလိမ့်မယ် . . . သူဟာ သားရောသမီးရော မသိတော့ဘူး . . . သတ်ဖြတ်ဖို့ကိုပဲ သိတော့တယ်”

“တောက်”

ဖုန်ယင်သည် တောက်ခေါက်လိုက်၏။

“တော်တော်ရက်စက်ယုတ်မာတဲ့ နတ်ဒေဝီပါလား . . . အကျင့်ယုတ်တဲ့မိန်းမ . . . ဒီမိန်းမကို ကောင်းကောင်းအပြစ်ဒဏ် ပေးရမယ်”

ဖုန်ယင်သည် တင်းမာခက်ထန်သော မျက်နှာထားဖြင့် ခါးသီးစွာ ပြောလေ၏။

ယန်ယန်က ဖုန်ယင်ကို လက်ကာပြီး တားမြစ်လိုက်သည်။

“ခဏနေပါဦး . . . ကျွန်မပြောပါရစေဦး အခုသခင်မလေးချင်းချင်းမရှိဘူး . . . တစ်ခြားကိစ္စတစ်ခု ဆောင်ရွက်ဖို့ထွက်သွားပြီ . . . ကျွန်မနဲ့ မမရှောင်ယီပူးပေါင်းပြီး ဒီစခန်းကထွက်ဖို့

ကြံစည်ထားတယ် . . . ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ဟာ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးကိုဆွဲတဲ့ လှေကြီးနှစ်စင်းကို အပိုင်စီးမယ် . . . သူ့ဂိုဏ်းသားတွေကို သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်တွေလက်ကို အပ်မယ် . . . အကြောင်းအရာအားလုံးကိုဖွင့်ချမယ်လို့ ကျွန်မတို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

ဖုန်ယင်သည် ယန်ယန်ကိုမယုံကြည်နိုင်သလို ဝေးစိုက်ကြည့်မိလေ၏။ သူ၏မျက်နှာပေါ်၌ ထင်နေသော တင်းမာမှုများ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး နူးညံ့ပျော့ပြောင်းသွားသည်။

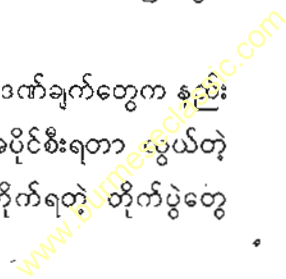
“ယန်ယန် . . . အမှန်ကို သိသွားပြီပေါ့နော်”

“ကျွန်မတို့ သိနေတာကြာပါပြီ . . . ရုန်းထွက်ရခက်နေတာပါ . . . ဒီအကြောင်းတွေကို နောက်မှရှင်းပြပါမယ်”

“ကျွန်တော် ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ . . . ကျွန်တော်လဲ ယန်ယန်တို့နဲ့အတူ တစ်တပ်တအားကူညီပါမယ်”

ယန်ယန် ပြုံးသွားသည်။ သူမ ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် စိုးရိမ်စိတ် ဝင်လာသည်။

“မကူညီပါနဲ့ . . . ရှင့်မှာ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေက နည်းတာ မဟုတ်ဘူး . . . လှေနှစ်စင်းကို အပိုင်စီးရတာ ပွယ်တဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ဘူး . . . သူသေကိုယ်သေတိုက်ရတဲ့ တိုက်ပွဲတွေ

မဖြစ်ဘူးလို့ . . . ဘယ်သူမှ အာမမခံနိုင်ဘူး . . . တိုက်ပွဲဖြစ်ရင် ချွန်တို့ အကာအကွယ် ပေးနေရရင် ကျွန်မတို့ အလုပ်ကို အောင် အောင်မြင်မြင် နဲ့လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး . . . ဒါကျွန်မ အမှန်ကို ပြောတာပါ . . . ရှင်စိတ်မဆိုးပါနဲ့ . . . ရှင်အနေနဲ့ အခြားကို ရှောင်နေတာ အကောင်းဆုံးလို့ ထင်ပါတယ် . . . စေတနာနဲ့ ပြောတာပါ။”

ဖုန်ယင်ကခေါင်းညိတ်၏။

“ယန်ယန်ပြောတာ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် . . . ကျွန်တော် ရှောင်နေပါ့မယ် . . . မရှောင်ခင် ကျွန်တော်အဖေကို ကျွန်တော်ခေါ်သွားချင်တယ်”

ယန်ယန်ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး . . . ရှင်အဖေဟာ မျက်နှာဖုံးစိမ်းတပ် လက်မရွံ့လူသတ်သမားဖြစ်နေပါပြီ . . . ဒီတော့ သူဟာ သီးသန့် အခန်းထဲမှာနေရတယ် . . . ရှင်အဖေရဲ့ အသိဉာဏ်တွေ အဖျက် ဆီးခံထားရတယ်ဆိုတော့ . . . ရှင်ကို သူ့သားအဖြစ်သိမှာ မဟုတ်ဘူး . . . နောက်ပြီး မျက်နှာဖုံးစိမ်းတပ်သိုင်းသမားတွေကို သခင်မတစ်ယောက်တည်းက ချုပ်ကိုင်ထားတာ . . . တခြား ဘယ်သူမှ မချုပ်ကိုင်နိုင်ဘူး . . . သူတို့ရှိတဲ့နေရာကို ရှင်သွားရင်

အားလုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်မှာပဲ . . . ရွက်လှေတွေ အပိုင်စီးပြီး သက်ဆိုင်ရာအာဏာပိုင်တွေရဲ့ လက်ထဲကိုအပ်ပြီးတဲ့အခါကျ တော့ . . . ကျွန်မတို့ တစ်ခုခုလုပ်ပေးနိုင်လိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“ဘယ်လိုလုပ်ပေးနိုင်မှာလဲ”

“သူတို့မိထားတဲ့ အဆိပ်တွေကိုပြေအောင်ဖြေဖို့ ကြိုးစားရ မှာပေါ့ . . . လောလောဆယ်တော့ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး . . . ဒီအတိုင်းပဲထားရမှာပဲ . . . ကဲသွားကြရအောင် . . . အဲဒီနဲ့ သိပ်မရှိတော့ဘူး”

ဖုန်ယင်သည် ထရပ်လိုက်သည်။ သခင်မထည့်ပေးသည့် ဆေးဝါးများမှာ ကောင်းလှသဖြင့် ဖုန်ယင်မှာ လူကောင်းပကတိနီးပါး ဖြစ်နေချေပြီ။

“ခဏနေဦး”

ယန်ယန်သည် အခန်းထဲမှ ပထမဦးဆုံးထွက်ပြီး အပြင်မှ အခြေအနေကို စူးစမ်းသည်။ အပြင်၌ မည်သည့်အစောင့်မျှရှိမနေ ချေ။

ထို့ကြောင့် သူမသည်ဖုန်ယင်ကိုလှမ်းခေါ်ပြီး အဆောက် အဦးအဟောင်းကြီးတည်နေပုံကို ပြောပြသည်။ လွတ်မြောက်ရန် မည်သည့်လမ်းလိုက်ရမည်ကို ပြောပြသည်။

“ကဲ . . . ရှင် ပြေးပေတော့”

ဖုန်ယင်သည် အဆောက်အဦးဟောင်းထဲမှ ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

ဖုန်ယင်မျက်စိအောက်က ပျောက်ကွယ်သွားမှ ယန်ယန် သက်ပြင်းချနိုင်သည်။ သူမလည်း ရှောင်ယီနှင့်တွေ့ဆုံရန် ချိန်းဆိုသည့်နေရာသို့ အလျင်အမြန် ပြေးရတော့သည်။

အခန်း - ၂၂

အပိုင်းအစ

အရက်တက်ခါနီးအချိန်သည် အမှောင်ဆုံးဖြစ်သည်ဟုဆိုသည်။ မှန်သည်ယခုအချိန်သည် မှောင်မိုက်လှသည်။

နတ်ဒေဝီချင်းချင်းနှင့် အဖော်ခုနှစ်ယောက်တို့သည် လှေတစ်စီးဖြင့် လှော်ခတ်သွားနေကြသည်။ ပဝါညီအစ်မငါးဦးတို့ကလှော်ခတ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ချန်ကျန်မြစ်တတိယမြစ်ကွေ့တွင် စခန်းချထား
သောမရဏဖောင်နက်ရှိရာသို့ လှော်ခတ်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

နတ်ဒေဝီချင်းချင်းသည် လှေဦးမှနေ၍ တက်ညီလက်ညီ
လှော်ခတ်ရန် အမိန့်ပေးနေသည်။ မကြာမီလှေသည် မည်းမှောင်
နေသည့် ဖောင်လိုလိုအရာကြီးဆီသို့ ချဉ်းကပ်လာတော့သည်။

ထိုအရာကြီး၌ မည်သည့်မီးမှထွန်းညှိထားသဖြင့် မှောင်နွဲ့
မည်းမည်းဖြစ်နေသည်။

“ဟောဟိုမှာတွေ့နေပြီ . . . အဲဒီဖောင်ကြီးဆီကိုလှော်ခတ်
ကြ . . . အသံသိပ်မမြည်စေနဲ့”

နတ်ဒေဝီချင်းချင်းက အမိန့်ပေးလိုက်သည် . . . မကြာမီ
လှေငယ်သည်မရဏဖောင်နက်ဆီသို့ ချဉ်းကပ်မိသွားသည်။

နတ်ဒေဝီသည် မရဏဖောင်နက်ပေါ်သို့ ခုန်တက်သွား
၏။ သူစိမ့်ထားသည့်ဖောင်နက်ဖြစ်သည်ဟုထင်၍ ဤသို့ခုန်တက်
သွားခြင်းဖြစ်သည်။

နတ်ဒေဝီသည် ကျီလန်နှင့် ဆွေဆွေတို့၏ လှုပ်ရှားမှုကို
စောင့်ကြည့်နေသည်။ မည်သည့်လှုပ်ရှားမှုမျှမတွေ့ရချေ။

မည်သည့်အသံမျှ မကြားရသဖြင့် သူသံသယဝင်သွား
သည်။

“ဟင်း . . . မဖြစ်ဘူး . . . မျက်နှာဖုံးစိမ်းတပ်
နိုင်းသမားနှစ်ယောက်ကို ခေါ်မပဲ”

သူမသည်တံပိုးငယ်ကိုထုတ်၍မူတ်လိုက်သည်။

“တူတူ”

“ဝိုး . . . ဝိုး”

မျက်နှာဖုံးစိမ်းသိုင်းသမားနှစ်ယောက်သည် ဖောင်ပေါ်သို့
ခုန်ပျံ့ရောက်ရှိလာ၏။ နတ်ဒေဝီချင်းချင်းသည် စူးရှသည့်လေသံဖြင့်
အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“အဲဒီအဆောက်အဦးရဲ့အပေါက်ကို စောင့်ကြည့်စမ်း
ရန်သူထွက်လာလိမ့်မယ်”

မျက်နှာဖုံးစိမ်းတပ်သိုင်းသမားနှစ်ယောက်သည် ဖောင်ပေါ်
ရှိအဆောက်အဦးငယ် အပေါက်ဝသို့ မမှိတ်မသုံစောင့်ကြည့်နေကြ
သည်။ ထိုအခါမှ နတ်ဒေဝီသည် စိတ်လက်သက်သာရာ ရသွား
ဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းချသည်။

နတ်ဒေဝီသည် အဆောက်အဦးထဲသို့လှမ်းအကဲခတ်
သည်။

“ကျီလန် . . . ဆွေဆွေ”

နတ်ဒေဝီ၏အော်သံသည် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ

သည်။ သို့သော် အဆောက်အဦးထဲမှ မည်သည့်တုံ့ပြန်သံကိုမျှ မကြားရချေ။

“ကျိလန်နဲ့ဆွေဆွေ . . . မင်းတို့အထဲမှာရှိသလား”

မည်သည့်အသံမျှမကြားရချေ။

ထို့ကြောင့်ဆက်နေမင်း၏။

“မင်းတို့အဖမ်းခံထားရသလား”

ထိုအဖမ်းကိုလည်း ဖြေသံမကြားရချေ။

ထိုအခိုက် အဆောက်အဦးအတွင်းမှ မခိုးမခန့်ရယ်သံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

“ဘယ်သူလဲ . . . ဘယ်သူကငါ့တပည့်နှစ်ယောက်ကို ဖမ်းထားရသလဲ . . . ဘာကြောင့်ဖမ်းထားတယ်ဆိုတာပြောစမ်း”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

ရယ်သံဆက်လက်ထွက်လာသည်။

“နတ်ဒေဝီလား”

“ဟုတ်တယ် . . . ကျုပ်မေးတာကိုဖြေစမ်း”

“ဘာဖြေဖို့လိုသလဲ . . . နတ်ဒေဝီဆိုရင်ဝင်ခဲ့ပေါ့ . . . ကျုပ်က မင်းကိုစောင့်နေတာ . . . မင်းအဖော်တွေတော့မခေါ်ခဲ့နဲ့

မင်းအဖော်တွေကို ကျုပ်က ဝရုစိုက်မှာမဟုတ်ဘူး . . . ကျုပ်လိုချင်တာက မင်းတစ်ယောက်တည်းပဲ”

နတ်ဒေဝီသည် ဒေါသကို မျိုသိပ်၍ အသံကို နားထောင်လိုက်သည်။ အသံရှင်သည် နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သည့် ဝတ်စုံညှိအဘိုးအိုမှယုံဖြစ်နေသည်။

နတ်ဒေဝီသည် သတိကြီးစွာ ထားသွား၏။ ဤလိုလူမျိုးကို အထင်သေးရန် မသင့်ချေ။ ဤသို့ဆိုလျှင် ဖောင်ပေါ်၌ ဝှုဟုန်လည်း ခိုနေသည်ဟု သူမ ခန့်မှန်းသည်။

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း”

နတ်ဒေဝီက တဟင်းဟင်းနှင့် ရယ်လိုက်သည်။

“ဪ . . . ရှင်ကိုး”

“မင်းက ကျုပ်ကိုသိသလား”

“အသံကိုမှတ်မိတာပေါ့ရှင် . . . ရှင်က ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ . . . လိုက်ဒုက္ခပေးနေရတာလဲ”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဒါတော့မှားပြီ . . .

ကျုပ်က မင်းကို နှောင့်ယှက်တာလား . . . မင်းက ကျုပ်ကို နှောင့်ယှက်တာလားဆိုတာ . . . သေသေချာချာစဉ်းစားပါဦး . . . အခုပဲကြည့် မင်းက ကျုပ်ဖောင်ပေါ်ကို တကူးတကလှိုက်လာတာ

မဟုတ်လား . . . အတော်ပါပဲ ကျုပ်မှာ အိပ်မဲ့အဖော်မရှိလို့ . . .
မင်းရောက်လာတာနဲ့အတော်ပဲ . . . မင်းအဖို့ဒါတွေ အဆန်းမှ
မဟုတ်တာပဲ . . . ဝင်ခဲ့စမ်းပါ”

အဘိုးအိုမုယုံ၏ ရီသဲ့သဲ့စကားကြောင့် နတ်ဒေဝီဒေါသ
ထွက်သွား၏။ သို့သော်အဘိုးအိုကြီးက သူ့ဖောင်ဟုဆိုလိုက်ခြင်းအ
တွက်မူ သံသယဝင်သွားမိသည်။ မိမိ၏မရကဖောင်အတုဟုတ်မှ
ဟုတ်ပါ့မလားဟုစိတ်ထဲ၌ ဇဝေဇဝါဖြစ်သွားသည်။

နတ်ဒေဝီသည် ဘေးဘယ်ညဂှ်ကို လှည့်လည်ကြည့်ရှု
သည်။ အဆောက်အဦးကို ကြည့်သည်။ သူမ ထိတ်လန့်သွားသည်။
မိမိ၏မရကဖောင်နက်အတုသည် မည်သည့်နေရာသို့ရောက်ရှိသွား
လေသနည်း။

နတ်ဒေဝီချင်းချင်း၏မျက်နှာသည်ပျက်၍ပျက်၍လာ၏။
“ဒါဟာမရကဖောင်နက်အစစ်ပဲ”

သူမသည် ထိုအချက်ကိုတွေးမိသည်နှင့် အဘိုးမုယုံနှင့်
ဤဖောင်နက်ကိုဆက်စပ်တွေးတောလေတော့၏။ သူမ၏ခေါသများ
ပင်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ထိုစဉ် အဘိုးအိုမုယုံရီသဲ့သဲ့ပြောသံပေါ်လာပြန်၏။
“ဟေ့ . . . နတ်ဒေဝီချင်းချင်းလာပါကွာ . . . မင်းက

ရတနာပစ္စည်းတွေကိုတွေးနေသလား . . . ရပါတယ် . . .
ကျုပ်ဆီမှာလဲ ရတနာတွေရှိတာပဲ . . . ကဲ . . . လာစမ်းပါ”

နတ်ဒေဝီချင်းချင်းသည် ဟုန်းခနဲ ဒေါသမီးများ တောက်
လာပြန်သည်။

“တော်တော်လူပါးဝတဲ့အဘိုးကြီး . . . ဇက်ကောင်းလို့ခါး
တောင်းနေပြီ”

သူမသည် တံပိုးခရာငယ်ကို ထုတ်၍မူတ်လိုက်၏။ ထိုသို့
မူတ်လိုက်သည်မှာ သံတိုငါးချက် ဖြစ်သည်။

“တူ . . . တူ . . . တူ . . . တူ . . . တူ . . .”

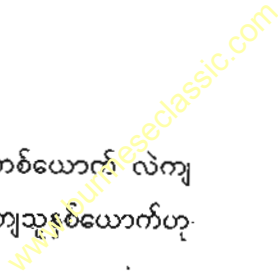
မျက်နှာဖုံးစိမ်းတပ် သိုင်းသမားနှစ်ယောက်သည် ခုန်ဝင်
သွားတော့သည်။ အဆောက်အအုံငယ်ကား မှောင်နေသော်လည်း
သိုသိုင်းသမားများအတွက်ကား အခက်အခဲမရှိပေ။ မျက်နှာဖုံးစိမ်း
တပ်သိုင်းသမားနှစ်ယောက်၏ လှုပ်ရှားမှုလွန်စွာလျင်မြန်လှ၏။

“ဝိုး . . . ဝိုး . . . ဝိုး”

“ဝုန်း”

“ဝုန်း”

သူတို့ခုန်ဝင်သွားပြီး မကြာမီ တစ်စုံတစ်ယောက် လဲကျ
ကို ကြားလိုက်ရသည်။ အသံနှစ်သံဖြစ်၍ လဲကျသူနှစ်ယောက်ဟု

သိနိုင်သည်။ အခန်းထဲ၌ ငြိမ်သက်သွားချေပြီ။

နတ်ဒေဝီချင်းချင်း၏မျက်နှာများ မြင့်တက်သွားသည်။ ရုတ်
ရုတ်သဲသဲဖြစ်သံမကြားရပဲ မျက်နှာဖုံးစိမ်းတပ်သိုင်းသမားများလည်း
ထွက်မလာတော့ချေ။

နတ်ဒေဝီချင်းချင်းတွေ့ရခက်သွား၏။

သူမသည်တုံ့ဆိုင်းမနေတော့ချေ။ တံပိုးငယ်ကိုကိုင်၍မူတ်
လိုက်၏။

“တူ တူ”

သူ၏ မျက်နှာဖုံးစိမ်းတပ်သိုင်းသမားနှစ်ယောက်ကို
ပြန်ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် မျက်နှာဖုံးစိမ်းတပ်သိုင်းသမား
နှစ်ယောက်မှာ အဆောက်အဦး အမှောင်ရိပ်ထဲမှ လုံးဝထွက်ပေါ်
လာခြင်းမရှိတော့ပါ။

ထိုအခါ နတ်ဒေဝီချင်းချင်းမှာ တစ်နှင့်တစ်ပေါင်း နှစ်
ဟူသောအဖြေကို ရရှိသွား၏။ အမှောင်ထဲသို့ရောက်ရှိသွားသည့်
သိုင်းသမားနှစ်ယောက်မှာ အဘိုးကြီးမုယ့်၏ တိုက်ခိုက်မှုကို ခံသွားရ
ပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့်သာ သိုင်းသမားနှစ်ဦး ပြန်မထွက်လာခြင်း
ဖြစ်တော့သည်။

မျက်နှာဖုံးစိမ်းတပ် သိုင်းသမားဆိုသည်မှာ မိမိကိုယ်

မိမိမည်မျှထိခိုက်စေ၊ မည်မျှနာကျင်စေ ထိခိုက်နစ်နာမှုကိုမခံစားရပဲ
အသက် သေဆုံးသည်အထိ တိုက်ခိုက်တတ်သူများ ဖြစ်သည်။
သူတို့ကို တစ်ဦးချင်းတိုက်ခိုက်လျှင်ပင် သူတို့ကိုအနိုင်ရရှိရန် မလွယ်
လှချေ။

ထို့ကြောင့် နတ်ဒေဝီချင်းချင်းသည် သူတို့ကိုအားကိုးခြင်း
ဖြစ်သည်။ ယခုမူသူ့အားကိုးသည့် သိုင်းသမားနှစ်ယောက်ကိုအဘိုး
ကြီးမုယ့်က တိုက်ခိုက်နှိမ်နင်းလိုက်သောအခါ နတ်ဒေဝီချင်းချင်းတုန်
လှုပ်ချောက်ချားသွားသည်။

“သင်းက ငါ့လူနှစ်ယောက်ကို အနိုင်ယူသွားပြီပေါ့”

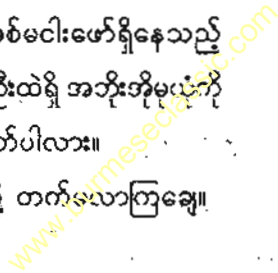
သူမသည် တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုကိုထိန်းသိမ်းလျက်
ဒုတိယအားကိုးရာကိုရှာတော့သည်။ သူမဒုတိယအားကိုးသည်မှာ
ပဝါညီအစ်မငါးဖော်ဖြစ်၏။

“ညီအစ်မငါးဖော် . . . ဖောင်ပေါ် ကိုတက်ခဲ့ကြစမ်း . . .

ဒီမှာ အရေးပေါ်နေပြီ”

နတ်ဒေဝီချင်းချင်းသည် ပဝါညီအစ်မငါးဖော်ရှိနေသည့်
လှေကိုမကြည့်ချေ။ သူမသည် အဆောက်အဦးထဲရှိ အဘိုးအိုမုယ့်ကို
အရေးတကြီးစူးစိုက်ကြည့်ရှုနေရသည်မဟုတ်ပါလား။

ပဝါညီအစ်မငါးဖော် ဖောင်ပေါ်သို့ တက်လာကြချေ။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

နတ်ဒေဝီချင်းချင်းသည် လှေရှိရာသို့လှည့်ကြည့်လိုက်၏။
တက်မလာသော ပဝါညီအစ်မငါးဖော်ကို ကြိမ်းမောင်းမည်ဟု မာန်
တင်း၍လှည့်ကြည့်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟာ”

နတ်ဒေဝီချင်းချင်း၏နှုတ်မှ ဟာခနဲဖြစ်သွားသည်။
အာမေဇိုတ်သံသည်အလန်တကြားထွက်ပေါ်လာသည်။

ဘယ်မှာလဲလှေ။

ဘယ်မှာလဲ ပဝါညီအစ်မငါးဖော်။

လှေရော ပဝါညီအစ်မငါးဖော်ပါ ထူးဆန်းစွာပျောက်ကွယ်
သွားချေပြီ။

စောစောကပင် လှေကသေးကိုဖောင်နှင့်တွဲ၍ဆိုက်ကပ်
ထား၏။ ယခုလှေမရှိတော့ပေ။ လှေပေါ်မှ ပဝါညီအစ်မငါးဖော်ကား
တွေ့ရန်ဝေလာဝေး။

လှေသည်မည်သည့်နေရာသို့ရောက်ရှိသွားပါသနည်း။

အခန်း - ၂၃

ပဟူရာရာ

“ဘွမ်း”

“အို”

ရေပြင်ထဲမှအသံတစ်သံထွက်လာသဖြင့် နတ်ဒေဝီချင်းချင်း
လန့်၍အော်မိလေ၏။ သူမသည်ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မှုနည်းသူ
ဖြစ်သည်။ သို့သော်ယခုထိတ်လန့်နေပြီ။

ရေပြင်တွင်လူတစ်ယောက်ပေါ်လာ၏။ သူသည် ဖောင်ကို လက်ဖြင့်ကိုင်ပြီးနောက် ဖောင်ပေါ်သို့လွှားခနဲခနဲတက်လာသည်။

“လန့်သွားသလား . . . နတ်ဒေဝီ”

ထိုလူကဖောင်ပေါ်ရောက်လျှင်ရောက်ချင်းမေးလိုက်၏။

“မင်း . . . မင်းဘယ်သူလဲ”

နတ်ဒေဝီကချင်းချင်းကတုန်လှုပ်စွာမေးလိုက်၏။

“ခင်ဗျားမှာအကြောက်တရားရှိမယ်မထင်ပါဘူး . . .

ခင်ဗျားကြောက်ချင်ယောင်ဆောင်တာပဲဖြစ်မယ် . . . ကျုပ်ဘယ်သူလဲဆိုတာသေသေချာချာကြည့်ပါ . . . ခင်ဗျားမှတ်မိလာပါလိမ့်မယ်”

ရေစိုနေသဖြင့် ဆံပင်များမျက်နှာကိုဖုံးအုပ်နေကာ မည်သူမှန်းနတ်ဒေဝီမသိပေ။ သို့သော် ထိုလူကမျက်နှာဖုံးအုပ်နေသောဆံပင်များကိုဖယ်လိုက်သောအခါ ထိုလူ၏ရုပ်သွင်ကို နတ်ဒေဝီချင်းချင်းမှတ်မိသွား၏။

“ဝူ . . . ဝူ . . . ဟုန်”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ . . . ကျုပ် ဝူဟုန်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်”

နတ်ဒေဝီချင်းချင်းသည် နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးပေါ်သို့ တက်ရောက်ဒုက္ခပေးခဲ့သူ မုယုံနှင့်ဝူဟုန်ကို ပြန်လည်တွေးတောမိ

လိုက်သည်။ တွေးနေသည့် နတ်ဒေဝီချင်းချင်းကိုကြည့်ပြီး ဝူဟုန်ကပြုံး၍မေးလိုက်၏။

“ဘယ်လိုလဲနတ်ဒေဝီ . . . ခင်ဗျားရဲ့တပည့်တွေနဲ့လှေကလေး ကိုယ်ပျောက်သွားတယ်လို့ တွေးနေသလားဗျ”

“မင်း . . . ငါ့လူတွေကို သတ်လိုက်ပြီလား”

ထိုအခါ ဝူဟုန်က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လေတော့၏။

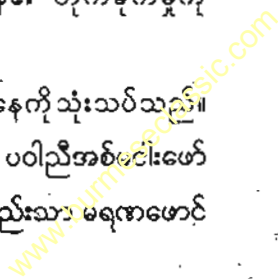
“ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

“မင်း . . . ဘာရယ်တာလဲ”

“ခင်ဗျားကို ကျုပ်က လုပ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်နေသလား စိတ်ချပါ ခင်ဗျားလို . . . ကျုပ်တို့က မယုတ်မာပါဘူး . . . အကြောပိတ်ပြီး လှေကိုကြိုးဖြတ်လိုက်တာပါ . . . တစ်နေရာရာမှာသောင် တင်နေမှာပေါ့ . . . စိတ်မပူပါနဲ့”

နတ်ဒေဝီမှာ မျက်နှာပျက်သွား၏။ သူမ၌ အားကိုးရာမဲ့သွားချေပြီ။ ပဝါညီအစ်မငါးဖော်မှာ ဝူဟုန်၏ တိုက်ခိုက်မှုကို မခုခံနိုင်ချေ။

ချင်းချင်းမှာသူ၏လက်ရှိအခြေအနေကိုသုံးသပ်သည်။ မျက်နှာဖုံးစိမ်းတပ်သိုင်းသမားနှစ်ဦးလည်းမရှိ၊ ပဝါညီအစ်မငါးဖော်လည်းမရှိ၊ လှေလည်းမရှိ သူမတစ်ယောက်တည်းသာ မရုဏ်ဖောင်

နက်ပေါ်၌ ရှိတော့သည်။

သူမအား လက်စားချေနေလိုသူများကို မည်ကဲ့သို့ရင်ဆိုင်ရမည်နည်း။

သို့သော် ချင်းချင်းသည် မရကမောင်နက်အား အရှုံးပေးမည်အလျှော့ပေးမည် မဟုတ်ပါ။ အနိုင်မခံအရှုံးမပေးပဲ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်မည်ဟု ချင်းချင်းက ဆုံးဖြတ်သည်။

“မင်းက ဘာသဘောနဲ့ . . . ငါ့လူတွေကို အကြော်ပိတ်ရတာလဲ . . . မင်းတို့ ဘယ်အဖွဲ့အစည်းကလဲ”

ချင်းချင်းက တင်းမာသောလေသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား သိချင်လိမ့်မယ်ဆိုတာကို . . . ကျုပ်သိနေတာပဲသိရပါစေမယ် . . . သိရပါစေမယ် . . . ဒီဖောင်ဟာသိုင်းလောကမှာ လှုပ်ရှားနေတဲ့ဒုစရိုက်သမားမှန်သမျှကို . . . တိုက်ခိုက်နှိမ်နင်းနေတဲ့ မရကမောင်နက်ပဲ”

ချင်းချင်းမှာ အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားသည်။

သိုင်းလောက၌ ဒုစရိုက်မျိုးစုံလုပ်သောသူသိုင်းသမားများသည်တစ်နည်းနည်းနှင့် မရကမောင်နက်၏ ဆုံးမခြင်းကိုခံကြရသည်။ အပြစ်ကြီးလျှင်ကြီးသည့်အလျှောက် အသက်သေဆုံးခြင်းများရှိသည်။

ချင်းချင်းမှာလည်း မရကမောင်နက်နှင့်မဆုံလိုချေ။ ထို့ကြောင့်ပင် သူ၏ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးကိုဖျက်ပြီး၊ ဇာတ်မြှုပ်ရန်ပင်ကြံခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။ မရကမောင်က သူမနောက်သို့လိုက်မည့် အစီအစဉ်အား သူမ ဖျက်ဆီးနိုင်ပါလျှင် သူမတစ်သက်လုံး စည်းစိမ်ချမ်းသာနှင့် နေနိုင်တော့မည်ဖြစ်သည်။ ယခုသည် အကြံပင်လျှင် မအောင်မြင်ချင်တော့ပေ။

ထိုစဉ် အမှောင်တွင်းမှ အဘိုးကြီးမုယ့်သည် အခန်းအပြင်သို့လျှောက်လှမ်း၍ထွက်လာ၏။ မုယ့်သည် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သည့်အမူအရာများကို မဖုံးဖိနိုင်သည့် ချင်းချင်းအား ပြုံး၍ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ . . . ချင်းချင်း”

“ဘာလဲ”

“မင်းအကြံဟာဒါအကုန်ပဲလား . . . ကျုပ်တို့မရကမောင်နက်နာမည်ကို အလွဲသုံးစားလုပ်တာ ကောင်းသလား . . . မရကမောင်နက်အယောင်ဆောင်ပြီး လုပ်ကြံသတင်းတွေလွှင့် . . . မင်းလွတ်မြောက်အောင်လုပ်ဖို့ အကြံအစည်ရှိခဲ့တာမဟုတ်လား . . . ခင်းဘယ်လိုကြံကြံ ကျုပ်တို့ကိုတော့လိမ်လို့မရပါဘူး . . . အခုလောလောဆယ်မှာတော့ ငါတို့ဟာ မင်းရဲ့ ထောင်ချောက်

ထဲကို မရောက်ပဲ . . . မင်းသာ ငါတို့လက်ထဲကို ရောက်လာခဲ့
တယ် မဟုတ်လား”

ချင်းချင်းမှာ အဘိုးကြီးမုယ့်ကို မကျေမနပ်နှင့် စိုက်ကြည့်
နေသည်။

မုယ့်က . . .
“မင်းရဲ့တပည့် . . . ကျိလန်နဲ့ဆွေဆွေတို့ကိုတော့ . . .
ထိုက်တုန်တဲ့အပြစ်ဒဏ်တွေ ပေးလိုက်ပြီ . . . မင်းကြိုလအပြစ်ဒဏ်
ပေးရမယ်”

ထိုက်စွ ဝူဟုန်ကဝင်မေးသည်။
“ချင်းချင်း . . . ခင်ဗျားခေါ်လာတဲ့ မျက်နှာဖုံးစိမ်းတပ်
သိုင်းသမားနှစ်ယောက်ဟာ . . . ဘယ်သူတွေလဲ”

ချင်းချင်းကမဲ့ရွဲ၍ဖြေလိုက်၏။
“ငါ့ဆီမှာ မျက်နှာဖုံးစိမ်းတပ်သိုင်းသမား ခြောက်ယောက်
တောင်ရှိတယ် . . . သူတို့ဟာ အလှအပကိုအရူးအမူးစွဲလန်းပြီး
ငါဆင်ထားတဲ့ထောင်ချောက်ထဲကို ရူးရူးမိုက်မိုက်နဲ့ တိုးဝင်လာတဲ့
တဏှာရူးတွေပဲ . . . ဒီတဏှာရူးတွေကို ဘယ်သူဘယ်ဝါလို့ငါကနဲ့
ခြားပြီးမှတ်မထားဘူး”

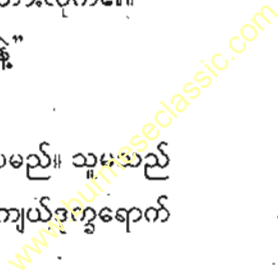
ချင်းချင်းသည် လုံးဝဝရမစိုက်သည့်လေသံဖြင့် ပြော

လိုက်၏။ ဝူဟုန်သည် စိတ်တိုသွား၏။ သို့သော် သူ့ဒေါသကိုထိန်း
သည်။ သူသည် နတ်စည်းစိမ်ဖောင်မှ ထွက်ပြေးလာသူချန်လုံ၏
ပြောပြချက်အရနတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီး၏ လှိုဝှက်ချက်အချို့ကို
သိရှိခဲ့ပြီး ဖြစ်လေသည်။

သူ၏ဖခင်ဖြစ်သူ ဓားဘုရင်ဝူတန်ပေါင်သည် ချင်းချင်း၏
မျက်နှာဖုံးစိမ်းတပ် သိုင်းသမားဖြစ်သည်ကို သိရှိခဲ့ရပြီးဖြစ်သည်။
ဖခင်ကို တဏှာရူးဟု ပြောသည်ကို ဝူဟုန် မခံချင်ချေ။

“ဒီတဏှာရူးတွေဟာ ခက်တယ် . . . တခြားဘာမှ စိတ်မ
ဝင်စားဘူး . . . တဏှာရူးဖွဲ့ပဲ စိတ်ဝင်စားတယ် . . . ဒါကြောင့်
ဒီခြောက်ယောက်ကို အရေးအရာလုပ်ပြီး ငါ မှတ်သားမထားဘူး”
ဝူဟုန်သည် စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ချေ။ ပြေး၍လက်ဝါးဖြင့်
နိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်လေး . . . မလုပ်ပါနဲ့”
မုယ့်သည် ရိပ်ခနဲခနဲဝင်ပြီး ဝူဟုန်အားတားတားလိုက်၏။
“မင်း . . . စိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ်ပါနဲ့”
မုယ့်က ဝူဟုန်အား မာန်လိုက်သည်။
နတ်ဒေဝီမှာ ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ သူမသည်
ဝူဟုန်၏ ရိုက်ချက်ကိုမရှောင်နိုင်လျှင် အကြီးအကျယ်ဒုက္ခရောက်

သွားရပေလိမ့်မည်။

မုယုံက . . .

“ကောင်လေး . . . စိတ်ထဲထင်တိုင်းလုပ်မနေနဲ့ . . .

ဒီမိန်းမယုတ်ကို အသေချလို့ မဖြစ်သေးဘူး . . . မေးစရာတွေ ရှိသေးတယ်”

“ဘိုးဘိုးရယ် . . . သူပြောတဲ့စကားတွေက”

“သည်းခံပါကွာ . . . ငါတို့က အားလုံးကိုအသာစီးမရ သေးဘူးကွ”

မုယုံကဖျောင်းဖျံလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်က မျက်နှာဖုံးစိမ်းနှစ်ယောက်ဘယ်သူဆိုတာ ကို . . . သိချင်လို့မေးတာပါဘိုးဘိုးရယ်”

“ငါကြည့်ပြီးပါပြီ . . . မျက်နှာဖုံးစိမ်းတပ်နှစ်ယောက်ဟာ ဘယ်သူဆိုတာကို”

“ဗျာ . . . ဘိုးဘိုးကြည့်ပြီးပြီလား”

“အေး . . . ငါကြည့်ပြီးပြီ”

“ဘယ်သူတွေလဲဟင် . . . ပြောစမ်းပါအဘိုးဘိုးရယ်”

“ပြောပါ့မယ် လူလေးရယ် . . . သူတို့ဟာ မင်းရဲ့အဖေ ခါးဘုရင်ဝူတန်ပေါင်နဲ့ ဟိုကောင်လေးဖုန်ယင်ရဲ့အဖေ ဖုန်ပါဝိပါဝိ”

“ဟာဟုတ်လား”

ဝူဟုန်သည် အဆောက်အဦထဲသို့ပြေးဝင်သွားရန်ဟန်ပြင် လိုက်သည်။

“ဟေ့ . . . ဟေ့နေပါဦး”

မုယုံသည် ဝူဟုန်၏လက်မောင်းကိုဆွဲထားလိုက်၏။

“နေဦး . . . ဘိုးဘိုးရှင်းပြမယ် . . . ရှင်းပြတာကို နားထောင်ဦး”

ဝူဟုန်ငြိမ်သွား၏။

မုယုံကရှင်းပြ၏။

“မင်းအဖေဝူတန်ပေါင်နဲ့ ဖုန်ပါဝိတို့ဟာဘာမှ အသိဉာဏ် မရှိကြတော့ဘူးကွ . . . သူတို့ကိုမှတ်ဉာဏ်ဖျက်ဆေးတိုက်ထား တော့ . . . အသိဉာဏ်မဲ့နေပြီပေါ့ကွာ . . . အခုဆိုရင် သူတို့ ဘိုက်ဖို့ခိုက်ဖို့သတ်ဖြတ်ဖို့သာသိတော့တဲ့ . . . လက်မရွံ့လူသတ် သမားသက်သက် ဖြစ်နေပြီကွ . . . ကဲ မင်းဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဘိုးဘိုးရယ် . . . တကယ်လားဗျာ”

“မင်းကိုငါညာရမှာလား”

ဝူဟုန်မှာငိုင်းသွားသည်။

အဘိုးကြီးမုယုံက ဆက်လက်ရှင်းပြ၏။

“ဘာမင်းကို မညာပါဘူး . . . ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးဟာ ဘိုးဘိုးနဲ့သွေးသောက်ညီအစ်ကိုတွေ ဖြစ်နေလို့ပဲ . . . သူတို့နှစ်ဦးစလုံး ဘိုးဘိုးကိုမမှတ်မိကြဘူး . . . သူတို့ဟာ ဘာဘာကို တိုက်ခိုက်ဖို့ပဲ သိကြတယ် . . . တော်သေးတယ် ဘာဟာ ကြိုကြိုတင်တင် ထောင်ချောက်ဆင်ထားပေလို့ . . . အခု သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ထောင်ချောက်ထဲမှာ မိနေတယ် . . . သူတို့ကို အဲဒီထောင်ချောက်ထဲက လွတ်ပေးလို့မဖြစ်ဘူး”

“မထုတ်ရင် မဖြစ်ဘူးလား . . . ဘိုးဘိုးရယ်”

“ဟ . . . သူတို့မှာ အသိဉာဏ်မှမရှိတာ . . . ထုတ်တာနဲ့ မင်းနဲ့ဘိုးဘိုးကို ရန်မူကြမှာပဲ . . . ငါတို့က နတ်ဒေဝီနဲ့အရင် စာရင်းရှင်းရမယ် . . . ပြီးမှ သူတို့ကိုဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားရမယ်”

အဘိုးအိုမှယုံသည် အကျိုးအကြောင်းကို ပြည့်စုံစွာရှင်းပြ လိုက်သည်။

ဝူဟုန်မှာ နားလည်သွား၏။ သူသည်အခန်းထဲသို့ အလျင်စ လိုမဝင်တော့ပေ။

“ဘိုးဘိုးရယ် . . . ဖေဖေတို့ မူလစိတ်ဓါတ်ပြန်ပေါ်လာ မယ့် ဆေးမရှိတော့ဘူးလားဟင်”

မှယုံသည် စဉ်းစားလိုက်၏။ ပြီးမှ-

“လူကလေးရယ် . . . ဘာမှမပူပါနဲ့ အနာသိရင်ဆေးရုံပါ တယ်ကွယ် . . . သူတို့ပင်ကိုယ်အသိဉာဏ်ရစေမယ့် ဆေးဝါးတွေ ကုသမယ့်နည်းလမ်းတွေရှိပါတယ် . . . အဲဒါကို ခက်ခက်ခဲခဲရှာ ရမှာ လွယ်လွယ်နဲ့တော့ တို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်မှာ နှစ်ကိုယ်ကြားရုံပြောနေကြခြင်း ဖြစ်၍ နတ်ဒေဝီအနေဖြင့် သူတို့ပြောသည့်စကားများကို မကြားနိုင် ပါပေ။

ဤသည်မှာ သူတို့အထင်ဖြစ်သည်။ နတ်ဒေဝီမကြားနိုင်ဟု ထင်၍ပြောကြားနေခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် နတ်ဒေဝီကတော့သူ တို့ပြောနေသည့်စကားများကိုကြားသည်။

“ခစ် . . . ခစ် . . . ခစ်”

နတ်ဒေဝီသည် တခစ်ခစ်နှင့်ရယ်မောလေ၏။ ဝူဟုန်က လှမ်းထောက်လိုက်၏။

“ခင်ဗျား . . . ဘာရယ်တာလဲ”

“ရယ်တာပေါ့ . . . မင်းတို့လွယ်လွယ်နဲ့ သူတို့ကို ကုလို့မရဘူး . . . ဒါပေမယ့် ငါနဲ့ အပေးအယူလုပ်ရင်တော့ ရနိုင်တယ်”

သူမသည် သူမ၏လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ထိုအခွင့်အလမ်းကို သုံးရမည်ဖြစ်ကြောင်းသိသည်။

“ ဝူဟုန်ဒေါသဖြစ်သွား၏။

“တိတ်စမ်း . . . ခင်ဗျားလို မိန့်မဲယုတ်တစ်ယောက်နဲ့ ဘယ်လိုအပေးအယူမှမလုပ်ဘူး . . . ဖြေဆေးရောကုသဖို့ နည်းလမ်းရော . . . ကျုပ်တို့နည်း ကျုပ်တို့ဟန်နဲ့ရှာမယ်”

ဝူဟုန်သည် နတ်ဒေဝီအား မုန်းတီးရှုံ့ရှာစွာကြည့်၍ပြောလိုက်၏။

သို့သော် နတ်ဒေဝီကမူ တခပ်ခပ်နှင့်သာရယ်နေပါသည်။

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း မင်းကတယ်လဲအပြောကြီး ပါလား . . . မင်းဒီဆေးကို ရှာနိုင်မှာလား . . . ကုသနိုင်မယ့်နည်းလမ်းကို ရှာနိုင်မှာလား . . . ငါရယ်တောင် ရယ်ချင်သေးတယ်”

“တိတ်စမ်း”

“မတိတ်ဘူး . . . မင်းသိအောင်ဆက်ပြောရဦးမယ် . . . ဒီလက်မရွံ့သိုင်းသမားတွေကို မင်းကလူကောင်းဖြစ်စေချင်တယ် မဟုတ်လား . . . ဖြစ်စေချင်ရင် မဟူရာရွာဆိုတာကို လိုက်ရှာပေတော့ . . . အဲဒီဆေးနဲ့ ကုသနိုင်တဲ့ နည်းလမ်းကို မင်းတွေ့လိမ့်မယ်”

နတ်ဒေဝီက ရယ်မော၍ပြောလိုက်သည်။ ထိုပြောသည့် စကားထဲ၌ မဟူရာရွာဟူသောစကားတစ်ခွန်းပါလာရာ ဝူဟုန်မှာ အကြီးအကျယ်တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားတော့သည်။ သူသည် မဟူရာရွာဟူသောစကားကို ကြားသည်နှင့် အဘယ်ကြောင့် ထိုမျှ ချောက်ချားသွားရပါသနည်း။

“ဪ... မင်းတို့ကနတ်စည်းစိမ်ဖောင် ဘယ်ကလာ တယ်ဆိုတာမသိကြသေးပဲကိုး... မှတ်ထားကြ... နတ်စည်း စိမ်ဖောင်ဆိုတာ မဟူရာရွာက လွတ်ထားတဲ့ သိုင်းသမားတစ် ယောက်ပဲ”

“ဦး”

ဝူဟုန်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက် မှတ်ထုတ်လိုက်သည်။

သက်ပြင်းမှတ်ထုတ်သည်မှာ ဝူဟုန်တစ်ယောက်တည်းမ ဟုတ်ပေ။ ဝူဟုန်နောက်၌ ရပ်နေသည့် အဘိုးအိုမုယုံပါ သက်ပြင်း မှတ်ထုတ်နေသည်။

ဝူဟုန်သည် နတ်ဒေဝီ၏မျက်နှာကို ငေးစိုက်ကြည့်နေ သည်။ သို့ရာတွင် သူသည်နတ်ဒေဝီ၏မျက်နှာကိုတော့မမြင်ပေ။ မဟူရာကျေးရွာနှင့် ပတ်သက်ဖူးခဲ့သော အတိတ်ကဖြစ်ရပ်များကို သာမြင်နေသည်။

လွန်ခဲ့သည်င်းနှစ်။

ဝူဟုန်မှာဆယ်ကျော်သက်အရွယ်သာ ရှိသေးသည်။ ထိုအ

အခန်း - ၂၄

ထောင်ချောက်

“မဟူရာရွာဟုတ်လား”

“နေစမ်းပါဦး... ဒီမဟူရာရွာနဲ့ ဒီမျက်နှာဖုံးစိမ်းတပ် သိုင်းသမားတွေနဲ့ ဘယ်လိုပက်သတ်ဆက်စပ်နေလို့လဲ”

ဝူဟုန်က နတ်ဒေဝီကိုမေးလိုက်၏။ နတ်ဒေဝီမှာ သူမ၏ အကွက်ဝင်သွားပြီ ဖြစ်ကြောင်းသိလိုက်သည်။

ရွယ်တွင် သက်တူရွယ်တူရှိသော မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်နှင့် ချစ်ကြိုက်ခဲ့သည်။ ထိုမိန်းကလေးမှာ ဟေ့ဂွမ်းဂွမ်းဟု အမည်ရသည်။

ဟေ့ဂွမ်းဂွမ်းမှာ ရှယ်နယ်ရရမိန်းကလေးမဟုတ်ပေ။ မဟူရာကျေးရွာကိုတည်ထောင်ခဲ့သည့် ဟေ့ရန်မင်းဆိုသူမှာ ဟေ့ဂွမ်းဂွမ်း၏ဖခင်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဟေ့ရန်မင်းမှာ မျက်မမြင်သိုင်းဆရာကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

မျက်မမြင်သိုင်းသမားဆိုသော်လည်း သာမန်မျက်မမြင်သိုင်းသမားမဟုတ်ပေ။ သိုင်းပညာထက်မြက်လှသူဖြစ်သည်။ သိုင်းလောကသားအများအပြားက လေးစားရသူဖြစ်သည်။

သူ၏လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုရှိခဲ့သည်။ ထိုလျှို့ဝှက်ချက်မှာသူတည်ထောင်ထားသည့် မဟူရာကျေးရွာကို လူအများမမြင်မသိမတွေ့ရအောင် အထူးလျှို့ဝှက် ထားနိုင်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ဝူဟုန်သည် မဟူရာကျေးရွာကိုတည်ထောင်ခဲ့သော ဟေ့ရန်မင်း၏သမီး ဟေ့ဂွမ်းဂွမ်းနှင့် ချစ်ကြိုက်ခဲ့သော်လည်း မဟူရာကျေးရွာသို့မူ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မရောက်ခဲ့ဘူးချေ။

ထို့ပြင် ဟေ့ဂွမ်းဂွမ်းကလည်း ဝူဟုန်ကိုသူ့ကျေးရွာသို့မဖိတ်ခေါ်ခဲ့ချေ။ သို့သော် သူမနှင့်လက်ထပ်ပြီးသောအခါတွင်မူ မဟူရာကျေးရွာသို့ခေါ်ဆောင်သွားမည်ဟုကတိပေးထားခဲ့သည်။

သူတို့သည် အံ့ပုန်းချစ်ဖြင့်တိတ်တခိုးချစ်ကြိုက်နေကြသည်။ သို့သော် အချိန်ကြာလာသောအခါ တိတ်တခိုးချစ်ကြိုက်မနေတော့ပဲခိတ်များကိုပြောဆိုပြီး လက်ထပ်ရန်ပူဆာမည်ဟုအကြံရှိခဲ့ကြသည်။

သို့သော် သူတို့ဖွင့်ဟပြောဆိုသည့်အဆင့်သို့ မရောက်ခဲ့ချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သိုင်းလောက၌ ထက်မြက်သည့် သိုင်းသမားများ များပြားလာသည့်နောက် သိုင်းလောကအထက်မြက်ဆုံး သိုင်းသမားဆယ်ဦးကို ရွေးချယ်ပွဲကြီး ဖြစ်ပေါ်လာသောကြောင့်တည်း။

ထိုသိုင်းပြိုင်ပွဲတွင် ဝူဟုန်၏ဖခင်ဝူတန်ပေါင်နှင့်ဟေ့ဂွမ်းဂွမ်းတို့၏ဖခင်မျက်မမြင်သိုင်းရာဇာဟေ့ရန်မင်းတို့သည် နံပါတ်တစ်နေရာသို့ ထိုက်ထိုက်တန်တန် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

သို့သော် သိုင်းလောကသားတို့ တစ်ဂူတည်းခြံသေ့နှစ်ကောင်အောင်းခြင်းငှာမထိုက်၊ တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်းသာနံပါတ်တစ်ဖြစ်ရမည်ဟုတောင်းဆိုကြသဖြင့် ဝူတန်ပေါင်နှင့် ဟေ့ရန်မင်းတို့သည် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ကြသည်။

သူတို့သည် အကွက်ပေါင်းတစ်ထောင်ကျော်အထိ တိုက်ခိုက်ကြသော်လည်း မည်သူကမည်သူ့ကိုမျှမနိုင်ပဲ သရေကျခဲ့

ကြရသည်။ အတွင်းအားမှာလည်း တူညီနေခဲ့ကြသဖြင့် ခုံသမားမိလုပ်သောသိုင်းသမားကြီးများ ထိုပွဲကိုသရေပွဲအဖြစ်သာ သတ်မှတ်လိုက်ကြသည်။

သို့သော် နောက်ခြောက်လအကြာ၌ ပြိုင်ပွဲကိုပြန်လည်ကျင်းပပြီးနံပါတ်တစ် မည်သူဖြစ်သည်ကို ရွေးချယ်ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

သို့သော် ခြောက်လမတိုင်မီ ဟွေ့ရန်မင်းသည် အကြီးအကျယ်နာမကျန်းဖြစ်ခဲ့လေ၏။ သူ့နာမကျန်းဖြစ်မှုမှာ ဝူတန်ပေါင်၌ ယှဉ်ပြိုင်ရာတွင် အတွင်းအားအလွန်အကျွံသုံးခဲ့သဖြင့် နာမကျန်းဖြစ်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။

သူသည်သူ၏လျှို့ဝှက်သော မဟူရာကျေးရွာသို့ပြန်သွားခဲ့သည်။

ခါးဘုရင်ဝူတန်ပေါင်သည် ဤသတင်းကိုကြားသည်။ သူသည် နတ်ပန်းတရာအတွင်းအားဖြည့်ဆေးယူဆောင်၍ ဟွေ့ရန်မင်းရှိရာ မဟူရာကျေးရွာသို့ လိုက်သွားသည်။

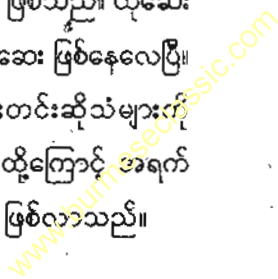
သူသည်မဟူရာကျေးရွာအား ရှာဖွေတွေ့ရှိပြီး ဟွေ့ရန်မင်းအားတွေ့ဆုံခဲ့သည်။ သူ၏နတ်ပန်းတရာအတွင်းအားဖြည့်ဆေးအားလက်ဆောင်အဖြစ်ပေးပြီး ပြန်သွားခဲ့သည်။

ကံဆိုးသည့်အဖြစ်သည် မကြာမီဖြစ်ပွားခဲ့သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဟွေ့ရန်မင်းသည် ဝူတန်ပေါင်ပေးခဲ့သည့် နတ်ပန်းတစ်ရာအတွင်းအားဖြည့်ဆေးအား စားသုံးပြီးနောက် မကြာမီသွေးအန်၍ သေဆုံးသွားသည်။

ထိုအခါ သိုင်းလောက၌ ခါးဘုရင် ဝူတန်ပေါင်သည် နံပါတ်တစ်သိုင်းသမား ဖြစ်လာတော့၏။ သို့သော် သူ့ကွယ်ရာ၌မူ သူသည် နံပါတ်တစ်သိုင်းသမားဖြစ်ရန် မျက်မမြင်သိုင်းရာဇာဟွေ့ရန်မင်းကို လုပ်ကြံခဲ့သူဟု စကားတင်ဆိုကြလေ၏။

ခါးဘုရင်ဝူတန်ပေါင်မှာ သူ၏ ဆေးမည်သို့ ဖြစ်သွားသည်ကို မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ထိုဆေးသည် အဖိုးတန်ရှားပါးသော ဆေးဥဆေးမြစ်များဖြင့် ဖော်စပ်ထားသည့်ဆေးဖြစ်သည်။ သူသည် ထိုဆေးကို တော်ရုံတန်ရုံလူအား မပေးပေ။ ဟွေ့ရန်မင်းမှာ သူနှင့် အလွန်ခင်မင်းရင်းနှီးသော ရောင်းရင်းကြီးဖြစ်သဖြင့် ဆေးကို လက်ဆောင်အဖြစ်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုဆေးသည် အသက်ကယ်ဆေးမဟုတ်။ အသက်သတ်ဆေး ဖြစ်နေလေပြီ။

ဝူတန်ပေါင်သည် ကွယ်ရာ၌ စကားတင်းဆိုသံများကို ကြားနေရသည်။ ထိုဖက်ရာကို သူမခံနိုင်ချေ။ ထို့ကြောင့် အရက်များကိုသောက်ရင်း တစ်စတစ်စ ယစ်ထုပ်ကြီး ဖြစ်လာသည်။

နောက်ဆုံး နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးပေါ်သို့ တက်ရင်း သိုင်းလောက်မှ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

ဝူဟုန်သည်လည်း ဖခင်၏ အရိပ်မဲကြီးစိုးသည်ကို ခံခဲ့ရသည်။ ဖခင်နှင့်ဟွေ့ရန်မင်းတို့၏အဖြစ်ကြောင့် ဟွေ့ဝှမ်းဝှမ်းနှင့် ဝူဟုန်တို့ ကွဲကွာသွားခဲ့ရ၏။

မည်သည့်မိန်းကလေးမှ ကိုယ့်ဖခင်ကို သတ်သူ၏သား ရင်ခွင်ထဲသို့ ဝင်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။ ဟွေ့ဝှမ်းဝှမ်းသည် မဟူရာ ကျေးရွာသို့ ထွက်သွားပြီး သိုင်းလောက်မှ လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်။

ဝူဟုန်သည် ဟွေ့ဝှမ်းဝှမ်းကို လိုက်လံရှာဖွေခဲ့၏။ မဟူရာ ကျေးရွာဆိုသည်ကို သူသည် အစအနမူ ရှာမတွေ့ခဲ့ချေ။

ထို့ကြောင့် သူသည် ဖခင်နာမည် ပျက်ခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်မှာ တရားခံအစစ်ကို စတင်ရှာဖွေတော့သည်။ သူဖခင်သည် နတ်ပန်းတစ်ရာဆေး အစစ်ကို သွားပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ မည်သူသည် အဆိပ်ဆေးနှင့် လဲလှယ်လိုက်သနည်း။ ထိုတရားခံကို သူရှာဖွေတော့သည်။

ဤသို့ ရှာဖွေရင်း ဖခင်ဖြစ်သူ ဝူတန်ပေါင်၏မိတ်ဆွေ ဖုန်ပါဝိနှင့် ရင်းနှီးခင်မင်ခွင့် ရခဲ့သည်။

သူသည် တရားခံအစစ်ကို ရှာဖွေရန်အတွက် အဓိက တွေ့ဆုံရမည့်သူမှာ ဖခင်ဝူတန်ပေါင်ပင် ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးပေါ်လာမည့် အချိန်ကို စောင့်ဆိုင်းရတော့သည်။

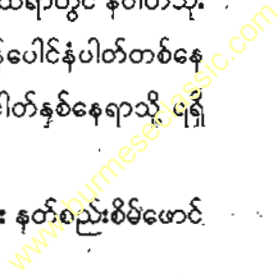
ဓားဘုရင်ဝူတန်ပေါင်၏ မိတ်ဆွေဖြစ်သော ဖုန်ပါဝိသည် ဝူဟုန်က နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးပေါ် တက်စုံစမ်းမည်ပြုသောအခါ ငယ်ရွယ်နုနယ်သော ဝူဟုန်အား တက်ရောက်ကာ စုံစမ်းခွင့်မပြုခဲ့ချေ။

“လူလေး . . . မင်း မစုံစမ်းနဲ့ . . . ငါစုံစမ်းမယ် . . . ငါ့ကိုသာစောင့်နေ . . . ငါ မကြာခင်ပြန်လာခဲ့မယ်”

ဤသို့ အမှာစကားပြောသွားပြီးနောက်၊ ဖုန်ပါဝိသည် နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးပေါ်သို့ ရောက်သွားတော့သည်။

ဖုန်ပါဝိမှာ နယ်နယ်ရရ သိုင်းသမား မဟုတ်ချေ။ သိုင်းလောက်သားများက သိုင်းဘုရင်ဆယ်ဦးရွေးချယ်ရာတွင် နံပါတ်သုံးနေရာ ရရှိထားသူ ဖြစ်သည်။ ဓားဘုရင် ဝူတန်ပေါင်နံပါတ်တစ်နေရာသို့ ရောက်ရှိသောအခါ သူသည်လည်း နံပါတ်နှစ်နေရာသို့ ပုရီခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

နံပါတ်နှစ် သိုင်းဘုရင်ဖြစ်သော်လည်း နတ်စည်းစိမ်ဖောင်

ကြီးပေါ်သို့ တက်ရောက်ပြီးသောအခါ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးပေါ် မှ ပြန်လည်ဆင်းသက်မလာတော့ဘဲ။ သိုင်းလောကမှ လုံးဝ စုံးစုံး မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။

ဤတွင် ဝူဟုန် ဆုံးဖြတ်ချက် ချရတော့သည်။ သူ၏ အသက်ဆုံးချင်ဆုံးစေ၊ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးပေါ်သို့ တက်ရောက် စုံစမ်းတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့သည်။

ဤသို့ စုံစမ်းရန် ဆုံးဖြတ်စဉ်မှာပင် အဘိုးကြီး မုယုံနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရ၏။ အဘိုးကြီးမုယုံက သူ့အဖေ၏ အစ်ကိုလည်းတော်၊ ဖခင်နှင့်သွေးသောက်ညီအစ်ကို ဖွဲ့ထားသူလည်း ဖြစ်နေသည်။

အဘိုးကြီးမုယုံနှင့်ဝူဟုန်တို့မှာ ဦးလေးနှင့်တူဖြစ်သော်လည်း ဝူဟုန်က လေးစားသမှုပြု၍ ဘိုးဘိုးဟုခေါ်သည်။

အဘိုးကြီးသည် နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီး၏ ဆိုးဝါးယုတ်မာ ပုံကို အထိုက်အလျောက်သိသည်။ ထို့ကြောင့် တူဖြစ်သူ ဝူဟုန်အား သူတတ်မြောက်ထားသည့် အကြောပိတ် လက်ဝါးရိုက်သိုင်းပညာ ကို သင်ကြားပေးခဲ့သည်။ သို့မှသာ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးကို ယှဉ်ပြိုင်နိုင်မည် မဟုတ်ပါလား။

ဝူဟုန်သည် မုယုံနှင့်အတူ နေထိုင်စဉ်အတွင်း မုယုံ၏ အကြောင်း သိရှိလာရသည်။ မုယုံကား တစ်ခြားသူမဟုတ်။ သိုင်း

လောကအတွင်းမှ ဒုစရိုက်သမားကို ရှာဖွေရှင်းလင်းနေသည့် မရဏဖောင်နက်ပိုင်ရှင်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိခွင့်ရလိုက်သည်။

ဤအချိန်တွင် အဘိုးကြီးမုယုံသည် ဝူဟုန်အား အကြွင်းမဲ့ လက်ခံခဲ့လေပြီ။ ဝူဟုန်သည် ရိုးသားသည်။ ကြိုးစားသည်။ ဉာဏ် ရည်ထက်မြက်သည်။ ဤအချက်များကြောင့် သူသည် ဝူဟုန်အား မရဏဖောင်နက်ပေါ်တွင် အမှုထမ်းစေခဲ့သည်။

“မင်းတစ်ယောက်တည်း နတ်စည်းစိမ်ဖောင်အကြောင်း စုံစမ်းလို့ ဖြစ်မယ်မထင်ဘူး . . . ငါလဲ ငါ့ရဲ့သွေးသောက်ညီအစ် ကို ဝူတန်ပေါင်ကို စုံစမ်းမှ တာဝန်ကျေပွန်ရာကျတော့မှာပေါ့”

မုယုံသည် ဤသို့ပြောပြီးသည်နှင့် ဝူဟုန်နှင့်အတူ ဒုစရိုက် သမားများကိုလည်း နှိမ်နင်း၊ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးအကြောင်းကို လည်း စုံစမ်းတော့သည်။ သို့သော် နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးသည် အင်အားတောင့်တင်းသော တပည့်တပန်းများနှင့် အလွန်စနစ်တကျ ဖွဲ့စည်းထားသဖြင့် ထိုနတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးအား တိုက်ခိုက်ရန် မုယုံသည် ရှစ်ရှည်လများ အပြင်းအထန် ကြိုးစားရတော့သည်။

ဤသို့ ကြိုးစားခဲ့သဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် နတ်ဒေဝီချင်းချင်း အား အမိဖမ်းနိုင်မည့်အဆင့်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခု နတ်ဒေဝီချင်းချင်းသည် သူတို့၏ မရဏဖောင်နက်ပေါ်သို့ တစ်

ကိုယ်တူည်း ရောက်ရှိနေလေပြီ။

ယခု နတ်ဒေဝီချင်းချင်းက မဟူရွာကျေးရွာနှင့်ပတ်သက် နေသည်ဟု ပြောသောအခါ ဝူဟုန်မှာ လွန်စွာအံ့အားသင့်သွားခဲ့ ရသည်။

ထို့ပြင် နတ်ဒေဝီချင်းချင်း၏ ပြောစကားနှင့် မဟူရွာကျေး ရွာ၏ လုပ်ရပ်များမှာ ကွဲလွဲဆန့်ကျင်နေသည်။ မဟူရွာကျေးရွာသည် မည်သည့်မကောင်းမှုမျိုးမှ မလုပ်ချေ။ ယခု နတ်ဒေဝီချင်းချင်း၏ လုပ်ရပ်များနှင့် ဆန့်ကျင်လွန်းလှသည်။

မဟူရွာကျေးရွာမှ သိုင်းသမားများသည် အများကောင်း ကျိုး၊ အများကောင်းမှုကိုသာ ပြုမူဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသည်။ ဤ မကောင်းမှုပြုလုပ်သော နတ်စည်းစိမ်ဖောင်နှင့် လုံးဝပတ်သက် ဆက်စပ်စရာအကြောင်း မရှိချေ။

ယခု နတ်ဒေဝီချင်းချင်း၏ ပြောပုံအရ တစ်ခုခုတော့ ကွဲ လွဲနေပြီကို ဝူဟုန်သိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ဝူဟုန်က မေးလိုက် သည်။

“နေပါဦး ကျုပ်မေးပါရစေဦး . . . ခင်ဗျားဟာ မဟူရွာ ကျေးရွာက သိုင်းသမားဆိုတာ သေချာသလား”

“မင်းကို . . . ငါက ဘာဖြစ်လို့ လိမ်ပြောရမှာလဲ”

“ဒါဆိုရင် မျက်မမြင်သိုင်းရာဇာ ဟေ့.ရန်မင်း သေဆုံးရတဲ့ ကိစ္စကို ခင်ဗျား သိမှာပေါ့”

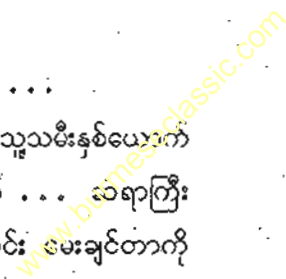
“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဟေ့.ရန်မင်း သေဆုံးရတဲ့ကိစ္စကို အတွင်းကျကျသိမထား ဘူးဆိုရင် ခင်ဗျားဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဟူရွာကျေးရွာက သိုင်းသမား မဟုတ်နိုင်ဘူး . . . လိမ်ပြောတာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ဝူဟုန်သည် အညှာကိုင်၍ မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ မှန် သည်။ မဟူရွာကျေးရွာမှ မှန်လျှင် မျက်မမြင်သိုင်းရာဇာ ဟေ့.ရန်မင်း ၏ အဖြစ်ကိုတော့ သိရပေလိမ့်မည်။ သို့သော် ဝူဟုန်အနေဖြင့် ခက်ခဲနေသည်မှာ. မဟူရွာကျေးရွာ ဘယ်ဆီမှာ ရှိမှန်းမသိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် နတ်ဒေဝီချင်းချင်းက . . .

“ဆရာကြီးဟေ့.ရန်မင်း သေပြီးနောက် သူ့သမီးနှစ်ယောက် ယေ . . . ငါရယ် သုံးယောက်ပဲ ကျန်တယ် . . . ဆရာကြီး သေဆုံးရတဲ့ကိစ္စ ငါအားလုံးသိတယ် . . . မင်း မေးချင်တာကို

အနက်ရောင်ပရကားတောင်(ဒုတိယ-ဇာတ်သိမ်း) ◆

မေးစမ်း”

ထိုအခါ ဝူဟုန်က . . .

“ဆရာကြီးဟေ့ ရန်မင်းကို ကျုပ်အဖေက ဆေးပုလင်း
လိုက်တယ် . . . အဲဒီဆေးသောက်သွားတယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲလား”

“ဟုတ်တယ် . . . အမှန်ပဲ”

“သူ့အရင် ဆေးဝါးတစ်မျိုးမျိုးကို စားထားသေးလား . . .
ကျုပ်ဆိုလိုတာက ပန်းတစ်ရာဆေး မစားမီ တစ်ခြားဆေးတစ်
မျိုး သောက်ထားသလားဆိုလိုတာပါ”

“ဘာဆေးမှ မသောက်ဘူး . . . ဝူတန်ပေါင်က ပန်း
ရာဆေး ပေးတော့ ဆရာကြီးက သိပ်ဝမ်းသာသွားတယ် . . .
ဆေးပုလင်းကိုသောက်ပြီး သွေးတွေအန်တာပဲ”

“ဆေးကို ဘယ်အချိန်မှာ သောက်တာလဲ”

“မင်းအဖေလာပြီး သတင်းမေးမယ် . . . ပြီးတော့
ပုလင်း လက်ဆောင်ပေးတယ် . . . စကားစမြီပြောပြီး ပြန်
တာပဲ . . . မင်းအဖေလဲပြန်ရော ဆရာကြီးက ဆေးသောက်
ပြောတော့တာပဲ . . . သောက်ပြီး ခုနက ပြောသလို ပြန်
တာပဲ”

ဝူဟုန်သည် စဉ်းစားနေ၏။

“ခင်ဗျား . . . ဖြေတာ အမှန်တွေပဲလား”

“ဝူဟုန် . . . ငါက မင်းကို အမှန်တွေကို ပြောပြနေတာ
. . . ခါက အကြောင်းရှိတယ် . . . ငါ မဟူရာကျေးရွာက
င်းသမားတစ်ယောက်ဆိုတာ မင်းသိစေချင်လို့ပဲ”

“ကောင်းပြီ . . . ကျုပ် . . . ခင်ဗျားကို မေးခွန်းနှစ်ခု
ဇာတ်ပဲ မေးမယ်”

“မေးပါ . . . မေးပါ . . . မြန်မြန်မေးပါ”

“ဆရာကြီး မသေခင်မှာ စကားပြောနိုင်သေးသလား . . .
ပြောနိုင်ရင် ဘာတွေပြောခဲ့သလဲ”

နတ်ဒေဝီချင်းချင်းသည် အတန်ကြာစဉ်းစားပြီးမှ . . .

“ဆရာကြီးဟာ ဆေးကို သောက်ချလိုက်တယ် . . . ဆေး
သောက်ပြီးပြီးချင်း မျက်နှာပျက်သွားတယ် . . . ပြီးတော့ သမီးနှစ်
ယောက်ကို သူ့အနားခေါ်တယ် . . . သမီးတို့ရေ၊ ဖေဖေတော့
ဆေးသောက်မှားပြီ . . . ဒီဆေးကို လာပို့တဲ့ ဝူတန်ပေါင်ကို အပြစ်
ဆင်ပါနဲ့ . . . လက်စားလဲ ချေမနေပါနဲ့ . . . ဝူတန်ပေါင်ဟာ
ပြောမတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ . . . သူဟာ အဆိပ်ဆေးကို
သောက်တယ်ဆေးဆိုပြီး . . . လိမ်ညာပေးမယ့်လူ မဟုတ်ပါဘူး
အားထဲက မသမာသူတစ်ယောက်ယောက်က ဝင်နောက်သွားလို့

ဒီလိုဖြစ်ရတာလို့ အဖေထင်တယ် . . . ဒီတော့ အဲဒီမသမာသူကို သာ သမီးတို့ စုံစမ်းပါဆိုပြီး အသက်ပျောက်သွားတာပဲ။”

ဝူဟုန်သည် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ဤကိစ္စတွင် ကြားထဲက မသမာသူတစ်ယောက်ရှိရမည်ဟု ရှေးမဆွက တည်းက ထင်ထားခဲ့သည်။

ဝူဟုန်က . . .

“သူ့သမီးတွေက ဒီမသမာသူတွေကို မစုံစမ်းကြဘူးလား။”

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင်တော့ ဆရာကြီးတွေ့ရန်မင်းရဲ့သမီး နှစ်ယောက်ဟာ ဝူဟုန်ပေါင်အပေါ် အမြင်မကြည်လင်ကြပါဘူး . . . ‘သူဟာ သိုင်းလောက နံပါတ်တစ်ဖြစ်ချင်လို့ ဒီလိုအဆိပ်ဆေးကို လာပေးတာလို့ ယူဆထားကြတယ် . . . ဒါပေမယ့် သူတို့ရဲ့ ဖေဖေမှာကြားချက်ကို မပစ်ပယ်ကြပါဘူး . . . မသမာသူကိုလဲ စုံစမ်းကြပါတယ် . . . ငါ့ရဲ့ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးဟာ အဲဒီသတင်းတွေ စုံစမ်းဖို့ စေလွှတ်ထားတဲ့ ဖောင်ကြီးပေါ့။”

ဝူဟုန်သည် အလွန်အံ့ဩသွား၏။ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီး ပြုလုပ်နေသည့် မကောင်းမှုမှန်သမျှကိုလည်း သူသိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

ဝူဟုန်က . . .

“ကဲဗျာ . . . မဟူရာကျေးရွာ လွတ်လိုက်တဲ့ ဖောင်ကြီးဟာ ဘာဖြစ်လို့ မကောင်းမှုမျိုးစုံကို လုပ်နေရတာလဲ”

နတ်ဒေဝီချင်းချင်းမှာ မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွား၏။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် ကူဖြေဆယ်လိုက်သည်။

“ငါဖြေနိုင်တဲ့မေးခွန်းတွေကို ငါဖြေပြီးပြီ . . . ငါမဖြေနိုင်တဲ့မေးခွန်းကိုတော့ ငါမဖြေဘူး။”

ဝူဟုန် ပြုံးမိသည်။ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ပေါ်မှ ဒုစရိုက်မှုမှန်သမျှကို မိမိတို့ဘာသာ စုံစမ်းရမည်ကို ဝူဟုန်သိသည်။ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီး၏ မတော်မတရားလုပ်သည့် အဖြစ်များကို မိမိတို့သိသင့်သမျှ သိပြီးပြီ မဟုတ်ပါလား။

အခန်း - ၂၅

ရွက်လှေပေါ်မှအဖြစ်အပျက်များ

ဝူဟုန်သည် အဘိုးအို မုယုံကို ကြည့်လိုက်သည်။
 “ကဲ... ဘဘ... နတ်ဒေဝီကို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”
 ဝူဟုန်က မေးမြန်းလိုက်သည်။
 ထိုအခါ မိမိအား သုတ်သင်တော့မည်ဟု ထင်လိုက်သော
 ဒေဝီမှာ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်သွားသည်။

“မင်း... မင်းတို့ အရမ်းမလုပ်ကြနဲ့... မင်းတို့ငါ့ကို
 ခတ်ရင် မှားလိမ့်မယ်... ငါမရှိရင် မင်းတို့ဖမ်းထားတဲ့
 ခဲနာဖုံးစိမ်း နှစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုထိန်းမလဲ”

နတ်ဒေဝီက ကြောက်လန့်တကြား ကန့်ကွက်လေသည်။
 အဘိုးကြီးမုယုံက ...

“ဝူဟုန် ခုလောလောဆယ်တော့ သူ့ကို ငါတို့ခဏထိန်း
 ထားလို့ ငါတို့ မှားမယ်မဟုတ်ဘူး... မျက်မမြင်သိုင်းရာဇာ
 ဘွဲ့ရန်မင်း သေဆုံးရတဲ့ လက်သည်တရားခံကို စုံစမ်းဖို့နဲ့ ယက်
 ခဲ့မျက်နှာဖုံးစိမ်းတပ် သိုင်းသမားတွေက လူကောင်းပြန်ဖြစ်ဖို့
 ခဲဒေဝီက တို့ကိုကောင်းကောင်း အကူအညီပေးနိုင်မယ်...
 တော့ နတ်ဒေဝီကို အပြစ်ပေးဖို့ မလိုပါဘူး... သူ့ကို ထိန်းသိမ်း
 တာထားရမှာပေါ့... ပြီးမှ ကြိုက်သလို အပြစ်ပေးရင် ရပါ
 မယ်”

အဘိုးကြီးမုယုံက တည်ငြိမ်စွာ ပြောလိုက်သောအခါ
 ဝူဟုန်က ခေါင်းညိတ်သည်။

နတ်ဒေဝီကတော့ သက်ပြင်းချလေသည်။ သူသည် လတ်
 လောအားဖြင့် အသက်ချမ်းသာရာ ရသွားပြီဖြစ်ကြောင်း သိ
 က်သည်။

အဘိုးကြီးမယ့်သည် ဝူဟန်ကို မျက်ရိပ်ပြလိုက်သည်။

“ဦး”

“အ”

ဝူဟန်သည် ချက်ချင်း နောက်သို့လျှပ်တပြက် ခုန်ဝင်ကာ အကြောထိုးပိတ်လိုက်သည်။ ချင်းချင်းမှာ ပျော့ခွေကျသွားတော့သည်။

အဘိုးကြီးမဟုတ်က . . .

“ကဲ . . . မျက်နှာဖုံးစိမ်းတွေကို ဘယ်လို ထိန်းသိမ်းရမလဲ . . . ပြောစမ်းပါဦး”

နတ်ဒေဝီသည် အဘိုးကြီးမယ့်၏ မျက်လုံးများနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရပြန်သည်။ သို့သော် စူးရှသော အဘိုးကြီး၏ မယ့်၏ အကြည့်ဒဏ်ကို မခံနိုင်ချေ။ မျက်လွှာချလိုက်သည်။

“သူတို့ဟာ ထိပ်တန်းသိုင်းသမားတွေဖြစ်တဲ့အပြင် အသိဉာဏ်တွေလဲ ချို့ယွင်းပျက်စီးနေကြတော့ ထိန်းသိမ်းရ အလွန်ခက်ခဲပါတယ် . . . အကယ်၍ ရှင်တို့က ကျွန်မအပေါ် သံသယမရှိဘူးဆိုရင်တော့ ရှင်တို့ကို နည်းလမ်းတစ်ခု ပြောပါမယ်”

“ကဲ . . . ပြောစမ်းပါ . . . မင်းအပေါ် သံသယမရှိပါဘူး . . . ဘယ်လို နည်းလမ်းလဲ”

“သူတို့အတွက် သီးသန့်အထူးဆောင်တွေမှာ ထားဖို့လိုပါတယ် . . . အထူးဆောင်ဆိုတဲ့အတိုင်း အထူးခိုင်ခန့်ဖို့ လိုပါတယ် အဲဒီအထူးဆောင်ဆိုတာကတော့ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးကို ဆွဲတဲ့ ရွက်လှေကြီးပဲ ဖြစ်ပါတယ် . . . အဲဒီမှာ သူတို့အတွက် ဆေးဝါးတွေလဲ အဆင်သင့်ရှိနေပါတယ်”

“မင်းဆိုလိုတာက သူတို့ကို နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကို ဆွဲတဲ့ ရွက်လှေတွေအပေါ်မှာ ထားလိုက်ရင် အကောင်းဆုံးပဲလို့ ဆိုလိုတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . ဒီအတိုင်းပါပဲ”

နတ်ဒေဝီက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အဲဒီနည်းလမ်းအပြင် တခြားနည်းလမ်း မရှိတော့ဘူးလား”

“မရှိပါဘူး . . . ကျွန်မပြောတာ မယ့်ရင်လဲ နေပါ . . .

ခုနပြောတာ အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းပါပဲ”

အဘိုးကြီးမဟုတ် ဝူဟန်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ဘယ်လိုလဲ ဟူသော သဘော။

ထိုအချိန်တွင် . . .

မရကဖောင်နက်နှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ဖြစ်ရေပြင်ကျယ်အော်ဟစ် ပြောဆိုသံများကို ကြားလိုက်ရ၏။

“ဘယ်လိုလူတွေလဲ မသိပါဘူး . . . လူတွေကို ညကြီး
ဝင်းကြီး အတင်းခရီး ထွက်ခိုင်းတယ်”

“ဟုတ်တယ် . . . သိပ်ပင်ပန်းတယ်ကွာ”

“ဒီလိုမှန်းသိရင် . . . ဒီရွက်လှေကြီးမှာ ရွက်လှေထိုးသား
ပဲ မလုပ်ပါဘူးကွာ . . . နေ့လဲမနားရ . . . ညလဲမနားရနဲ့”

ပြောဆိုနေသံများမှာ ကျယ်လောင်လှရကား မယုံနှင့်ဂူဟုန်
ဘို့သည် ထိုအသံများကို ပီပီသသပင် ကြားလိုက်ကြရသည်။

အဘိုးကြီးမယုံသည် မြစ်ပြင်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ကြီး
ားသော ရွက်လှေကြီးတစ်စင်း သူတို့ဖောင်ရှိရာသို့ ဦးတည်လာ
နေကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ သို့သော် ည၏ အမှောင်မှာ လွန်စွာ
ကြီးစိုးနေသဖြင့် ရွက်လှေသဏ္ဍာန်အရာဝတ္ထုကြီးကိုသာ တွေ့ရှိကြ
ရသည်။

အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာပြန်၏။

“သိပ်လဲ ဆူဆူပူပူ လုပ်မနေကြပါနဲ့ . . . ရေကြီးပြီး
ဒုက္ခရောက်နေတဲ့သူတွေကို အကူအညီပေးဖို့ သွားနေကြတာပါ
မြန်မြန်ရောက်တော့လဲ မြန်မြန် အကူအညီပေးရတာပေါ့ . . .
ညည်းမနေကြပါနဲ့ကွာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွာ . . . ကုသိုလ်ရပါတယ် . . . အား

စိုက်ပြီးသာ လှော်ခတ်ကြပါကွာ”

အဘိုးကြီးမယုံသည် ထိုအသံများကို ကြားရပြီးနောက်
ဂူဟုန်ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

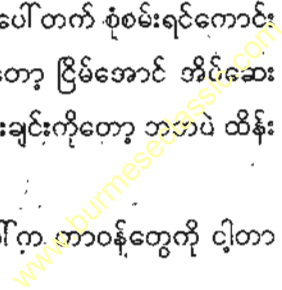
“ဂူဟုန် . . . အခုလာနေတဲ့ ရွက်လှေကြီးက မသင်္ကာ
စရာပဲ . . . မီးလဲမထွန်းထားဘူး . . . ပြီးတော့ လှေထိုးသားတွေ
ကလဲ မှောင်ထဲမှာ မလိုအပ်ဘဲနဲ့ စကားကို အော်ပြောနေကြတယ်
သူတို့အချင်းချင်း ပြောကြတာဆိုရင် ဒီလို အသံကုန်အော်ပြီး ပြော
နေစရာမလိုဘူး . . . လေသံသိပ်ပြင်းတာ မဟုတ်ဘူး . . . အခု
သူတို့ပြောဆိုနေတဲ့ပုံစံက ငါတို့ကြားအောင် တမင်သက်သက်
အော်ဟစ်ပြောဆိုကြတဲ့ပုံ ပေါက်နေတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျွန်တော်လည်း ဒီအတိုင်း သဘောရ
ပါတယ်”

“မသင်္ကာစရာပဲ . . . ဘယ်လိုလုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးသလဲ”

“ကျွန်တော် . . . ဒီရွက်လှေပေါ်တက် စုံစမ်းရင်ကောင်း
မယ် . . . အဖေနဲ့ ဦးလေးဖုန်ပါဝိကိုတော့ ငြိမ်အောင် အိုင်ဆေး
တိုက်ထားရင် ကောင်းမယ် . . . ဒီချင်းချင်းကိုတော့ ဘာပဲ ထိန်း
သိမ်းထားပါတော့”

“ကောင်းပြီ . . . ဒီဖောင်ပေါ်က တာဝန်တွေကို ငါ့တာ

ဝန်ထားလိုက် . . . မင်းကတော့ ရွက်လှေကြီးကို စုံစမ်းပေတော့”
အဘိုးမယုံက ထိုသို့ပြောလိုက်သည်နှင့် ဝူဟုန်သည် မရဏ
၏ဖောင်နား၌ ချိတ်ဆွဲထားသော လှေငယ်တစ်စင်းပေါ်သို့တက်၍
လှော်ခတ်သွားလေတော့၏။

ဝူဟုန်သည် လှေငယ်ကလေးကို လှော်ခတ်ပြီး ရွက်လှေကြီး
ဆီသို့ တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်၍ သွား၏။ ရွက်လှေကြီးသည် နီးကပ်
၍လာသည်။ ထိုအခါ ဝူဟုန် အံ့ဩသွားသည်။

“ဟင် . . . နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကို ဆွဲသော ရွက်လှေကြီး
ပါလား . . . အချိန်အခါလဲ မဟုတ် ဖောင်လဲမပါပဲနဲ့ ဘယ်နှယ်
ရွက်လှေကြီးပေါ်လာရတာလဲ . . . ဒါပေမယ့် ဒီလှေပေါ်မှာ
အဖမ်းခံရတဲ့လူတွေ ပါလာချင်ပါလားနင်တယ် . . . ဒီလိုပါလာ
တဲ့အထဲမှာ ညီလေးဖုန်ယင်ပါချင် ပါလားနင်တယ် . . . သူ့ကို
ကယ်ရမယ်”

ဝူဟုန်သည် တစ်ကိုယ်တည်း တီးတိုးရေရွတ်ပြီး လှေငယ်
ကို ရွက်လှေကြီး၏ ဘေးသို့ ကပ်လိုက်လေ၏။ သူသည် သံချိတ်
တပ်ထားသောကြိုးကို ပစ်၍ ရွက်လှေ၌ ချည်လိုက်၏။ ထို့နောက်
ရွက်လှေပေါ်သို့ တွယ်တက်သွား၏။

ရွက်လှေကြီးမှာ သာမန်ရွက်လှေများထက် နှစ်ဆခန့်ကြီး

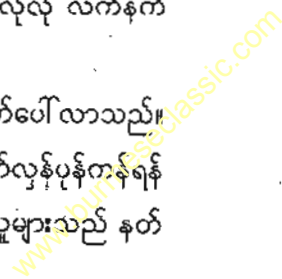
မားသော ရွက်လှေကြီး ဖြစ်သည်။ အခန်းကြီးအခန်းငယ်များများ
စွာ ဖွဲ့စည်းထားသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် မည်သည့်အခန်းသို့
ရှေးဦးစွာ ဝင်ရမည်ကို မသိဘဲဖြစ်နေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူတစ်ခု အကြံရလိုက်သည်။ လှေသား
တစ်ဦးအား ဖမ်းဆီးပြီး မေးမြန်းပါက ရွက်လှေကြီးအခန်းများ
အကြောင်းကို သိနိုင်ပေသည်။ သူသည် အခန်းများဆီသို့ ချဉ်းကပ်
လာလေ၏။

သူသည် အခန်းများကို ကျော်ဖြတ်လာ၏။ အခန်းတိုင်း
တွင် လူသူမရှိကြပေ။ သူသည် နောက်ဆုံးအခန်းသို့ ရောက်ရှိလာ
စဉ် တီးတိုးသံများ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ငြိမ်၍ နားထောင်လိုက်သည်။

“မရဏဖောင်နက်ပေါ်ရောက်တာနဲ့ အမြန်ဆုံး လှုပ်ရှားဖို့
အရေးကြီးတယ် . . . ဖောင်ပေါ်ရောက်တာနဲ့ သခင်မ နတ်ဒေဝီကို
တိုက်ခိုက်ဖို့ အရေးကြီးတယ် . . . အဲဒီမှာ သခင်မက အဓိကပဲ
သူ့ကို သုတ်သင်ပစ်နိုင်ရင် ကျန်တဲ့လူတွေက အလိုလို လက်နက်
ချသွားကြမှာပဲ”

တီးတိုးသံသည် အလွန်းတိုးညှင်းစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။
ဝူဟုန်အံ့ဩသွား၏။ သူတို့သည် နတ်ဒေဝီကို တော်လှန်ပုန်ကန်ရန်
ကြံစည်သူများ ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။ ဤသူများသည် နတ်

စည်းစိမ်ဖောင်ကြီး၏ မကောင်းမှု ဒုစရိုက်များကို သိရှိပြီး အတရားဘက်သို့ ကူးပြောင်းရောက်ရှိလာကြသူများ ဖြစ်သည်ကို သိလိုက်၏။

ဝူဟုန်သည် ထိုသူများကို ကြိုတင်၍ ချီးကျူးမိသည်။

သူသည် ထိုအခန်းတွင်းသို့ဝင်ပြီး နတ်ဒေဝီနှင့် မျက်စိမိမ်းတပ် လက်မရွံ့သိုင်းသမားနှစ်ဦးတို့ကို ဖမ်းဆီးပြီးကြောင်း ပြရန် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုစဉ် . . .

“ဝိုး . . . ဝိုး . . . ဝိုး”

“ဖောင်း . . . ဝိုင်း . . . ဝမ်း”

ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် မီးမြားများ လွင့်ယုံရောက်ရှိလာသော မှောင်မိုက်သောနေသော ရွက်လှေကြီးမှာလည်း ဝင်းထိန်အွားသို့

ဝူဟုန်မှာ အကြံပျက်သွားပြီး၊ ရွက်လှေ၏ ရွက်တိုင်ကြားသို့ ဝင်ပြီး ပုန်းကွယ်လိုက်ရသည်။ သူသည် ရွက်တိုင်များမှ မှ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေသည်။

ရွက်လှေ၏ ပဲ့ပိုင်းမှ ဓားကိုင်ထားသော လူငါးယောက် ပြေးထွက်လာသည်။ အမျိုးသားနှစ်ဦးနှင့် အမျိုးသမီးသုံးဦးဖြစ်ပြီး ထိုငါးဦး၏ ခေါင်းဆောင်မှာ အနီရောင်ဝတ်စုံဝတ် အမျိုးသမီး

ဖြစ်၏။

စောစောက ဝူဟုန်ဝင်မည်ဟု အကြံဖြစ်ခဲ့သော အခန်းတွင်းမှ မိန်းကလေးများ ပြေးထွက်လာကြသည်။ အားလုံးပေါင်း ဆယ်ယောက်တိတိရှိ၏။

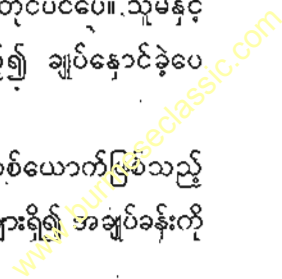
ထိုဆယ်ယောက်ကို မြင်ယောင်သောအခါ အနီရောင်ဝတ်စုံဝတ်အမျိုးသမီးက ဓားနှင့်ညွှန်ပြပြီး အော်ဟစ်ဆဲဆိုတော့သည်။

“ဟေး . . . ရှောင်ယိန့်ယန်ယန် . . . အခု ညည်းတို့ အကြံပျက်ပြီ မဟုတ်လား . . . ညည်းတို့ကို သခင်မနတ်ဒေဝီက ကိုယ့်ပို့ပြီး သုတ်သင်ခိုင်းရမယ် . . . ညည်းတို့ သေဖို့သာပြင်ကြပေတော့”

ထိုဝတ်စုံနီနှင့် မိန်းကလေးကား နတ်ဒေဝီ၏ သက်တော်စောင့်တစ်ယောက်ဖြစ်သော ဝှာယွန်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

ရှောင်ယိသည် ဝှာယွန်းကို စိတ်မချပေ။ သူသည် နတ်ဒေဝီကို အလွန်ကြည်ညို၏။ ထို့ကြောင့် သူမကို မတိုင်ပင်ပေ။ သူမနှင့် နတ်ဒေဝီတို့မချရသူများကို အချုပ်ခန်းတွင်းသို့ထည့်၍ ချုပ်နှောင်ခဲ့ပေသည်။

ဝှာယွန်းသည် နတ်ဒေဝီ၏ လူယုံတစ်ယောက်ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ သူမ၏ လက်ထဲတွင် သော့အပိုများရှိ၍ အချုပ်ခန်းကို

ဖွင့်၍ ထွက်လာခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

ရှောင်ယိ လိုသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ သူမသည် ဝါယွန်းကို ရှေ့စေ့စပ်စပ် ရှာဖွေသင့်သည်။ ဤသို့ မရှာသဖြင့် သူမ၏ ခြေထောက်အောက်တွင် ဝှက်ထားသော သော့တစ်ချောင်းကို ရှောင်ယိက မတွေ့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူမသည် အချုပ်ခန်းထဲတွင် အချုပ်ခံရသူများကို စည်းရုံးပြီး အချုပ်ခန်းတံခါးဖွင့်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ပဲနောက်ပိုင်းရှိ လက်နက်များထားသည့်ရာအခန်းသို့ ရောက်ရှိပြီး လက်နက်များ ထုတ်ယူကာ မီးမြားများကို ပစ်ဖောက် အချက်ပေးကြခြင်း ဖြစ်သည်။ မီးမြားများ ပစ်ဖောက်ခြင်းအားဖြင့် နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီး ဆွဲ ရွက်လှေပေါ်၌ တော်လှန်ပုန်ကန်မှုဖြစ်နေပြီကို နတ်ဒေဝီအား အသိပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခု သူတို့သည် တော်လှန်ပုန်ကန်သူ ရှောင်ယိနှင့် ယန်ယန်တို့အား ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရန် တာဆူနေကြလေပြီ။

နတ်ဒေဝီ၏ တကယ့်အဖြစ်မှန်ကိုမူ ရှောင်ယိတို့အုပ်စုရော ဝါယွန်းတို့အုပ်စုပါ မသိရှိကြသေးပေ။ နတ်ဒေဝီတစ်ယောက် မရကဖောင်၏ အကျဉ်းသားအဖြစ် ရောက်ရှိနေကြောင်းသာ ရှောင်ယိသိလျှင် အလွန်ပင် ဝမ်းသာသွားလိမ့်မည်။ ဝါယွန်းတို့က

စိတ်ပျက်သွားကြပေလိမ့်မည်။

သူတို့သည် ထိတ်တိုက်ရင်ဆိုင်တွေ့သည်နှင့် တိုက်ခိုက်ကြတော့သည်။

“ချွမ် . . . ချွမ် . . . ချွမ်”

“ဝိုး . . . ဝိုး . . . ဝိုး”

ဓားခုတ်သံများသည် တစ်ခဏချင်း ဆူညံသွားတော့၏။ ရှောင်ယိနှင့်ယန်ယန်တို့ကလည်း အညံ့မခံပေ။ အာဂမိန်းလေးများ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့သည် အပြင်းအထန် ခုခံကြလေ၏။ မာန်သွင်း အော်ဟစ်သံ၊ ခုတ်ထစ်သံများသည် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး လွှမ်းခြုံနေသည်။ ရှောင်ယိနှင့်ယန်ယန်တို့ဘက်က အင်အားများစွာသာသော်လည်း ဝါယွန်းဘက်ကမူ သိုင်းပညာများစွာသာလွန်သည်။

တိုက်ပွဲကြီး ဖြစ်ရာတွင် လူအင်အားက အဓိကမကျချေ။ သိုင်းပညာကသာ အဓိကျသည်။ သိုင်းပညာသာသောဘက်က အနိုင်ရသည်သာများသည်။ ယခုလည်း မကြာမြင့်သောအချိန်အတွင်းမှာပင် ရှောင်ယိနှင့်ယန်ယန်တို့သည် ဝါယွန်း၏ ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ခြင်းကို ခံလိုက်ကြရတော့သည်။

သူတို့မှာ သိုင်းပညာ၌ ထိပ်တန်းများ မဟုတ်ကြသဖြင့် လက်နက်ချ အရှုံးပေးကြရတော့သည်။

တိုက်ပွဲသည် လျင်မြန်စွာ ဖြစ်ပေါ်ပြီး လျင်မြန်စွာပင် ပြီးဆုံးသွားသည်။ ရှောင်ယိဦးဆောင်သောအဖွဲ့သည် လုံးဝရှုံးနိမ့်သွားပြီ ဖြစ်၏။

ရွက်တိုင်များကြားမှ ကြည့်ရှုနေသော ဝူဟုန်အတွက် မြင်ကွင်းမှာ လွန်စွာဘဝင်မကျနိုင်သော မြင်ကွင်း ဖြစ်သည်။ သူသည် နတ်ဒေဝီ၏ သစ္စာတော်ခံမှန်သမျှ မည်သည့်သစ္စာတော်ခံမှန်သမျှ အနိုင်မရစေလိုပေ။

ထို့ကြောင့်သူသည် ရွက်တိုင်ကြားမှ ဝါယွန်းတို့ဆီသို့ ငှက်ကြီးတစ်ကောင်အလား ခုန်ပျံဝဲသွားလေ၏။

“ဟေ့”

“ဝှစ်”

“အား . . . အား”

ရုတ်တရက် လေတိုက်ခတ်သလို ပေါ်လာသော ဝူဟုန်ကို တွေ့ရသောအခါ ဝါယွန်းမှာ အံ့အားသင့်သွားသည်။ ထိုသို့ အံ့အားသင့်နေမှုသည် ဝူဟုန်အတွက် အခွင့်အကောင်းတစ်ရပ်ပါပေ။ ဝူဟုန်သည် ရှောင်ယိဦးနှင့်ယန်ယန်ကို ဖမ်းချုပ်ထားသော ဝါယွန်းနှင့်အခြား

အခန်း - ၁၆

ဒုစရိုက်ဂိုဏ်း၏နောက်ဆုံးလမ်း

ရှောင်ယိဦးနှင့်ယန်ယန်တို့သည် တော်လှန်ပုန်ကန်သူများ ခေါင်းဆောင်ပင် ဖြစ်သည်။ ရှောင်ယိဦးနှင့်ယန်ယန်တို့ အဖမ်းအခံ မခံရမီ သူတို့ဘက်မှ နှစ်ဦးမှာ လဲကျဒဏ်ရာ ရရှိသွားကြသည်။

ထို့ကြောင့် ရှောင်ယိဦးနှင့်ယန်ယန်တို့ အဖမ်းအဆီးခံကြသောအခါတွင် ကျန်ခြောက်ဦးမှာ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းသွား၏။ ထို

သူတစ်ဦးအနီးသို့ လျှင်မြန်စွာ ရောက်ရှိပြီး သူတို့၏ အကြောများကို ထိုးပိတ်လေ၏။

အခြားသူသုံးယောက်သည် သတိရပြီး သူတို့၏ ဓားများကို ပြင်ဆင်ကြသည်။

“ဖပ် . . . ဖပ် . . . ဖပ်”

သုံးဦးစလုံး ဓားများ လွတ်ကျကုန်၏။ ထိုသုံးဦးလည်း အကြောပိတ်ခံရသည်။ သူတို့သည် တဝန်းဝန်းနှင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပြိုလဲကျသွားသည်။

ရှောင်ယိနှင့်ယန်ယန်မှာ ဝါယွန်းတို့၏ ထိန်းချုပ်မှုမှ လွတ်မြောက်သွားသော်လည်း မလှုပ်ရှားနိုင်ကြပေ။ ဝူဟုန်သည် သူတို့အနီးသို့တပ်လာပြီး ကျောပြင်များကို ပုတ်ပေးရသည်။ အကြောဖွင့်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

“အင်း”

ရှောင်ယိနှင့်ယန်ယန်တို့မှာ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား လုပ်လာနိုင်ကြသည်။ ရှောင်ယိသည် သူ၏ လူ့ခြောက်ယောက်ဘက်သို့လှည့်၍ အချက်ပြသည်။ ဝူဟုန်ကိုလည်း ဂါရုပြုသည်။

ရှောင်ယိက . . .

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကို . . . နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးပေါ် အစ်ကိုတို့တက်ပြီး တိုက်ခိုက်တာကိုလဲ မြင်ဖူးပါတယ် ကျွန်မတို့ ဂါရု ပြုပါတယ်”

ဝူဟုန်က ခေါင်းညိတ်ပြီး . . .

“ကဲ . . . ညီမတို့ သူတို့လက်နက်တွေကို သိမ်းပါ . . .

သူတို့ကို အစ်ကိုအကြောပိတ်ပြီးပြီ . . . အစ်ကို အကြောပိတ်ပညာက တကယ်ခက်ခဲနက်နဲတဲ့ ပညာဆိုတော့ သူတို့ကို ရွှောက်ရုံ တန်ရုံလူ အကြောဖွင့်ပေးဖို့ မလွယ်ပါဘူး . . . သူတို့ကို အချုပ်ခန်းတဲကို ပြန်ထည့်ထားရဲ့ပဲ”

ရှောင်ယိက သူမ စည်းရုံးထားသည့် လူ့ခြောက်ယောက်ကို လှည့်၍ အမိန့်ပေးလေ၏။

“ကဲ . . . ညီမတို့ လေးယောက်က သူတို့ကို အချုပ်ခန်း

ထဲပို့ပါ . . . ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်က ဟိုဒဏ်ရာရတဲ့ မမတို့ လူနှစ်ယောက်ကို ပြုစုပါ”

မိန်းကလေး ခြောက်ယောက်သည် ရှောင်ယိအမိန့်ပေးသည့်အတိုင်း တသွေမတိမ်း ဆောင်ရွက်ကြသည်။

“ကဲ . . . ညီမတို့ကို အစ်ကို ဘာကူညီရဦးမလဲ”

“မလိုတော့ဘူး အစ်ကို . . . သူတို့ဟာ သခင်မ နတ်ဒေဝီ

ရဲ့ လူတွေပါ . . . သူတို့ကို နှိမ်နင်းနိုင်ရင် အားလုံးအဆင်ပြေပါ
တယ် . . . ညီမတို့က သူတို့ကို အရင်ဆုံးတိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့လို့ အချုပ်
ခန်းထဲ ထည့်နိုင်ခဲ့တာပါ . . . သူတို့ အချုပ်ခန်းထဲက ဘယ်လို
ထွက်လာမှန်း မသိဘူး။”

“ဘယ်လိုလွတ်လွတ် . . . ခုတော့ အကြောင်း မဟုတ်
တော့ပါဘူး . . . ညီမတို့က ဘယ်လို တော်လှန်ပုန်ကန်ကြတာလဲ။”

“ညီမက ယန်ယန်နဲ့တိုင်ပင်ပြီး . . . သခင်မ နတ်ဒေဝီ
မရှိချိန်မှာ သူတို့ကို အလစ်တိုက်ခိုက်ခဲ့တာပါ . . . အခု ညီမတို့
ရွက်လှေကြီးကို အပိုင်စီးနိုင်ပါပြီ”

ဂူဟုန်သည် ဖုန်ယင်ကို မမေ့ပေ။

“ဒါနဲ့ အစ်ကို တစ်ခုမေးချင်တယ်”

“မေးပါ . . . မေးပါ”

ရှောင်ယိက ပြော၏။

“အစ်ကို ဖောင်ကြီးပေါ်တက် တိုက်ခိုက်တုန်းက အစ်ကို
ညီ ဖုန်ယင်တစ်ယောက် နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးပေါ် ပါသွားတယ်
အဲဒီ ဖုန်ယင်တစ်ယောက်ကော”

“ထိုအခါ ယန်ယန်က ဝမ်းသာအားရ ဝင်ပြောလေသည်။

“အစ်ကို . . . အစ်ကို ဖုန်ယင်အတွက် ဘာမှမပူနဲ့တော့

သူက သခင်မပြောတဲ့ လှည့်ဖျားမှုကို ခံနေရတာ . . . အဲဒါ ညီမက
ရှင်းပြပြီး သူ့ကို ပြေးလမ်းပြလိုက်တယ် . . . အခုလောက်ဆိုရင်
လွတ်ရာကင်းရာကို ရောက်နေလောက်ပါပြီ”

ဂူဟုန်သည် ယန်ယန်ကို ကြည့်လိုက်၏။ ယန်ယန်သည်
ဖုန်ယင်အကြောင်း စိတ်ဝင်တစား ပြောမိသဖြင့် ရှက်စနိုးဖြစ်သွား
သည်။ ဂူဟုန်က ရှောင်ယိအား မေးမြန်းနေခြင်း ဖြစ်သည်မဟုတ်
ပါလော။ ဂူဟုန်က . . .

“သူ ဒဏ်ရာ ရသေးသလား”

ယန်ယန်က . . .

“ဖောင်ပေါ်မှာတုန်းကတော့ ဒဏ်ရာမရပါဘူး . . .
ကမ်းပေါ်ကစခန်း ဌာနချုပ်ကို ရောက်မှ သခင်မက နှိပ်စက်မေး
မြန်းပြီး စစ်ဆေးလို့ ဒဏ်ရာ ရသွားတာပါ . . . အသက်အန္တရာယ်
ထိခိုက်တဲ့အထိတော့ ဒဏ်ရာ မရပါဘူး”

“အင်း . . . ဒီလိုဆိုရင် အစ်ကို သူ့နောက်ကို လိုက်ရဦး
မယ် . . . နတ်ဒေဝီကိုတော့ ဖမ်းမိထားပါပြီ”

“ရှင်”

ရှောင်ယိနှင့်ယန်ယန်တို့မှာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွား
ကြသည်။

“ဪ... နတ်ဒေဝီကို အစ်ကိုနဲ့ ဘာဘမုယ့်တို့က မရုဏ်းဖောင်နက်ပေါ်မှာ ဖမ်းမိထားပါပြီ... တကယ်ပါ”

ရှောင်ယိနှင့်ယန်ယန်တို့မှာ ဝမ်းသာမဆုံးတော့ပေ။

“အခု နတ်ဒေဝီဟာ မရုဏ်းဖောင်ပေါ်မှာပါ... ဒီတော့ ညီမလေးတို့က ဒီရွက်လှေကြီးကို ချုပ်လိုက်ပါ... လှေထိုးသား တွေကိုလဲ ထိုက်သင့်ရာ အခကြေးငွေပေးမယ့်အကြောင်း... အစ တုန်းကလို တင်းကြပ်တဲ့စည်းကမ်းတွေ မရှိတော့တဲ့အကြောင်း ပြောပြပြီး အားလုံးကို အဆင်ပြေအောင်လုပ်ပါ... အစ်ကိုတော့ မရုဏ်းဖောင်ပေါ်ပြန်ပြီး ဒီရွက်လှေအကြောင်း ဘာဘမုယ့်ကို သွား သတင်းပေးရဦးမယ်... နောက်ပြီး ညီမလေး ဖုန်ယင်ကိုလဲ သူ့ အဖေကို အစ်ကိုတို့ ရထားပြီဆိုတဲ့အကြောင်း လိုက်ပြောရဦးမယ်”

“စိတ်ချပါ အစ်ကို... ညီမတို့ ဒီရွက်လှေကို အစစ အဆင်ပြေအောင် လုပ်ထားပါ့မယ်”

ရှောင်ယိနှင့်ယန်ယန်တို့က ဝန်ခံလိုက်ကြ၏။

“ကဲ... ဒါဖြင့် အစ်ကို သွားမယ်”

ဝူဟုန်သည် လှေကလေးပေါ်က ခုန်ဆင်းပြီး ပြန်လာခဲ့ ထွက်သွား၏။

မကြာမီ အရုဏ်ကျင်း၍ အလင်းဆောင်တော့သည်။

ရောင်နီများ ထွက်စ ပြုလာသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် တလောကလုံး လင်းလာသည်။

မရုဏ်းဖောင်ကြီးကိုဆွဲသည့် ရွက်လှေကြီးပေါ်သို့ အဘိုးတို့ မုယ့်နှင့်တကွ သက်ဆိုင်ရာ ဘုရင့်တပ်မှူးကြီးနှင့် နောက်လိုက်ဝယ် သားများပါ ရောက်နေသည်။

အဘိုးအိုမုယ့်က ဘုရင့်တပ်မှူးကြီးကို နတ်စည်းစိမ်ဖောင် ကြီး၏ အဖြစ်သနစ် ဇာတ်ကြောင်း အကုန်အစင်ကို ပြောပြနေ သည်။

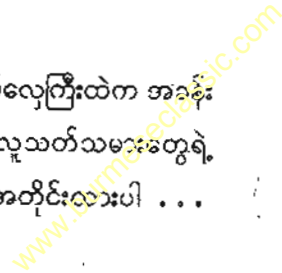
“အင်း... တကယ့် ဒုစရိုက်ဖောင်ကြီးပဲ”

တပ်မှူးကြီးက မှတ်ချက်ချသည်။

အဘိုးအိုမုယ့်သည် ရွက်လှေကြီးပေါ်၌ စစ်ဆေးတွေ့ရှိရ သော ရတနာပစ္စည်းများ၊ ငွေကြေးများနှင့် နတ်ဒေဝီ၏ ဒုစရိုက် ဝိုဏ်းဝင်အဖွဲ့သားများအားလုံးကို တပ်မှူးကြီး၏ လက်ထဲသို့ အပ် သည်။

အဘိုးအိုမုယ့်က...

“တပ်မှူးကြီး... နတ်စည်းစိမ်ရွက်လှေကြီးထဲက အခန်း တစ်ခန်းဟာ မျက်နှာဖုံးစိမ်းတပ် လက်မရွံ့လူသတ်သမားတွေရဲ့ အခန်းဖြစ်ပါတယ်... သူတို့ကိုတော့ ဒီအတိုင်းထားပါ...”

သူတို့ကို ဆေးကျွေးဖို့ကတော့ ချင်းချင်းနဲ့ သူ့အပေါင်းအသင်းတွေ ကို စောင့်ကြပ်တာဝန်ပေးပါ . . . ချင်းချင်းကို ဘာမှ ကြောက်စရာ မလိုတော့ပါဘူး . . . သူ့သိုင်းပညာတွေကို ဖျက်ဆီးလိုက်လို့ သူဟာ သာမန်အရပ်သူလို ဖြစ်သွားပါပြီ”

အဘိုးအိုမုဟုံက ဆက်ပြောသည်။

“ကျုပ်ကတော့ ဖျက်နှာစိမ်း သိုင်းသမားတွေအတွက် ဆေး ရှာရပါဦးမယ် . . . ကျန်တဲ့အပိုင်းကိုတော့ တပ်မှူးကြီးတို့က တာဝန်ယူပါ”

တပ်မှူးကြီးက သူ့တာဝန်ယူမည့်အကြောင်း ခေါင်းညိတ် လေ၏။

မုဟုံက . . .

“တစ်ချက်ရှိပါသေးတယ် . . . ဒါကတော့ အမြင်မှန်ရ သွားတဲ့ ရှောင်ယိ . . . ယန်ယန်နဲ့ မိန်းကလေးရှစ်ဦးတို့ကိစ္စပါ သူတို့ တော်လှန်တိုက်ခိုက်ခဲ့လို့ ကျုပ်တို့ လုပ်ရကိုင်ရ လွယ်ကူတာ ပါ . . . ဒီတော့ သူတို့ကို လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ပေးဖို့ တပ်မှူးကြီး ကို တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဟုတ်တယ် . . . ကျုပ်ကလဲ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ပေး ဖို့အဆင်သင့်ပါပဲ”

တပ်မှူးကြီးက ဝန်ခံလိုက်သည်။ ဤသည်မှာ ဂူဟုန်မှာ ကြားသွားသည့်အတိုင်း အဘိုးအိုမုဟုံက တောင်းပန်ပေးခြင်း ဖြစ် သည်။

တပ်မှူးကြီးက သဘောတူသဖြင့် ထိုကိစ္စလည်း အေးဆေး သွားသည်။

“ကဲ . . . ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်ကို ခွင့်ပြုပေတော့ တပ်မှူး ကြီး . . . ကျုပ်မှာ လုပ်စရာတွေ ရှိပါသေးတယ်”

အဘိုးအိုမုဟုံက ပြောသည်။

တပ်မှူးကြီးက . . .

“အထောက်တော်ချုပ် . . . ဆေးရှာဖို့ကိစ္စသွားမှာ မဟုတ်လား”

“အဲဒါကတော့ အဓိကပါပဲ . . . တပ်မှူးကြီး”

“ကောင်းပါပြီဗျာ . . . ခင်ဗျား စိတ်ချလက်ချသာ သွား ပါတော့ . . . လှေကိစ္စအဝဝကို ကျုပ်တာဝန်ယူပါတယ်”

အဘိုးအိုမုဟုံသည် တပ်မှူးကြီးအား ဂါရဝပြုပြီးနောက် လှေပေါ်မှ ဆင်းသက်သွားတော့၏။ လှေပေါ်၌ ကျန်ရစ်သော လူ များသည် အံ့အားသင့်သွားကြသည်။

“အထောက်တော်ချုပ်ဆိုပါလား”

အဘိုးအိုမုဟုံ၏ တာဝန်ကား အထောက်တော်ချုပ် ဖြစ်
နေပါ၏။ အားလုံး အံ့အားသင့်ရမည့်တာဝန် ဖြစ်နေသည်။ 'မနှည်
သို့ပင်ဖြစ်စေ အထောက်တော်ချုပ်သည် ဒုစရိုက်ဂိုဏ်းကြီးတစ်ဂိုဏ်း
ဖြစ်သည့် နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးအား ဖြိုခွင်းပြီးခဲ့လေပြီ။

ထိုအချိန်တွင် နေလုံးကြီးသည် တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်
လာခဲ့ချေပြီ။

အဘိုးကြီးမုဟုံသည် ရွက်လှေကြီးပေါ်မှ ဆင်းသက်သွား
၏။ သိုင်းလောက၌ နံပါတ်သုံးဖြစ်သော အဘိုးကြီးမုဟုံသည် ဘုရင့်
အထောက်တော်ချုပ်တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ပေးနေသည်။ သူသည်
ဘုရင်ကို ကူညီနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

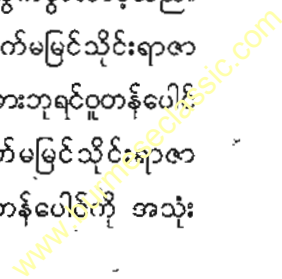
သူနှင့်ဝူဟုန်တို့၏ အစွမ်းကြောင့် နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီး
ဖြိုပျက်သွားရခြင်း ဖြစ်သည်။ သူသည် ကမ်းပေါ်သို့တက်ရောက်
ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

အနန်း - ၂၇

အထောက်တော်ချုပ်ဟူသည်

အဘိုးအိုမုဟုံသည် ရွက်လှေကြီးမှ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။
သူပထမဆုံး လုပ်ဆောင်ရမည့်အချက်မှာ မျက်မမြင်သိုင်းရာဇာ
ဗွေ့ရန်မင်းအား လုပ်ကြံသည့်အမှုပင် ဖြစ်၏။ ဓားဘုရင်ဝူဟုန်ပေါင်း
ပေးသော ဆေးကိုသောက်ပြီးသည်နှင့် မျက်မမြင်သိုင်းရာဇာ
ဗွေ့ရန်မင်း သေဆုံးသွားသည်။ ဓားဘုရင်ဝူဟုန်ပေါင်းကို အသုံး

ပြုပြီး ဟော့ရန်မင်းကို လုပ်ကြံသွားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ လုပ်ကြံသွားသည့် တရားခံကို အဘိုးအိုမုယုံဖော်ထုတ်ရမည်ဖြစ်သည်။

ဒုတိယအချက်အနေဖြင့် အသိဉာဏ်ကင်းမဲ့နေသော မျက်နှာဖုံးစိမ်းတပ်သိုင်းသမား ခုနစ်ယောက်အား မူလပကတိ လူကောင်းပြန်ဖြစ်စေရန် ဆေးဝါးရှာဖွေပေးရမည် ဖြစ်သည်။

တတိယလုပ်ဆောင်ရမည့်အချက်မှာ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်အား ကြိုးကိုင်ချယ်လှယ်နေသူကို ရှာဖွေဖော်ထုတ်ရန် ဖြစ်သည်။ နတ်ဒေဝီချင်းချင်းမှာ ကြိုးကိုင်ချယ်လှယ်နေသူ မဟုတ်ကြောင်း မုယုံသိသည်။

သူဆောင်ရွက်ရမည့်အချက်များမှာ တစ်ကိုယ်တည်းဆောင်ရွက်၍ မရနိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် ဝူဟုန်ကို ရှာဖွေရမည်။ ဝူဟုန်နှင့်ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှသာ အောင်မြင်နိုင်ပေသည်။

ဝူဟုန်သည် ဖုန်ယင်အား လိုက်လံရှာဖွေနေရာ မုယုံသည်လည်း ဖုန်ယင်ရှိနိုင်မည့်နေရာသို့ လိုက်ရှာဖွေရမည် ဖြစ်သည်။ သို့မှသာ ဝူဟုန်အား တွေ့ရှိနိုင်မည် ဖြစ်သည်။

ဖုန်ယင်သည် နတ်စည်းစိမ်ဖောင်၏ စခန်းဌာနချုပ် နှင့်စွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားသူဖြစ်ရာ တည်းခိုခန်း၊ စားသောက်ဆိုင်များ၌ ထင်ထင်ပေါ်ပေါ် နေရဲမည်မဟုတ်ဟု မုယုံ ယူဆသည်။

ဖုန်ယင်အဖို့ ဘုံကျောင်း၊ ဇရပ်ပျက်၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းများသည် သူ့ရရှိထားသည့် ဒဏ်ရာများကို ကုစားနိုင်သည့်နေရာများ ဖြစ်နေပေသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ဖုန်ယင်ကို ထိုနေရာများ၌သာ လိုက်လံရှာဖွေပေသည်။

သူသည် ဖူကန်မြို့သို့ ရောက်သောအခါ သတင်းတစ်ခုရသည်။ ထို့ကြောင့် ဖူကန်မြို့ပြင်ရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ လိုက်သွားသည်။

ထို့ကျောင်းသို့ ရောက်ရှိသာအခါ မုယုံသည် စုံစမ်းမေးမြန်းတော့သည်။ ထိုကျောင်းမှ ကပ္ပိယကြီးက ရှင်းပြသည်။

“ဒီကျောင်းကို ဖုန်ယင်ဆိုတဲ့ လူငယ်ကလေးတစ်ယောက် ရောက်လာတယ် . . . သူ့မှာ ဒဏ်ရာတွေကလဲ အများအပြားပါပဲ . . . သူကတော့ ဓားပြတွေ နှိပ်စက်လို့ ဒီဒဏ်ရာတွေရတယ်လို့ ဆိုတာပဲ . . . အဲဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း ဘုန်းကြီးရဲ့ ခွင့်ပြုချက်နဲ့ ဖုန်ယင်ကို ဆေးကုသပေးရတာပဲ . . . နောက်မကြာပါဘူး . . . ဝတ်စုံဖြူဝတ်တဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ကလာပြီး ဖုန်ယင်ကို ခေါ်သွားလေရဲ့”

မုယုံသိလိုက်လေပြီ။ ဝူဟုန်နှင့်ဖုန်ယင် တွေ့သွားကြလေပြီ။ ဖုန်ယင်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် တစ်မီးအေးသွားသည်။ ဖုန်ယင်လိုက်ရှာနေရပေဦးမည်။

“ကျေးဇူးပါပဲ ကပ္ပိယကြီး... ဖုန်ယင်ကို တွေ့သွားတာ ကျွန်တော့သားမြေးတွေပါပဲ... အခု သူတို့ဘယ်သွားကြပါသလဲ”

“အဲဒါတော့ မပြောတတ်ပါဘူး... ကျုပ်ကိုလဲ ပြော မသွားကြပါဘူး”

အဘိုးအိုမယုံသည် မည်သည့်လမ်းသို့ ဆက်လိုက်ရမည် ကို စဉ်းစားနေလေ၏။

ထိုစဉ် ကပ္ပိယကြီးက...

“နေဦး... နေဦး... ကျုပ် နားစွန်နားဖျားကြား လိုက်ရတဲ့ အချက်တော့ရှိတယ်... သူတို့ မဟူရာကျေးရွာကို သွားကြမယ်ဆိုလား မသိဘူး”

“အား... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ... ဒါဟာ သတင်း အစအနပါပဲ... က ကျုပ်သွားလိုက်ပါဦးမယ်”

သူသည် ဖူကန် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

သူသည် ဇိဇ္ဈမ်မြည်နယ်သို့ ခရီးထွက်ခဲ့သည်။ ဤမှ နယ် စပ်ဒေသသို့ ခရီးဆက်သည်။ ထိုနေရာမှာ အလွန်စည်ကားသည်။ လမ်းဆုံဒေသဖြစ်၍ တည်းခိုရိပ်သာနှင့် စားသောက်ဆိုင်များ များသည်။

ထိုဆိုင်များထဲတွင် ရွှေကြယ်သုံးပွင့်ဟူသော စားသောက်

ဆိုင်မှာ နာမည်အကြီးဆုံးဆိုင် ဖြစ်သည်။ နာမည်ကြီးမည်ဆိုလည်း ကြီးချင်စရာ၊ ဆိုင်အခင်းအကျင်းသန့်ပြန့်ပြီး၊ အစားအသောက်များ ကလည်း ကောင်းမွန်လှသည်။

အဘိုးကြီးမဟုတ်ဘဲ အစားအသောက်များကို မှာယူပြီး အစားဆေးစွာ စားသောက်နေသည်။ ထိုစဉ် သူ့နောက်ကျောမှ စကားပြောသံအချို့သည် သူ့နားတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

“မြင်းယုံယူထိုက်လုပ်လိုက်ရင် အဆန်းပဲဗျာ... လွန်ခဲ့တဲ့ ဝိဒေဒုတ်က ဝယ်ခဲ့တဲ့အဆိပ်တွေအတွက် အခုဧည့်ခံပွဲလုပ်မယ်လို့ဗျာ”

“အင်းလေ... သူ လုပ်လိုက်ရင် အဆန်းချည်းပဲ”

အရက်အတော်ဝင်နေပြီဖြစ်သဖြင့် စကားသံများကလည်း လေးနေသည်။ ထိုသူများ၏ စကားမှာ တရုတ်ဘာသာစကား မဟုတ်ဘဲ မြောင်ဘာသာစကား ဖြစ်နေသော်လည်း မယုံသည် ကောင်းစွာ နားလည်နေပေသည်။

ထိုမြောင်လူမျိုးဒေသသည် အလွန်ဆန်းကြယ်၏။ ဆေးပင် ဝါးပင်နှင့် အဆိပ်ပင်များသည်လည်း အလွန်ပင်ပေါ၏။ မြောင်များ မှာ တရုတ်ပြည်၌ လူနည်းစုဖြစ်သည်။ မယုံသည် မြောင်ဒေသ၌ နေထိုင်အတော်ကြာနေဖူးသဖြင့် မြောင်ဘာသာစကားကို တတ်ကျွမ်း နေသည်။

အဘိုးအိုမယ့်သည် ထိုသူများကို ကျောပေးနေရသဖြင့် သေချာစွာ မမြင်ရပေ။ ထို့ကြောင့် ခုံကို ဘေးစောင်းပြောင်း၍ ထိုင်လိုက်သည်။ ထိုအခါမှ မြောင်ဘာသာစကားပြောသည့် လူအုပ်စုကို တွေ့ရတော့သည်။

ထိုသူများမှာ ငါးယောက်ဖြစ်သည်။ ထိုအုပ်စုထဲတွင် မယ့်နှင့် ရင်းနှီးသူ တစ်ယောက်ပါနေသည်။ ထိုသူမှာ မြောင်ဒေသအတွင်း နေထိုင်စဉ်က ရင်းနှီးခဲ့သူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။

ထိုလူက မယ့်ကို တွေ့မြင်ခြင်း မရှိပါချေ။
ထိုစကားဝိုင်းမှာ ဆက်ပြောနေသည်။

“သူက ဧည့်ခံရုံ ဧည့်ခံတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ . . . အဆိပ်ရောင်းတဲ့ ကျုပ်တို့ကို ဂုဏ်ပြုပြီး နောက်ထပ် ရွှေငါးပိဿာ ထပ်ပေးမှာတဲ့ဗျာ”

“ဟာ . . . သူဝယ်တဲ့ အဆိပ်ပုလင်းသုံးပုလင်းအတွက် ရွှေပိဿာချိန်တစ်ဆယ်ပေးပြီးပြီပဲ . . . နောက်ထပ် ထပ်ပေးဖို့ မလိုတော့ပါဘူးဗျာ . . . နောက်ပြီး အချိန်ကလဲ ကြာခဲ့ပြီပဲ”

သူတို့ဝိုင်းမှ စကားသံများသည် မယ့်ရှိရာသို့ ပျံ့လွင့်လာသည်။

မယ့်သည် ဤဒေသတစ်ဝိုက်ရှိနာမည်ကြီးသူများ၊ နာမည်

ရှိသူအများကို စုံစမ်းပြီးခဲ့ပြီ။ မြင်းပျံယူထိုက်ဆိုသူမှာ နာမည်ကြီးသိုင်းသမားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ရွှေမြင်းပျံဂေဟာ၏ ဂေဟာသခင်လည်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မြင်းပျံယူထိုက်ဟူ၍ သူ့အား နာမည်တပ်ခေါ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အဘိုးကြီးမယ့်သည် မြင်းပျံယူထိုက်နှင့် တွေ့ဖူးခြင်း မရှိသေးပါ။ သို့သော် မြင်းပျံယူထိုက်၏ နာမည်ကျော် မွန်ဂိုမြင်းကြီးကို နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါတိတိ တွေ့ဆုံဖူးသည်။

သူသည် ကြားလိုက်ရသော စကားအရ မြင်းပျံယူထိုက်ဝယ်ယူသည့် ဆေးပုလင်းမှာ မည်သို့သော ဆေးအမျိုးအစား၊ အဆိပ်အမျိုးအစားဖြစ်သနည်းဟု စဉ်းစားနေသည်။ ထိုဆေးသုံးပုလင်း၏ တန်ဖိုးမှာ ရွှေအချိန်တစ်ဆယ်ဖြစ်သည်ဟုဆိုရာ အဘယ်ကြောင့် ဤမျှအဖိုးထိုက်တန်ရသနည်းဟု ထပ်ဆင့်စဉ်းစားနေရသည်။

သူသည် ထိုစကားများကို လွန်စွာစိတ်ဝင်စားလာသဖြင့် မျက်နှာကို အရက်အိုးဖြင့် ကွယ်ကာ ထိုအရက်ဝိုင်းမှ စကားများကို နားစွင့်နေမိသည်။

ထိုစဉ် ထိုဝိုင်းမှ လူတစ်ဦးက မေးမြန်းလိုက်၏။

“နေစမ်းပါဦးဗျ . . . သူက အဆိပ်ဆေးပုလင်း သုံးလုံး

တို့ ရွှေအချိန်တစ်ဆယ်ကြီးများတောင် ပေးတယ်ဆိုတော့ ဘယ်

လိုအဆိပ်မျိုးဖြစ်နေလို့လဲ”

ထိုသူမှာ မယုံနှင့်သိကျွမ်းဖူးသူ ဖြစ်နေ၏။ ထိုသူ၏ အမည်ကို စဉ်းစား၍ မရပါချေ။ ထိုမေးခွန်း မေးနေချိန်တွင် မယုံသည် မြင်းပျံယူထိုက်အကြောင်းကိုလည်း စဉ်းစားနေသည်။

မြင်းပျံယူထိုက်မှာ ဖြောင့်မတ်တည်ကြည်သော သိုင်းသမားတစ်ဦးဖြစ်ပြီး အလွန်ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွဲကောင်းသူလည်း ဖြစ်သည်။ သူသည် သိုင်းလောက၌ သွားလာရာတွင်လည်း ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွဲဖြင့် သွားလေရာ သူ၏ ပင်ကိုယ်ရုပ်ကို မြင်ဖူးသူ အလွန်ရှားသည်။ သူ့ကို မျက်နှာတစ်ထောင် ယူထိုက်ဟူ၍ သိုင်းလောကသားများက ဆိုကြသည်။

မျက်နှာတစ်ထောင်ယူထိုက်ဘဝမှနေ၍ မြင်းပျံယူထိုက်ဟူ၍ မည်သို့နာမည်ပြောင်းလဲသွားပါသနည်း။

မျက်နှာတစ်ထောင်ယူထိုက်သည် မွန်ဂိုမြင်းကြီးတစ်ကောင်ကို ရလာခဲ့သည်။ သူ့ရရှိခဲ့ကို မည်သူမျှ မသိချေ။ ထိုမြင်းကြီးသည် အနက်ရောင်ဖြစ်သော်လည်း ဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင်မူ တောင်ပံကြီးကဲ့သို့ အဖြူကွက်ကြီး နှစ်ကွက်ပါရှိ၏။ မြင်း၏ တောင်ပံနှစ်ဖက်နှင့် တူလှသည်။ ထိုမြင်းကြီးသည် အလွန်လျှင်မြန်လှရကား မည်သည့်မြင်းမျှ ထိုမြင်းကို မဒိနိုင်ခဲ့ချေ။ ထိုမှတစ်ဆင့် မျက်နှာ

တစ်ထောင်ယူထိုက်ဘဝမှ မြင်းပျံယူထိုက်ဘဝသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့တော့သည်။ သူသည် မြင်းပျံယူထိုက်၏ မွန်ဂိုမြင်းကြီးကိုတော့ မြင်ဖူးပါသည်။

ထိုစဉ် မေးခွန်းမေးသူကမေးနေပြီး ပြန်ဖြေသူက ဖြေနေသည့်အသံကို မယုံကြားလိုက်ရသည်။ ထိုအဖြေသံကမှ အဘိုးအိုမယုံ၏ စိတ်နှလုံးကို ဖမ်းစားနိုင်ခဲ့သည်။

“အင်း . . . ပြောရမှာတော့ အတော့်ကို မလွယ်လှဘူးဗျ . . . ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မြင်းပျံယူထိုက်က ဒီအကြောင်းကို မပြောချင်ဘူး”

“အင်း . . . ဒီလိုဆိုလဲ ပြောပြပါဗျာ . . . ကျုပ်တို့ကလဲ မပြောနဲ့ဆိုတဲ့စကားဆိုရင် သိပ်နားထောင်ချင်တာဗျ”

“ပြောရမှာပေါ့ဗျာ . . . သူဝယ်တဲ့အဆိပ်တွေကတော့ ရိုးရိုးအဆိပ်ပါပဲ . . . နှလုံးကြော့အဆိပ်မျိုးဆိုပါတော့ . . . အဆိပ်ဆေးသုံးပုလင်းကို သူလိုချင်တဲ့အရသာအတိုင်း လုပ်ပေးနိုင်ရင် ကျုပ်တို့ ဆေးသမားတော်လေးဖော်ကို ရွှေချိန်တစ်ဆယ်သား ပေးမယ်လို့ဆိုတယ် . . . ကျုပ်တို့ကလဲ မက်ပြီပေါ့ဗျာ . . . ဒီတော့ ကျုပ်တို့ကလဲ သူတို့လိုချင်တဲ့ ပုံစံအတိုင်း လုပ်ပေးလိုက်နိုင်တယ် သူက သူ့ကတိအတိုင်း ရွှေချိန်တစ်ဆယ်သားပေးတယ် . . . ကျုပ်

တို့လုပ်ပေးရတာ တကယ့်ကို တန်ပါတယ် . . . ရွှေချိန်တစ်ဆယ် သားဆိုတာ နည်းတာမှ မဟုတ်ဘူးလားဗျာ”

သမားတော် ယူထိုက်ဖော်ပြောဆိုသည့် မြောင်လို လူမျိုး သည် အတော်ကလေးမူးနေပုံရပေသည်။ မေးမြန်းသူမှလွဲ၍ ကျန် လူများမှာလည်း မြောင်လူမျိုးများ သမားတော်များ ဖြစ်နေမှန်းသိ လိုက်ရသည်။

မုယ့်သိကျွမ်းဖူးသည့် လူက ဆက်လက်မေးမြန်နေသည်။

“ကဲ . . . ဆိုစမ်းပါဦးဗျာ . . . ဒီနည်းကြော့အဆိပ်တွေ ကို ဘယ်လိုအရောင် . . . ဘယ်လိုအနံ့အသက်မျိုး ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးရတာလဲ”

ထိုအခါ မြောင်သမားတော်ဆိုသူက . . .

“ဘယ်လို လုပ်ပေးရတာလဲ ဟုတ်လား . . . ဒီနည်းကြော့ အဆိပ်ကို အဆိပ်မှန်းမသိအောင် အားတိုးဆေးလို အညှိရောင် တောက်ပပြီး အနံ့ကလဲမွှေးအောင် လုပ်ပေးလိုက်ရတာပေါ့”

“ဟာ . . . ခင်ဗျားတို့ဟာက မဟုတ်သေးပါဘူးဗျာ . . . အဆိပ်ဆေးကို အားတိုးဆေးနဲ့တူအောင် လုပ်ပေးတာကတော့ မကောင်းပါဘူးဗျာ . . . သုံးတဲ့လူက တစ်ခုခုအကောက်ကြံချင်လို့ ခင်ဗျားတို့ကို ဒီလိုလုပ်ခိုင်းတာပေါ့ဗျာ . . . ခင်ဗျားတို့က ဒါလောက်

လေးတောင် မတွေးမိကြဘူးလား . . . ခင်ဗျားတို့ကို ရွှေအချိန် တစ်ဆယ်သားပေးတာနဲ့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ဆေးသမားတော်လေးဖော် ဆိုတဲ့ နာမည်ကိုတောင် မထောက်ဘဲ ခင်ဗျားတို့က လုပ်ပေးကြ တာပဲလား”

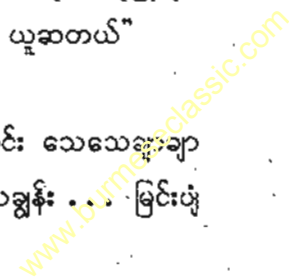
မုယ့်နှင့်သိကျွမ်းဖူးသူက ဆေးသမားတော်လေးဖော်ကို အပြစ်တင်လိုက်၏။

ထိုအခါ မြောင်သမားတော်တစ်ယောက်က . . .

“ဟာ . . . ခင်ဗျားက ကျွပ်တို့ကို အပြစ်တင်ချင်တာက အလွန်ပဲ . . . မြင်းပျံယူထိုက်အကြောင်းလဲ ခင်ဗျားအသိသားပဲ ဗျာ . . . သူလိုချင်တာ လုပ်မပေးရင် သူက ကျွပ်တို့ကို ဒုက္ခပေး နှာပေါ့ . . . ဒုက္ခပေးတော့ မခံနိုင်ဘူးဗျာ . . . ကျွပ်တို့ လေး ဖော်က ဆေးဝါးတွေ ထုတ်လုပ်ရောင်းချကြတဲ့ သမားတော်တွေပဲ ဒီအဆိပ်တွေကို ဒီလို ပြုပြင်ပေးလိုက်လို့ ကျွပ်တို့မှာ အပြစ်ရှိတယ် လို့လဲ မယူဆပါဘူးဗျာ . . . အဲ . . . အဲဒီဆေးကို အတုပြုလုပ် ရောင်းချတဲ့လူက ပြန်ဒဏ်ထိမှာပဲလို့ ကျွပ်တို့ ယူဆတယ်”

“ဒီလိုလဲ မဟုတ်သေးဘူးလေ”

“ခင်ဗျားက မြင်းပျံယူထိုက်အကြောင်း သေသေချချ သိသေးလို့ ဒီလိုပြောတာပါ . . . ဒီမှာ ယေချွန်း . . . မြင်းပျံ

ယူထိုက်ဆိုတာ”

ထိုအခါ အသက်ကြီးကြီး မြောင်သမားတော်တစ်ယောက် က ဝင်ပြော၏။

ဟေ့ . . . တော်စမ်းကွာ . . . ငါတို့ပြောနေတဲ့စကားတွေက အန္တရာယ်စကားတွေကွ . . . မြင်းပျံယူထိုက်ရဲ့နားထဲ ရောက်သွားရင် ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်မယ်ဆိုတာကို သိကြရဲ့လား . . . စကားဆိုတာ ပြောတိုင်း ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူးကွ”

ထိုအခါ အသက်အငယ်ဆုံးဖြစ်ဟန်ရှိသည့် သမားတော်က “ဟာ . . . အစ်ကိုကြီးကလဲ ကြောက်စရာမရှိ ကြောက်နေပြန်ပြီ . . . အခု ကျုပ်တို့ပြောတဲ့စကားက သာမန်တရုတ်စကား မှမဟုတ်ဘဲဗျ . . . ဘယ်သူက နားလည်မှာလဲ . . . စိတ်ပူမနေစမ်းပါ နဲ့ . . . အစ်ကိုကြီးရာ”

မှန်ပါသည်။ တရုတ်ပြည်ကြီးမှာ အလွန်ကျယ်ဝန်းလှသည့် အလျောက် အရပ်ဒေသအမျိုးမျိုးကွဲပြားပြီး ဘာသာစကားလည်း အမျိုးမျိုး ကွဲနေသည်။ လေယူလေသိမ်းလည်း ကွဲလှသည်။ မြောင်ဘာသာတတ်သူများနှင့် ကြုံမည်ဆိုလျှင် ကြုံတောင့်ကြုံခဲကိစ္စပင်။

အဘိုးကြီးမယ့်မှာ တာဝန်အလျောက် ဘာသာစကားအမျိုးမျိုးကို ဆည်းပူးသူဖြစ်၍ မြောင်ဘာသာစကားကို တတ်ကျွမ်း

နေသူ ဖြစ်သည်။

အဘိုးကြီး မယ့်သည် တွေးခနစိ၏။

“အင်း . . . ဒီအဆိပ်ဆေးတွေဟာ မျက်မမြင်သိုင်းရာဇာလွှဲရန်မင်းနဲ့များ ဆက်စပ်နေမလား . . . ဘာဖြစ်လို့ ငါးနှစ်ကြာပြီးမှ မြင်းပျံယူထိုက်သမားတော်လေးဖော်ကို ရွှေငါးပိသာပေးရတာလဲ”

ထိုစဉ် အမူးသမား အရက်ဝိုင်းမှ စကားသံထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“နေပါဦး . . . မြင်းပျံယူထိုက်က ခင်ဗျားတို့ကို ဒီလောက် စုတ်ပြုချင်နေတာ သူ့ရွှေမြင်းပျံဂေဟာကို ဘာကြောင့် ခေါ်ပြီး စုတ်မပြုတာလဲ”

ယေချွန်က မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆေးသမားတော် တစ်ဦးက . . .

“အဲဒါတော့ ကျုပ်တို့ မသိဘူးဗျာ . . . သူပြောတာက ဒီရွှေကြယ်ပွင့်စားသောက်ဆိုင်မှာ စောင့်နေပါလို့ ပြောတာပဲ . . . သူတပည့်ကျားသစ်နက်ချတန်ယိကို လွှတ်ပြီး အခေါ်လွှတ်မယ်ဆိုတာပဲ . . . ဟော . . . ပြောရင်း ဟိုအပေါက်ဝက ဝင်လာနေတာ သူ့ဘာသာသစ်နက် ချတန်ယိမဟုတ်လား”

ထိုအချိန်၌ ဆိုင်ဝမှ ခါးကိုင်းကိုင်းနှင့် အဘိုးအိုတစ်ယောက် ဝင်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုသူကို တွေ့လိုက်သောအခါ အဘိုးအို မှုဟုံသည် ထိုသူကို ကောင်းစွာ မှတ်မိလေသည်။ ထိုလူသည် နတ် စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးမှ အစောင့်ရှောက်တစ်ဦးပင်။

နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးမှ အစောင့်အရှောက်တစ်ဦးသည် အဘယ်ကြောင့် မြင်းပျံယူထိုက်နှင့် လာရောက်ထိစပ်နေရသနည်း။ အဘိုးအိုမှုဟုံသည် သံသယဝင်လာ၏။

ထိုစဉ် ချတန်ယိက သမားတော်လေးဖော်ကို နှုတ်ဆက် လိုက်သည်။

“ဆေးသမားတော်လေးဖော်ရောက်နေတာ အတော်ကြာ နေပြီလား . . . ဒီဘက်က မိတ်ဆွေကြီး ဘယ်သူများပါလိမ့်”

ချတန်ယိသည် ဆေးသမားတော်လေးဖော်ကို နှုတ်ဆက် ပြီးနောက် ယေချွန်ကို မေးငေါ့မေးမြန်းလေ၏။

စောစောက ဒိုင်ခံစကားပြောခဲ့သည် မြောင်သမားတော်က

“အဲဒါ ကျုပ်တို့လူမျိုး ယေချွန်ဆိုတာပါပဲ . . . ကျုပ်တို့ က လမ်းပြအဖြစ်ခေါ်လာတာပါ . . . သူက ဒေသန္တရ ဗဟုသုတ စုံတယ်ဗျ”

ထိုအခါ ချတန်ယိက . . .

“ဟာ . . . ဒီလိုလား . . . ဒီလိုဆိုရင် ဝမ်းသာပါတယ် ခင်ဗျာ . . . ဆေးသမားတော်လေးဖော်ရဲ့မိတ်ဆွေဆိုရင် ကျုပ်တို့ ရဲ့မိတ်ဆွေပါပဲ . . . အခုသခင်ကြီးယူထိုက်က သမားတော်လေး ဖော်ကို ရွှေမြင်းပျံဂေဟာကို ကြွခဲ့ဖို့ လာခေါ်တာပါ . . . နောင် တော်ကြီးယေချွန်လဲ တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့ပေါ့ဗျာ . . . ကျုပ်က ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်”

ယေချွန်က . . .

“အခုလို ဖိတ်ခေါ်တာကို ကျေးဇူးလဲတင်ပါတယ် . . . ဖိတ်ခေါ်ချက်ကိုလဲ လက်ခံပါတယ်”

ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်သည်။ ချတန်ယိက ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“ကဲ . . . ရွှေမြင်းပျံဂေဟာကို မခေါ်ခင် ကျုပ် ချတန်ယိကပဲ ဒီစားသောက်ဆိုင်မှာ ဂုဏ်ပြုဧည့်ခံပါရစေဦး . . . ပြီးမှ သခင်ကြီးဆီကို သွားကြတာပေါ့ . . . ဟေ့ ဆိုင်ဝန်ထမ်း လူငယ်တစ်ယောက်လောက် ဒီကိုလာခဲ့စမ်း”

ချတန်ယိသည် လူငယ်တစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်လိုက် သည်။

ဆိုင်အမှုထမ်းတစ်ယောက်သည် ချတန်ယိဆီသို့ လျှင်မြန်

စွာ ချဉ်းကပ်လာလေ၏။

ချတန်ယိက . . .

“နှစ်တစ်ရာ မျောက်သွေးအရက်ရယ် . . . အရက်ခွက်
ခြောက်လုံးရယ် . . . မြေမနင်းသား ဝက်ကလေးကင်ရယ် ယူခဲ့
စမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ”

ဆိုင်ဝန်ထမ်း လူငယ်က ဦးညွတ်ပြီး ထွက်ခွာသွားလေ
သည်။

ထိုအခါ ချတန်ယိက . . .

“နှစ်တစ်ရာ မျောက်သွေးအရက်ဟာ ဘယ်လောက်တန်
ဖိုးကြီးတယ်ဆိုတာ သမားတော်ကြီးတွေ သိပါတယ် . . . အခု
ကျုပ်သမားတော်ကြီးတွေကို ဒီအရက်နဲ့ ဧည့်ခံတာပါ . . . မြေ
မနင်းသား ဝက်ကလေးကင်ဟာလဲ အင်မတန် အရသာရှိပါတယ်
ဒီအစားအသောက်တွေဟာ လွယ်လွယ်နဲ့ ဝယ်လို့မရနိုင်ပါဘူး”

သူ့အပြောကို သမားတော်ကြီးလေးယောက်နှင့် ယေချွန်နီး
တို့က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ဝန်ခံကြ၏။ ထိုစဉ် စောစောက
ပြေးထွက်သွားသော စားပွဲထိုးလူငယ်သည် ပိတ်စနီပတ်ထားသော
အရက်အိုးကြီးကို ထမ်းယူလာလေသည်။ အရက်ခွက်ခြောက်ခွက်

ကိုလည်း လင်ပန်းပေါ် ကျနစွာတင်၍ ယူဆောင်လာ၏။

အခြားဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ကလည်း လင်ပန်းပေါ်တွင်
မြေမနင်းသား ဝက်ကင်ကလေးကို သယ်ဆောင်၍ ယူလာ၏။

ချတန်ယိက . . .

“အရက်အိုးကို ဒီစားပွဲပေါ်ကို တင်စမ်း . . . ပထမ စား
သောက်ထားတဲ့ အရက်အိုးနဲ့ အမြီးစားစရာတွေကို သယ်သွားစမ်း၊
အရက်ခွက်ခြောက်ခွက်ကို ငါ့ကို ပေးစမ်း . . . သမားတော်ကြီးနဲ့
အထူးဧည့်သည်တော်ကြီးကို ငါ့ကိုယ်တိုင် အရက်ငွေပေးပြီး ဧည့်ခံ
မယ် . . . အဲဒီ ဝက်ကလေးကင်ကို ဒီစားပွဲပေါ်မှာပဲ တည်ခင်း
လိုက်”

စားပွဲထိုးလူငယ်များသည် ပစ္စည်းပစ္စယများကို ရှေးဦးစွာ
သိမ်းဆည်းလိုက်ပြီး အရက်အိုးနှင့် ဝက်ကလေးကင်ကို စားပွဲပေါ်
တည်ခင်းလိုက်သည်။

ချတန်ယိသည် ကျေနပ်သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်ပြီး
အရက်ခွက်များကိုယူ၍ အရက်များကိုထည့်ပေးလိုက်သည်။ သမား
တော်ကြီးများနှင့် ယေချွန်မှာ ဝက်ကလေးကင်ပေါ်သို့သာ အာရုံ
ခံချက်နေကြသည်။

ထိုအခိုက်ချတန်ယိက အရက်ခွက်များထဲသို့ အညှီရောင်

အမှုန့်များ အနည်းငယ် ထည့်လိုက်သည်။

ယေချွန်နှင့်သမားတော်လေးဦးတို့မှာ ဝက်ကလေးကို အာရုံဝင်စားနေသည့်အလျောက် ချတန်ယီ၏ အပြုအမူကို နည်းနည်းမျှ သတိမပြုမိကြချေ။

သို့သော် ချတန်ယီ၏ လုပ်ရပ်များကို မြင်တွေ့နေသူ တစ်ဦးတော့ ရှိသည်။ ထိုသူမှာ အဘိုးအို မုယုံတည်း။ မုယုံသည် သူ့ကို မတွေ့စေရန် မျက်နှာကို အရက်အိုးဖြင့် ကာကွယ်ပြီး ချတန်ယီ၏အပြုအမူများကို ကောင်းစွာ မြင်တွေ့နေရလေသည်။

ထိုအပြုအမူမှာ ကောင်းသော အပြုအမူလား မကောင်းသောအပြုအမူလား၊ ခွဲခြားသိနိုင်ပါသည်။ လျှို့ဝှက်တိတ်တခိုး ပြုလုပ်နေသည့်အမှုမှာ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ကောင်းမှုမဖြစ်နိုင်ပါချေ။

ဆိုင်ဝန်တမ်းများမှ သူတို့လုပ်ဆောင်ပေးရမည့်ကိစ္စများကို လုပ်ဆောင်ပေးပြီးနောက် အခြားသူများ လုပ်ဆောင်ပေးရန်အတွက် ထွက်ခွာသွားကြသည်။

ချတန်ယီသည် ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် အရက်ခွက်များကို သမားတော်လေးဖော်နှင့်ယေချွန်တို့၌ ချထားပေးသည်။

“အရက်ခြောက်ခွက်မှာပေမယ့် ကျုပ်က အရက်မသောက် တတ်တော့ ကျုပ်တို့တော့ ခွင့်လွှတ်ကြပါဗျာ . . . ဒါပေမယ့်

ခင်ဗျားတို့ ငါးယောက်ကတော့ ကျုပ်မရောက်ခင်ကပဲ သောက်သောက်စားစား လုပ်နေကြတော့ . . . ကျုပ် မသောက်တတ်လဲ အကြောင်းမဟုတ်တော့ဘူး . . . ကျုပ်က အစားပဲ စားမှာပေါ့ ကဲ . . . သောက်ကြပါ . . . သောက်ကြပါ . . . ပျော်ပျော်ပါးပါး ပေါ့ဗျာ”

ချတန်ယီ၏ စကားကြောင့် သမားတော်လေးဖော်နှင့် ယေချွန်တို့သည် အရက်ခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ကြ၏။

“နောင်ကြီး ချတန်ယီ . . . မသောက်တတ်တာတော့ အားနာစရာပေါ့ဗျာ . . . ဒီတော့ ကျုပ်တို့ ငါးယောက်ပဲ သောက်ကြရတော့မှာပေါ့”

သူတို့သည် အရက်ခွက်များကို ကောက်ယူလိုက်ကြသည်။

“ဟေ့ . . . မသောက်ကြနဲ့”

သူတို့အား တားမြစ်လိုက်သည့် အော်ဟစ်သံသည် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အခန်း - ၂၈

ဖြစ်ရပ်မှန်

အရက်မော့သောက်မည့် လူများသည် အံ့ဩစိတ်ဖြင့် တားမြစ်သူကို လှမ်း၍ကြည့်သေး၏။

"မသောက်ကြနဲ့ . . . အဲဒီ အရက်ခွက်တွေဟာ အန္တရာယ်ရှိနေတယ် . . . အရက်ခွက်တွေကို စားပွဲပေါ်ကို ပြန်ချ လိုက်ကြ။"

သူတို့ ငါးဦးစလုံးသည် ဘုမသိဘမသိဖြင့် အရက်ခွက်များ ကို ပြန်ချလိုက်ကြသည်။

သူတို့အား အော်ဟစ်တားမြစ်သူမှာ ဝတ်စုံညိုဝတ်ထား သည့် အဘိုးအိုတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိကြရသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ဘိုအဘိုးအိုသည် သူတို့ရှိရာ စားပွဲသို့ လျှောက်လာနေကြောင်း တွေ့ရသည်။

ဆေးသမားတော်လေးဦးမှာ အခြေအနေမှန်ကို သိလိုက် သဖြင့် စူးစမ်းသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။ ချတန်ယီကကော့ မကျေနပ်သောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။

သို့သော် သူတို့နှင့်မတူသူ တစ်ယောက်ကား ပါဝင်နေ သည်။ ထိုသူမှာ ယေချွန်ဖြစ်၏။ သူသည် ထိုအဘိုးအိုကို သိသည်။ မယုံဟုသိသည်။ ထို့ကြောင့် ပြုံး၍နှုတ်ဆက်ပြီး ဦးညွတ်ဂါရဝ ပြုသည်။

အဘိုးအိုမယုံသည် အသိအမှတ်ပြုသည့်အနေဖြင့် ခေါင်း ညိတ်ပြသည်။

ယေချွန်၏ အပြုအမူကို တွေ့လိုက်ရသော ဆေးသမား တော်လေးဦးမှာ ဝတ်စုံညိုနှင့် အဘိုးအိုကို မည်သို့ဆက်သရမှန်း မသိဘဲ ဖြစ်သွားသည်။

ချတန်ယိက ဒေါသထွက်သောလေသံဖြင့် . . .

“ဟေ့လူ . . . ကျုပ်တို့ စားသောက်နေတာကို ဘာဖြစ်လို့ ဝင်ရှုပ်ရတာလဲ . . . ခင်ဗျား သေသွားချင်လို့လား”

မုယ့်ကို လုံးဝမမှတ်မိသည့် ချတန်ယိက ခြိမ်းခြောက် ဟိန်းဟောက်လိုက်၏။ ထိုဟိန်းဟောက်သံကို ကြားရသောအခါ ယေချွန် မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ဤသည်ကို သတိပြုမိသောချတန်ယိက

“ယေချွန် . . . ဒီလူက ခင်ဗျား မိတ်ဆွေလား”
သူသည် ယေချွန်ကို မေး၏။ ယေချွန်က ပါးစပ်ဟသည်။

ဖြေရန် ပါးစပ်ဟသည်။
ထိုအခါ မုယ့်က လက်ကာပြလိုက်ပြီး ယေချွန်ပြောလာ မည့်စကားကို တန့်တားလိုက်သည်။

မုယ့်က . . .
“မင်း . . . ငါ့ကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်”
ချတန်ယိက ခပ်မာမာပင် ပြောလေသည်။

ထိုအခါ မုယ့်က . . .
“အေး . . . မင်းကို သေမင်းပြည်ကို ပို့မယ့် တမန်တော်

က ငါပဲ”

သူသည် ထိုစကားကို ပြောပြီးသည်နှင့် ရိပ်ခနဲ ချတန်ယိ ဆီသို့ ခုန်ဝင်သွားသည်။

“ဦး”

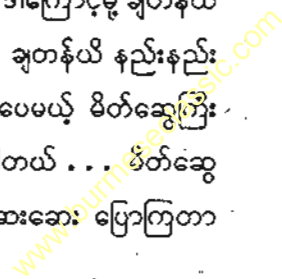
“ဟပ်”

တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် မုယ့်သည် ချတန်ယိ၏ လက်ကို ချုပ်ကိုင်မိလိုက်သည်။

ချတန်ယိမှာ အံ့သြရုံမှအပ ဘာမျှမလုပ်နိုင်တော့ပေ။ သူ အချုပ်ခံရတော့မှ မုယ့်၏ သိုင်းပညာအဆင့်မည်မျှ ကြီးမားသည် ကို သိရှိရတော့သည်။

သမားတော်လေးယောက်မှာ တစ်စုံတစ်ခု ထူးခြားနေပြီ ဖြစ်ကြောင်းကိုတော့ ရိပ်မိသိရှိကြသည်။ အကြီးဆုံး ဆေးသမား တော်ကြီးက . . .

“မိတ်ဆွေကြီးက ဗြန်းစားကြီး အော်ပြောလိုက်တော့ ကျုပ်တို့ အားလုံး လန့်သွားတာပေါ့ဗျာ . . . ဒါကြောင့်မို့ ချတန်ယိ ၊ ရုတ်တရက် ဒေါသသံနဲ့ပြောတာပါ . . . ချတန်ယိ နည်းနည်း ခိုင်းသွားတာကတော့ မှန်ပါတယ် . . . ဒါပေမယ့် မိတ်ဆွေကြီး အနေနဲ့ သည်းခံပါလို့ ကျုပ်တောင်းပန်ချင်ပါတယ် . . . မိတ်ဆွေ ကြီး ပြောစရာရှိတယ်ဆိုရင်လဲ အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြတာ

ပေါ့”

သူပြောဆိုပုံမှာ သိမ်မွေ့ပါ၏။ အလိုက်သင့်ရှိပါ၏။ သို့သော် မယုံကတော့ ချတန်ယိကို လွတ်မပေးပါ။ ယေချွန်နှင့် စကားပြောလေသည်။

“ယေချွန် . . . ခင်ဗျား အတော် မှတ်ဉာဏ်ကောင်းတဲ့ လူပဲ . . . ကျုပ်ကို ချက်ချင်း မှတ်မိတယ် . . . ကဲ . . . ဒီအခန်း ထဲမှာ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး သိပ်မပြောနေလို့ မကောင်းဘူး . . . ခင်ဗျားမိတ်ဆွဲလေးယောက်ကို ခေါ်ပြီး အပေါ်ထပ်သီးသန့်ခန်း ကို လိုက်ခဲ့ . . . ဟိုရောက်မှ အကြောင်းစုံကို ရှင်းပြမယ် . . . ဒီစားပွဲပေါ်က အရက်တွေ စားစရာတွေကို သွန်ပစ်လိုက်ပါ . . . စားဖို့မပြောနဲ့ . . . အားလုံးကို လက်နဲ့တောင် မထိနဲ့”

ယေချွန်ကား မယုံအကြောင်းသိသူဖြစ်၍ ဘာမှမပြောပါ။ ဆေးသမားတော်လေးဖော်အနက် အကြီးဆုံး အစ်ကိုကြီးကမူ မယုံကို ပြန်ပြောသည်။

“ဒီမှာ ခင်ဗျား . . . ကျုပ်တို့ကို အမိန့်ပေးဖို့ချည်း စဉ်းစား မနေပါနဲ့ . . . ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျုပ်တို့ မသိဘူး . . . ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့လေးဖော်ဟာ ပြဿနာတစ်ခု ဖြစ်လာရင် ထွက်ပြေးဖို့ စိတ်ကူးနေတဲ့လူတွေချည်း မဟုတ်ဘူး . . . အဲဒါတော့

ခင်ဗျား သိထားပါ”

မယုံက ရယ်လိုက်၏။

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား ကောင်းလိုက်တာဗျာ . . .

ဒီလိုမှ ကျုပ်က ကြိုက်တာဗျ . . . အဲဒီလို စိတ်မျိုးရှိလို့ ကျုပ်က အပေါ်ထပ်သီးသန့်အခန်းကို ခေါ်တာပေါ့ဗျ . . . လိုက်လာခဲ့လေ”

အဘိုးကြီးမယုံသည် ထိုစကားကို ပြောပြီးသည်နှင့် ချတန်ယိကို ဖမ်းချုပ်ကာ အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ ချတန်ယိမှာ မယုံ၏လက်မှ လွတ်မြောက်ရန် မည်သို့မျှ မကြိုးစား နိုင်ပဲ လိုက်ပါသွားရသည်။

နံပါတ်တစ် အစ်ကိုကြီးက . . .

“ယေချွန် ဒီအဘိုးကြီးက ဘယ်သူလဲဗျ . . . စကားပြော တာ မာရေကြောရေနဲ့ လူတကာကို ဒီလိုပဲ ဆက်ဆံလို့ ဘယ်ရမလဲ” ယေချွန်က . . .

“သူနာမည်က မယုံတဲ့ . . . ခင်ဗျားတို့ သူ့ကို အထင် မသေးနဲ့ . . . သိုင်းလောကရဲ့ ထိပ်သီးသိုင်းသမားပဲ”

“အောင်မာ သူက ဘယ်အဆင့်ရှိလို့လဲ”

“ပြည်မသိုင်းလောကမှာ နံပါတ်သုံးအဆင့် ရှိတဲ့လူဗျ”

“ဟာ”

“ဟင်”

“ကျုပ် သိရသလောက်တော့ သူဟာ တည်ကြည်ဖြောင့်မတ်တဲ့ သိုင်းသမားကြီးဗျာ . . . သူဟာ ဘယ်တုန်းကမှ မဟုတ်တာမလုပ်ခဲ့ဘူး . . . ကျုပ် သိရသလောက်ပေါ့ဗျာ . . . ကျုပ်တို့ သူပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်လို့ကတော့ ဘယ်တော့မှ မမှားနိုင်ဘူး . . . ဘေးကင်းရန်ကင်း ဖြစ်လိမ့်မယ်ဗျ”

ယေချွန်သည် အံ့ဩထိတ်လန့်နေကြသော သမားတော်လေးဖော်အား အမှန်အတိုင်း ပြောပြလိုက်သည်။

ဆေးသမားတော်လေးဖော်မှာ စောဒက မတက်ဝံ့ကြတော့ ချေ။ အားလုံးပါးစပ်ပိတ်သွားကြသည်။

“ဒါဖြင့်ရင် ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ”
နံပါတ်တစ်သမားတော်က မေး၏။

ယေချွန်က . . .

“သူပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ကြတာပေါ့ဗျ”

“ဟေ့ . . . စကားပွဲထိုး လာဦး . . . ဒီအရက်တွေကို သွန်ပစ် . . . ဒီအစာတွေကိုလဲ မြေမြုပ်ပစ် . . . ငါတို့ ကျသင့်သမျှ အကုန်ရှင်းမယ် . . . ကြားလား”

ပြေးလာသော စားပွဲထိုးကလေးများသည် တအံ့ဟဲဩနှင့်

ခေါင်းညိတ်ကြလေ၏။

“ဟုတ် . . . ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ . . . ကြား . . . ကြားပါတယ် ခင်ဗျာ”

“အေး . . . ကြားရင် ငါပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဟုတ်ကဲ့”

စားပွဲထိုးများသည် အရက်အိုးနှင့် ဝက်ကလေးကင်တို့ကို ယူသွားကြသည်။ ပြီးမှ ယေချွန်ကို မျက်ရိပ်ပြလိုက်၏။ ယေချွန်သည် ဦးဆောင်လျက် အပေါ်ထပ်သို့ တက်လေသည်။

အပေါ်ထပ်သီးသန့်အခန်းတွင် မုယုံရောက်နေသည်။ နှုတ်သီးမှာ ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်လျက်ရှိသည်။ သူသည် အကြောပိတ်ခံထားရသော်လည်း စကားပြောနိုင်စွမ်းတော့ ရှိသည်။

မုယုံက . . .

“ကဲ . . . လာကြ . . . လာကြ . . . ထိုင်ကြ”

ဆေးသမားတော်ကြီးလေးယောက်မှာ မျက်နှာမကြည် မသာဖြင့် ဝင်ထိုင်ကြသည်။ ယေချွန်တစ်ယောက်သာ မျက်နှာကြည်ကြည်လင်လင်ရှိပြီး မုယုံကို လေးစားဟန်လည်း ပြသည်။

“ကျုပ် . . . အရက်နဲ့ စားစရာတွေမှာ ထားတယ် . . .

ခင်ဗျားတို့ အောက်ထပ်မှာ စားရတာ စိတ်ချစရာမရှိဘူး . . . ဒါကြောင့် ကျုပ်မှာထားတာ . . . ပိုက်ဆံကတော့ အဆိပ်ဖိုး ရွှေခွန် တစ်ဆယ်သားရထားတဲ့ ဆေးသမားတော်လေးဖော်ကပဲ ရှင်းပေါ့

ထိုစကားကြားရသဖြင့် ဆေးသမားတော်လေးဖော်မှာ မျက်နှာကြီးများ ညှိပုပ်သွားကြသည်။ သို့သော် ဘာချဲ့တော့ မပြောချေ။

ထိုစဉ် စားပွဲထိုးများက ဟင်းလျာနှင့် အရက်အိုးများကို လာချပေးသည်။ ထိုအခါ မုယုံက အရက်ငွေသောက်ပြီး ဟင်းလျာကို စားလိုက်သည်။

“အဆင်ပြေသလိုသာ စီစဉ်ပါ ခင်ဗျာ”

“ယေချွန် . . . ခင်ဗျားကတော့ အစစအရာရာ သိတတ်ပါတယ် . . . မှတ်ဉာဏ်လဲ ကောင်းတယ် . . . ကျုပ် မဟုတ်တာ မလုပ်တတ်မှန်း ခင်ဗျား သိတယ်နော်”

“သိပါတယ် ခင်ဗျာ”

“အေး . . . ခင်ဗျား မဆိုးဘူး”

ဆေးသမားတော်လေးဖော်ကတော့ မျက်နှာအိုကြီးများဖြင့် ထိုင်နေကြသည်။ အရက်နှင့် ဟင်းလျာများကို လက်ဖျားနှင့်ပင် မတို့ချေ။

မုယုံသည် ဆေးသမားတော်လေးဖော် စိတ်ထဲ၌ မသက်မသာ ဖြစ်နေကြသည်ကို သိရှိသော်လည်း ဂရုမစိုက်ချေ။ ထို့နောက် ချတန်ယိကို မေးခွန်းထုတ်လိုက်လေ၏။

“ချတန်ယိ . . . မင်းဟာ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးပေါ်မှာ အစောင့်အရှောက်ချုပ် တာဝန်နဲ့ တာဝန်ခံလုပ်နေခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

မုယုံ၏ အမေးကို ချတန်ယိက မဖြေချေ။ သူသည် ခပ်တည်တည်နှင့် မုယုံကို ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

မုယုံက . . .

“မင်းက . . . ငါ့ကို ပမာမခန့် ပြန်ကြည့်မနေပါနဲ့ . . . မင်းအဆစ်တွေ တစ်ဆစ်ချင်း ပြုတ်ကုန်မယ် . . . ငါက သိပ်ပြီး ပတ်ရှည်တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး . . . ငါမေးတာကို အမှန်ဆုံးနဲ့အခြန်ဆုံးသာဖြေ ဒါပဲ”

မုယုံ၏လေသံက မာလှသည်။ သူ၏မျက်နှာတွင် ရက်စက်မည့် အရိပ်အယောင်များလည်း ယှက်သန်းလာသည်။ ထိုအခါကျမှ ချတန်ယိ လေသံမှာ ထွက်လာသည်။

“ဟုတ် . . . ဟုတ်တယ် . . . လုပ်ဖူးပါတယ်”

“အေး . . . အဲဒီလို မှန်မှန်ကန်ကန် ဖြေပါ . . . မင်း

အခု မြင်းပျံယူထိုက်ဆီမှာ ဘယ်လို အဆင့်များနဲ့ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသလဲ”

“ကျုပ်... မြင်းပျံယူထိုက်ရဲ့ ဂေဟာများအဆင့်နဲ့ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေပါတယ်”

“ကောင်းပြီ... ငါမေးမယ်... မင်းအခုလာတာ မြင်းပျံယူထိုက်က လူလေးယောက်ကို သုတ်သင်ဖို့ လွှတ်လိုက်တာ မဟုတ်လား”

“ဟို... ဟို”

“ဘာဟို... ဟိုလုပ်နေတာလဲ... ငါမေးနေတာထက် မှန်မှန်ဖြေစမ်း”

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်”

“မင်း သတ်ရမယ့် လူလေးယောက်က ဘယ်သူတွေလဲ ငါသိချင်တယ် ပြောပြစမ်း”

“ရွှေ... ရွှေနဂါး အာမခံဌာနက ဌာနမှူးလေးယောက်ပါ... သူတို့ဟာ ပို့ဆောင်ရေး တာဝန်တစ်ခုနဲ့ ဒီနယ်စပ်မြို့ကို ရောက်နေကြပါတယ်”

“ဟား... ဟား... ဟား တယ်ရယ်စရာကောင်းတာပဲ... မင်းဘာတွေ ဖြေနေတာလဲ... မင်းအမှန်အတိုင်း

ဖြေနေ... ငါက အကုန်မြင်တွေ့ပြီးသား... ကဲ မင်းသေသေချာချာ ပြန်ဖြေ... မင်း သုတ်သင်ရမယ့် တာဝန်ယူလိုက်ရတဲ့ လူဟာ ဌာနခွဲမှူးလေးယောက် ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်... ဌာနခွဲမှူး လေးယောက်

“မင်း မညာပါနဲ့”

“မညာပါဘူး”

“ငါ့ကို ဒီလို ညာလို့ ရမလား”

မုယ့်သည် ပြောပြောဆိုဆို လက်သန်းတစ်ချောင်းကို ချိုးစိတ်လိုက်၏။

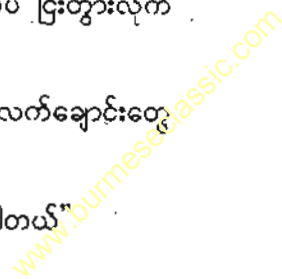
“တောက်”

“အ”

ချတန်ယိသည် အသံထွက်အော်ရန်ဖြစ်သော်လည်း ဆေးမေးတော်လေးယောက်ရှိနေသဖြင့် ခပ်အုပ်အုပ် ပြီးတွားလိုက်သည်။

“ကဲ... မြန်မြန်ဖြေ... နောက်လက်ချောင်းတွေ ကျိုးပျင်ဘူးဆိုရင် မြန်မြန်ဖြေ”

“ကျုပ်... ကျုပ် အမှန်အတိုင်းဖြေပါတယ်”

“ဖြေ . . . မင်းသတ်ရမယ့် လူလေးယောက်က ဘယ်သူတွေလဲ”

မုယ့်က မေးမြန်းလိုက်သည်။

“ကျုပ် . . . ကျုပ် အမှန်အတိုင်း ဖြေပါမယ် . . . ဒီနေရာမှာတော့ မဖြေပါရစေနဲ့ . . . လူမရှိတဲ့အခန်းထဲမှာ ခင်ဗျားကို ဖြေပါမယ်”

ချတန်ယိက တောင်းပန်စကားပြောလေ၏။ မုယ့်က ခေါင်းခါပြီး ရယ်သည်။

“မင်း . . . ဒီလိုပြောလို့ ဘယ်ရမလဲ . . . ဟောဒီတငါ့မိတ်ဆွေ ယေချွန်နဲ့ သမားတော်လေးယောက်ရှေ့မှာ ပြောရမယ် သူတို့က သက်သေတွေပဲ”

“ကျုပ် . . . ကျုပ် သူတို့ရှေ့မှာ ဖြေပါမယ် . . . ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ တာဝန်ယူပါဗျာ”

“ပြော . . . ဘယ်လို တာဝန်မျိုးလဲ”

“ကျုပ်ကို ဘာအန္တရာယ်မှ မပေးရအောင် ခင်ဗျား တာဝန်ယူပေးပါဗျာ”

“စိတ်ချ . . . စိတ်ချ . . . ခင်ဗျားကို ဘယ်သူက လက်ဖျားနဲ့ မတို့စေရဘူး . . . အမှန်ဆိုတာကိုသာ ရဲရဲပြော”

မုယ့်က တာဝန်ယူလိုက်သည်။

ချတန်ယိက မျက်လွှာချပြီး ဖြေလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကို . . . ဆေးသမားတော်လေးဖော်အနေနဲ့ ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့နဲ့ . . . မြင်းပျံယူထိုက် သတ်ခိုင်းတာ အာမခံ ငွှာနမ္ပုးလေးယောက် မဟုတ်ပါဘူး . . . ခင်ဗျားတို့ ဆေးသမားတော် လေးယောက်ကိုပါပဲ”

“ဟင်”

“ဟာ”

မေ့လျော့သော စကားကြောင့် ဆေးသမားတော်လေး ဖော်တို့မှာ အာမေဋီတ်သံများပင် ထွက်ကုန်၏။ သူတို့သည် ချတန်ယိကို နားမလည်နိုင်သော အကြည့်များဖြင့် ကြည့်မိကြတော့သည်။

မုယ့်က . . .

“မင်းကို သတ်ခိုင်းလိုက်တာက ဆေးသမားတော် လေးယောက်ပါ . . . ဘာဖြစ်လို့ ယေချွန်ကိုပါ မင်းက ထည့်သတ်ရတာလဲ”

ချတန်ယိက ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဒီလိုပါခင်ဗျား . . . ဆေးသမားတော်လေးယောက်ကို

သတ်လိုက်ရင် ယေချွန်ကျန်နေမှာပေါ့ . . . သူက သက်သေဖြစ်
နေမှာပေါ့ . . . ဒီတော့ သက်သေပါ မကျန်အောင် ယေချွန်ကိုပါ
ရှင်းပစ်ဖို့ ကြိုးစားရတာပါ။”

မုယ့်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်သည်။

“ငါ နားမလည်တာ တစ်ခုရှိတယ် . . . မြင်းပျံယူထိုက်နဲ့
ဆေးသမားတော်လေးဖော်ဟာ ဘာန်ရန်ညှိုးရန်စမှ မရှိဘူး . . .
ဘာအာယာတမှ မရှိဘူး . . . ဒါပေမယ့် မြင်းပျံယူထု ဘဲက သတ်
ခိုင်းတယ် . . . အဲဒါဟာ ဘာကြောင့်လဲ”

“အဲဒါကတော့ ကျုပ် မသိပါဘူး”

“မှန်မှန်ပြော . . . မျက်မမြင် သိုင်းရာဇာ ဟေ့.ရန်မင်း
သေတဲ့ကိစ္စမှာ သက်သေမကျန်အောင် အထောက်အထားအားလုံး
ကို ဖျက်ဆီးပစ်တာ မဟုတ်လား”

မုယ့်သည် ချတန်ယီ၏ လက်ကို ဖမ်းဆွဲသည်။ လက်
ချောင်းကို ချိုးရန်ဟန်ပြင်သည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ . . . မလုပ်ပါနဲ့ . . . ခင်ဗျား ပြောတဲ့အ
တိုင်း မှန်ပါတယ် . . . အဲဒီအတိုင်းပါပဲ”

ချတန်ယီက အလန့်တကြား ပြောသည်။

ထိုအခါ ဆေးသမားတော်လေးဖော်အနက် နံပါတ်နှစ်ဖြစ်

သူက နားမလည်နိုင်စွာ ဝင်မေးလေသည်။

“နေပါဦးဗျာ . . . မျက်မမြင်သိုင်းသမားရာဇာ သေရတာ
က ကစ်ကိစ္စ . . . ကျုပ်တို့ကို ခင်ဗျားက ဘာကြောင့် သတ်ရတာ
လဲဗျာ . . . ကျုပ်တို့က ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့လဲဗျာ”

ထိုအခါ မုယ့်က ချတန်ယီအား ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ . . . မထူးတော့ပါဘူးဗျာ . . . ချတန်ယီ အားလုံး
တို့သာ ရှင်းပြပါတော့”

မုယ့်သည် ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ဂယနဏမသိပေ။ မှန်းဆ
မိသဖြင့်ရှုံ့သာရှိသည်။ ချတန်ယီကို တိုက်တွန်းလိုက်ခြင်းမှာ သူပါ
သိလို၍ ဖြစ်ပေသည်။

နောက်ဆုံး မဖြစ်တော့ပြီဖြစ်၍ ချတန်ယီသည် ဖွင့်ပြော
လေတော့သည်။

အမှန်စင်စစ် မြင်းပျံယူထိုက်သည် အပေါ်ယံအားဖြင့်
အထက်လမ်းသိုင်းသမားတစ်ယောက်အဖြစ် ဟန်ဆောင်နေသူ
ဖြစ်သည်။ တကယ်တမ်းအားဖြင့် သူသည် အောက်လမ်းသိုင်းသ
မားတစ်ဦးသာ ဖြစ်သည်။ သူသည် မတရားမှုမျိုးစုံကို ကျူးလွန်နေ
သည့် အထက်လမ်းသိုင်းသမား အရေခြုံအောက်လမ်းသိုင်းအဖိတ်
ဦးသာ ဖြစ်သည်။

သူသည် မကောင်းမှုများကို နှိမ်နင်းနေသည့် မျက်မမြင် သိုင်းရာဇာဟော့ ရန်မင်းနှင့် ဓားဘုရင်ဝူတန်ပေါင်တို့ကို ရှင်းလင်း ရန် စနစ်တကျ အကွက်ချစီစဉ်နေခဲ့သည်။

သူသည် ပထမဦးစွာ ဆေးသမားတော်လေးဖော်ကို နှု ချိန်တစ်ဆယ်သားပေးပြီး၊ နှလုံးကြော အဆိပ်ဆေးကို ပြုပြင်ခဲ့၏။ ပြုပြင်ပုံမှာ ထိုအဆိပ်များအား နတ်ပန်းတစ်ရာအတွင်းအားတိုး ဆေးနှင့်တူရန် အရောင်အဆင်းအနံ့အရသာများ တူညီစေရန်ပင် ဖြစ်သည်။ ထိုကဲ့သို့ ပြုပြင်ထားခြင်းကြောင့် နတ်ပန်းတစ်ရာအား တိုးဆေးကို ဆေးအတုနှင့် လဲယူနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်က ဓားဘုရင်ဝူတန်ပေါင်သည် မြင်းပျံယူထိုက် နှင့် အပေါင်းအသင်း ဖြစ်နေသည်။ ဖြစ်နေခြင်းမှာလည်း မြင်းပျံ ယူထိုက်အားကောင်းသူကိုကယ် မကောင်းသူကိုပယ်သည့် အထက် လမ်းသိုင်းသမားဟု တင်မှတ်မှားနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

မြင်းပျံယူထိုက်ကလည်း သိုင်းလောကသားအကုန်လုံးထံသို့ ထင်မြင်အောင် နေနိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ မျက်မမြင်သိုင်းရာဇာ ဟော့ ရန်မင်းထံသို့ သွားရောက်ပြီး ဓားဘုရင်ဝူတန်ပေါင်သည် နှလုံး ကြောအဆိပ်ဖြစ်သည့် နတ်ပန်းတစ်ရာအတွင်းအားတိုးဆေး အတု ကို ပေးအပ်ခဲ့သည်။

ထိုဆေးရည်မှာ အတုမျှသာဖြစ်ရာ ဟော့ ရန်မင်းသည် သောက်ပြီးသည်နှင့် နှလုံးကြောကာ သေဆုံးခဲ့ရသည်။

ဟော့ ရန်မင်း သေဆုံးရသည်မှာ မည်သူ့လက်ချက်ပေ တည်း။ မြင်းပျံယူထိုက်၏ လက်ချက်ပင် မဟုတ်ပါလော။ သို့သော် သိုင်းလောကသားများသည် မြင်းပျံယူထိုက်၏ လက်ချက်ဟု မည် သူမျှ မသိကြချေ။ ဓားဘုရင်ဝူတန်ပေါင်၏ လက်ချက်ဟုသာ သိ မြင်နေကြသည်။

ဓားဘုရင်ဝူတန်ပေါင်မှာ အလွန်စိတ်ထိခိုက်ပြီး ယစ်ထုပ် ကြီး ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ထို့နောက် သိုင်းလောကမှ ပျောက်ကွယ် သွားခဲ့သည်။

ထိုဖြစ်ရပ်သည် လွန်ခဲ့သည့်လေးနှစ်ကျော် ငါးနှစ်ခန့် ကာလအတွင်းက ဖြစ်ခဲ့ခြင်းတည်း။ ထို့နောက် မရဏဖောင်နက် ပေါ်လာသည်။

မရဏဖောင်နက်သည် မကောင်းမှုများကို စုံစမ်းဖော် ထုတ်ပြီး၊ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးကိုလည်း ဖြိုခွင်းပစ်နိုင်ခဲ့သည်။

ထိုမရဏဖောင်နက်ကြောင့်ပင် မြင်းပျံယူထိုက်သည် ကြောက်လန့်တကြား ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သူ၏မကောင်းမှုများကို ချက်သိမ်းသည်။ လုပ်လက်စအမှုများကို ရပ်တန့်သည်။

မျက်မမြင်သိုင်းရာဇာဟော့ ရန်မင်း သေဆုံးခဲ့ရသော အမှုတွင် ဘုမသိဘမသိ အံဆိပ်အားတိုးဆေးသဏ္ဍာန် ပြုလုပ်ပေးခဲ့သော ဆေးသမားတော်လေးဖော်ကို မြင်းပျံယူထိုက်က ရှင်းလင်းရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဟော့ ရန်မင်း သေဆုံးခဲ့မှုကို မရကဟောင်က လိုက်လံစွဲစမ်းနေသည်ဟု သတင်းရရှိထားသောကြောင့်မင်တည်း။

သူသည် ချတန်ယိကို စေလွှတ်ပြီး ဆေးသမားတော်လေးဖော်ကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းရန် စေခိုင်းခဲ့သည်။ သို့သော် သူ့လုပ်ရပ်မှာ မအောင်မြင်ခဲ့ချေ။ မုယုံသည် သူ့လုပ်ရပ်ကို အစအဆုံးမြင်သွားခဲ့သောကြောင့်တည်း။

ဆေးသမားတော်လေးဦးနှင့် ယေချွန်တို့သည် ဤသို့ ချတန်ယိက ရှင်းလင်းပြတော့မှ အစအဆုံး လိပ်ပတ်လည် သိရှိသွားကြလေတော့သည်။

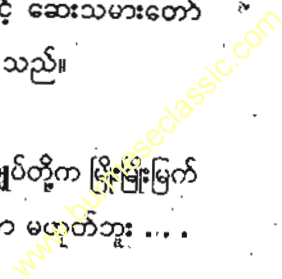
အခန်း - ၂၉

ခြေရာခံလိုက်ခြင်း

ဖြစ်ရပ်မှန်ကို နားလည်သွားကြသဖြင့် ဆေးသမားတော်လေးဖော်မှာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ဖြစ်ကုန်သည်။

နံပါတ်တစ်အစ်ကိုကြီးက ...

“လက်စသတ်တော့ ဒီလိုကိုး... ကျုပ်တို့က မြို့မြို့မြက် ပြတ်ရတာ တစ်ခုတည်းနဲ့ ဒီလိုလုပ်ပေးခဲ့ကြတာ မယုတ်ဘူး ...

မြင်းပျံယူထိုက်ကို ကျုပ်တို့ ကြောက်ရတဲ့အကြောင်းလည်းပါတယ်
ခုကြည့်ပါလား . . . ကျုပ်တို့ကို သတ်ဖို့ ဝန်မလေးပါဘူး”

ဆေးသမားတော်လေးဖော်သည် အခြေအနေမှန်ကို
ပြောပြခဲ့သည်။

နံပါတ်လေးညီတော်က . . .

“အခု ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ရမယ် . . . လုပ်သင့်
တယ်ဆိုတာကို အစ်ကိုကြီးမယ့်ကပဲ ပြောပြပါခင်ဗျာ”

ယခုအခါ သမားတော်လေးယောက်သည် မယ့်အပေါ်
အမြင်ကြည်လင်သွားကြလေပြီ။ သူတို့ မည်သို့လုပ်ဆောင်သင့်သည်
ကို အကူအညီတောင်းသည်။ မယ့်အား အားကိုးယုံကြည်သော
အသိအမြင်များ ရှိလာကြလေပြီ။

မယ့်က . . .

“လောလောဆယ်မှာတော့ ခင်ဗျားတို့ ဘာမှ လုပ်စရာ
မလိုပါဘူး . . . မြင်းပျံယူထိုက်ရဲ့ ရန်ကို ရှောင်နေဖို့ပါပဲ . . .
ဘာကြောင့် အဆိပ်ဆေးတုလုပ်သလဲလို့ အာဏာပိုင်တွေက နေ
လာခဲ့ရင်တော့ ခင်ဗျားတို့ အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောပြလိုက်ပါ”

ဆေးသမားတော်လေးဖော်က ခေါင်းတဆတ်တဆတ်
ညိတ်ပြသည်။

“ကောင်းပါပြီဗျာ . . . ကောင်းပါပြီ”

“အချိန်မရွေး ကျုပ်တို့ကို အကြောင်းကြားပါ . . .
လာရောက်ဖွင့်ဟဝန်ခံဖို့ ဝန်မလေးပါဘူး”

နံပါတ်တစ်အစ်ကိုကြီးက မယ့်အား လေးလေးနက်နက်
ကတိပေးသည်။ မယ့်က ဆက်ပြောသည်။

“ဗျာတန်ယိကိုတော့ အမှန်တရားတွေကို ပြောပြတာ
ထောက်ပြီး ခွင့်လွှတ်လိုက်ကြပါလို့ ကျုပ်ကပဲ တောင်းပန်ပါတယ်”

ထိုအခါ မယ့်၏ မြောင်လူမျိုး ခိတ်ဆွေဖြစ်သူ ယေချွန်က
လက်နှစ်ဖက်ဆုပ် ဂါရဝပြုပြီး ပြောသည်။

“ကျုပ်တို့ရဲ့ အသက်တွေကို ကယ်ဆယ်လိုက်တဲ့အတွက်
ကျေးဇူးတင်ပါတယ် . . . ခိတ်ဆွေကြီးရဲ့ ကျေးဇူးကို ဘယ်တော့
မှ မမေ့ပါဘူး . . . ကျုပ်တို့ တစ်ပြန်တစ်လှည့် ကျေးဇူးဆပ်နိုင်တဲ့
အချိန်တော့ ပေါ်လာဦးမှာပေါ့ဗျာ . . . ဗျာတန်ယိကိုတော့ ခင်ဗျား
ရဲ့မျက်နှာကိုထောက်ပြီး ကျုပ်တို့ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါမယ်”

ကျန်ဆေးသမားတော်လေးဖော်ကလည်း ခေါင်းညိတ်ကြ
သည်။ မယ့်က . . .

“ကျုပ်ကလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ . . . ကဲ . . .
ခိတ်ဆွေကြီးတို့ သွားလိုရာကို သွားနိုင်ပါပြီ”

ယေချွန်အပါအဝင် ဆေးသမားတော်လေးဦးသည် မုယုံတို့ ဂါရဝပြု နှုတ်ဆက်ကြ၏။ နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားသောအခါ မုယုံက ကမန်းကတန်း လှမ်းတား၏။ ယေချွန်နှင့်ဆေးသမားတော်လေးဦးမှာ တအံ့တဩဖြင့် နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်ကြ၏။

“ခဏဗျာ . . . ခဲဏ”

“ဘာများလဲဗျာ”

“ခင်ဗျားတို့ အောက်ထပ်မှာ မစားခဲ့တဲ့အရက်နဲ့ဟင်းလျာဖိုး . . . ဒီအပေါ်ထပ်မှာ ခင်ဗျားတို့စားတဲ့ အရက်နဲ့ဟင်းလျာဖိုးတွေတော့ ငွေရှင်းပေးခဲ့ကြပါဗျာ”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဒါလား . . . ကိစ္စမရှိပါဘူး . . . ကျွန်တော်တို့ ရှင်းပေးခဲ့ပါမယ်ဗျာ . . . ရှင်းခဲ့ပါမယ်”

ယေချွန်နှင့်ဆေးသမားတော်လေးဖော်မှာ ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေ၏။

သူတို့ ပျောက်ကွယ်သွားသောအခါမှ မုယုံသည် ချွတ်နယ် ရှိရာဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

“ချွတ်နယ် မင်းက ဆေးသမားတော်လေးဖော်ကိုသတ်ပြီး တာနဲ့ မင်းဘေးကင်းရန်ကင်းရှိပြီလို့ ထင်နေသလား”

ချွတ်နယ်က . . .

“ဘာဖြစ်လို့ မရှိရမှာလဲဗျ”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . မင်း သမားတော်လေးသီးကို သတ်ပြီးတာနဲ့ နောက်မှာ မင်းကို ရှင်းမယ့်သူက အဆင်သင့်ကွ”

“ဘာ . . . ဘယ်သူက ရှင်းမှာလဲဗျ”

“မင်းနောက်မှာ မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံနဲ့ သိုင်းသမားတစ်ယောက် လိုက်လာတယ် . . . အဲဒီလူက မင်းကို ရှင်းမလို့ပေါ့ကွ”

“ခင်ဗျား . . . ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ”

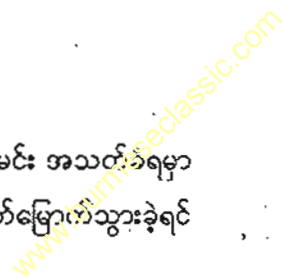
“ဘာတွေ ပြောနေတာလဲမို့ မေးကတည်းက မင်းဟာ မင်းရဲ့ဂေဟာသခင်ကို ယုံကြည်နေတယ်ဆိုတာ ပြတာပဲ . . . ကိစ္စမရှိဘူး . . . နောက်တော့ မင်းနားလည်လာမှာပါ . . . မင်း ဘာမှမကြောက်ပါနဲ့ . . . မင်းနောက်မှာ ငါအမြဲရှိနေမှာပါ”

“ကျုပ်တော့ နားမလည်တော့ဘူးဗျာ”

“ကဲ . . . မင်းကို ငါတစ်ခုမေးမယ်”

“ဘာလဲဗျာ”

“မင်းအသတ်ခံရရင် . . . အဲ . . . မင်း အသတ်ခံရမှာ သေချာပါတယ် . . . ဒါကြောင့်များ မင်းလွတ်မြောက်သွားခဲ့ရင်

မင်းငါ့ကို ကတိတစ်ခုပေးမှာလား”

“ဘာကတိလဲ”

“မကောင်းမှု ဒုစရိုက်ကို ဘယ်တော့မှ မလုပ်ပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိပဲ”

ချတန်ယိ တွေဝေသွား၏။

“ဘယ်လိုလဲကွ”

မုယုံက မေးလိုက်၏။

“ပေးတယ်ဗျာ”

“ကောင်းပြီ . . . မင်းကို ငါအကြောပြန်ဖွင့်ပေးမယ် . . .

မင်းသွားပေတော့”

မုယုံသည် ချတန်ယိအား အကြောပြန်ဖွင့်ပေးလိုက်ပြီး ဆိုင်တွင်းမှ ထွက်ခွာခွင့်ပြုလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကို သွားခွင့်ပြုတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

“အေး . . . အေး . . . ငါ ခွင့်ပြုတယ် . . . သွားပါ”

ချတန်ယိသည် ရွှေကြယ်သုံးပွင့်စားသောက်ဆိုင်ထဲမှ ထွက်သွားလေတော့၏။ သူသည် ဘာမျှမဖြစ်ခဲ့သူပမာ ထွက်ခွာ သွားသည်။

သူဆိုင်တွင်းမှ ထွက်လျှင် သူ့နောက်မှ မီးခိုးရောင် ဝတ်စုံ

နှင့်လူတစ်ယောက် မသိမသာ နောက်ယောင်ခံလိုက်သွားသည်။ သူသည် သူ့နောက်သို့ လှည့်မကြည့်ချေ။ မည်သူမျှ နောက်ယောင် ခံ မလိုက်ဟု ထင်ပုံရသည်။ သူ့လမ်းသို့သာ တစိုက်မတ်မတ်သွား နေသည်။

မကြာချေ။ ချတန်ယိသည် လမ်းခွေးတစ်ခု ကွေ့သွား၏။

နောက်ယောင်ခံလိုက်သူသည် ကပျာကယာ အမိလိုက်လာသည်။ ထိုလမ်းထဲ၌ ချတန်ယိ ရှိမနေတော့ချေ။ နောက်ယောင်ခံလိုက် သူ ဦးနှောက်ခြောက်သွား၏။

သူ ဘယ်ပျောက်သွားပြီလဲ . . .

နောက်ယောင်ခံလိုက်သူ ယောင်ချာချာ ဖြစ်နေခိုက် သစ် မင်တစ်ပင်အလယ်နောက်မှ ချတန်ယိသည် ထွက်လာခဲ့သည်။ ထိုအခါ နောက်ယောင်ခံ လိုက်လာသူနှင့် ချတန်ယိသည် မျက်နှာ ချင်းဆိုင် ဖြစ်သွားတော့သည်။

“ကျုပ် နောက်ကို ဘယ်သူများ နောက်ယောင်ခံ လိုက်နေ သလဲ မှတ်ပါတယ် . . . လက်စသတ်တော့ ကျန်းကဲကိုး . . . တဲ . . . ဆိုးစမ်းပါဦးဗျာ . . . ခင်ဗျား ဘာကြောင့် ကျုပ်နောက် တ တကောက်ကောက် နောက်ယောင်ခံ လိုက်နေရတာလဲ”

ချတန်ယိက ခါးထောက်မေးလိုက်၏။

မှန်သည် ချတန်ယီ နေ... ဒီသို့ တကောက်ကောက် လိုက်
နေသူမှာ ရွှေမြင်းပျံဂေဟာမှ ငှားရမ်းထားသည့် ကြေးစားလူသတ်
သမား ကျန်းကဲပင် ဖြစ်သည်။

ကျန်းကဲက ခပ်တည်တည်ပင်။

“မင်းနောက်လိုက်နေတယ်ဆိုတာ မင်း ဘယ်လိုလုပ်သိ
သလဲ”

“ဟား... ဟား... ဟား”

ချတန်ယီက အားရပါးရ ရယ်လိုက်၏။

သူက ဆက်ပြောသည်။

“ကျုပ်သခင် မြင်းပျံယူထိုက်က ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ကို
အလုပ်မရှိဘဲနဲ့ ဘယ်မှာ အပြင်ထွက်ခိုင်းဖူးလို့လဲ ... ကျုပ်က
ဆေးသမားတော်လေးယောက်ကို ရှင်းလင်းရမယ် ... ကျုပ် ရှင်း
ပြီး ပြန်လာတာနဲ့ ခင်ဗျားကို ကျုပ်ကို ရှင်းရမယ် ... အမိန့်တ
ဒီလိုမဟုတ်လား”

ကျန်းကဲက မျက်နှာမပျက်ချေး ကြေးစားလူသတ်သမား
ဟူသည် မျက်နှာပျက်ရိုး ထုံးစံမရှိပါ ...

“ဪ... မင်းက ဒီအစီအစဉ်တွေကို အားလုံးရိုက်
နေပြီကိုး”

“ကျုပ် မသိနိုင်ပါဘူးဗျာ ... သခင်ကြီးက ကျုပ်ကို
ဘယ်အသိပေးလိမ့်မလဲ”

“ဒါဖြင့် မင်းကို ဘယ်သူက ကြိုတင်ပြီး ပြောထားတာလဲ”
ချတန်ယီသည် သက်ပြင်းကြီး ချလိုက်၏။

“ဟင်း”

သူက ဆက်ပြောသည်။

“ခင်ဗျား... သိချင်သလား”

“သိချင်တယ်”

“သိချင်ရင် ဖွင့်ပြောရတာပေါ့ ... ကျုပ်ကို အသိပေး
ဆိုက်တဲ့သူက စိတ်ကောင်းစေတနာကောင်းရှိတဲ့ သိုင်းသမားကောင်း
တစ်ယောက်ပဲ ... သူက ဟောက်နန်းထုတ်လိုက်တယ် ...
ဆေးသမားတော်လေးယောက်ကို သတ်ပြီးတာနဲ့ မင်းကို သတ်ဖို့
ကြိုးပဲ့ယူထိုက်က လူတစ်ယောက်ကို လွှတ်လိုက်တယ်တဲ့”

“အဲဒီလူ ဘယ်မှာလဲ ... ဘယ်မှာနေလဲ ... သူ
ဘယ်သူလဲ”

ကျန်းကဲသည် အရေးတကြီး မေးလိုက်၏။

ချတန်ယီက ပြုံးပြီး ...

“ခင်ဗျား နောက်နားမှာ ရောက်နေပြီ”

ချာန်ယီ၏ စကားအဆုံးတွင် သူ့နောက်ဘက်မှ အေးစက်စွာ ပြောလိုက်သည့်စကားသံကို ကြားလိုက်ရတော့သည်။

“ဟုတ်တယ် . . . ငါရောက်နေတာ ကြာပြီ”

ကျန်းကဲသည် သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်လိုက်သည်။ သူတို့ ကြေးစားဓားသမားများသည် အမြဲပင် သတိရှိပြီး၊ ဘေးဘီရေ့နောက် ရန်သူရောက်မရောက် အာရုံမှ သိနေခဲ့ကြသည်။ ထိုသူရောက်နေသည်ကို မိမိအာရုံမှ မည်သို့မသိခဲ့လေသနည်း။

ကျန်းကဲသည် လွန်စွာလျှင်မြန်လှ၏။ ဓားကို ထုတ်ပြီး နေအက်မှ လူကို တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

“ဝှစ် . . . ဝှစ် . . . ဝှစ်”

“ဝုန်း . . . ဝုန်း . . . ဝုန်း”

ကြေစားလူသတ်သမား ကျန်းကဲသည် အဆင့်မြင့် သိုင်းသမားဖြစ်သည်နှင့်အညီ ဓားချက်ငါးချက်ဖြင့် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်လေ၏။

သို့သော် သူတိုက်ခိုက်သည့် ဓားချက်ငါးချက်သည် ရန်သူအား တစ်ချက်မှမထိချေ။ ရန်သူသည် မိမိမသိအောင် နောက်ဘက်ရောက်နေခြင်း အလွန်လျှင်မြန်သည့် ဓားချက်ငါးချက်တို့ကို ရှောင်နိုင်ခြင်းတို့ကြောင့် အဆင့်မြင့် သိုင်းသမားဖြစ်ကြောင်း ကျန်းကဲ

သိရှိလိုက်သည်။ ဤသို့ သိလိုက်သည်နှင့် ကျန်းကဲ စိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်။ သူတို့ကဲ့သို့ ကြေးစားဓားသမားများသည် သူတို့ထက်ပို၍ တော်သည့် သိုင်းသမားမျိုးနှင့်လည်း တိုးနိုင်သည်။ ယခု သူသည် သူ့အသက်ကို ဖက်နှင့်ထုပ်ထားရတော့မည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုသူတို့ထက်ပိုတော်သည့် သိုင်းသမားတို့နှင့်တိုးလျှင် သူတို့သည် ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်နိုင်ရန် ကြိုးစားကြတော့သည်။ ယခု သူသည် ဓားချက်သုံးချက် ဝှေ့ယမ်းပြီး ညာဘက်ကို ခုန်ထွက်လိုက်၏။

“ဟေး”

“ဝိုး . . . ဝှစ် . . . ဝှစ်”

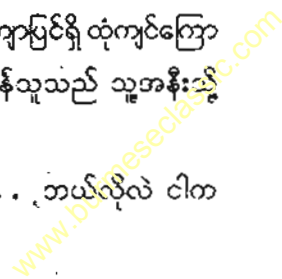
“ဖ်”

“အ”

“ဝုန်း”

သူ၏ ကျောပြင်ကို လက်ဝါးတစ်ချက်လာထိပြီးနောက် ကျန်းကဲမှာ ဝုန်းခနဲလဲကျသွားရလေ၏။ သူ့ကျောပြင်ရှိ ထုံကျင်ကြောကို ရန်သူက ရိုက်ချလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ရန်သူသည် သူ့အနီးသို့ လျှောက်လာပြီး ရယ်မောလေတော့၏။

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဘယ်လိုလဲ ငါက

မသန်မစွမ်းအဘိုးကြီးပါကွာ . . . ငါ့လက်ကတောင် မင်းလွတ်အောင် မပြေးနိုင်ပါလား”

သူသည် ကျန်းကဲက ချတန်ယိနောက်သို့ လိုက်နေသည်ကို ကြိုတင်သိရှိနေခဲ့သဖြင့် ကျန်းကဲနောက်မှ ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်နိုင်ခဲ့သည်။ ကျန်းကဲသည် ရှေ့မှ ချတန်ယိကို အာရုံစိုက်လွန်းသဖြင့် သူ့နောက်မှ မယုံလိုက်လာနေသည်ကို မသိတော့ချေ။ ယခုသော် သူသည် မယုံ၏လက်တွင်းသို့ ဆင်းသက်သွားခဲ့ပြီဖြစ်၏။

“ဟား . . . ဟား . . . ကျန်းကဲ . . . ကျန်းကဲ . . . မင်းလဲ ဒုစရိုက်သမားပဲ . . . ဒုစရိုက်သမားဟာ ဒုစရိုက်သမား အကျင့်မျိုးပဲ ကျင့်မှာပေါ့ကွာ”

မယုံက ရယ်မောပြောလိုက်လေ၏။

အခန်း - ၃၀

ချိုတက်ပည့်အစီအစဉ်

မယုံသည် လဲကျသွားသည့် ကျန်းကဲကို ခြေထောက်နှင့် ထိုးကော်လိုက်သည်။ ကျန်းကဲမှာ သတိမေ့နေသည်။

“အင်း . . . ငါ ရိုက်ချက်ကလဲ အပြင်းသားပါကလား”

သူသည် ချတန်ယိရှိရာသို့ လှည့်လိုက်လေ၏။

“ငါပြောတာကို မင်းယုံပြီ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ယုံပါပြီ”

“ကဲ . . . ငါတောင်းထားတဲ့ ကတိ”

“ကျွန်ုပ် ကတိပေးပါတယ် . . . နောက်နောင် ဘယ်တော့မှ ဒုစရိုက်မှုကို မလုပ်တော့ပါဘူး . . . ဒါပေမယ့် ကျုပ်တစ်ဦးလောက်တောင်းဆိုပါရစေ”

“ဘာလဲပြော”

“မြင်းပျံယူထိုက်ကို ဖြိုခွင်းတဲ့နေရာမှာ ကျုပ်လဲ တစ်တစ်တစ်အား ပါဝင်ပါရစေဗျာ”

မုယုံသည် ချတန်ယိ ပခုံးပေါ်သို့ လက်တင်လိုက်၏။

“ငါ . . . ဝမ်းသာတယ်ကွာ . . . အဲဒီလိုမှ အမြင်မှန်ရမှာပေါ့ . . . ကဲ . . . မင်းမြင်းလှည်းတစ်စီး ရအောင်ရှာခဲ့ပါ”

“မြင်းလှည်း ဟုတ်လား . . . ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“တကယ်တော့ ယေချွန်နဲ့ ဆေးသမားတော်လေးဖော်ဟာ မြှောင်ဒေသကို ပြန်ကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး . . . သူတို့ ဝူဂေဟာက စောင့်နေကြမှာပါ”

ချထန်ယိသည် ခေါင်းညိတ်ပြီး ပြေးလွှား ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။ များမကြာမီ မြင်းလှည်းတစ်စီးလောင်း၍ ချတန်ယိ ပြန်ရောက်လာ၏။

မုယုံ၊ ချတန်ယိနှင့် ကျန်းကဲတို့သည် မြင်းလှည်းနှင့် ထွက်ခွာလာခဲ့ကြ၏။ တစ်နေ့ကုန်ခရီးနှင့်ပြီးနောက် စီကျန်းနယ်ရှိ ဝူဂေဟာသို့ ရောက်ရှိလာကြလေ၏။

မုယုံသည် အခြေအနေ အရေးကြီးသဖြင့် ဝူဟုန်ကို လိုက်မရှာတော့ပဲ တစ်ယေဝက်တည်း ခရီးထွက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဝူဂေဟာသို့ သူလာခြင်းမှာ ဝူဟုန်၏ ဘကြီးဖြစ်သူ ဝူခန့်ပေါင်ရှိ၍ ဖြစ်သည်။ ဝူခန့်ပေါင်၏ အကူအညီကို ရယူပြီး အခြေအနေကို မီးစင်ကြည့်ကမည် ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူမမျှော်လင့်ပဲ ဝမ်းသာစရာအဖြစ် ကြုံရသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဝူဟုန်နှင့်ဖုန်ယင်တို့သည် ဝူဂေဟာသို့ ကြိုတင်ရောက်ရှိနေသောကြောင့်တည်း။

မုယုံသည် ဝူဟုန်ကို တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း ဝမ်းသာအားရ ပြောသည်။

“ဟေ့ . . . ဝူဟုန် . . . မင်းတို့က ဒီကိုရောက်နေကြတာကိုး . . . ဘာဘာ အလုပ်သက်သာသွားတာပေါ့ကွယ် . . . မင်းဖုန်ယင်ကို သွားရှာတာ ဘာဘာသတင်းတွေ အများကြီးရခဲ့တယ်”

ဝူဟုန်လည်း ဘာဘာမုယုံကို ကြိုဆိုသည်။

“ကျွန်တော်တို့ မနက်ကတည်းက ရောက်နေကြတာပါ ဘာဘာ . . . ဖုန်ယင်လဲ ရှာတွေ့ခဲ့ပါတယ် . . . ဘာဘာနဲ့ပါလာတာနဲ့ တစ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးရဲ့ တာဝန်ခံမဟုတ်လား . . . သတင်းလူးဦးနဲ့ တူပါရဲ့”

“သတင်းထူးကာတော့ မပြောပါနဲ့ကွာ . . . မျက်မမြင်

သိုင်းရာဇာဟော့ ရန်မင်းကို လုပ်ကြံတဲ့တရားခံအစစ်နဲ့ နတ်စည်းစိမ်
ဖောင်ကြီးကို ကြီးကိုင်ချယ်လှယ်ခဲ့တဲ့လူကို တွေ့ခဲ့ရပြီကွ”

“ဟာ . . . ဝမ်းသာစရာပဲ”

ထိုစဉ် ယေချွန်နှင့်မြောင်ဆေးသမားတော်လေးဖော်တို့
ဝူဝေဟာထဲ ဝင်လာကြသဖြင့် မုယုံက ဝူဟုန်နှင့်မိတ်ဆက်ပေးသည်။

ထို့နောက် မိမိကြုံတွေ့ခဲ့ရပုံများကို တဆက်တည်းပြော
ကြားလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူ့ဆက်စပ်တွေးတောပုံနှင့် သိရသည့်
အကြောင်းအရာများကို ပြောပြ၏။

“နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးဟာ မူလကတော့ မဟူရာကျေးရွာ
က လွတ်လိုက်တဲ့ဖောင်ကြီးပဲကွ . . . နတ်ဒေဝီချင်းချင်းက အမှန်
ပြောတာပဲ . . . နောက်ပိုင်းမှာ ထိန်ချွန်ထားတာတွေ ရှိတယ်”

“ဘာတွေ ထိန်ချွန်ထားတာလဲ ဘာ”

“နတ်ဒေဝီချင်းချင်းဟာ မြင်းပျံယူထိုက်နဲ့ ပေါင်းလိုက်တာ
လေ . . . ပေါင်းတယ်ဆိုတာကလဲ နတ်ဒေဝီချင်းချင်းဟာ အောက်
က ပေါင်းရတာပါ . . . တကယ်တမ်း နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးကို
ကြီးဆွဲသူက မြင်းပျံယူထိုက်ပါ . . . မျက်နှာပုံးစိမ်းတစ် သိုင်းသမား
တွေကို သုံးတဲ့ဆေးဝါးတွေ အကြောင်းတော့ ဘာမှမသိရသေးဘူး
မဟူရာကျေးရွာ ဘယ်ဒေသမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာလဲ သိခဲ့ရပြီ”

“အင်း . . . သတင်းတွေကတော့ ထိပ်တန်းသတင်းတွေပဲ
ဒီသတင်းတွေရလာဖို့ဆိုတာ မလွယ်ပါဘူး . . . ဘာဘလဲ ပင်ပန်း
လာပုံရတယ် . . . ဒီမှာ ခဏလောက် အနားယူပါနော်”

ထို့နောက် ဝူဟုန်သည် ဧည့်သည်များကို နေရာချထား
ပေးလိုက်ပြီးနောက် အဘိုးအိုမုယုံအတွက် သီးသန့်အခန်းတစ်ခုတွင်
အနားယူရန် စီစဉ်ပေးသည်။

ဝူဟုန်နှင့်ဝူတန်ပေါင်တို့သည် အဘိုးအိုမုယုံရှိသည့် အခန်း
ထဲသို့ ဝင်လာကြပြီး ရှေ့လုပ်ရမည့် အစီအစဉ်များနှင့် ပတ်သက်၍
တိုင်ပင်ကြ၏။

ထိုအချိန်တွင် ဧည့်သည်များ အနားယူအိပ်စက်လောက်
ပေပြီ။

စားပွဲတစ်လုံးတွင် သူတို့သုံးယောက် အတူထိုင်ကြပြီး
ရှေ့အစီအစဉ်များကို ရေးဆွဲကြသည်။ ဝူဟုန်က . . .

“အခုချိန်မှာ အရေးကြီးဆုံးဖြစ်နေတဲ့အချက်ကတော့
အသိဉာဏ်ကင်းပျောက်နေတဲ့ လက်မရွံ့သိုင်းသမားတွေကို မူလ
ပကတိစိတ်ပြန်ရစေဖို့ပဲ . . . အဲဒီဆေးကို ခုထိ မစုံစမ်းနိုင်သေး
ဘူးလေ . . . ဘာဘ စုံစမ်းခဲ့တာတွေဟာ အရေးကြီးတဲ့ အချက်
တွေပါ . . . ဒါတွေက သိခဲ့ရပြီ . . . သိပ်အရေးမကြီးတော့ဘူး
မသိရသေးတဲ့အချက်က ပိုပြီးအရေးကြီးပါတယ်”

မုယုံက ခေါင်းညိတ်၏။

“ငါလဲ လက်ခံပါတယ်”

“မျက်နှာစိမ်းတပ် လက်မရွံ့သိုင်းသမားတွေ ပေါ်လာတာ မဟူရာကျေးရွာရဲ့ လက်ချက်လား... မြင်းပျံယူထိုက် လက်ချက်လားဆိုတာ... ဘာဘဲလဲ မပြောနိုင်သေးဘူး... နတ်ဒေဝီကတော့ မဟူရာကျေးရွာမှာ အဲဒီဖြေဆေးရှိတယ်လို့ ပြောနေတာပဲ... အခု ကျွန်တော်တို့ မဟူရာကျေးရွာကို သွားပြီး မျက်မမြင်သိုင်းရာဇာကြီး သေဆုံးရတာဟာ ဖေဖေဝူတန်ပေါင်ရဲ့ လက်ချက်မဟုတ်ဘူး... မြင်းပျံယူထိုက်ရဲ့ လက်ချက်ပါလို့ သက်သေသက္ကာယနဲ့ ရှင်းပြနိုင်ခဲ့ရင် သူတို့ဟာ ဝူမိသားစုဂေဟာ အပေါ် အမြင်ကြည်လင်သွားကြမှာပါ... ကျွန်တော်တို့ အနေနဲ့ မဟူရာကျေးရွာကို အရင်သွားသင့်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

ဝူဟုန်က သူ့သဘောထားကို တင်ပြသည်။ မုယုံက သူ၏ အဆိုပြုချက်ကို လက်ခံလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် ဝူဟုန်ပြောတာ မှန်တယ်... မဟူရာကျေးရွာကို ရောက်အောင်သွားရမယ်... အခြေအနေမှန်တွေကို ရှင်းပြရမယ်... သူတို့ဆီက မျက်နှာဖုံးစိမ်းတွေကို အယ်လိုကုသနိုင်မယ်ဆိုတဲ့ နည်းလမ်းတွေ ရရှိနိုင်တယ်”

ဝူဟုန်၏ ဘိုးဘိုး ဝူခန့်ပေါင်ကလည်း...

“မှန်တယ် ရွှေမြင်းပျံဂေဟာကို တိုက်ခိုက်ခဲ့တဲ့အခါမှာ မဟူရာကျေးရွာရဲ့ အကူအညီကို လိုတယ်... မြင်းပျံယူထိုက်ဆီမှာ အောက်လမ်းသိုင်းသမားတွေ အတော်စုစည်းမိနေပြီ... မဟူရာကျေးရွာက ကူညီနိုင်ရင် အကောင်းဆုံးပဲ”

ဝူခန့်ပေါင်သည် ပြောရင်း တွေဝေသွားသည်။ သူက ဆက်ပြောသည်။

“ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ စဉ်းစားရမယ်... မဟူရာကျေးရွာဟာ လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက်နဲ့ သို့သို့သိပ်သိပ် နေတတ်တယ်... သူတို့ရဲ့ သဘောထားအမှန်ကို သိနိုင်ဖို့ သိပ်ခက်တယ်... ငါတို့က ရှင်းပြရင် သူတို့က အေးအေးဆေးဆေး လက်ခံရင် ကောင်းပါရဲ့... လက်မခံရင် မျက်နှာပျက်စရာတွေ ဖြစ်ကုန်မယ်... သူတို့က အငြိုးအတေးကို မေ့ပျောက်ထားတာမှ ငါတို့က ဆွပေးသလို ဖြစ်နေမယ်”

ဘိုးဘိုးဝူခန့်ပေါင်အပြောက စဉ်းစားစရာပင်။ သူတို့သုံးယောက်သည် ခေါင်းချင်းရိုက်တိုင်ပင်ကြသည်။ ထောင့်စုံအောင် တိုင်ပင်ကြသည်။

သူတို့နောက်ဆုံး ဆုံးဖြတ်ချက်များကို ချမှတ်နိုင်ခဲ့သည်။

သူတို့သည် မဟူရာကျေးရွာသို့ ရောက်သွားကြပြီး သက်သေအထောက်အထားနှင့် ရှင်းပြပြီး မျက်မမြင်သိုင်းရာဇာ သေဆုံး

ရသည့်အချက်မှာ ဝူတန်ပေါင်ကြောင့် မဟုတ်ကြောင်း ရှင်းပြရန်။
အဆိပ်ဆေး အကျွေးခံထားရသည့် မျက်နှာဖုံးစိမ်းတပ်
သိုင်းသမားများအကြောင်း ရှင်းပြပြီး လူကောင်းပကတိဖြစ်ရန်အ
တွက် ကုသပုံ ကုသနည်းနှင့် ဆေးများတောင်းရန် သိုင်းလောကတွင်
နာမည်ဆိုးဖြင့် ကျော်ကြားလာသော မြင်းပျံယူထိုက်ကို တိုက်ခိုက်
ရန်အတွက် မဟူရာကျေးရွာ၏ အကူအညီကို တောင်းခံရန် တို့
ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။

ထို့နောက် သူတို့သည် မဟူရာကျေးရွာသို့သွားရန် အစီ
အစဉ်များ ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။ အကယ်၍ ပြေပြေလည်လည်
ပြောဆို၍မရပါက တိုက်ခိုက်ကြရမည့် အခြေအနေကို ကြိုတင်ပြင်
ဆင်ကြသည်။

သူတို့သည် မဟူရာကျေးရွာကိုသွားရန် အုပ်စုသုံးစုခွဲ
လိုက်ကြသည်။

ပထမအုပ်စုကို ဝူဂေဟာ၏ အရှင်သခင် ဝူခန့်ပေါင်က
ဦးစီးပြီး ဝူခန့်ပေါင်၏ လက်ဝဲရံ လက်ယာရံ ဦးဆောင်ကာ သိုင်း
သမားနှစ်ဆယ်ဖြင့် ချီတက်မည်။

ဒုတိယအုပ်စုကို ဝူသခင်မလေး(ခေါ်)ဆဲထိုးမယ်ယွမ်ယွမ်
က ဦးစီး၍ သိုင်းသမား အမျိုးသမီး နှစ်ဆယ်ဖြင့် ချီတက်မည်။

ဝူယွမ်ယွမ်သည် ဝူဟုန်နှင့်မောင်နှမဝမ်းကွဲတော်စပ်သည်။

သူမကို ဝူဟုန်၏ ဖခင်ဓားသမား ဝူတန်ပေါင်က သိုင်းပညာ
သင်ကြားပေးခဲ့သည်။

ဝူယွမ်ယွမ်သည် ထက်မြက်သော သိုင်းပညာရှင်တစ်ဦး
ဖြစ်၏။ အသက်မှာ သုံးဆယ်နားကပ်နေပြီ ဖြစ်သော်လည်း အချစ်
ရေးတွင် ကံဆိုးရှာသော မိန်းကလေးဖြစ်သည်။

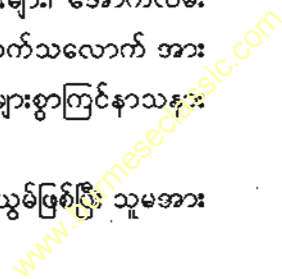
သူမ အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ်တွင် ဇီဝှမ်နယ်စားကြီး၏
သားတော်နှင့်ချစ်သူဘဝရောက်ရှိခဲ့ကြပြီး နှစ်ဖက်မိဘများ သဘော
ကျကာ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခဲ့သည်။

နယ်စားကြီး၏ သားတော်ကြီးမှာ ကံဆိုးခဲ့ရှာသည်။ ဓားပြ
များကို နှိမ်နင်းရင်း ကျဆုံးခဲ့သဖြင့် ဝူယွမ်ယွမ်မှာ ကြင်ဘက်မဲ့ခဲ့ရ
သည်။

ထိုစဉ်မှစ၍ သိုင်းပညာကိုသာ တစိုက်မတ်မတ်လေ့ကျင့်
ခဲ့ရာ အသက်သုံးဆယ်နားနီးလာသောအခါ ထိပ်သီးသိုင်းပညာရှင်
တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့သည်။

သူမသည် မကောင်းမှုဒုစရိုက်သမားများ၊ အောက်လမ်း
သိုင်းသမားများနှင့် တွေ့လျှင်ကြမ်းတမ်းရက်စက်သလောက် အား
နည်းသူများ၊ မရှိဆင်းရဲသူများကိုတွေ့လျှင် များစွာကြင်နာသနား
တတ်သည်။

ဒုတိယအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်မှာ ဝူယွမ်ယွမ်ဖြစ်ပြီး သူမအား

မည်သည့်သိုင်းသမားကမျှ အလေးဂရုမပြုပဲ မနေနိုင်ချေ။
တတိယအဖွဲ့ကို ခေါင်းဆောင်မည့်သူမှာ မုယ့်ဖြစ်၏။
သူ့အဖွဲ့တွင် ဝူဟုန်၊ ဖန်ယင်၊ ယေချွန်နှင့် ဓားသမားလေးဦး ပါဝင်
သည်။

မဟူရာကျေးရွာသို့ သွားရောက်ရာတွင် ဝူခန့်ပေါင်
ဦးဆောင်သော ဝူဂေဟာက ဦးဆောင်သွားမည်ဖြစ်ပြီး ဝူဂေဟာ၏
အလံများနှင့် လဲလှယ်ရန် အဆောင်အယောင်များ ယူဆောင်သွား
ကြသည်။ လက်ဆောင်ပစ္စည်းများလည်း ပါရှိသွားသည်။ ပထမအဖွဲ့
မှာ ထင်ထင်ပေါ်ပေါ် တပ်ချီသွားမည် ဖြစ်သည်။

ဒုတိယအဖွဲ့နှင့် တတိယအဖွဲ့မှ ပထမအဖွဲ့ကဲ့သို့ ထင်ထင်
ပေါ်ပေါ် သွားလိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။ သူတို့သည် မထင်မရှား ရုပ်
ဖျက်သွားကြမည်ဖြစ်ပြီး၊ လမ်းကြောင်းကိုလည်း သူများသိစေမည်
မဟုတ်ပေ။ ရုပ်ဖျက်မည့် ပုံစံများမှာ အဆင့်မြင်သည်။

သခင်မလေး ဝူယွမ်ယွမ် ဦးဆောင်သောအဖွဲ့သည်
ဒေသန္တရ ဗဟုသုတရှာဖွေသည့် အထက်တန်းစား မိန်းမပျိုတစ်ဦး
အဖြစ် ရုပ်ဖျက်ကြသည်။ သူ့အထိန်းတော်ကြီးနှင့် မိန်းမပျိုတစ်သိုက်
ပါဝင်သဖြင့် သူတို့ကို တွေ့မြင်သူများမှာ ဒေသန္တရဗဟုသုတ ရှာဖွေ
သူများဟု ထင်ကြမည်မှာ မလွဲချေ။

သူတို့သည် ထိုသို့ ဟန်ဆောင်ရင်း အခြားအဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့ကို

အကူအညီပေးကြမည် ဖြစ်၏။

မုယ့်ခေါင်းဆောင်သော တတိယအဖွဲ့မှာမူ အာမခံပို့
ဆောင်ရေးအဖွဲ့သဏ္ဍာန်ဟန်ဆောင်ပြီး ရှေ့ဆုံးမှ လမ်းခရီးစဉ်ကို
ရှင်းလင်းသွားမည် ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ထိုအစီအစဉ်အတိုင်း အဖွဲ့များကို ဖွဲ့စည်းပြီး
နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် စတင်ထွက်ခွာတော့၏။

အခန်း - ၃၁

အစကားအသီး

မဟူရာကျေးရွာသို့ ခရီးထွက်ခဲ့သည့် မုယုံ၏ အဖွဲ့သုံးဖွဲ့သည် လေးရက်မျှကြာမြင့်ခဲ့သည့်တိုင် မည်သည့်အနှောင့်အယှက်ကိုမျှ မတွေ့ခဲ့ကြရချေ။ ထိုလေးရက်အတွင်း မုယုံတို့က အာမခံအဖွဲ့ဟန်ဆောင်ပြီး လမ်းရှင်းမည်။ အတော်ကွာကွာမှ ဝူခန့်ပေါင်တို့အဖွဲ့က လိုက်သည်။ ဝူယွမ်ယွမ်၏အဖွဲ့က အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ပြီး လိုက်သည်။

တစ်ပတ်မျှအချိန်ကြာသောအခါ သူတို့သည် အရိုးဖြူချိုင့်

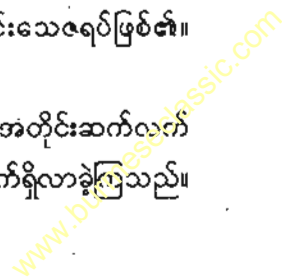
ဝှမ်းမှာတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။ အရိုးဖြူချိုင့်ဝှမ်းသို့ရောက်ပြီးဆိုလျှင် မဟူရာကျေးရွာနှင့် အလွန်နီးကပ်သည့်ဒေသသို့ ရောက်ရှိနေပြီဆိုသည်ကို နတ်ဒေဝီချင်းချင်းက ဆိုသည်။

အရိုးဖြူချိုင့်ဝှမ်းတွင် မဟူရာကျေးရွာမှ ကင်းစခန်းများရှိနိုင်သည်ဟု ယူဆရသဖြင့် မုယုံတို့သည် အထူးသတိဝီရိယထားကာ ပြင်ဆင်မှုများ ပြုလုပ်ကြလေသည်။ သခင်မလေး ဝူယွမ်ယွမ်သည် အရိုးဖြူချိုင့်ဝှမ်း၏ အမြင့်ဆုံးသောနေရာသို့သွားရောက်ပြီး စခန်းချလိုက်သည်။ သို့မှသာ အားလုံးကို စီးမြင်နိုင်ပြီး တိုက်ခိုက်ရန်အတွက်လည်း လွယ်ကူနိုင်သည်။

မုယုံဦးဆောင်သောအဖွဲ့သည် အားလုံးရုပ်ဖျက်ထားကြပြီး ရှေ့ဆုံးမှ ဖုန်ယင်ကို အလံကိုင်တစ်ဦးအဖြစ် ရှေ့ပြေးချီတက်စေသည်။ သူကိုင်ဆောင်ထားသော အလံမှာ အာမခံဌာန၏ အလံပင်ဖြစ်သည်။

အရိုးဖြူချိုင့်ဝှမ်းမှာ လူသူအနေအထိုင်ကျလှသည့်ဒေသဖြစ်သည်။ ထိုချိုင့်ဝှမ်းထဲတွင် ရွာငယ်နှစ်ရွာမျှသာရှိပြီး ကြား၌ ဇရပ်တစ်ဆောင် ရှိသည်။ ထိုဇရပ်မှာ ဒေါင်းသေဇရပ်ဖြစ်၏။ ထိုဇရပ်၌ ခရီးတစ်ထောက် နားနိုင်သည်။

မုယုံတို့သည် အရိုးဖြူချိုင့်ဝှမ်းမှ လမ်းအတိုင်းဆက်လက်ချီတက်ခဲ့ရာ အတွင်းပိုင်းသို့ တဖြည်းဖြည်း ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည်။

သူတို့သည် ခရီးသွား၊ ခရီးလာဟူ၍ တစ်ယောက်မျှမတွေ့ရပဲ သူတို့ တစ်ဖွဲ့တည်းသာ သွားလာနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

သူတို့သည် အထူးသတိထားနေရသည်။ ထိုစဉ် သူတို့ရှေ့ ဆီမှ မြင်းစီးသမား ရှစ်ယောက်တို့ ဒုန်းစိုင်းလာနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အားလုံး၏ အကြောအချင်များ တောင့်တင်းသွားကြသည်။ မုယုံသည် ထိုမြင်းစီးသမားရှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး တွေးသည်။

“ဒီကောင်တွေ ဓားပြတွေပဲ ဖြစ်ရမယ် . . . လူ့ပြတ် တဲ့နေရာမှာ ရှစ်ယောက်တစ်ဖွဲ့ကြီးတောင် ဖြစ်နေတာဆိုတော့ ဓားပြအုပ်စုဆိုတာ သေချာတယ်”

သူသည် ဖုန်ယင်ကို ပြောလိုက်၏။

“ဖုန်ယင် ယုတ္တိရှိအောင်တော့ အော်လိုက်ဦးကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘာ”

ဖုန်ယင်သည် မြင်းကို ရှေ့သို့ အသော့နှင်လိုက်ပြီး ပါးစပ်မှ လည်း အော်လိုက်သည်။

“ခုနစ်စဉ်ကြယ် ပို့ဆောင်ရေးအဖွဲ့”

သူသည် အလံကိုလည်း ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။ မြင်းရှစ်စီးသည် ဖုန်ယင်နှင့် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ပြီး တဲ့ခနဲရပ်လိုက်၏။ မုယုံသည် မြင်းကို ဒုန်းစီးပြီး ဖုန်ယင်အနီးသို့ တိုးကပ် သွားလေ၏။ မုယုံသည် လမ်းပိတ်ထားသော ရှစ်ယောက်အဖွဲ့အား ပြောလိုက်၏။

“ခုနစ်စဉ်ကြယ် အာမခံပို့ဆောင်ရေး အဖွဲ့လာတယ် . . . ကျေးဇူးပြုပြီး လမ်းဖယ်ပေးကြပါ”

မုယုံ၏ အော်သံမှာ အချည်းအနီးသာ ဖြစ်သွား၏။ သူတို့၏ အော်သံကို လုံးဝဂရုမစိုက်ပဲ လမ်းကို ပိတ်ဆို့မြို့ ပိတ်ဆို့ထားလေ၏။ ထိုရှစ်ယောက်၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူက ဟိန်းဟောက်လိုက်သည်။

“ဟေ့လူတွေ . . . ဒီမှာ လမ်းပိတ်ထားတာကို မမြင်ဘူးလား . . . ခင်ဗျားတို့က အတင်းဖောက်ထွက်လို့ ရမယ်များ ထင်နေကြသလား”

မုယုံက . . .

“ဘာလဲ . . . မင်းတို့ ကျုပ်တို့ ခုနစ်စဉ်ကြယ် အာမခံအဖွဲ့ကို ဓားပြတိုက်မလို့လား”

“ခင်ဗျားတို့ ပေါက်ကရံကားတွေ လာမပြောနဲ့ . . . ကျုပ်တို့က ဓားပြတွေ မဟုတ်ဘူး . . . ဒီနေရာမှာ တိုက်ပွဲအကြီးအကျယ်ဖြစ်တော့မယ် . . . မဆိုင်တဲ့လူတွေ မပါစေချင်လို့ ခင်ဗျားတို့ကို လမ်းဖြတ်ထားတာ . . . ကဲ ရှင်းပြီ မဟုတ်လား . . . ခင်ဗျားတို့တစ်တွေ ကြားထဲကဒုက္ခမရောက်စေချင်လို့ ပြောနေတာ ဒီနေရာက မြန်မြန်ထွက်သွားကြ”

‘မြင်းစီးသမားခေါင်းဆောင်က ပြောလိုက်သည်။ မုယုံနှင့်

ဂူဟုန်တို့သည် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားကြ၏။ ဤနေရာသည် တိုက်ပွဲဖြစ်ရာ ဒေသမဟုတ်။ အဘယ်ကြောင့် တိုက်ပွဲဖြစ်မည်ဟု ပြောရပါသနည်း။ ဤနေရာသို့ မည်သည့်တပ်ဖွဲ့လာနိုင်သနည်း။ ဟုတ်ပြီ ဤလူများသည် ရွှေမြင်းပျံဂေဟာ မြင်းပျံယူထိုက်၏ ရွှေပြေးတပ်ကင်းသမားများ ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ဗျာ . . . ကျုပ်တို့က ဒီလိုတိုက်ပွဲဖြစ်မယ်ဆိုတာကို မသိလို့ ဝင်လာမိတာပါ . . . နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်ဆိုရင်လည်း ချက်ချင်းပဲ လှည့်သွားပါ့မယ် . . . ဒါပေမယ့် နောင်ကြီးတို့က ဘယ်အဖွဲ့အစည်းကလဲဆိုတာတော့ သိပါရစေ”

မုယုံက ပြေပြေလည်လည် ပြောရင်း ဝမ်းခေါက်လိုက်သည်။
မြင်းစီးသမားခေါင်းဆောင်က . . .

“တောက် . . . သွားဆိုရင် မြန်မြန်သွားကြတာ မဟုတ်ဘူး . . . အလကား စကားကြောရှည်နေတယ် . . . ကျုပ်တို့က သိပ်စိတ်ရှည်တာ မဟုတ်ဘူး”

သူတို့ကျောတွင် လွယ်ပိုးထားသော ဓားကို ထုတ်၍ ဝင့်လိုက်၏။ ထိုသို့ ဓားကိုထုတ်၍ ဝင့်လိုက်ချိန်တွင် ထိုသူ၏ အင်္ကျီဟောင်းလေး၏။ ထိုသူ၏ ရင်ဘက်တွင် မြင်းပျံတစ်ကောင်ပုံကို ရေးထိုးထားကြသည်ကို မြင်သောအခါ မုယုံသည် သူ့အတွေးမှန်ပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်လေ၏။ ထိုမြင်းပျံအရုပ်သည် ရွှေမြင်းပျံ

ဂေဟာ၏ လက်ရင်းတပည့်များကိုသာ ရေးထိုးပေးကြောင်း အတွေ့အကြုံများသော မုယုံက သိရှိသည်။

မုယုံက . . .

“အင်း . . . ခင်ဗျားတို့ ဘယ်အဖွဲ့ကလဲဆိုတာ မပြောချင်ရင်တော့နေပါ . . . ဒါပေမယ့် ကျုပ်သိတာပြောလိုက်ရရင်တော့ ခင်ဗျားတို့ မြင်းပေါ်မှာပဲ အံ့အားသင့် သေသွားကြလိမ့်မယ်”

မုယုံက သရော်တော်တော်လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ မုယုံ၏ သရော်ခုံက ထိရောက်လှသည်။ မြင်းစီးသမားခေါင်းဆောင်များ မြင်းစီးသမားများပါ ဒေါသထွက်သွားကြသည်။

“ကဲ . . . ပြောစမ်းကွာ . . . တို့ဘယ်အဖွဲ့အစည်းကလဲဆိုတာ မှန်တာပြောနိုင်ရင် ဒီလမ်းက ခင်ဗျားတို့ကို အတားအဆီးမရှိ သွားခွင့်ပြုလိုက်မယ်”

“ခင်ဗျား . . . တကယ်ပြောတာလား”

“ကျုပ် . . . တကယ်ပြောတာ . . . ခင်ဗျားသွားနိုင်မယ်လို့ ကျုပ် ကတိပေးတယ်”

“ကောင်းပြီ . . . ဒါဆိုရင် ကျုပ်ပြောမယ် . . . ခင်ဗျားတို့သာ ရွှေမြင်းပျံဂေဟာက သိုင်းသမားတွေပဲ . . . ကဲ ကျုပ်ပြောတာ မမှန်ဘူးလား”

မုယုံက ပြောလိုက်၏။ မြင်းစီးသမားခေါင်းဆောင်မှာ

မျက်နှာပျက်သွား၏။ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။ မယုံ၏ မျက်နှာကို တအံ့တဩ ကြည့်လိုက်၏။

“ခင် . . . ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ”

“ဒါက . . . ခင်ဗျား အလုပ်မဟုတ်ပါဘူး . . . ကျုပ် ပြောတာ မှန်မမှန်သာ ခင်ဗျား ပြောဖို့ တာဝန်ရှိပါတယ်”

“မဟုတ်ဘူး . . . ငါတို့ဟာ ရွှေမြင်းပျံဂေဟာက သိုင်း သမားတွေ မဟုတ်ဘူး”

“ခင်ဗျား လိမ်ပြောတယ်”

“မင်းက ဘာအထောက်အထားနဲ့ ပြောရတာလဲ”

“ကျုပ် . . . ဘာအထောက်အထားနဲ့ ပြောတာလဲဆို တော့ ခင်ဗျားရင်ဘတ်တို ခင်ဗျားဖွင့်ကြည့်ပါလား . . . မင်နီနဲ့ ရေးထိုးထားတဲ့ မြင်းပျံအရုပ်တစ်ရုပ်ကို တွေ့ရလိမ့်မယ်”

ခေါင်းဆောင်မျက်နှာသည် မည်းမှောင်သွားသည်။

“ကဲ . . . ဘယ်လိုလဲ . . . ကျုပ် ပြောတာ မှန်တယ် မဟုတ်လား”

မယုံက ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဖယ်မပေးဘူးဆိုရင်ကောကွာ”

မြင်းသမားခေါင်းဆောင်သည် လူမိုက်စကား ပြော တော့၏။

“ဒါက သိပ်လွယ်တဲ့ ကိစ္စပဲ”

မယုံသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ဝူဟုန်နှင့်ဖုန်ယင်တို့ကို မျက် ရှိပ်မျက်နှာကဲ ပြလိုက်သည်။

“ဟိတ်”

မာန်သွင်းသံတစ်ချက်ပေါ်လာပြီး မယုံ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် လေထဲ မြောက်တက်သွားသည်။ သူသည် မြင်းစီးသမားခေါင်း ဆောင်ထံသို့ ခုန်ပျံတက်သွားခြင်း ဖြစ်၏။

“ဝိုး . . . ဝိုး”

“ဝှစ် . . . ဝှစ် . . . ဝှစ်”

မြင်းစီးသမားခေါင်းဆောင်ကလည်း လျှင်မြန်လှသည်။ မယုံ၏ ခန္ဓာကိုယ်အား သူကိုင်ထားသည့် ဓားဖြင့် ခုတ်ထစ်ပစ်လိုက် တော့၏။

“ဖတ်”

မယုံနိုင်စရာ မြင်းကွင်းပင်။

အဘိုးအိုမယုံသည် လေထဲ၌ ဓားကို ရှောင်ရင်း မြင်းစီး သမား၊ နောက်ကျောသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ နောက်ကျောကို လက်ဝါးနှင့်ရိုက်ချလိုက်သောအခါ မြင်းစီးသမားသည် မြင်းပေါ်မှ ထိုးကျသွားလေ၏။

“အား”

သူသည် အောက်ရောက်သောအခါ လုံးဝမလှုပ်နိုင် တော့ပေ။

ထိုအချိန်၌ ဝူဟုန်ကလည်း မြင်းစီးသမားသုံးယောက်ကို သူ၏ အကြောပိတ်လက်ဝါးသိုင်းနှင့် တိုက်ခိုက်နေလေပြီ။ သူသည် အကြောပိတ်လက်ဝါးသိုင်းကို ကျွမ်းကျင်စွာ တတ်မြောက်သူဖြစ်၍ မြင်းစီးသမားများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အောက်သို့ ကျစေ ရန် တိုက်ခိုက်နိုင်စွမ်းရှိသည်။

ဖုန်ယင်ကတော့ ထိုသို့ မဟုတ်ချေ။ ဝူဟုန်သင်ပေးထား သည့် အကြောပိတ်လက်ဝါးသိုင်းကို ကောင်းမွန်စွာ လေ့ကျင့်ချိန် မရသေးသဖြင့် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် မပြုလုပ်နိုင်သေးပေ။ ထို့ကြောင့် မြင်းစီးသမားနှစ်ယောက်ကို အပိုင်မရိုက်ချနိုင်ဘဲ အကြိတ်အနယ် တိုက်ခိုက်နေသည်။

ထိုအခါ ကျန်သည့် ရွှေမြင်းပျံမြင်းစီးသမားနှစ်ယောက် သည် ဖုန်ယင်အား အပိုင်ချနိုင်ရန် ဖုန်ယင်ဆီသို့ မြင်းကို တရ ကြမ်းစီးလာကြ၏။ သို့သော် သူတို့မှာလည်း လမ်းခလတ်မှာပင် မယုံနှင့်ဝူဟုန်တို့၏ တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံလိုက်ရသည်။

“အား”

“အား”

“ဝုန်း . . . ဝုန်း”

သူတို့သည် မြင်းပေါ်မှ ပစ်ကျသွားကြ၏။ ဖုန်ယင်နှင့် အကြိတ်အနယ် တိုက်ခိုက်နေသော မြင်းစီးသမားနှစ်ယောက်မှာ လည်း နောက်ဆုံးမယုံနှင့် ဝူဟုန်တို့၏ လက်ချက်မိပြီး မြင်းပေါ်မှ ပြုတ်ကျသွားကြသည်။

အချိန်ကား အနည်းငယ်မျှသာကြာသည်။ ရွှေမြင်းပျံ ဂေဟာမှ သိုင်းသမားအားလုံး မြင်းပေါ်မှ ပြုတ်ကျကုန်ပြီး တုတ် တုတ်မျှမလှုပ်နိုင်တော့ပေ။ ရှစ်ယောက်စလုံး မြေပြင်ပေါ်၌ လဲကျ နေချေပြီ။

“ကျုပ်တို့က အရေးကြီးတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ပို့ဆောင်ပေးတဲ့ လူတွေပါ . . . ခင်ဗျားတို့ ရွှေမြင်းပျံဂေဟာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့လူတွေ မဟုတ်ပါဘူး . . . ခုဟာကလဲ ခင်ဗျားတို့ အကြောင်းမဲ့တိုက်ခိုက် ကြလို့ ကျုပ်တို့ကလဲ တိုက်ခိုက်ရတာပါ . . . ဘယ်လိုမှ အန္တရာယ် ပေးဖို့ မရည်ရွယ်ပါဘူး . . . ဒီတော့ ဒီလမ်းအကြောင်းရှင်းပြစမ်း ပါ . . . ဒီလမ်းမှာ ဘယ်လိုအန္တရာယ်တွေ ကျရောက်နေသလဲ ပြောပါ . . . ခင်ဗျားတို့ပြောပါ . . . ကျုပ်တို့က မမျှော်လင့်တဲ့ အန္တရာယ်တွေ မတိုးချင်ဘူးဗျာ”

မယုံက အခြေအနေကို သိချင်သဖြင့် သူတို့အာမခံဋ္ဌာနမှ သိုင်းသမားဖြစ်လေဟန် အယုံသွင်း ပြောဆိုလေ၏။ သူ့အ ဆက် မေးသည်။

“ကဲ . . . ဆိုစမ်းပါဦး . . . ခင်ဗျားတို့ ဘယ်ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ အစိုးဖြူချိုင့်ဝှမ်းထဲ ဝင်လာကြတာလဲ . . . ကျုပ်တို့ရဲ့ သွားလမ်းကို ဘာကြောင့် ပိတ်ဆို့ထားရတာလဲ . . . ဒီလမ်းဟာ ကျုပ်တို့ အာမခံ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး အဖွဲ့တွေ သွားနေကျလမ်းပဲ . . . ခင်ဗျားတို့ မသိကြဘူးလား”

မြင်းစီးသမား ခေါင်းဆောင်က သက်ပြင်းချပြီး . . .

“ကျုပ်တို့ သတင်းကြားတာက စပြောရမှာပေါ့ဗျာ . . . ဝူဂေဟာက ဝူခန့်ပေါင်ဟာ သိုင်းသမားတစ်စုနဲ့ ဒီလမ်းကြောင်းပေါ်မှာ ရောက်နေကြတယ်လို့ ကျုပ်တို့ သတင်းကြားတယ် . . . သူတို့ရောက်လာခြင်းဟာ ရွှေမြင်းပျံဂေဟာကို တိုက်ခိုက်ဖို့လာခြင်းဖြစ်တယ်လို့ ကျုပ်တို့ သခင်ကြီးက ယူဆတယ် . . . ဒါကြောင့် ဒီလမ်းကြောင်းကို ဝူဂေဟာက လူတွေမသွားနိုင်အောင် ဖြတ်တောက်ပိတ်ဆို့ထားရမယ်လို့ ကျုပ်တို့ရဲ့ သခင်ကြီး မြင်းပျံယူထိုက်က အမိန့်ပေးလိုက်ပါတယ်”

“ဒီသတင်းက ခင်ဗျားတို့က ဘယ်က ရသလဲ”

“ဒါတော့ ကျုပ်တို့ မသိပါဘူး”

“နေစမ်းပါဦးဗျာ . . . သိုင်းလောကမှာ ဝူဂေဟာနဲ့ ရွှေမြင်းပျံဂေဟာတို့ ပြဿနာဖြစ်တယ်လို့ တစ်ခါမျှ မကြားဖူးပါဘူး အခု ဘာများ ပြဿနာဖြစ်နေလို့လဲ”

“အမှန်ကိုပြောရရင်တော့ ကျုပ်တို့ ဘာမှမသိပါဘူး . . . ကျုပ်တို့ဂေဟာမှာ ပြဿနာဖြစ်တိုင်း လူတိုင်းကို အသိပေးလေ့မရှိပါဘူး . . . ကျုပ်တို့တာဝန်က သခင်ကြီးပေးတဲ့ အမိန့်ကို ကျေပွန်အောင် ဆောင်ရွက်ဖို့ပါပဲ”

“ခင်ဗျား လိမ်ပြောနေပြန်ပြီ”

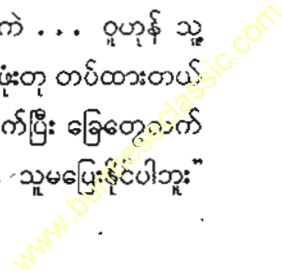
“ကျုပ် အမှန်တွေကို ပြောနေတာပါ . . . ကျုပ်တို့ သခင်ကြီးက အလုံးစုံကို ဘယ်အခါမျှ အသိပေးလေ့မရှိဘူးဗျ . . . ခင်ဗျား မယုံရင်လဲ ကျွန်ကတော့ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး”

“နေဦး ခင်ဗျားအသံက လူငယ်အသံ . . . ရုပ်ရည်က ရင့်လှချည်လား . . . မျက်နှာထားကလဲ မပြောင်းလဲသေးဘူး”

သူသည် မြင်းစီးသမားခေါင်းဆောင်၏ မျက်နှာကို သေချာစွာ လေ့လာသည်။ မြင်းစီးသမားခေါင်းဆောင်က . . .

“ခင်ဗျားတို့ဟာ တော်တော်ပါးနပ်တယ် . . . အာမခံပို့ဆောင်ရေးအဖွဲ့က သိုင်းသမားမှ ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို တောင် ခေးခွန်းထုတ်နေသေးတာကိုး . . . ကဲ . . . ဝူဟုန် သူ့မျက်နှာထားကို သိပ်မကြိုက်ဘူး . . . မျက်နှာဖူးတု တပ်ထားတယ် ထင်တယ် . . . ဆွဲချွတ်လိုက်စမ်း . . . နောက်ပြီး ခြေတွေဝက်ခတ္တ လှုပ်နိုင်အောင် အကြောဖွင့်ပေးလိုက် . . . သူမပြေးနိုင်ပါဘူး”

ဝူဟုန်သည် ခေါင်းဆောင်၏ နားသယ်စပ်ကို လက်နှင့်
စမ်းသပ်ပြီး ဆွဲခွာလိုက်သည်။

“ဗျို”

မျက်နှာဖုံးအတုသည် ပါလာလေ၏။ သူ၏ လူဝယ်
လူလတ် မျက်နှာသည် ထင်ရှားစွာ ပေါ်လာလေ၏။

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ငါက ဘယ်သူများ
လဲလို့ လက်စသတ်တော့ ကျန်ရှုံးကိုး . . . မင်း မရဏဖောင်နက်
လက်က ပြေးလို့ လွတ်မယ်များ ထင်နေသလား”

ထိုအခါ ကျန်ရှုံးသည် ထိတ်လန့်သွားသည်။

“ခင် . . . ခင်ဗျား . . . မရဏဖောင်နက်ကလား”

“ဟုတ်တယ်”

ကျန်ရှုံးသည် အကြီးအကျယ် ကြောက်လန့်သွားသည်။
ဝူဟုန်က အကြောဖွင့်ပေးလိုက်သဖြင့် သူ့ခြေလက်များသည် လှုပ်
ရှားနိုင်လေပြီ။

“ကျုပ် ထွက်မပြေးပါဘူးဗျာ . . . ပြေးလည်း ခင်ဗျားတို့
လက်က လွတ်မှာမှ မဟုတ်ဘဲ”

မုယ့်နှင့်ဝူဟုန်တို့က ခေါင်းညိတ်၏။ ထိုစဉ် ကျန်ရှုံးသည်
မုယ့်တို့ မထင်မှတ်သည့် အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်လိုက်လေသည်။

“စွပ်”

“အား”

သူသည် လျှင်မြန်ဖျတ်လက်စွာ ဓားမြှောင်ကိုဆွဲထုတ်ပြီး
ကိုယ့်ရင်ဘတ်ကို ထိုးစိုက်လိုက်သည်။ ကျန်ရှုံး၏ ရင်ဘတ်မှ
သွေးများထွက်လာပြီး လဲကျသွားသည်။ မိုက်ဇာတ်တစ်ဇာတ်
သိမ်းသွားလေပြီ။ ရွှေမြင်းပျံဂေဟာမှ သိုင်းသမားခုနှစ်ယောက်ကား
ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေကြ၏။ ဝူဟုန်က သက်ပြင်းချသည်။ ဝူဟုန်
က သိုင်းသမားခုနှစ်ယောက်ကို ညွှန်ပြပြီး မုယ့်အား မေးလိုက်၏။

“ဘာ . . . သူတို့ကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ငါက ကျန်ရှုံးကို သတ်ဖို့မဟုတ်ပါဘူး . . . သူ့အပြစ်
ဒဏ်တော့ သူခံရမှာပေါ့ . . . သူ့ဟာသူ ကြောက်လန့်ပြီး သတ်သေ
သွားတာပဲ . . . ကဲ သူတို့ကိုလဲ သိုင်းပညာဖျက်ဆီးပြီး ပြန်လွတ်
ပေးလိုက်ပေတော့”

မုယ့်သည် သိုင်းသမားများကို ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“မင်းတို့လဲ နောင်ဆို ဒုစရိုက်တွေကို မလုပ်ကြဘဲ . . .
ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် လုပ်စားကြပါကွာ . . . မဟုတ်တာ
တွေကို မလုပ်ကြနဲ့ ကြားလား”

မုယ့်သည် တစ်ယောက်စီ၏ သိုင်းပညာများကို ဖျက်ဆီး
ချွှတ်၏။ ထို့နောက် သိုင်းပညာဆုံးရှုံးသွားသော သိုင်းသမားခုနှစ်
ယောက်သည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ထွက်ခွာသွားကြလေတော့၏။

အခန်း - ၃၂

ကင်းပြီးကောက်ကိုဖမ်းချုပ်ခြင်း

မုယုံနှင့်အဖွဲ့သည် ဆက်လက်ချီတက်ခဲ့ကြ၏။ သူတို့သည် ရှေးဦးစွာ ထိုချိုင့်ဝှမ်းအတွင်းရှိသော ရွာငယ်ကလေးတစ်ရွာသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ကြ၏။ ရွာမှာ အိမ်ခြေနည်းပါးလှသော်လည်း တည်းခိုစားသောက်ဆိုင်ရှိနေသည်ကို အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့ရှိရသည်။

တည်းခိုစားသောက်ဆိုင်အမည်မှာ ဒေါင်းနီဖြစ်သည်။

မုယုံသည် စဉ်းစားနေလေ၏။ သူသည် အထောက်တော် ချုပ်တာဝန်ကို ယူထားရသူဖြစ်ရာ ဦးခေါင်းကို လွန်စွာအလုပ်ပေး

ရသည်။

တစ်ခါတစ်ရံမှသာ အသွားအလာရှိသော ဤဒေသ၌ တည်းခိုစားသောက်ဆိုင်ရှိနေသည်မှာ ထူးခြားလှသည်ဟု မုယုံတွေးမိကာ ထိုစားသောက်တည်းခိုဆိုင်သည် မဟူရာကျေးရွာမှ ဖွင့်လှစ်တည်ထောင်ထားခြင်းဖြစ်ရမည်ဟု သူယူဆ၏။

သူတစ်ဆင့်တက်၍ စဉ်းစားလိုက်သောအခါ မဟူရာကျေးရွာနှင့် ရွှေမြင်းပျံဂေဟာတို့ မည်သို့ဆက်စပ်နေသနည်းဟု တွေးမိလေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မဟူရာကျေးရွာသို့ သူတို့လာရာတွင် လမ်း၌တားဆီးကြသူများမှာ ရွှေမြင်းပျံဂေဟာမှ လူများဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်တည်း။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုဂေဟာနှစ်ခုမှ လူများမှာ မိမိတို့နှင့် အဆင်မပြေလျှင် ရန်ပြုမည့်သူများပင်ဖြစ်နေရာ မိမိ၏လူများအား အခြေအနေအရ တိုက်ကြခိုက်ကြရလျှင် တည်းခိုစားသောက်ဆိုင်မှ လူများကို မသတ်ဘဲ၊ ဓားစာခံအဖြစ် ဖမ်းဆီးထားရန်ကို တာဝန်ခွဲဝေပေးရသည်။

တာဝန်ခွဲဝေပေးကာ အသိပေးပြီးသောအခါမှ သူ၏ အာမခံဌာနမှ မြင်းများနှင့် မြင်းလှည်းများကို ဒေါင်းနီစားသောက်ဆိုင်ရှေ့၌ ရပ်လေ၏။

ဒေါင်းနီစားသောက်ဆိုင် . . .

(တည်းခိုခန်းများလည်းငှားရမ်းနိုင်သည်)

ထိုစာတန်းကြီးကို မုယုံသည် ရှေ့ဦးစွာဖတ်မိသောအခါ သူသည် ဆိုင်ကို အကဲခတ်သောအခါ သွေ့ခြောက်နေသော ဆိုင်ကို အကဲခတ်မိသည်။ စားသောက်သူလည်း တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မတွေ့။ ဆိုင်ထိုင်တစ်ဦးနှင့် စားပွဲထိုးသုံးယောက်မှာ စားပွဲများပေါ်၌ ငိုက်နေကြသည်။

ဤကဲ့သို့ တည်းခိုခန်း၌ ခြောက်သွေ့နေသည်မှာ အစိုးဖြူချိုင့်ဝှမ်း၌ ရွှေမြင်းပျံဂေဟာမှ ကျန်ရစ်ခဲ့ တားဆီးနေသောကြောင့် လားမသိပေ။

မှန်ပါသည်။ အဘိုးကြီးမုယုံမှာ အလွန်ဉာဏ်သွားသူ ဖြစ်သည်။ သူခန့်မှန်းသည့်အတိုင်း ဒေါင်းနီစားသောက်ဆိုင်နှင့် တည်းခိုခန်းသည် မဟူရာကျေးရွာ၏ လျှို့ဝှက်စခန်း တစ်ခုပင်။

ဤလမ်းမှာ အသွားအလာကျလှသော်လည်း ယခင်က အာမခံပို့ဆောင်ရေးဌာနများက အသုံးပြုခဲ့ကြသဖြင့် စားသောက်ဆိုင်မှာ စိစိပြေပြေရှိခဲ့ပေသည်။ ယခုဤလမ်းကို အစွမ်းထက်သော သိုင်းသမားအချို့နှင့်ဖြတ်တောက်ထားခဲ့ပါလျက် ဝင်ရောက်လာခဲ့ပေပြီ။

တည်းခိုခန်း၏ တာဝန်ခံဖြစ်သော ဖန်ပိတုံးမှာ အတော်ပင်အံ့အားသင့်သွားသည်။ သူ့ဆက်လက်စဉ်းစားလိုက်သောအခါ

လမ်းခရီးကို ပိတ်ဆို့တားဆီးသူ သိုင်းသမားများမှာ တစ်စုံတစ်ခုသောအန္တရာယ်ကို ရင်ဆိုင်တွေ့သွားရပြီဖြစ်ကြောင်းကို သူနားလည်လိုက်မိသည်။

ဖန်ပိတုံးသည် အံ့ဩရုံသာ အံ့ဩသည်။ ထိတ်လန့်မှုတော့မဖြစ်ချေ။ အံ့တယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူသည် သူ၏သိုင်းပညာကို အားကိုးယုံကြည်သောကြောင့်ပေတည်း။ ထို့ပြင် ဤကဲ့သို့သော အာမခံပို့ဆောင်ရေးများမှာ မကြာခဏ လာရောက်တည်းခိုကြသဖြင့် သူသည် အာမခံပို့ဆောင်ရေးဌာနများကိုလည်း အထင်မကြီးချေ။ အကယ်၍ တိုက်ပွဲများဖြစ်ပွားလာပါကလည်း တိုက်ပွဲကို သူနှိမ်နှင်းနိုင်အောင်မြင်မည်ဟု ယူဆထားသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် ဆိုင်ဝန်ထမ်းများကို လှန့်နှိုးလိုက်ပြီး မျက်နှာရိပ်အခြေဖြင့် အားလုံးသိထားကြဟု အချက်ပြလိုက်သည်။

သိုင်းပညာ အလွန်ကျွမ်းကျင်သူများသည် ဆိုင်၌ အလုပ်သမားများ ဖြစ်နေကြသည်။ သူတို့ကို တော်ရုံတန်ရုံ သိုင်းသမားမနိုင်နိုင်ပါ။ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော် ရွှေမြင်းပျံဂေဟာသို့ စာပို့နိုင်သည့် စာပို့ခိုများလည်း ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် လွန်စွာစိတ်ချလက်ချ နေနေခြင်း ဖြစ်သည်။

သူသည် တကယ့်စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်ဟန်မျိုးဖြစ်ထ၍

ခရီးကြိုမှုပြုခဲ့လေသည်။ သူသည် ဟန်ပန်မင်မောင်းလည်း ကောင်းလှ၏။

“ကြွကြပါ ခင်ဗျာ . . . ကြွကြပါ . . . မိတ်ဆွေတို့ ခရီးပန်းလာကြဟန်တူပါတယ် . . . ကျွန်တော်က ဒီဒေါင်းနီ စားသောက်ဆိုင်ရဲ့ ပိုင်ရှင်ပါပဲ . . . မိတ်ဆွေတို့ ကြိုက်နှစ်သက် သလို အစားအသောက်မျိုးစုံလဲ ရှိပါတယ် . . . မှတ်ထားကြပါ။ ကျွန်တော့်နာမည် ပီတုံးလို့ ခေါ်ပါတယ် ခင်ဗျား”

သူသည် အလွန်လည်သောသူ ဖြစ်၏။ သူ၏ မျိုးရိုးနာမည် ပါသော ဖန်ပီတုံးကို မသုံးပဲ ပီတုံးဟု သုံးလိုက်သည်။ အကယ်၍ ဖန်ပီတုံးကို မှတ်မိသူများ ပါခဲ့လျှင် ပီတုံးဆိုလျှင် မျက်စိလည်သွား မည် မဟုတ်ပါလား။

မယ့်သည် အတွေ့အကြုံများသူဖြစ်၏။ သိုင်းလောကအနှံ့ လျှောက်သွားနေသူဖြစ်ရာ ပီတုံး၏ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး သူမြင်ဖူး သလို ရှိနေသည်ကို သူတွေ့မိသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

“ဘယ်မှာလဲ”

သူသည် သူ၏ဦးနှောက်ကို အလုပ်ပေးလိုက်ရာ မကြာခင် ထိုသူ၏ မျက်နှာပေါ်လာတော့သည်။

“ဪ . . . လက်စသပ်တော့ ပီတုံးဆိုတဲ့ ဆိုင်ပိုင်ရှင်

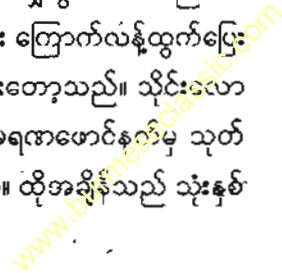
ဟာ ကင်းမြီးကောက် ဖန်ပီတုံးကိုး . . . သိုင်းလောကထဲက ပျောက်နေတဲ့ ဖန်ပီတုံးဟာ ဒီနေရာမှာ ရောက်နေတယ် . . . သူဟာ အဓိကရအောက်လမ်း သိုင်းသမားပဲ . . . ဘာကြောင့် သူ ဒီလိုနေရာကို ရောက်နေရတာလဲ”

သူသည် အလွန်မှတ်ဉာဏ်ကောင်းသူဖြစ်၍ ကင်းမြီး ကောက်ဖန်ပီတုံးကို ချက်ချင်းပင် ရိပ်မိသိရှိသွားသည်။ သို့သော် မျက်နှာ၌ အံ့ဩဟန်မပြပါ။ ချက်ချင်းပင် အပြုံးတစ်ခုကို ဆောင် လိုက်ပါသည်။ အလွန်ရင်းနှီးခင်မင်သော အပြုံးမျိုး ဖြစ်ပါသည်။

ကင်းမြီးကောက်ဖန်ပီတုံးဆိုသည်မှာ အလွန်ပင် နာမည် ကြီးသော ကြေးစားလူသတ်သမား ဖြစ်သည်။ သူသည် ငွေရမည်ဆို သည့်အလုပ်မှန်သမျှ အကုန်လုပ်သည်။ အထူးသဖြင့် သိုင်းမတတ် သော အရပ်သားမှန်သမျှကို ရက်ရက်စက်စက် ပြုမူဆက်ဆံသည်။

ထိုအခါ မရကဖောင်နက်သည် ပီတုံးနီတွင် ကင်းမြီး ကောက်ဖန်ပီတုံး၏ နာမည်ကို ရေး၍ သုတ်သင်ရမည့်စာရင်းတွင် စာရင်းတင်တော့၏။ ကမ်းစပ်သစ်ပင်မှန်သမျှတွင် ကပ်သည်။

ထိုအခါ ကင်းမြီးကောက်ဖန်ပီတုံး ကြောက်လန့်ထွက်ပြေး သွားပြီး သိုင်းလောကမှ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။ သိုင်းလော ကမှ သိုင်းသမားများကမူ ဖန်ပီတုံးအား မရကဖောင်နက်မှ သုတ် သင်ရှင်းလင်းလိုက်ပြီဟု ထင်မှတ်ကြသည်။ ထိုအချိန်သည် သုံးနှစ်

ခန့်မှ ကြာသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ယခုမူ ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ကွယ်သွားသည့် ကင်းမြီးကောက်ဖန်ပိတုံးအား မမျှော်လင့်ဘဲ မယုံက ပြန်တွေ့လိုက်ရသည်။

“အခုလို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ကြိုဆိုတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ . . . ကျုပ်တို့ ခရီးရှည်ကြီးကလာခဲ့ရလို့ ခရီးလဲပန်းပိုက်လဲဆာနေကြပါတယ် . . . အစားအသောက်တွေကို ပြင်ဆင်ပေးပါတော့ဗျာ”

သူသည် မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းပြီး ဖန်ပိတုံးအနီးသို့ ပြေးကပ်လာလေ၏။ ဖန်ပိတုံးက . . .

“စိတ်ချပါဗျာ . . . အကောင်းဆုံး အရက်တွေ . . . အကောင်းဆုံး အစားအစာတွေ ရရပါစေမယ် . . . ဟေ့ကောင်တွေ အစားအသောက်တွေ အမြန်ဆုံးရအောင် ကြော်လှော်ချက်ပြုတ်ကြစမ်း”

သူသည် သူ၏ဆိုင်ဝန်ထမ်းများအား အော်ဟစ်အမိန့်ပေးလိုက်၏။ ဆိုင်ဝန်ထမ်းများကလည်း ပြာပြာသလဲ တာဝန်ထမ်းဆောင်ကြတော့သည်။ ထိုအခါ မယုံသည် ကင်းမြီးကောက်ဖန်ပိတုံးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီး . . .

“ဘယ်လိုလဲ ဖန်ပိတုံး . . . မင်းမရဏဖောင်နက်လက်က ထွက်ပြေးလို့ လွတ်နိုင်ပါ့မလား”

ဖန်ပိတုံးသည် တော်ရုံတန်ရုံလူကို မကြောက်ရွံ့သော်လည်း၊ မရဏဖောင်နက်ကိုမူ အလွန်ကြောက်ရွံ့၏။

ယခုကဲ့သို့ မိမိ၏နာမည် အပြည့်အစုံကို ခေါ်လိုက်သော အခါ ကင်းမြီးကောက်ဖန်ပိတုံးသည် အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်သွားလေ၏။ မရဏဖောင်နက်သည် မိမိ၏နောက်သို့ အမြဲတမ်းလိုက်နေပါလားဟူသော အသိသည် သူ့အား လွန်စွာထိတ်လန့်စေခဲ့သည်။

သူ့ထိတ်လန့်၍ မဆုံးမိမှာပင် မယုံ၏ လက်တစ်ဘက်က သူ၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို လာရောက်ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်ကို ခံစားလိုက်ရ၏။ သူသည် ဆိပ်မများ ထောင်သွားမတတ် ကြောက်ရွံ့သွားသည်။

“မင်း ဘာပွပ်ရှားမှုမှ မလုပ်နဲ့ . . . လှုပ်ရင် တစ်ခါတည်းသေမှာပဲ . . . ငါခေါ်ရာကိုသာ အေးအေးဆေးဆေး လိုက်ခဲ့မင်းကို ငါမသတ်ဘူး”

မယုံသည် ထိုစကားကို တီးတိုးမှုသာ ပြောသည်။ ထို့နောက် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောလိုက်သောအခါမှာမူ တစ်ဆိုင်လုံး လှံ့ပွင့်သွားသည်။

“ပိတုံး . . . ခင်ဗျားဆိုင်ကို ကျုပ်မရောက်တာ နှစ်နှစ်ကျော်နေပြီ . . . ဝမ်းသာတယ်ဗျာ ခင်ဗျားဟာ ကျန်းမာရေးကောင်းတဲ့လူပဲ . . . ဘာမှ မပြောင်းလဲဘူးဗျာ”

ဖန်ပိတုံးမှာမူ မည်ကဲ့သို့မျှ ရုန်းကန်ခြင်းမရှိဘဲ မုယုံခေါ် ရာနောက်သို့ လိုက်ပါသွားသည်။ သူသည် အကြောကိုင်ခံထားရ သဖြင့် စကားလည်းမပြော၊ အချက်လည်းမပြနိုင် ဖြစ်နေရသည်။

ကင်းမြီးကောက်ဖန်ပိတုံးနှင့်မုယုံတို့၏ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောသောစကားများကြောင့် မုယုံတို့အား ရိုးရိုးအာမခံဌာနမှလူ များဟု ထင်သွားပြီး ကိုယ့်တာဝန်သာ ကိုယ်လုပ်နေကြတော့သည်။ အဘိုးကြီးမုယုံက ဝူဟုန်နှင့်ဖုန်ယင်အား အချက်ပြလိုက်သည်။ ဝူဟုန်နှင့်ဖုန်ယင်တို့ကလည်း ဆိုင်ဝန်ထမ်းအားလုံးကို အကြော ပိတ်လိုက်သည်။

သူတို့အား ဝူဟုန်က စစ်ဆေးရာ အားလုံးက ရိုးရိုးသား သားဆိုင်ဝန်ထမ်းများသာ ဖြစ်သည်ဟု ဘူးခံကြ၏။ ဖုန်ယင်သည် စိတ်မရှည်သဖြင့် အကြမ်းနည်းသုံး စစ်ဆေးမည်ဟုပြုရာ ဝူဟုန်က တားဆီးလိုက်သည်။

“မလုပ်နဲ့ ညီလေး . . . သူတို့ဟာ ရွှေမြင်းယုံလူတွေဆို ရင် အကြောင်းမဟုတ်ဘူး . . . မဟူရာကျေးရွာကလူတွေဆိုရင် ငါတို့နဲ့ အကြီးအကျယ် ပြဿနာဖြစ်လိမ့်မယ် . . . သူတို့ကို အ ကြမ်းနည်း မသုံးသင့်ဘူး . . . ကောင်းကောင်းမွန်မွန် စစ်ဆေးမှ သင့်မယ်”

ထို့နောက် ဝူဟုန်သည် ဖန်ပိတုံးနှင့် အပေါင်းအပါများ

အား အခန်းလွတ်တစ်ခုထဲသို့ ထည့်သွင်းပိတ်လှောင်ထားလိုက် သည်။ အားလုံးသည် မလှုပ်ရှားနိုင်သဖြင့် အခန်းထဲ၌ ခွေခွေခေါက် ခေါက် လဲလှောင်းနေကြတော့၏။

ညဉ့်နက်လာသောအခါ ဝူခန့်ပေါင်ဦးစီးသော ပထမအဖွဲ့ ရောက်လာ၏။ ဝူဟုန်တို့က အသင့်ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်ထားသဖြင့် အလွယ်တကူ စားသောက်ခွင့်ရသည်။

စားသောက်ပြီးသောအခါ ကင်းမြီးကောက်ဖန်ပိတုံးနှင့် အဖွဲ့ကို ဝူခန့်ပေါင်၏ လက်တွင်း ထည့်ပေးလိုက်သည်။ သူတို့သည် ထိုည၌ ဒေါင်းနီစားသောက်ဆိုင်၌ပင် အိပ်စက်အနားယူလိုက်ကြ သည်။

နောက်နေ့ မနက်လင်းလျှင်လင်းချင်း သူတို့သည် ခရီး ထွက်ခဲ့ကြသည်။

နတ်ဒေဝီချင်းချင်းထံမှ သိထားချက်အရ မဟူရာကျေးရွာ သည် ဒေါင်းနီစားသောက်ဆိုင်နှင့် အနည်းငယ်မျှသာ ဝေးသည်ဟု သိထားခဲ့သည်။

သူတို့သည် မဟူရာကျေးရွာနှင့် အလွန်နီးကပ်လာသဖြင့် အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့မခွဲတော့ဘဲ တစ်ဖွဲ့တည်းအဖြစ် ပူးပေါင်းကာ ခရီးစဉ်ကို ချီတက်ကြသည်။

ဖမ်းမိထားသော ကင်းမြီးကောက်ဖန်ပိတုံးနှင့်အဖွဲ့ကိုမူ

အလုပ်ပိတ်လှည်းအတွင်း ထည့်သွင်းလာခဲ့သည်။

ဒေါင်းနီစားသောက်ဆိုင်တွင်မူ မုယုံနေခဲ့သည်။ ဒေါင်းနီ စားသောက်ဆိုင်မှာ မဟူရာကျေးရွာသို့ အစရှိသည့် အချက်အချာ ကျသည့်နေရာ ဖြစ်သည်။ မည်သည့်အဖွဲ့များ ရောက်လာမည်ကို မသိနိုင်ပေ။ ထိုအခါ ဖြေရှင်းရန် မုယုံနေခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

အခန်း - ၃၃

မြင်းပျံယူထိုက်

မုယုံသည် ဒေါင်းနီစားသောက်ဆိုင်တွင် အရေးတကြီး ဖြစ်ပေါ်လာမည်ကိစ္စများကို ဖြေရှင်းရန် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ စားသောက်ဆိုင်၏ နောက်ခန်းဝယ် အရက်များ၊ ချက်ပြုတ်ရန် အသီးအရွက်များ၊ ကြက်ဘဲများ ရှိနေသဖြင့် ရိက္ခာအတွက်တော့ ဘာမျှ မပူချေ။ သူသည် အရက်နှင့်အမြီးများကို စားသောက်၍ အေးအေးဆေးဆေးပင် စောင့်နေလိုက်သည်။ မွန်းတည့်ချိန်နီးလာသော်လည်း မည်သို့မျှ မထူးခြားသေးပေ။

မွန်းလွဲချိန်ရောက်သောအခါမှ ခရီးသွားတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာလေ၏။ ရောက်ရှိလာသူမှာ လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ် သည်။ မုတ်ဆိတ်များမှာ ရင်ဘတ်အထိ ရှည်လျားပြီး ဥပဓိရုပ်က လည်း လွန်စွာ ကောင်းသည်။ မုတ်ဆိတ်ကျင်စွမ်းများရှိပြီး ဆံပင် ကို ကျစ်ဆံမြီးကျစ်ထားသည်။

သူသည် ဖဲသားဝတ်ရုံကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး၊ ထိုဝတ်စုံ က ရွှေရောင်တောက်နေသည်။ အထက်တန်းစား ဝတ်စုံကြီးဖြစ် သည်။ ထို့ပြင် သူသည် ကျောက်စိမ်းကြီးကိုလည်း နောက်ကျော၌ သိုင်းထားသေးသည်။ အဖိုးတန် ရှေးဟောင်းစားကြီးမှန်းသိသာ သည်။ ဓားအိမ်မှာ ပန်းကနုတ်များ၊ ရတနာများ စီခြယ်ထားသဖြင့် ဓားအိမ်သည်ပင် အတော်အတန်တန်ဘိုးရှိမည်ဖြစ်ကြောင်း သိသာ ပေသည်။

ထို့နောက် သူစီးလာသည့် မြင်းနက်ကြီးမှာလည်း အလွန် အမျိုးအစားကောင်းသည့် မြင်းနက်ကြီးဖြစ်နေ၏။ မွန်ဂိုမြင်းကြီး ဖြစ်သည်။ မြင်းကြီးသည် တစ်ကိုယ်လုံး နက်မှောင်မနေဘဲ၊ အဖြူ ရောင်ကွက်တိကွက်ကြား ဖြစ်နေသည်။ ခြေလေးချောင်းတွင်လည်း အဖြူရောင် အစက်များပါ နေသည်။

မြင်းကြီးကို ကြည့်မိသောအခါ အဘိုးအိုမုယ့်၏ မျက်နှာ သည် တည်ကြည်လေးနက်သွား၏။ ထို့နောက် သူသည် ဝတ်စုံကြား

တွင် သိမ်းဆည်းထားသည့် ငွေပုလွေတစ်ချောင်းကို ထုတ်ယူလိုက် သည်။ သူထုတ်ယူပုံမှာ ညင်သာလှသဖြင့် ထုတ်ယူမှန်းပင် မသိ လိုက်ချေ။ ငွေပုလွေသည် တစ်ပေခွဲသာသာမျှသာ ရှည်သည်။

သူသည် ဘဝခရီးတစ်လျှောက်၌ သိုင်းသမားများစွာနှင့် တိုက်ခိုက်ခဲ့ရသည်။ သို့သော် သူသည် ငွေပုလွေကို ထုတ်၍ မသုံး စွဲခဲ့ချေ။

ရွှေရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူကြီးသည် သူ၏ အဓိကပြိုင်ဘက် ပေလော။

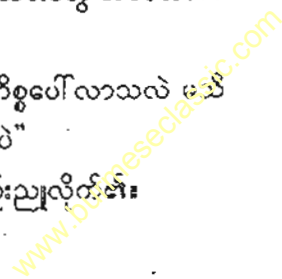
သူ၏ ငွေပုလွေမှာ ပြောင်လက်နေပြီး မယုံသည် ငွေပု လွေကို ပေါင်နှင့်ဖိထားလေ၏။ သူသည် ရွှေရောင်ဝတ်စုံနှင့် လူကြီး ကို မသိမသာကြည့်ပြီး သူ၏ အရက်နှင့်အမြီးများကိုသာ ဆက်လက် စားသောက်နေလိုက်တော့သည်။

ရွှေရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူကြီးသည် မြင်းပေါ်မှဆင်းပြီး မယုံ အနီးသို့ လျှောက်လာ၏။

“ဒီမှာ ဖိတ်ဆွေကြီး... ဆိုင်အမှုထမ်းတွေ တစ်ယောက် မှ မမြင်ပါလား... မရှိဘူးနဲ့တူတယ်”

“မရှိဘူး... ဘာအရေးကြီးတဲ့ကိစ္စပေါ်လာသလဲ မသိ ဘူး... အားလုံးအပြင်ထွက်သွားကြတာပဲ”

ရွှေရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူကြီးက ညည်းညူလိုက်၏။

“ဒုက္ခပဲဗျာ . . . ခရီးကလည်းပန်း . . . ဗိုက်ကလဲဆာ အကြီးအကျယ် ဒုက္ခပဲ”

“မိတ်ဆွေ ညည်းမနေပါနဲ့ . . . အထဲကို ဝင်သွားပါ . . . ကြိုက်တဲ့အရက်ကို ယူနိုင်ပါတယ် . . . ကြိုက်တဲ့အစားအစာကို စားနိုင်ပါတယ်”

“ဟာ . . . ဒီလိုလား”

သူသည် နောက်ဖေးဆောင်သို့ ဝင်သွားပြီး အရက်နှင့် အသားကင်တစ်ခြမ်းကို ယူလာလေ၏။ သူသည် မုယ့်စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်မည် ပြုသည်။

မုယ့်က လက်ဝါးကာပြပြီး . . .

“ကိစ္စမရှိပါဘူး . . . ကျုပ်က တစ်ယောက်တည်း . . . အေးအေးဆေးဆေး စားသောက်ချင်တာ . . . ခင်ဗျားဘာသာ လွတ်တဲ့နေရာမှာ ကြိုက်သလိုစားပါ”

ရွှေရောင်ဝတ်စုံနှင့် လူကြီးသည် ပြုံးလိုက်လေ၏။

“ရပါတယ်ဗျာ . . . ကျုပ်လဲ လွတ်လပ်တာပေါ့”

သူသည် မုယ့်၏ မျက်နှာချင်းဆိုင် စားပွဲ၌ သွားရောက် ထိုင်လိုက်၏။ သူသည် တိတ်ဆိတ်စွာ စားသောက်နေသည်။ မုယ့် ကလည်း တိတ်ဆိတ်စွာ စားသောက်နေသည်။

ထိုနှစ်ယောက်ရှိနေလျက် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်မှာ

တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိသလိုပင်။ ငြိမ်သက်မှုကို စတင်ဖြိုခွင်း လိုက်သူမှာ မုယ့်ဖြစ်၏။

“ခင်ဗျားက မဟူရာကျေးရွာကို သွားမလို့လား”

ထိုအခါ ရွှေရောင်ဝတ်စုံနှင့် လူသည် အားရပါးရ ရယ်မော လိုက်လေတော့၏။

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . မဟူရာကျေးရွာ ဟုတ်လား . . . မိတ်ဆွေကြီးက ဒီမေးခွန်းမှ မေးတတ်ပလေ”

“ကျုပ်မေးတဲ့ မေးခွန်းမှာ ရယ်စရာမှ မပါဘဲ . . . ခင်ဗျား က ဘာကြောင့် ဒီလောက် ရယ်ရတာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ ရယ်စရာမပါရမလဲ”

“ပြောစမ်းဗျာ . . . ဘယ်မှာ ပါသလဲ”

“ဝါတာပေါ့ဗျာ . . . မဟူရာကျေးရွာဆိုတာ သိုင်းလောက မှာ အင်မတန်လျှို့ဝှက်ပြီး ပဟေဠိဆန်တဲ့ ကျေးရွာ မဟုတ်လားဗျ”

“ဟုတ်တယ်လေ . . . အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ကဲ . . . ကျုပ်က မဟူရာကျေးရွာကို သွားချင်နေတယ် ထားပါဦး . . . မဟူရာကျေးရွာ ဘယ်မှာရှိမှန်းမှ မသိတာ . . . ကျုပ် ဘယ်လိုလုပ် သွားမလဲဗျာ . . . ဒီတော့ ရယ်စရာ ကောင်းတာပေါ့”

“ကောင်းပြီလေ . . . ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ဘယ်သူဆိုတာ . . .

ဘာအကြောင်းနဲ့ ဒီကို ရောက်လာတယ်ဆိုတာကို ပြောစမ်းပါဗျာ”
မုယုံက ခပ်မာမာပင် မေးသည်။

ရွှေရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူကြီး၏ မျက်နှာတည်သွားသည်။
သူသည် မုယုံကို အသေအချာကြည့်သည်။

မုယုံက ...

“ကျုပ်က ... ဒီနေရာကို ခင်ဗျားအရင်ရောက်နှင့်နေ
တာဗျ ... ဒီဆိုင်က လူတွေမရှိတော့ ... ကျုပ်က ဒီဆိုင်ပိုင်
ရှင် ဖြစ်သွားပြီပေါ့ဗျာ ... ခင်ဗျားက ဧည့်သည် ...
ဧည့်သည်တစ်ယောက်ကို ကျုပ်က မေးမြန်းခွင့် မရှိဘူးလားဗျာ”

“အင်း ... ခင်ဗျားက တယ်လဲ စပ်စပ်စုံစုံ နိုင်သကဲ့
ခင်ဗျားက ဘာကြောင့် ကျုပ်အကြောင်းကို သိချင်နေရတာလဲဗျ”

“အဲဒါတွေ မေးမနေနဲ့လေ ... ခင်ဗျား ကျုပ်ဆိုင်က
အရက်တွေသောက် ... အစားအစာတွေစားနဲ့ ကျုပ် မေးခွင့်
မရှိဘူးလား”

ရွှေရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူကြီးက ...

“အင်း ... ဒီလိုတော့လဲ မဆိုးလှပါဘူးလေ ...
ကျုပ်အရက်နဲ့ အစားအသောက်အတွက် ပိုက်ဆံမပေးဘဲ ကျုပ်
အကြောင်းပြောပြရမှာပေါ့လေ ... ကျုပ်က ကျီအမျိုးအနွယ်က
ပဲ ... ကျုပ်က မင်းမှုထမ်း ... အမှုတစ်ခုလာစစ်ဆေးရတယ်

ဒီဘက်ကို ခရီးထွက်လာတာ ... ကဲ ဒီလောက်ပြောရင် တော်
တော် ပြည့်စုံပါပြီနော်”

မုယုံက ခေါင်းယမ်းပြလေ၏။

ရွှေရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူကြီးက ...

“ခင်ဗျား ... ဘာဖြစ်လို့ ခေါင်းယမ်းတာလဲ”

“ခင်ဗျား ... ပြောတာ မဟုတ်လို့ ခေါင်းယမ်းတာ
ပေါ့ဗျာ”

“ဘာမဟုတ်တာပါလို့လဲဗျ”

“ခင်ဗျား ... ကျီအမျိုးအနွယ် ဟုတ်မဟုတ်တော့
ကျုပ်မသိဘူးဗျ ... ခင်ဗျား မင်းမှုထမ်းမဟုတ်တာတော့ သေချာ
တယ် ... နောက်ပြီး အမှုစစ်ရအောင် လာတယ်ဆိုတာကလဲ
လိမ်ပြောတာ ... အဲဒါတွေကတော့ ကျုပ်သေချာပေါက် ပြော
နိုင်တာတွေပဲ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ရှေးပညာရှိကြီးနဲ့
လာတွေ့နေရတာပဲ ... ကဲ ဆိုစမ်းပါဦး ... ကျုပ်လိမ်ပြော
တယ်ဆိုတာတွေကို”

မုယုံက လက်ကို ဝှေ့ယမ်းရင်း ...

“ကျုပ်က ပညာရှိမဟုတ်ပါဘူး ... မင်းမှုထမ်းတွေ
အကြောင်း အနည်းအကျဉ်း သိထားရင်တောင် ဒီအကြောင်းကို

ပြောနိုင်ပါတယ် . . . ခင်ဗျားက အမှုစစ်ရအောင် လာတယ်လို့ ပြောတယ် . . . ဘယ်မှာလဲ . . . ခင်ဗျားမှာ နောက်ပါ အခြေအရံ အနည်းဆုံးနှစ်ယောက်လောက်ကတော့ အခြေအရံပါရမယ်ဗျာ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားဟာ မင်းမူထမ်းမဟုတ်ဘူး . . . အမှုစစ်ရအောင် လာတယ်မဟုတ်ဘူးလို့ ကျုပ်ပြောနိုင်တာပေါ့”

“အင်း . . . မဆိုးပါဘူး”

“ကျုပ် . . . အထင်ကို ပြောရမလား”

“ပြောလေ . . . ပြောပါ”

“ခင်ဗျားရဲ့ အသွင်အပြင်နဲ့ ဟန်အမူအရာကိုကြည့်ပြီး ပြောရရင်တော့ . . . ခင်ဗျားဟာ မင်းမူထမ်းမဟုတ်ဘူး . . . သိုင်းလောကက ထင်ရှားတဲ့ဂေဟာတစ်ခုခုရဲ့ အရှင်သခင်ကြီးတစ်ယောက်နဲ့ ပိုတူတယ်ဗျ”

မုယ့်၏စကားကြောင့် ရွှေရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူကြီး မျက်နှာ ပျက်သွား၏။

“အဘိုးကြီးက တယ်ပြီး စပ်စုနိုင်ပါလား . . . ဒီလို စပ်စပ် စုစု သိတာမျိုးကို ကျုပ်က လုံးဝမကြိုက်ဘူးဗျ . . . ကျုပ်အနေနဲ့ အစက ခင်ဗျားကို ရန်မူဖို့ မရည်ရွယ်ပါဘူး . . . ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကို အခုကျုပ် ခွင့်လွှတ်လိုက်ရင် ခင်ဗျားက တဆင့်တက်ပြီး ကျုပ် ဘယ်သူလဲဆိုတာ စုံစမ်းလိမ့်မယ် . . . ကျုပ် ဘယ်သူဆို

တာခင်ဗျားသိဖို့ ကျုပ် ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး”

ရွှေရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူကြီးသည် ထိုသို့ပြောရင်း မုယ့်ဆီသို့ လျှောက်လာလေ၏။ မုယ့်အား အေးအေးဆေးဆေးပင် ရွှေရောင် ဝတ်စုံနှင့်လူကြီးကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ ရွှေရောင်ဝတ်စုံဝတ်လူကြီး ၏ မျက်လုံးများ၌ ရက်စက်တော့မည့် အရိပ်အရောင်များ ယှက်သန်း နေသည်။

“နေဦး”

မုယ့်က လှမ်းတားလိုက်သောကြောင့် ရွှေရောင်ဝတ်စုံဝတ် လူကြီးသည် ခေတ္တတန့်သွား၏။

“ခင်ဗျားအကြောင်း . . . ကျုပ် မသိဘူး ထင်နေသလား”

“ခင်ဗျား . . . ဘာသိလို့လဲ”

“သိတာပေါ့ဗျာ . . . ခင်ဗျားအကြောင်း ခဏလေးစဉ်း စားတာနဲ့ သိနိုင်တာပဲ”

ရွှေရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူကြီးသည် အံ့ဩသွားသည်။ သည် လူကြီးပြောတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားဟု တွေးနေပုံရ၏။

မုယ့်က . . .

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ရှင်းပစ်ချင်တယ်ဆိုရင်လဲ . . . ကျုပ်က မမူပါဘူး . . . ခင်ဗျားကို ရင်ဆိုင်နိုင်ပါတယ် . . . ဒါ ပေမယ့် ဒီတိုက်ပွဲဟာ ခင်ဗျားအတွက် အခြေအန မကောင်းနိုင်

ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ရွှေရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူကြီးက သွားကျိတ်၍ မေးလေ၏။

“ဒီတိုက်ပွဲဟာ မင်းအတွက် နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲဖြစ်နိုင်လို့ ပဲ . . . မင်းဘယ်လိုပဲ ဟန်ဆောင် ဟန်ဆောင် . . . ဘယ်လိုပဲ အကောက်ဉာဏ်တွေသုံးသုံး အလကားပါပဲကွာ”

မုယ့်သည် ခင်ဗျားနှင့်ကျုပ်ပြောနေရာမှ မင်းနဲ့ငါနှင့် သုံးနှုန်းလာသည်။

“ရွှမ်း”

ရွှေရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူကြီးသည် သည်းမခံနိုင်လောက် အောင်ဖြစ်လာသဖြင့် သူ၏ ရှေးဟောင်းဓားကြီးကို ဆွဲထုတ်လိုက် သည်။

“ကဲ . . . ခင်ဗျား ပြောစမ်း . . . ကျုပ် ဘယ်သူလဲဆို တာကို ပြောစမ်း . . . ခင်ဗျား ဘယ်လိုအကြောင်းတွေကြောင့် ကျုပ်ကို သိနေနိုင်တာလဲ”

မုယ့်သည် တဟားဟား ရယ်သည်။

“မင်းက . . . ဓားကိုလဲ ပြောင်းထားတယ် . . . လူလဲ ရုပ်ဖျက်ထားတယ် . . . မြင်းကိုလဲ ရုပ်ဖျက်ထားတယ် . . . ဘယ်လောက်ပဲ စေ့စပ်အောင် ရုပ်ဖျက်ပညာ ဘယ်လောက်

ကောင်းကောင်း . . . မင်းမြင်းကို ရုပ်ဖျက်ထားတာတော့ မပီရိဘူး”

“တာ”

“မင်းဟာ မြင်းကို မမှတ်မိအောင် ဟိုတစ်ကွက် သည်တစ် ကွက် ရုပ်ဖျက်ထားပေမယ့် ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ မြင်းကြီးကို ငါ ဘယ်လိုမှ မမှတ်မိဘဲ နေပါ့မလဲ . . . မြင်းပျံယူထိုက်ရယ်”

မြင်းပျံယူထိုက်မှာ အံ့အားသင့်နေ၏။ ထိုအခိုက် မုယ့်က ပေါင်တွင် တပ်ထားသည့် သူ၏ ငွေပုလွေဖြင့် ရိုက်ချွတ်လိုက်လေ တော့သည်။

အခန်း - ၃၄

ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ယှဉ်ပြိုင်၍

မြင်းပျံယူထိုက် . . .

မှန်ပါသည်။ မရွှေရောင်ဝတ်စုံနှင့် လူကြီးမှာ မြင်းပျံယူထိုက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ မြင်းပျံယူထိုက်သည် သိုင်းလောကတွင် အသွားအလာနည်းပါးလှသည်။ သိုင်းလောကအတွင်း မလွဲမရှောင်သာ သွားရပါကလည်း ရုပ်ဖျက်ပြီးသာ သွားလာသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ပကတ်ရုပ်ရည်ကဲ့ မြင်ဖူးသူ အလွန်ရှားသည်။

ယခုသူထွက်လာသည့်အကြောင်းမှာ နှစ်ချက်ရှိသည်။

ပထမအကြောင်းမှာ ဆေးသမားတော်လေးဖော်ကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းရန် ချတန်ယိကို စေခိုင်းလိုက်သည်။ ချတန်ယိသုတ်သင်ပြီး ပြန်လာပါက ချတန်ယိအား သုတ်သင်ရန် လူသတ်သမား ကျန်းကဲကို စေလွှတ်ခဲ့သည်။ ယခုအခါ ချတန်ယိလည်း ပြန်မလာ၊ ကျန်းကဲကလည်း ပြန်မလာသဖြင့် သူသည် သိုင်းလောကအတွင်းသို့ ထွက်လာရသည်။

ထိုစဉ် ဒုတိယအချက် ဆက်နွယ်လာပြန်သည်။ ဤသို့ ထွက်လာစဉ် ဝူဂေဟာမှ သိုင်းအုပ်စုတစ်စု ထွက်ခွာသွားသည်ဟု သတင်းရခဲ့သဖြင့် ထိုသတင်းကို ထောက်လှမ်းခဲ့ရပြန်သည်။ မှန်သည်။ ဂေဟာသခင်ကြီး ဝူခန့်ပေါင်ကိုယ်တိုင် ဦးစီးပြီး အစိုးဖြူချိုင့်ဝှမ်းသို့ ထွက်သွားသည်ဟု သတင်းရရှိခဲ့သည်။

သူသည် မဟူရာကျေးရွာနှင့် ပတ်သက်နေသည့်အကြောင်း အရာများစွာရှိသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ချတန်ယိနှင့်ကျန်းကဲတို့ကို စုံစမ်းခြင်းမပြုတော့ဘဲ အစိုးဖြူချိုင့်ဝှမ်းသို့ လိုက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

သူသည် ကင်းမြီးကောက်ဖန်ပိတုံးကို ဒေါင်းနီစားသောက်ဆိုင်၌ တာဝန်ချထားခဲ့သည်။ ကင်းမြီးကောက်ဖန်ပိတုံးသည် သူ၏ လက်ရင်းတပည့်ဖြစ်၍ ဤသို့အရေးကြီးသော တာဝန်ကို ချထားပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

မြင်းပျံယူထိုက်သည် နတ်ဒေဝီချင်းချင်းနှင့်ပေါင်းကာ မကောင်းမှုဒုစရိုက်မျိုးစုံကို ပြုလုပ်ခဲ့စဉ်က ကင်းမြီးကောက်ဖန်ပိတုံးသည် ကြားခံလူတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့လေ၏။ သူသည် နတ်ဒေဝီချင်းချင်းနှင့် မြင်းပျံယူထိုက်တို့အကြား ဆက်သွယ်ဆောင်ရွက်ပေးရသူဖြစ်သည်။

ယခုသူ ဝေါင်းနီစားသောက်ဆိုင်သို့ ရောက်သောအခါ ပိုင်ရှင်အဖြစ်ထားခဲ့သော ကင်းမြီးကောက်ဖန်ပိတုံး ရှိမနေတော့ချေ။ ထို့ကြောင့် တစ်စုံတစ်ခု ပြဿနာပေါ်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သူသိရှိသွားသည်။ သူသည် ဆိုင်အတွင်းသို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ အဘိုးအိုတစ်ယောက်ထိုင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုအဘိုးအိုသည် ဝူခန့်ပေါင် အစောင့်ထားခဲ့သည့်အဘိုးအို ဖြစ်ရမည်။ သိုင်းပညာလည်း ပေါက်မြောက်မည်မဟုတ်ဟု ယူဆခဲ့သည်။

ယခုမူ အဘိုးကြီးသည် သူ့အထင်သေးထားသကဲ့သို့ မဟုတ်ချေပြီ။ ဉာဏ်ကောင်းသော အဘိုးကြီး ဖြစ်နေပြီ။ ထို့အပြင် သူ့အား မြင်းပျံယူထိုက်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်နှင့် ငွေပုလွေဖြင့် ရိုက်ချလိုက်ရာ သူ့ဦးခေါင်းကို ရိုက်မိမည်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။

သို့သော် သူသည်သာမန်သိုင်းသမား မဟုတ်ချေ။ မြင်းပျံယူထိုက်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ဦးခေါင်းဆီသို့ လာနေသော ငွေပုလွေကို ရုတ်တရက်ရှောင်တိမ်းလိုက်ပြီး နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်

လိုက်၏။

“ဦး”

“ဝှစ်”

နောက်ဆုတ်ပြီးသည်နှင့် သူ၏ ရတနာဓားကြီးကိုလည်း ထုတ်ပြီး ဖြစ်သွားသည်။

“ကျုပ်ကို အုလစ်တိုက်တဲ့ အဘိုးကြီး . . . ခံနိုင်ရင် ခံပေ

တော့ . . . ကျုပ်တိုက်ပြီ”

“ဦး . . . ဦး . . . ဦး”

“ဝှစ် . . . ဝှစ် . . . ဝှစ်”

ဓားရိပ်များသည် ယှက်ဖြာနေသည်။ ငွေရောင်ပုလွေကလည်း အရိပ်ထောင်သောင်း ဖြာထွက်နေသည်။ ဝါရင့်ကျွမ်းကျင်သော သိုင်းပညာရှင်နှစ်ဦး၏ တိုက်ပွဲကြီးကား စလေပြီ။ အသေအကြေတိုက်ပွဲဖြစ်သောကြောင့် တိုက်ပွဲသည် ပြင်းထန်ပြီး လျှင်မြန်လှ၏။ နှစ်ဦးစလုံးပင် လွတ်ကွက်ဟာကွက် မရှိအောင် တိုက်ခိုက်ကြ၏။ မြင်းပျံယူထိုက်သည် ကိုယ်ပိုင်သိုင်းကွက်ဖြစ်သော ရွှေမြင်းပျံသိုင်းကွက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်သည်။ ရွှေမြင်းပျံသိုင်းကွက်များမှာ မြင်းပျံယူထိုက်၏ မူပိုင်သိုင်းကွက်ဖြစ်သည်။ ထိုသိုင်းကွက်များသည် တိုက်စစ်ကို အားပေးသော တိုက်ကွက်များ ဖြစ်သည်။ ရန်သူကို အနားမပေးဘဲ အဆက်မပြတ် ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်သော သိုင်းကွက်

များ ဖြစ်သည်။

မုယုံကမူ သူ၏ငွေပုလွေ မုန်တိုင်းတိုက်ကွက်ဖြင့် အချက်ကျကျခံကာကွယ်နေသည်။ သူ၏ သိုင်းကွက်မှာ ခံစစ်ကိုအသာပေးပြီး တစ်ခါတစ်ရံ လစ်ကွက်ဟာကွက်များကို ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်တတ်သည်။ သူ၏ တစ်ခါတစ်ရံ တိုက်ခိုက်မှုသည် သေကွင်းသေကွက်များကို ထိသဖြင့် လစ်ကွက်ဟာကွက်ကို မပေးရအောင် ဖြစ်နေသည်။ ရွှေမြင်းပျံသိုင်းကွက်နှင့် ငွေပုလွေ မုန်တိုင်းသိုင်းကွက်တို့သည် တိုက်စစ်နှင့် ခံစစ်ကို အသာပေးထားကြသော်လည်း ခံစစ်ကို အသာပေးသည့်ငွေပုလွေမုန်တိုင်း သိုင်းကွက်သည် အခြေခံအား သိုင်းကွက်များကောင်းပြီး ရွှေမြင်းပျံသိုင်းကွက်ထက်သာလေသည်။ ထို့ကြောင့် ရွှေမြင်းပျံသိုင်းကွက်သည် သိပ်သည်းသော ခံစစ်ဖြစ်သည့် ငွေပုလွေမုန်တိုင်း သိုင်းကွက်ကို မထိုးဖောက်နိုင်ပါ။

ငွေပုလွေမုန်တိုင်းသိုင်းကွက်၏ တန်ပြန်တိုက်စစ်ကို ကြုံရသောအခါတွင်မူ မြင်းပျံယူထိုက်မှာ အခက်ကြုံရသည်။

သူ၏ ရွှေမြင်းပျံတိုက်ကွက်မှာ တိုက်စစ်ကို ဦးစားပေးသောကြောင့် ခံစစ်တွင် လုံခြုံမှုမရှိပေ။ မုယုံက တိုက်ခိုက်လာသောအခါ တိုက်ပွဲစည်းနှင့်လွတ်ကင်းရာ အပြင်သို့ ခုန်ထွက်ပြေးရ၏။

ထိုသို့ ရှောင်ပြေးရသောအခါ မြင်းပျံယူထိုက်၏ တိုက်စစ်မှာ ဣန္ဒြိန်လျော့သွားရပြီး သူ၏ခံစစ်မှာ ကသောင်းကနင်း ဖြစ်သွား

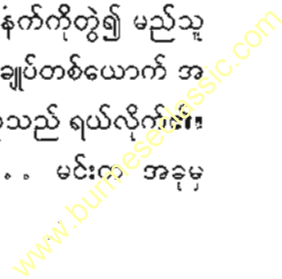
တတ်သည်။ သူတို့ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်နေရသည်မှာ သိုင်းကွက်ပေါင်းငါးဆယ်ကျော်လာခဲ့သည်။ ထိုသို့ ငါးဆယ်ကျော်လာသော်လည်း အရှုံးအနိုင် မပေါ်သေးချေ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သိုင်းကွက်ပေါင်းတစ်ရာကျော်လာလေသည်။ သူတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အနိုင်မရသေးဘဲ ဆက်လက်ယှဉ်ပြိုင်နေကြသည်။

သိုင်းကွက်အတော်များလာသောအခါ မြင်းပျံယူထိုက်သည် အံ့အားသင့်လာသည်။ မိမိသည် သိုင်းပညာအတော်ကျွမ်းကျင်မှု သိုင်းလောကထဲသို့ ဝင်လာသူဖြစ်သည်။ သူသည် သိုင်းသမားအတော်များများကို ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက် အနိုင်ယူခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် မည်သူ့ကိုမျှ တိုက်ကွက်တစ်ရာကျော်အောင် မတိုက်ခဲ့ရပါ။ ဤမျှတိုက်ခိုက်နိုင်သူမှာ မည်သူနည်း။ ထိုစဉ် မြင်းပျံယူထိုက်၏ ခေါင်းထဲသို့ နာမည်တစ်ခု ဝင်ရောက်လာလေ၏။

“ခင် . . . ခင်ဗျား မရဏဖောင်နက်ကလား . . . မရဏဖောင်နက်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေသလဲ”

မုယုံသည် သိုင်းလောကတွင် လျှို့ဝှက် လှုပ်ရှားခဲ့သူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူ၏ မူလရုပ်သွင်နှင့် မရဏဖောင်နက်ကိုတွဲ၍ မည်သူကမှ မသိရှိကြချေ။ သူသည် အထောက်အတော်ချုပ်တစ်ယောက် အနေဖြင့်သာ ပိရိဇာ လှုပ်ရှားနိုင်ခဲ့ပေသည်။ မုယုံသည် ရယ်လိုက်၏။

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . မင်းက အခုမှ

တွေးမိတာကိုး”

“ခင်ဗျား . . . ဘယ်သူလဲ”

“မရတဖောင်နက်က မယုံ”

“ဪ . . . ခင်ဗျား ပညာထက်မြက်လှချည်လားလို့ အောက်မေ့နေတာ . . . ခင်ဗျားက တကယ်ပဲ . . . မရတဖောင်နက်က ဖြစ်နေတာကိုး . . . ခင်ဗျားကို ကျုပ် အပြတ်တိုက်မယ် ခင်ဗျား ခံနိုင်ရင်ခံပေတော့”

“ဝှစ် . . . ဝှစ် . . . ဝှစ်” ❖

“ရွမ်း . . . ရွမ်း . . . ရွမ်း”

မြင်းပျံယူထိုက်သည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လေသည်။ အခု မြင်းပျံယူထိုက်၏ သိုင်းကွက်မှာ ဆန်းကြယ်လှသည်။ သူ၏ မူပိုင်သိုင်းကွက်အသစ်တစ်ခုကို ထုတ်ဖော်လိုက်တော့သည်။

“ဟာ”

နောက်သို့ ခုန်ရှောင်လိုက်ရပြီး မယုံသည် ဟာခနဲ အာမေဇိုတ်သံ ပြုလိုက်မိသည်။ မယုံက . . .

ဟေ့ . . . ဟေ့ . . . မြင်းပျံယူထိုက်မင်း . . . မင်း သုံးတာ မျက်မမြင်သိုင်းကွက်တွေပဲ . . . ဒါ မဟူရာကျေးရွာရဲ့ သိုင်းကွက်တွေပဲ . . . မင်း . . . မင်း . . . ဘယ်က ခိုးသင်တာ

လဲ”

မြင်းပျံယူထိုက်က . . .

“ကျုပ်တာသာ ဘယ်လိုသင်သင် . . . ဘယ်လိုတတ်တတ် . . . ခင်ဗျား အပူမပါဘူး . . . ခင်ဗျားသေဖို့သာပြင်”

မြင်းပျံယူထိုက်သည် မဟူရာကျေးရွာ၏ သိုင်းကွက်ဖြစ်သောကြယ်ကြွေလပျောက်ဓားကွက်များကို ထုတ်သုံးသည်။ မြင်းပျံယူထိုက် တိုက်ခိုက်သော သိုင်းကွက်များမှာ အလွန်ပြင်းထန်ပြီး အားပါလှသဖြင့် မယုံမှာ မခံနိုင်အောင် ဖြစ်လာတော့သည်။

“ဝှီး . . . ဝှီး . . . ဝှီး”

“ဝှစ် . . . ဝှစ် . . . ဝှစ်”

မြင်းပျံယူထိုက်က ရတနာကျောက်စိမ်းကြီး၏ ဓားရိပ်ပင် မမြင်ရအောင် ဝှေ့ယမ်းနေသည်။ အဘိုးတို့မယုံကို သူ၏ ရတနာဓားရိပ်က လွှမ်းမိုးထားသည်။ မယုံ အခြေအနေမှာ ချက်ချင်းပင် ဆိုးရွားသွားသည်။ စောစောက ရွှေမြင်းပျံသိုင်းကွက်ဖြင့် မြင်းပျံယူထိုက်က တိုက်စစ်ဆင်စဉ်အခါက တစ်ခါတစ်ရံသူက တိုက်စစ်ဆင်နိုင်သေးသည်။ ယခုမူ လုံးဝခံစစ်သက်သက် ဖြစ်သွားသည်။ လုံးဝတိုက်စစ် မဆင်နိုင်တော့ချေ။

သူသည် မြင်းပျံယူထိုက်က တိုက်ခိုက်တိုင်း နောက်သို့ ဆုတ်ပေးနေရသည်။ မြင်းပျံယူထိုက်သည် မဟူရာကျေးရွာမှ

သိုင်းကွက်ကို မည်သို့တတ်မြောက်လာပါသနည်း။ မုယုံသည် ချွေးသီးချွေးပေါက်များကျအောင် ခုခံပြီး ထိုသို့ တွေးတောစဉ်းစား နေမိသည်။ ဤတိုင်းသာ နောက်ထပ်အကွက်နှစ်ဆယ်ခန့် တိုက်ခိုက် ပါက မုယုံသည် မလွဲမသွေ ရှုံးနိမ့်ရပေတော့မည်။ မုယုံသည် သေမှာကိုတော့ မကြောက်ပါ။ သူ့လုပ်ငန်းကြီး ဆုံးရှုံးမှာတော့ ကြောက်သည်။

မြင်းပျံယူထိုက်သည် သူ့ကို သုတ်သင်နိုင်ပါက ဝူဟုန်၊ ဖုန်ယင်နှင့်ဝူခန့်ပေါင်တို့နောက်ကို လိုက်ပြီးသတ်ဖြတ်တော့မည် ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ သူ့အကြံလည်း ပျက်စီးရပေတော့မည်။

ထို့ကြောင့် မုယုံသည် မတတ်သာသဖြင့် ပရိယာယ်သုံး လေတော့သည်။ မြင်းပျံယူထိုက်ကဖိ၍ တိုက်ခိုက်လာသောအခါ သူသည် ငွေပုလွေ၏ အဖုံးကလေးတစ်ခုကို နှိပ်ချလိုက်တော့၏။

“ယပ်”

“ဝှစ် . . . ဝှစ်”

ငွေပုလွေအတွင်းမှ အလွန်သေးငယ်သော အပ်ကလေး သည် မြင်းပျံယူထိုက်၏ မျက်နှာဆီသို့ အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ပြေးဝင် သွားသည်။

“ဟာ”

မြင်းပျံယူထိုက်သည် အနီးကပ်အဆိပ်အပ်ဖြင့် အပစ်ခံရ

သောအခါ မျက်စိမျက်နှာပျက်ပြီး အသေအလဲ ရှောင်တိမ်းနေရ သည်။ သူသည် မရုဏဖောင်နက်ကို အထင်ကြီးထား၏။ အောက် လမ်းသိုင်းဂိုဏ်းသားများကို လိုက်လံရှင်းလင်းသောအဖွဲ့ ဖြစ်၍ ဤသို့အောက်လမ်းနည်းကိုသုံး၍ တိုက်ခိုက်မည်ဟု ထင်မထားချေ။ သို့သော် အတိုးအိုမုယုံသည် အောက်လမ်းနည်းကိုသုံး၍ တိုက် ခိုက်ခဲ့လေပြီ။ သို့သော် သူသည် ရှောင်လည်းရွှောင်၊ ရတနာ ကျောက်စိစားဖြင့်လည်း ရိုက်ချနိုင်သည်။

“ဦး”

“ထန်း”

မြင်းပျံယူထိုက်သည် လျှို့ဝှက်အဆိပ်အုပ်ကို ရိုက်ချနေရ သဖြင့် သူ့ဆီကို တိုးဝင်လာသည့် ငွေပုလွေကို ခုခံဖို့ အချိန်မပေး နိုင်တော့ချေ။ သူ၏ သေကွင်းသို့ တိုးဝင်လာသော ပုလွေကိုသူသည် သေကွင်းမဟုတ်သည့် ပခုံးစွန်းဖြင့် ခံရသည်။

“ဝန်း”

“ချွမ်”

“အား”

ငွေပုလွေဖြင့် ရိုက်သည့်အရှိန်မှာ ပြင်းထန်သဖြင့် မြင်းပျံ ယူထိုက်သည် ရတနာကျောက်စိစား လွတ်ကျသွားပြီး သူ့လည်း လွင့်စင်သွားတော့သည်။ မြင်းပျံယူထိုက်သည် သူ၏ ရတနာ

ကျောက်စိမ်းကို ပြန်လည်ကောက်ယူနိုင်ခြင်းမရှိတော့ဘဲ ဒဏ်ရာ
ရသွားသည့် ပန်းတစ်ဘက်ကို အခြားလက်တစ်ဖက်ဖြင့် ထိန်းကာ
လူးလဲထပြေးသွားသည်။

အဘိုးကြီးမယ့်သည် ဆိုင်အပြင်သို့ ခုန်လိုက်သည်။

“ခွပ် . . . ခွပ် . . . ခွပ်”

သူ့ဆိုင်ပြင်သို့ ရောက်သည်နှင့် မဟူရာမြင်းကြီးကို
ဝှန်းစိုင်းစီး၍ ထွက်ပြေးသွားသည့် မြင်းပျံယူထိုက်ကို တွေ့ရလေ
တော့သည်။

အခန်း - ၃၅

အကြံအလည်

မဟူရာကျေးရွာ။

မဟူရာကျေးရွာသည် အရိုးဖြူချိုင့်ဝှမ်း အရှေ့ဘက်ရှိ
တောအုပ်ကလေးထဲတွင် တည်ရှိသည်။ ဤတောအုပ်သို့ တော်ရုံ
တန်ရုံလူများ မလာကြပါ။ သစ်ပင်ထူထပ်သဖြင့် ဤတောအုပ်ထဲ၌
ကျေးရွာတစ်ရွာရှိနေသည်ဟုလည်း မည်သူကမျှ မထင်မှတ်ကြပါ။

ဝူခန့်ပေါင်နှင့်ဝူဟုန်တို့ ဦးဆောင်သောအဖွဲ့သည် ညနေ
ခင်းအချိန်တွင် မဟူရာကျေးရွာသို့ ရောက်လာသည်။ မဟူရာကျေး

ရွာမှာ သာမန်ကျေးရွာတစ်ရွာ မဟုတ်ပါ။ ရွာပတ်လည်ကို သစ်လုံး စည်းရိုးခတ်သည့် သစ်တပ်ကျေးရွာကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေပါသည်။

အဝင်အထွက်ပြုသည့် ဝင်ထွက်ပေါက်မှာလည်း ကြီးမားသော သစ်လုံးတံခါးကြီး တပ်ဆင်ထားသည်။ တံခါးကြီးဘေးတွင် လူတစ်ယောက်ချင်း ဝင်နိုင်သည့် မလွယ်ပေါက်တံခါးငယ်တစ်ခု ရှိသည်။ ဝူခန့်ပေါင်က ဝူဟုန်ကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရာ ဝူဟုန်သည် မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းသွားပြီး ရွာရှေ့ရှိ ကြီးမားသော ခေါင်းလောင်းကြီးကို တီးခတ်လိုက်လေသည်။

“ဒေါင် . . . ဒေါင် . . . ဒေါင်”

ခေါင်းလောင်းသံသည် ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထိုအခါ ရွာထိပ်ရှိ ကင်းမျှော်စင်မှ အော်သံထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဟေ့ ဘယ်သူတွေလဲကွ . . . ဒီနေရာက လူတကာ လာနိုင်တဲ့ ဇရပ်မဟုတ်ဘူးကွ . . . မဟူရာအထူးကျေးရွာကွ . . . အပြင်လူလာခွင့်မရှိဘူးဆိုတာ . . . မင်းတို့ မသိကြဘူးလား . . . အားလုံး သေချင်းဆိုးနဲ့ သေကုန်မယ် . . . မြန်မြန်ပြန်ကြ”

ထိုအခါ ဝူဟုန်က ကင်းမျှော်စင်သို့ ပြန်အော်လေ၏။

“ကျုပ်တို့ ရန်ပြုဖို့ ရောက်လာတာ မဟုတ်ပါဘူး . . . ကောင်းသောလာခြင်းနဲ့ လာခဲ့တာပါ . . . ကျုပ်တို့ မဟူရာကျေး

ရွာခေါင်းဆောင်ကို တွေ့ပါရစေ”

“ဘာကိစ္စလဲဆိုတာ ပြောပါ”

ကင်းမျှော်စင်က ပြန်မေးသည်။ ဝူဟုန်က . . .

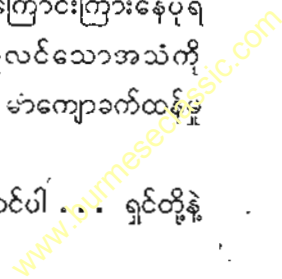
“သိပ်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပါ . . . သိုသိုသိပ်သိပ် ပြောရမယ့်ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်နေလို့ အော်ဟစ်ပြောဆိုဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးခင်ဗျာ . . . ကျေးဇူးပြုပြီး မဟူရာကျေးရွာခေါင်းဆောင်ကို သွားပြောပေးပါခင်ဗျာ . . . သူလာရင် အားလုံး ရှင်းသွားပါလိမ့် မယ်”

“ခင်ဗျားတို့က ဘယ်သူတွေလဲ”

“ကျုပ်တို့ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာ မဟူရာကျေးရွာက သိပါတယ် . . . ကျေးဇူးပြုပြီးတော့သာ သူ့ကို အကြောင်းကြားပေးပါ”

ကင်းမျှော်စင်မှ မည်သည့်အသံမျှ မကြားရတော့ချေ။ ငြိမ်သက်သွားလေသည်။ ဝူခန့်ပေါင်နှင့်ဝူဟုန်တို့သည် စိတ်ရှည်လက်ရှည်စောင့်ဆိုင်းနေကြလေ၏။ ကင်းမျှော်စင်မှ လူသည် ကျေးရွာခေါင်းဆောင်အား သွားရောက်အကြောင်းကြားနေပုံရသည်။ ထို့နောက် တံခါးအတွင်းမှ ကြည်လင်သောအသံကို ကြားရသည်။ အသံမှာ ကြည်လင်သော်လည်း မာကျောခက်ထန်မှု ပါနေသည်။

“ဒီမှာ ဝူဂေဟာက လူတွေ နားထောင်ပါ . . . ရှင်တို့နဲ့

ကျွန်မတို့ မဟူရာကျေးရွာကလူတွေ ဘာမှ ပတ်သက်ဆက်စပ် စရာမရှိဘူး . . . ဒီတော့ ရှင်တို့ အမြန်ဆုံး ပြန်သွားကြပါ။”

ဤအသံကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ဝူဟုန်မှာ ရင်ထဲ၌ နာကျင်သွား၏။ ထိုအသံရှင်မှာ ဝူဟုန်၏ဘဝတစ်သက်တာ၌ အချစ်ရဆုံးသူဖြစ်သည့် ဟွေရှမ်းရှမ်း ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

“ဪ . . . ဟွေရှမ်းရှမ်းက မဟူရာကျေးရွာရဲ့ ခေါင်းဆောင်တောင် ဖြစ်နေမှကိုး . . . အင်းလေ သူက ဟွေရှမ်းရှမ်း သမီးအကြီးဆုံးဆိုတော့ . . . သူပဲ မဟူရာကျေးရွာရဲ့ ခေါင်းဆောင် ဖြစ်ရပေမယ့်”

ဝူဟုန်သည် စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်နေမိသည်။ ထိုအခါ ဝူခန့်ပေါင်က ရှေ့သို့ဆက်သွားသည်။ သူသည် လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်လျက် ဦးညွတ်ဂါရဝပြုသည်။

“ဒီမှာ . . . မဟူရာကျေးရွာက သခင်မလေး . . . ကျေးဇူးပြုပြီးတော့ . . . ကျုပ်ပြောတဲ့စကားကို သေသေချာချာ နားထောင်ပါ . . . ဆရာကြီး ဟွေရှမ်းရှမ်း သေဆုံးရတဲ့ကိစ္စမှာ ဝူတန်ပေါင်ရဲ့ ပယောဂလုံးဝ မပါပါဘူး . . . တရားခံအစစ်ကို သက်သေအထောက်အထား ခိုင်ခိုင်လုံလုံနဲ့ စုံစမ်းသိရှိရလို့ ကျုပ်တို့က မင်းဆီကို လာပြီး ကြောင်းကြားတာပါ . . . မယုံရင် ကြိုက်သလို စစ်ဆေးမေးမြန်းနိုင်ပါတယ်။”

ဝူခန့်ပေါင်၏ စကားက ရှမ်းသည်။ တို့တုတ်သည်။ လိုရင်းတို့ရှင်းပဲဖြစ်သည်။

“ရှင်ပြောတာ တကယ်ပဲလား”

အသံရှင်မှာ အနည်းငယ် ပျော့ပျောင်းသွားသည်။

ဝူခန့်ပေါင်က . . .

“တကယ်ပါ . . . တရားခံအစစ်ကတော့ ရွှေမြင်းပျံ ဂေဟာက မြင်းပျံယူထိုက်ပါ . . . မြင်းပျံယူထိုက်ရဲ့ တပည့်ရော နှလုံးကြွေအဆိပ်ကို နတ်ပန်းတစ်ရာ အားတိုးဆေးပုံစံ ပြုလုပ်ပေးလိုက်တဲ့ ဆေးသမားတော်လေးဖော်ကိုရော သက်သေအဖြစ် ခေါ်လာခဲ့ပါတယ် . . . မယုံရင် မင်း ကြိုက်သလို စစ်ဆေးနိုင်ပါတယ်။”

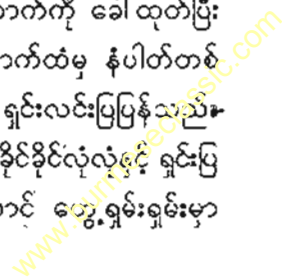
သူသည် ချတန်ယိဘက်သို့လှည့်ကာ . . .

“ကဲ . . . ချတန်ယိ မင်းသိသလောက် . . . မင်းပါဝင်

ပတ်သက်ခဲ့ရသလောက်ကို ရှင်းပြလိုက်ပါ။”

ချတန်ယိသည် ရှေ့သို့ ထွက်ကာ ရှင်းလင်းပြသည်။ ထို့နောက် ဝူခန့်ပေါင်က သမားတော်လေးယောက်ကို ခေါ်ထုတ်ပြီး ရှင်းပြခိုင်းပြန်သည်။ သမားတော်လေးယောက်ထံမှ နံပါတ်တစ်အစကိုကြီးက သူတို့ပါဝင်ပတ်သက်သမျှကို ရှင်းလင်းပြပြန်သည်။

ထိုသို့ သက်သေအထောက်အထားခိုင်ခိုင်လုံလုံနှင့် ရှင်းပြလိုက်သောအခါ မဟူရာကျေးရွာခေါင်းဆောင် ဟွေရှမ်းရှမ်းမှာ

မိမိဖခင်ဟော့ရန်မင်းကို ဓားဘုရင် ဝူတန်ပေါင် မသတ်ကြောင်း လုံးဝဥသုသိရှိသွားတော့သည်။ သူမသည် သက်ပြင်းချမိလေ၏။

“ဟင်း”

ဝူခန့်ပေါင်က . . .

“မိန်းကလေး . . ကျုပ်တို့ ရှင်းပြတာကို လက်ခံပါရဲ့လား”

ဟော့ရှမ်းရှမ်းက . . .

“အင်း . . . ကျွန်မတို့ဖေဖေစကားကို နားမထေ ခဲ့တာ ကိုး . . . ငါးနှစ်လုံးလုံး တစ်ယူသန်ဆန်ခဲ့ကြတယ် . . . အခုလို အဖြစ်မှန်ကို ကြိုးကြိုးစားစား ဖော်ထုတ်ပြီး သက်သေအထောက် ထား ခိုင်ခိုင်လုံလုံနဲ့ တကူးတကလာရောက် ရှင်းပြတဲ့ ဝူဂေဟာက သိုင်းသမားတွေကို ကျွန်မထို့က အများကြီးကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင် က . . . ဝူဂေဟာက ဧည့်သည်တွေအားလုံးရွာထဲကို ဝင်ကြပါလို့ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်ရှင်”

ဟော့ရှမ်းရှမ်းက တံခါးစောင့်အား အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“ကဲ . . . တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်တော့”

သစ်သားလုံးများကို ပြုလုပ်ထားသည့် တံခါးကြီးသည် တဖြည်းဖြည်း ပွင့်သွား၏။ လမ်းအလယ်တွင် ဝတ်စုံဖြူဝတ်သည့် မိန်းမပျိုနှစ်ဦးနှင့်အလွန်ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်းလှသည့် အသက် ငါးဆယ် အရွယ်ခန့်ရှိ လူကြီးတစ်ဦး ရပ်နေကြသည်။

ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင်မူ မဟူရာကျေးရွာမှ သိုင်း သမားများတန်းစီ၍ ရပ်နေကြ၏။ ရပ်နေသည့် မိန်းမပျိုနှစ်ဦးအနက် အရပ်ပိုမြင့်သည် မိန်းမပျိုမှာ ဟော့ရှမ်းရှမ်းဖြစ်ပြီး၊ အရပ်အနည်းငယ် နိမ့်သည့် မိန်းမပျိုမှာ ဟော့ရှမ်းယိဖြစ်မည်ဟု ဝူဟုန်မှန်းဆသည်။ ဟော့ရှမ်းရှမ်းမှာသူ၏ ချစ်သူဖြစ်ခဲ့သောကြောင့် ဝူဟုန်ကောင်းစွာ သိ၏။ အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိသည့် လူကြီးကိုမူ သူမသိချေ။

ဝူဂေဟာမှ လူများဝင်လာသောအခါ ဟော့ရှမ်းရှမ်းသည် ဝူဟုန်ကို လှမ်းကြည့်နေ၏။ ဝူဟုန်မှာ ဝူခန့်ပေါင်၏ နောက်နားမှ ကပ်ဝင်လာသည်။ ဟော့ရှမ်းရှမ်းကိုကြည့်ပြီး ဝင်လာခြင်းဖြစ်၍ အကြည့်ချင်းဆုံမိကြသည်။ ဟော့ရှမ်းရှမ်းမျက်ဝန်းများ၌ နောင်တရ ခြင်း၊ တောင်းပန်ခြင်းတို့က လွှမ်းမိုးနေသည်။ ထို့နောက် ဟော့ ရှမ်းရှမ်း မျက်လွှာချသွားလေ၏။

နှစ်ဦးစလုံး၏ ရင်များမှာ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေကြသည်။ ဟော့ရှမ်းရှမ်း၏ ဖခင်မှာ ဓားဘုရင်ဝူတန်ပေါင်ကြောင့် သေခြင်း မဟုတ်ကြောင်း ရှင်းလင်းသွားပြီဖြစ်၍ ဟော့ရှမ်းရှမ်းသည် ဝူဟုန်ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်သွားသည်။ ရှေ့ဘဝခရီးတစ်လျှောက်သူတို့၏ ခရီးလမ်း မှာ သာယာတော့မည် ဖြစ်သည်။ ဝူဟုန်ကတော့ ရှေးကတည်းက ဟော့ရှမ်းရှမ်းအပေါ် မေတ္တာမပျက်ခဲ့ပေ။ ဟော့ရှမ်းရှမ်းကသာ သူ့ဖခင်ကြောင့် သေဆုံးရခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆပြီး အခဲမကြေ

အငြိုးအတေးထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ မည်သည့်အငြိုးမှ မရှိပါလေတော့။ ဟေ့ရှမ်းရှမ်းက . . .

“ကဲ . . . ဝူဂေဟာက ဧည့်သည်များ သံမဏိတန်ခို နောက်ကို လိုက်သွားကြပါ . . . အနားယူကြပါ . . . အေးအေး ဆေးဆေး စကားပြောကြတာပေါ့။”

ဝူခန့်ပေါင်က လက်နှစ်ဖက်ယှက် ဝါရဝပြုလိုက်သည်။
သံမဏိတန်ခိုက . . .

“ဧည့်သည်တော်ကြီးများ ခင်ဗျား . . . ကျုပ်နောက်ကို လိုက်ခဲ့ကြပါ . . . အေးအေးဆေးဆေး အနားယူကြပါခင်ဗျာ”

သံမဏိတန်ခိုဆိုသူမှာ တောင့်တင်းလှသော သိုင်းသမား ပင်တည်း။

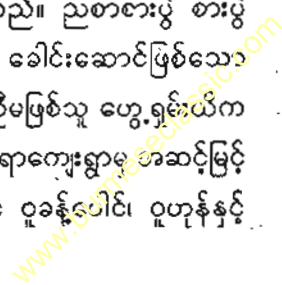

အခန်း - ၃၆

ပြတ်နေသောကြားခံသက်သံများ

မဟူရာကျေးရွာ၏ညစာစားပွဲ . . .

ညစာစားပွဲမှာ ဝူဂေဟာမှ ဧည့်သည်များနှင့် အခြားဧည့် သည်များကို တည်ခင်းဧည့်ခံခြင်း ဖြစ်သည်။ ညစာစားပွဲ စားပွဲ ရှည်ကြီး၏ထိပ်တွင် မဟူရာကျေးရွာ၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သော ဟေ့ရှမ်းရှမ်းကထိုင်ပြီး သူ၏ဘေးတွင် ညီမဖြစ်သူ ဟေ့ရှမ်းယိက ထိုင်သည်။ လက်ယာဘက်ဘေးတွင် မဟူရာကျေးရွာမှ အဆင့်မြင့် သိုင်းသမားကြီးထိုင်ပြီး လက်ဝဲဘက်တွင် ဝူခန့်ပေါင်၊ ဝူဟုန်နှင့်

ဖန်ယင် အစရှိသူတို့ ထိုင်ကြသည်။

ညစာစားပွဲမစမီ အထူးဧည့်သည်တော်တစ်ယောက် ရောက်လာ၏။ ထိုသူကား အဘိုးကြီးမယ့်တည်း။ မဟူရာကျေးရွာ သားတို့သည် ဝူဝေဟာကလုံများနှင့် အဆင်အပြင်တူဖြစ်သည်ဟူ သော စကားအရမယ့်အား ဝင်ခွင့်ပြုခဲ့သည်။ သူသည် ညစာစားပွဲဆီ သို့ တန်းလာခဲ့သည်။

“ဘဘမယ့်”

ဝူဟုန်က ဝမ်းသားအားရ ထခေါ်လိုက်၏။ လူအားလုံး လည်း ဝမ်းသာသွားကြသည်။ အကြောင်းအရာတစ်ခုတစ်ခုတေး ထူးခဲ့ပြီဟု သိလိုက်သည်။ ဟေ့ရှမ်းရှမ်းက . . .

“သူက ဘယ်သူလဲ . . . မိတ်ဆက်ပေးစမ်းပါဦး . . . ဒါမှ သိမှာပေါ့”

ဝူဟုန်က မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“သူက . . . သိုင်းလောကရဲ့ နံပါတ်သုံး . . . ဘဘမယ့်ပါ”

ဟေ့ရှမ်းရှမ်း သည် လွန်စွာ အမြင်စူးသူဖြစ်၏။ သူမသည် တစ်စုံတစ်ခုကို တွေ့သွားခဲ့သည်။ မယ့်က ပြုံးလိုက်၏။

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ . . . ဒီလိုပြောရတာလဲ”

ဟေ့ရှမ်းရှမ်းက လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး . . .

“ဒီလူဟာ လူငယ်တစ်ယောက်ပဲ . . . အဘိုးကြီးလို့ ဘယ်လိုပဲ ရုပ်ဖျက်ထားထား . . . အသံတူအောင်ပြောပြော . . . ကျွန်မက လူငယ်ဆိုတာကို သိနေတယ် . . . သူ့မျက်လုံးတွေဟာ လူငယ်မျက်လုံးတွေပဲ”

လူအားလုံးသည် အဘိုးကြီးမယ့်ကိုတစ်လှည့်။ ဟေ့ရှမ်းရှမ်း ကိုတစ်လှည့် ကြည့်နေကြသည်။ မကြာမီ မဟူရာကျေးရွာမှ သိုင်း သမားအားလုံး မတ်တပ်ရပ်လိုက်ကြ၏။ သူတို့သည် သူတို့အား လိမ် လည်လှည့်ဖျားထားသူနှင့် တစ်စားပွဲတည်းအတူ ထမင်းမစားနိုင်။

ထိုအခါ အဘိုးအိုမယ့်က စားလိုက်သည်။

“ဟိုး . . . ဟိုး . . . နေကြပါဦး”

မယ့်သည် ရှေ့သို့တိုးလာပြီး . . .

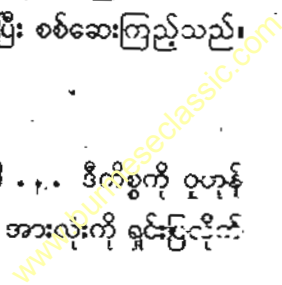
“နေကြပါဦး . . . ဘာမှမဟုတ်တဲ့ကိစ္စလေးတစ်ခုကြောင့် မဟူရာကျေးရွာနဲ့ ကျုပ်တို့စိတ်ဝမ်းမကွဲချင်ပါဘူး . . . ကဲ . . . ရော့ ဟေ့ရှမ်းရှမ်း . . . ဒါကို စစ်ဆေးကြည့်ပါ”

သူသည် တစ်စုံတစ်ခုကို ပစ်ပေးလိုက်သည်။

ဟေ့ရှမ်းရှမ်းသည် ဖမ်းယူလိုက်ပြီး စစ်ဆေးကြည့်သည်။ သူမသည် လွန်စွာအံ့ဩသွားသည်။

“ဒါ . . . ဒါတကယ်ပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . တကယ်ပါ . . . ဒီကိစ္စကို ဝူဟုန် အလုံးစုံသိပါတယ် . . . ကဲ . . . ဝူဟုန် အားလုံးကို ရှင်းပြလိုက်

ပါ... အခု ငါတို့ဟာ မဟူရာကျေးရွာနဲ့ စိတ်ဝမ်းကွဲလို့ မဖြစ်ဘူး”
ဥဟုန်သည် ထရပ်လိုက်ပြီး ...

“မယုံဟာ နေပြည်တော်က စေလွှတ်ထားတဲ့ အထောက်
တော်ချုပ် ဖြစ်ပါတယ်... သူဟာ မရကဖောင်နက်ပိုင်ရှင် ဖြစ်ပါ
တယ်... မယုံနာမည်ခံယူထားတာကတော့ သူ့အသက်ကို ကယ်
တင်ခဲ့ဘူးတဲ့ ဆေးဆရာကြီးမယုံကို လေးစားကြည်ညိုတဲ့အတွက်
ခံယူတာပါ”

ဥဟုန်ရှင်းပြသောအခါ အားလုံးက အံ့အားသင့်သွားကြ
သည်။ ဟေ့ရှမ်းရှမ်းက ...

“အစ်ကို ဥဟုန် ... ဒါ အမှန်ပဲလား”

“ညီမကို အစ်ကို ဘယ်နှစ်ခါ လိမ်ပြောဘူးလို့လဲ ...
အစ်ကိုမရကဖောင်နက်မှာ ပါဝင်လှုပ်ရှားနေရတာပဲ”

“ရှင်နာမည် အမှန်နဲ့ ရှင်ရုပ်ရည်ကို ကျွန်မသိချင်တယ်”
ဥဟုန်သည် သက်ပြင်းချပြီး၊ မယုံကို လှမ်းကြည့်လိုက်
သည်။ မယုံက ...

“မဟတဟလှစ်ပြတာက သံသယကို ပိုကြီးစေတယ် ...
အလုံးစုံကို လှစ်ပြခြင်းဟာ သံသယကို ပြေစေတယ်”

သူသည် သူ၏ မျက်နှာနားသယ်စကို ဆွဲလှန်လိုက်သည်။
ပါးလွှာသော မျက်နှာဖုံးတူသည် လက်ထဲ၌ပါသွား၏။ ကြီးမားသော
ဓားဒဏ်ရာသုံးချက် ရရှိထားသည့် မျက်နှာသည် ပေါ်လာ၏။

မယုံက ...

“ကျုပ် တခြားလူ မဟုတ်ပါဘူး ... ဒီချွန်နယ်စားကြီးရဲ့
သားတော်ပဲ ဖြစ်ပါတယ် ... ကျုပ် ဓားပြတွေ ဖမ်းဆီးထားတာ
ကို ခံရပြီး မျက်နှာအဖျက်အဆီး ခံရတယ် ... လူလဲ သေမ
လောက်ဒဏ်ရာတွေ ရခဲ့တယ် ... ကျုပ်ကို ဆရာကြီး မယုံက
ကယ်တင်ခဲ့ပါတယ် ... ဒဏ်ရာတွေပျောက်ကင်းပြီး အသက်ချမ်း
သာရာရပေမယ့် ကျုပ်ဟာ ဘဝဟောင်းကို ပြန်မသွားတော့ပါဘူး၊
တိုင်းပြည်အကျိုးကို ကိုယ်စွမ်းနိုင်သမျှ ထမ်းဆောင်ချင်တယ်”

ဒီချွန်နယ်စားကြီး၏ သားတော်မှာ ဝူသခင်မလေးယွမ်ယွမ်
၏ ချစ်သူပေတည်း။ ဟေ့ရှမ်းရှမ်း၏ မျက်နှာ၌ အားတုံအားနာ
ဖြစ်သည့် အမူအရာများ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။

“ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါရင် ... အဲဒီလောက် အခြေအ
နေဆိုး မဟုတ်ဘူးထင်လို့ ကျွန်မတောင်းဆိုမိတာပါ ... ရှင်ပြော
တာကို ကျွန်မ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

ဒီချွန်နယ်စားကြီး၏ သားတော်သည် သူ၏မျက်နှာအတူ
ကို ပြန်လည်မတပ်ဆင်ဘဲ သူ၏ နဂိုမျက်နှာနှင့် နေလေသည်။

“ကျုပ်နာမည်က လျှောင်တုန်းယိပ် ... ကဲ ခင်ဗျား
မေးချင်တာတွေ မေးလို့ပြီးသွားပါပြီ ... ကျုပ်မေးချင်တာတွေကို
မေးစမ်းပါရစေဦး”

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမေးပါ ... ကျွန်မသိတာ မှန်သမျှ

ဖြေပါမယ်”

“မဟူရာကျေးရွာဟာ သိုင်းလောကမှာ ကျော်ကြားထင်ရှား တဲ့ကျေးရွာတစ်ရွာ ဖြစ်ပါတယ် . . . အများကလဲ လေးစားကြပါတယ် . . . ဒါပေမယ့် မျက်နှာဖုံးစိမ်းတပ် လက်မရွံ့သိုင်းသမားတွေကို အသိဉာဏ်ဖျက်ဆေးသုံးပြီး အသုံးပြုနေတာတွေ မကောင်းပါဘူး”

ထိုအခါ ညစာစားပွဲ၌ထိုင်နေသူများမှာ အပ်ကျသံပင် မကြားရလောက်အောင် ငြိမ်သက်သွားသည်။

“အသိဉာဏ်ဖျက်ဆေးဟုတ်လား . . . အဲဒါ ဘယ်လို သိုင်းသမားမျိုးလဲ”

ဟွေ့ရှမ်းရှမ်းက နားမလည်နိုင်စွာ ပြန်လည်မေးသည်။ ထိုအခါ ဖုန်ယင်က ဒေါသတကြီးထ၍ ပြောလေ၏။

“ခင်ဗျားတို့ လုပ်ထားတဲ့ အလုပ်ကို ခင်ဗျားတို့ မသိဘူး ဆိုတာ မလွန်ဘူးလား . . . ဘာလို့ ခြောင်လိမ်ချင်တာလဲ”

ဖုန်ယင်သည် သူ့ဖခင် အသိဉာဏ်ဖျက်ခံထားရသဖြင့် ဒေါသထွက်နေသူဖြစ်သည်။ သူ့ဖခင်အတွက် လွန်စွာခံစားနေရသူ ဖြစ်သဖြင့် ဤသို့ဝင်ပြောမိခြင်း ဖြစ်သည်။

ဂူဟုန်က ဖျောင်းဖျလိုက်၏။

“ညီလေး . . . စိတ်ကို အေးအေးထားပါ . . . အထောက်တော်ချုပ်ကြီး မေးမြန်းနေတာကို အနှောင့်အယှက်

မဖြစ်ပါစေနဲ့ကွာ”

ထိုစဉ် လျှောင်တုံးယိက မေးလိုက်သည်။

“နတ်ဒေဝီချင်းချင်းဆိုတာ မဟူရာကျေးရွာက လက်ရွေးစင်သိုင်းသမားတစ်ဦး မဟုတ်လား”

ဟွေ့ရှမ်းရှမ်းက ခေါင်းညိတ်၏။

“ဟုတ်ပါတယ် . . . နတ်ဒေဝီချင်းချင်းဟာ ကျွန်မတို့ မဟူရာကျေးရွာရဲ့ လက်ရွေးစင်သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်သလို ကျွန်မနဲ့ ပညာသင်ဖော်သင်ဘက် ဝိုင်းတူညီအစ်မလဲ ဖြစ်ပါတယ်”

ဟွေ့ရှမ်းရှမ်းက အဖြေပေးလိုက်၏။

လျှောင်တုန်းယိက . . .

“နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးကတော့ ဖေဖေသေရတဲ့ ကိစ္စကို စုံစမ်းတဲ့ပြင်ပ အခြေစိုက်စခန်းတစ်ခုပါ”

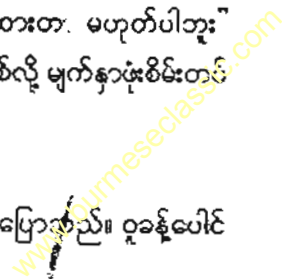
“ဒါဖြင့် ချင်းချင်းဟာ မဟူရာကျေးရွာရဲ့ အမိန့်ကို နာခံရ တဲ့သူမဟုတ်လား”

“ယေဘုယျကတော့ ဟုတ်ပါတယ် . . . ဒါပေမယ့် ချင်းချင်းကို ကျွန်မက အလွန်အမင်း ထိန်းချုပ်ထားတယ် မဟုတ်ပါဘူး”

“နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ပေါ်မှာ ဘာဖြစ်လို့ မျက်နှာဖုံးစိမ်းတပ် လက်မရွံ့သိုင်းသမားတွေ မွေးထားတာလဲ”

“ကျွန်မ မကြားမိပါလား”

ဟွေ့ရှမ်းရှမ်းက သူမသိလိုပင် ပြန်ပြောသည်။ ဝူခန့်ပေါင်

တို့ အုပ်စုမှာ ဟွေ့ရှမ်းရှမ်း လိမ်လည်နေသည်ဟု ထင်မှတ်မိလေ၏။

ထိုစဉ် ဟွေ့ရှမ်းရှမ်းက ဆက်လက် ရှင်းပြသည်။ မဟူရာ ကျေးရွာ၌ အသိဉာဏ်ဖျက်ဆေးနှင့် လေ့ကျင့်ပေးသော နည်းလမ်း များရှိကြောင်း သို့သော် လက်မရွံ့သိုင်းသမားများ လေ့ကျင့်ပေးသော နည်းမှာ လွန်စွာရက်စက်ပြီး၊ လူမဆန်သဖြင့် မိမိ၏ဖခင်ဟွေ့ရန်မင်း က ထိုနည်းလမ်းကို အသုံးပြုခွင့်မပေးကြောင်း ရှင်းပြသည်။

ထိုအခါ ကိုယ်ခန္ဓာထွားကျိုင်းလှသော သံမဏိက ထရပ် ပြီး သူ့သခင်မလေး ရှင်းပြသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ကြောင်း ထပ် ပြောသည်။ ထိုအခါ လျှောင်ထုံးယိုနှင့် ဝူခန့်ပေါင်တို့မှာ စဉ်းစားရ ခက်နေတော့သည်။

“အင်းလေ ခင်ဗျားတို့ ရှင်းပြတော့လဲ ကျုပ်တို့က လက်ခံရမှာလား အခုဆိုရင် နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ပေါ်မှာ မျက်နှာဖုံးစိမ်းတပ် သိုင်းသမားခုနစ်ယောက်တိတိရှိနေတယ် အဲဒီလူတွေကို လူကောင်းပကတိဖြစ်အောင် ကျုပ်တို့က ပြန်လုပ် ပေးရပါမယ် အဲဒါဆေးနဲ့ ပြန်လေ့ကျင့်နည်းတို့ကို ပေးပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံချင်ပါတယ်”

ထိုအခါ ဟွေ့ရှမ်းရှမ်းက သဘောတူညီလေ၏။ ထိုအချက် ကို ကြည့်ပါက မျက်နှာဖုံးစိမ်းတပ် သိုင်းသမားများမရှိဟု ပြောဆို နေသည်မှာ သူမတကယ်ယုံကြည်၍ ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ထင်ရပြန်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ . . . ကျွန်မ ကူညီပါ့မယ် . . . ဖြေဆေး ရော . . . ကုသနည်းပါ . . . ကျွန်မ အခုပဲ ပေးပါ့မယ်”

ဟွေ့ရှမ်းရှမ်းသည် ချက်ချင်းထသွားသည်။ သူမ ပြန်လာ သည့်အခါ ဖြေဆေးနှင့်ကုသနည်းစာရွက်တို့ကို ပေးအပ်သည်။ ထိုဖြေဆေးကို ဝူခန့်ပေါင်က လက်ခံရယူ၏။ ဝူဂေဟာမှ လူများ အားလုံးဝမ်းသာနေကြ၏။ ဖုန်ယင်ကတော့ ပြောစရာမရှိပေ။

ဝူခန့်ပေါင်က မေး၏။

“အဲဒီ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးကို မဟူရာကျေးရွာက လူတွေတစ်ခါမျှ သွားမစစ်ဆေးကြဘူးလား”

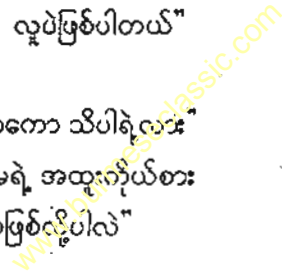
ဟွေ့ရှမ်းရှမ်းက အားလုံးကို ဝေ့ကြည့်ပြီး ရှင်းပြသည်။

“ဒီလိုပါ . . . ဒီလိုပါ . . . ကျွန်မတို့ မဟူရာကျေးရွာက သွားစုတွေက ဖေဖေတို့ လုပ်ကြံတဲ့တရားခံမပေါ်ပေါက်ခဲ့ရင် မဟူရာကျေးရွာပြင်ပကို မထွက်ကြပါဘူး . . . သစ္စာခံဆိုထားကြ ပါတယ် . . . နတ်စည်းစိမ်ဖောင်နဲ့ဆက်သွယ်ဖို့နေရာကတော့ အင်းနီစားသောက်ဆိုင်ပါ . . . ဆိုင်တာဝန်ခံက ဖန်ပိတုံးဆိုတဲ့ ဘုမ္မာ ကျွန်မတို့နဲ့ တစ်ဆင့်ဆက်သွယ်ပေးတဲ့ လူပဲဖြစ်ပါတယ်”

လျှောင်တုံးယိုက . . .

“ဖန်ပိတုံးဆိုတာ ဘယ်လို လူမျိုးဆိုတာကော သိပါရဲ့လား”

“သိပါတယ် . . . ဖန်ပိတုံးဟာ ကျွန်မရဲ့ အထူးကိုယ်စား ဝယ်ခန့်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ . . . ဘာဖြစ်လို့ပါလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး . . . ဒါဘယ်တော့ ဖန်ပိတုံးဟာ မကောင်းမှုနဲ့ ကျော်ကြားခဲ့တဲ့ အောက်လမ်းသိုင်းသမားတစ်ယောက်ပါ . . . သူဟာ ကင်းမြီးကောက်ပိတုံးပဲ ဖြစ်ပါတယ်”

“ရှင်”

ဟေ့ရှမ်းရှမ်းမှာ အံ့ဩသွားသည်။ သူမသည် သူခိုးကို ဘဏ္ဍာစိုးအပ်ခဲ့လေပြီ။

“ကဲပါလေ . . . ဒီကိစ္စက ပြီးသွားခဲ့ပါပြီ . . . ဆက်ပြောစမ်းပါဦး”

“အဲဒီဖန်ပိတုံးဟာ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးကို စာပို့ခိုနဲ့ ဆက်သွယ်ပါတယ် . . . ကျွန်မတို့ ကျေးရွာရဲ့သခင်လေးကလဲ နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ကြီးကို ခြောက်လတစ်ကြိမ် စစ်ဆေးတယ် . . . သူ့ဆီက နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ပေါ်မှာ မျက်နှာဖုံးစိမ်းတပ် လက်မရွံ့သိုင်းသမားတွေရှိတယ်လို့လဲ တစ်ခါမှ အစီရင်မခံခဲ့ဘူး . . . ရှင်တို့က ရှိတယ်လို့ ခိုင်ခိုင်လုံလုံပြောနေတော့ ကျွန်မလဲ စဉ်းစားရကြပ်နေတယ်”

ဟေ့ရှမ်းရှမ်းက ရှင်းပြသည်။ မဟာရာကျေးရွာ မသိသော ဟာကွက်ကို လျှောင်တုံးယိက သိရှိခဲ့ရလေပြီ။

လျှောင်တုံးယိက . . .

“နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ပေါ်ကို ခြောက်လတစ်ကြိမ်သွား စစ်ဆေးရတယ်ဆိုတဲ့ ကျေးရွာသခင်လေးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ . . .

ကျွန်တို့ သိပါရစေ”

“သူက . . . ကျွန်မရဲ့ ခင်ပွန်းပါ . . . သူက ချလိလို့ ခေါ်ပါတယ်”

“အဲဒီ . . . ချလိ အခုရှိသလား”

ဟေ့ရှမ်းရှမ်းက ဟေ့ရှမ်းယိကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဟေ့ရှမ်းယိက . . .

“ခုလောလောဆယ်မှာတော့ ကျွန်မရဲ့ခင်ပွန်း မရှိသေးပါဘူး . . . အာမခံပစ္စည်းတွေ ရှေးဦး မြို့ကို တက်သွားပါတယ်”

ထိုစဉ် တံခါးစောင့်အဖွဲ့မှ မဟာရာကျေးရွာ သိုင်းသမားတစ်ဦးရောက်ရှိလာပြီး . . . ဟေ့ရှမ်းရှမ်းအား တီးတိုးပြောလေ၏။ ဟေ့ရှမ်းရှမ်းက . . .

“အဆင်သင့်လိုက်တာ . . . အခုပဲ ကျွန်မညီမရဲ့ခင်ပွန်း ချလိဟာ ကျေးရာကို ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပါပြီ . . . မကြာခင်မှာပဲ ညစာစားပွဲကို ရောက်ရှိလာပါလိမ့်မယ် . . . သည်းခံပြီး စောင့်ကြပါလို့ မေတ္တာရင်ခံပါတယ်”

လျှောင်တုံးယိက . . .

“မျက်နှာဖုံးစိမ်းတပ် လက်မရွံ့သိုင်းသမားတွေ လေ့ကျင့်ပေးတဲ့ အတတ်ပညာကို ဒီရွာမှာ ဘယ်နှစ်ယောက် တတ်မြောက်ကြသလဲ”

ဟေ့.ရှမ်းရှမ်းက ဝူဟုန်ကို တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်ပြီး ပြော၏။

“အဲဒီ အတတ်ပညာဟာ တကယ်ခက်ခဲနက်နဲပါတယ် ကျွန်မတို့ရွာမှာဆိုရင် အဲဒီပညာကို တတ်တဲ့လူဟာ အင်မတန် နည်းပါးပါတယ် . . . ကျွန်မရယ်၊ နတ်ဒေဝီချင်းချင်းရယ် . . . ကျွန်မတို့ ဂိုဏ်းတူညီအစ်မနှစ်ဖော်ပဲ အဲဒီပညာကို တတ်မြောက်ကြရတယ် ဖေဖေကလဲ ဒီနှစ်ယောက်ကိုပဲ သင်ပေးပါတယ် . . . ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်မတို့ဟာ ဉာဏ်ကောင်းကြလို့ပါ . . . ကျွန်မနဲ့ ညီမလေးဟေ့.ရှမ်းယိတောင် ဒီအတတ်ပညာကို မတတ်ပါဘူး။”

ဝူခန့်ပေါင်မှာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့်နားထောင်နေသည်။ လျှောင်တုံးယိကတော့ စဉ်းစားနေသည်။

“မကြာပါဘူးရှင် . . . ကျွန်မညီမရဲ့ခင်ပွန်း ချစ်ကြာခင်ရောက်လာပါတော့မယ်”

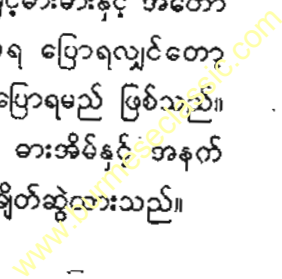
ဟေ့.ရှမ်းရှမ်းက ပြောလိုက်သဖြင့် ဝူဂေဟာမှ လူများသည် ချစ်ကို တွေ့ရန်စိတ်စောနေကြလေတော့သည်။

အခန်း - ၃၇

စစ်သားစရာအရေးအခင်း

ညစာစားပွဲ ခန်းမကြီးထဲသို့ လူတစ်ယောက်သည် ပပလွှားလွှား ဝင်လာခဲ့သည်။ သူသည် အပြာရောင် ဖဲသားဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ အရပ်အမောင်း မြင့်မြင့်မားမားနှင့် အတော်ပင် ချောမောသူ ဖြစ်သည်။ ရုပ်ရည်အရ ပြောရလျှင်တော့ ဟေ့.ရှမ်းယိမှာ လင်ရက်ကောင်းသည်ဟု ပြောရမည် ဖြစ်သည်။ ခါးတွင် ကနုတ်ပန်းများ စီခြယ်ထားသော ဓားအိမ်နှင့် အနက်ရောင်လက်ကိုင်ပါရှိသည့် ဓားတစ်ချောင်း ချိတ်ဆွဲထားသည်။

ထိုသူကား ဟွေ့ရှမ်းယီ၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ချလီပင်တည်း။
ချလီလျှောက်လာသောအခါ ဟွေ့ရှမ်းရှမ်းနှင့်ဟွေ့ရှမ်းယီမှအပ
မဟူရာကျေးရွာမှ သိုင်းသမားများသည် အရိုအသေပေးကြသည်။
သူတို့မျက်နှာများမှာ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ မဟုတ်ကြပါ။ သံမဏိတန်
ချီပင် မျက်နှာကြီး ညိုပုပ်လျက်ထ၍ အရိုအသေပေးသည်။

ဤသည်ကို ကြည့်၍ မဟူရာကျေးရွာမှ သိုင်းသမားများ
နှင့် ချလီဆက်ဆံရေးကျပ်ကို လျှောက်တုံးယိက သိ သွားလေ၏။
မဟူရာကျေးရွာမှ သိုင်းသမားတစ်ဦးက ထိုင်ခုံတစ်လုံး ယူလာပြီး
သခင်မလေးဟွေ့ရှမ်းယီ၏ ဘေးတွင် ချထားပေးလိုက်သည်။
သူသည် ထိုင်ခုံတွင် မထိုင်သေးဘဲ လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ အားလုံး
ကို ဂါရဝပြုလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်နာမည် ချလီပါ . . . အခုလို ဝူဝေဟာက
ထိပ်တန်းသိုင်းသမားအားလုံးကို တွေ့ရတဲ့အတွက် အများကြီးပဲ
ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရပါတယ် . . . ရောက်တုန်းရောက်ခိုက်
ပျော်ပျော်ပါးပါး စားသောက်သွားကြပါလို့ ကျွန်တော် မေတ္တာရပ်ခံ
ချင်ပါတယ်”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။
ဟွေ့ရှမ်းယီက ခွက်တစ်ခွက်တွင် အရက်ငွေ့ပေးပြီး ချလီ၏ရှေ့တွင်
ချထားပေးလေ၏။ ချလီသည် ချိတ်ဆွဲထားသည့်ဓားကို ညာလက်

ဖြင့် ဖြုတ်ယူပြီး စားပွဲပေါ်တင်လိုက်၏။ ပထမတွင် အရက်ခွက်ကို
ဘယ်လက်ဖြင့်ကိုင်ရန် ဟန်ပြင်သေးသော်လည်း မကိုင်တော့ဘဲ
ညာလက်ဖြင့်ကိုင်ကာ အရက်ကို မော့သောက်လိုက်သည်။ ဤသည်
ကို လျှောင်တုံးယိက သတိပြုမိသည်။ သူက အချက်ရှိပေသကဲ့။

ထိုစဉ် လျှောင်တုံးယိက စတင် စကားပြောလေ၏။

“မိတ်ဆွေကြီး . . . ချလီ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ပြောပါ”

“ကျုပ် မေးစရာလေး နည်းနည်းရှိလို့ပါ”

“မေးပါ . . . မေးပါ”

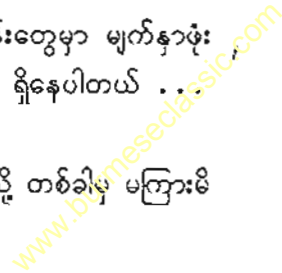
“မိတ်ဆွေက နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ပေါ်ကို ခြောက်လတစ်
ကြိမ် စစ်ဆေးတယ်ဆိုတော့ . . . နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ပေါ်က
အဖြစ်မှန်သမျှကို သိမှာပေါ့နော်”

ချလီတစ်ချက်တွေသွားသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းလိုလို
ဖြေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ . . . အားလုံးသိပါတယ်”

“နတ်စည်းစိမ်ဖောင်ရဲ့ အတွင်းခန်းတွေမှာ မျက်နှာဖုံး
စိမ်းတပ် လက်မရွံ့သိုင်းသမားခုနှစ်ယောက် ရှိနေပါတယ် . . .
အဲဒါတွေကို မိတ်ဆွေကြီး သိပါသလား”

“ဟင် . . . ဒီလိုကိစ္စမျိုး ရှိတယ်လို့ တစ်ခါမှ မကြားမိ
ပါဘူး”

ချလိက အဖြေပေးလိုက်၏။ ထိုအခါ လျှောင်တုံးယိက တဟားဟား အော်ဟစ်ရယ်မောလေတော့သည်။ လူအားလုံးသည် လျှောင်တုံးယိကို လှမ်းကြည့်မိကြသည်။

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

လျှောင်တုံးယိသည် အတောမသတ်နိုင်အောင် ရယ်မောသည်။

“ခင်ဗျား . . . ဟာရယ်နေတာလဲဗျ”

“ဒီမှာ ချလိ . . . ခင်ဗျားအတည်ပေါက်နဲ့ ပြောမနေနဲ့ အဝတ်အစားပြောင်းပြီး . . . ရုပ်ကလေးနည်းနည်းပြောင်းလိုက်တာနဲ့ ခင်ဗျားဟာ ပြောင်းလဲသွားပြီလို့ ထင်နေသလား . . . ဘယ်လိုပဲပြောင်းပြောင်း ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်အမြင်မှာ ဘယ်တော့မှ မပြောင်းပါဘူး . . . ဘယ်နယ်လဲ ကျုပ်ပြောတာ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား . . . မြင်းပျံယူထိုက်”

“ဟာ”

“ဟယ်”

လူအများသည် အာမေဇိုတ်သံများ ထွက်သွားကြသည်။

လူတစ်စုသည် ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်ကြသည်။ ထိုလူစုထဲတွင် ဝူဟန်၊ ဝူခန့်ပေါင်၊ ဖုန်ယင်၊ ဟွေ့ရှမ်းရှမ်း၊ ဟွေ့ရှမ်းယိတို့ ပါဝင်သည်။ ချလိကလည်း ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်၏။

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ . . . ခင်ဗျား ဘာတွေ လာပြောနေ

တာလဲ . . . ပေါက်ကရတွေ လာပြောမနေနဲ့ . . . ကျုပ်ဟာ မြင်းပျံယူထိုက်မဟုတ်ဘူး . . . ကျုပ် ချလိဖြစ်တယ် ဆိုတာ ဟောဒီ မဟူရာကျေးရွာ တစ်ရွာလုံး သိကြတယ်”

ချလိသည် ဒေါသတကြီး ပြန်ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဟွေ့ရှမ်းရှမ်းက . . .

“ချလိ . . . မင်းတိတ်တိတ်နေလိုက်ပါ . . . သူ့ကို ငါဆက်မေးပါရစေ”

ချလိက ဒေါသတကြီး ပြော၏။

“ဒီလူက မဟူရာကျေးရွာရဲ့ ဝုဏ်သိက္ခာကို လာစော်လား နေတာ . . . ကျွန်တော်က ငြိမ်ခံနေရာမှာလား”

ဟွေ့ရှမ်းရှမ်းက ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောသည်။

“မင်းတိတ်တိတ်နေလိုက်စမ်း . . . ငါရှိနေတယ် . . . ငါပြောမယ်လို့ ပြောနေတယ် . . . ငါဟာ ကျေးရွာရဲ့ခေါင်းဆောင် တစ်ယောက် . . . ဒါဟာ ငါ့အမိန့်”

ချလိဆက်မပြောရဲတော့ပေ။ ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။ ငြိမ်သက်သွား၏။ ဟွေ့ရှမ်းရှမ်းသည် လျှောင်တုံးယိအား မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

“ဟဲ - ကျန်ညီမရဲ့ ခင်ပွန်းကို ဘာဖြစ်လို့ မြင်းပျံ ယူထိုက်လို့ စွပ်စွဲရတာလဲ . . . အဲဒါ အထောက်အထားမရှိဘဲနဲ့ စွပ်စွဲလို့တော့ မရပါဘူး . . . အထောက်အထား တဆိတ်လောက်ပြပါ”

အထောက်အထားမရှိဘဲနဲ့ စွပ်စွဲလို့တော့ မရပါဘူး . . . အထောက်အထား တဆိတ်လောက်ပြပါ”

သော မျက်နှာတွင် အပြုံးတစ်ခု ပေါ်လာသည်။

“ပြစ်ဒါအထောက်အထားကတော့ အများကြီးရှိပါတယ် အဲဒီအထောက်အထားတွေကို ခဏထားပြီး ခုလောလောဆယ် အထောက်အထားတစ်ခုပြမယ် . . . ဒီနေ့ နေ့လယ်ပိုင်းက ကျုပ်နဲ့ မြင်းပျံယူထိုက် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြတယ်”

“ဟုတ်လား”

ဝူခန့်ပေါင်ဝူကုန်နှင့်ဖုန်ယင်တို့မှာ ခုန်ထပြီးမေးကြလေ၏။

“အဲဒီလို ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်တဲ့အခါမှာ မြင်းပျံယူထိုက်ရဲ့ ပခုံးကို ကျုပ်ရဲ့ ငွေပုလွေနဲ့ ရိုက်မိတယ် . . . ဘယ်ဘက်ပခုံးရိုက်မိတာပါ . . . မြင်းပျံယူထိုက်လဲ ထွက်ပြေးသွားလာပဲ . . . ဒါကြောင့် ချလိရဲ့ဝတ်စုံကိုချွတ်ပြီး ဘယ်ဘက်ပခုံးကို ဖစ်ဆေးကြည့်ရှုရပါမယ် . . . အဲဒီခဏရာမတွေ့ဘူးဆိုရင် ဘယ်သူဘာမှ မှုစရာမလိုပါဘူး . . . ကျုပ်ရဲ့ ညာလက်ကို ဓားနဲ့ခုတ်ဖြတ်လိုက်ပါမယ်”

လျှောင်တုံးယိက ရဲဝံ့စွာပင် ပြောလိုက်သည်။ မြင်းပျံယူထိုက်ဘက်သို့လှည့်ပြီး . . .

“ဒီမှာ မြင်းပျံယူထိုက် . . . မင်း ဒေါင်းနီ . . . သောက်ဆိုင်ထဲကို ဝင်လာကတည်းက မင်းကို ငါက ဂရုစိုက်ကြည့်နေခဲ့တာက မင်းကို မြင်းပျံယူထိုက်လို့ မခေါ်ခင်ကတည်းကပေါ့ကွာ . . . ဘာဖြစ်လို့ ကြည့်နေတာလဲဆိုတော့ မင်းကို ဘယ်နေရာတွေ့တွေ့ မင်းဘယ်လို ရုပ်ပြောင်းပြောင်း . . . မင်းဟာ မြင်းပျံယူထိုက်လို့

ငါသိအောင် ကြည့်နေတာ . . . မင်းနားလည်ပြီလား”

လျှောင်တုံးယိ ဤကဲ့သို့ ပြောနေခိုက် ဟွေရှမ်းရှမ်းသည် ချလိ၏ မျက်လုံးကို စိုက်ကြည့်နေ၏။ ချလိ၏ မျက်လုံးများထဲ၌ တစ်စုံတစ်ခုသော အရိပ်မြတ်သန်းသွားသည်ကို သူတွေ့လိုက်ရသည်။ လျှောင်တုံးယိက မေးလိုက်သည်။

“ကဲ . . . မင်းဘာပြောလဲ . . . မင်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ချလိက ဒေါသတကြီးအော်၏။

“သူ ဘာတွေပြောနေတာလဲ . . . တူပုပ်တို့ ဟေ့ရာကျေးရွာရဲ့ သိုင်းသမားမင်းသားတစ်ပါးက လူပုံအလယ်မှာ အကျီချွတ်ပြနေရမှာလား . . . ဒါ သက်သက် ကျုပ်ကို အရှက်ခွဲတာပဲ . . . မဟူရာကျေးရွာရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ဖော်ကားတာပဲ”

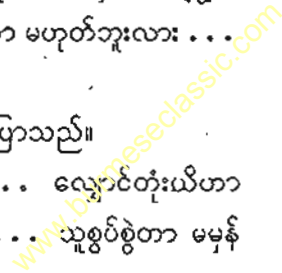
ထိုအခါ ဟွေရှမ်းယိသည် သူမ၏ ခပ်ပွန်းကို ထိလာသဖြင့် နာလာသည်။ ခါးခါးသီးသီး ဝင်ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ် မမရယ် . . . မမပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါ . . .

မဟူရာကျေးရွာက မင်းသားလေးဟာ လူပုံအလယ်မှာ အကျီချွတ်ပြရမတဲ့ . . . ဒါ သက်သက်မဲ့ အရှက်ခွဲတာ မဟုတ်ဘူးလား . . . မမရယ်”

ဟွေရှမ်းရှမ်းက ပြတ်သားစွာ ပြောသည်။

“ညီမလေး တိတ်တိတ်နေပါ . . . လျှောင်တုံးယိဟာ နေပြည်တော်က အထောက်တော်ချုပ်ပဲ . . . သူစွပ်စွဲတာ မမှန်

ဘူးလို့ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ဘူး . . . မမှန်ရင် သူ့လက်ဖြတ်ပြ
မယ်လို့ ပြောနေတယ်မဟုတ်လား . . . မမတို့ဘက်က သူ့သံသယ
ရှင်းသွားအောင် လုပ်ပေးရမယ် . . . ဒီကိစ္စမှာ ညီမလေး မပါပါနဲ့”

ချလိသည် တွေဝေစဉ်းစားနေ၏။ လျှောင်တုံးယိကမူ
သူနှင့်မြင်းပျံယူထိုက်တို့ ဒေါင်းနီစားသောက်ဆိုင်တွင် တိုက်ခိုက်ခဲ့ပုံ
များကို ပြန်လှန်ပြောပြနေသည်။

ထိုစဉ် ချလိက ပြောသည်။

“ကောင်းပါပြီ . . . ကျေးရွာသခင်မလေးရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း
ကျွန်တော် အစစ်အဆေးခံပါမယ် . . . ဒါပေမယ့် မဟူရာကျေးရွာ
ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထောက်ထားစရာအချက်ရှိနေလို့ ကျွန်တော်
အစီအစဉ်တစ်ခုကို တင်ပြပါရစေ”

ဟေ့ရှမ်းရှမ်းက . . .

“ကောင်းပြီ . . . ဘယ်လို အစီအစဉ်ရှိလဲ”

“ကျွန်တော်ဟာ လူပုံအလယ်မှာ စစ်ဆေးမခံချင်ဘူး . . .
အတွင်းခန်းတစ်ခုမှာ အစစ်ဆေးခံပါမယ် . . . သခင်မလေးနဲ့
ဟေ့ရှမ်းယိတို့ စစ်ဆေးရင် လုံလောက်ပြီ ထင်ပါတယ်”

သူ့အစီအစဉ်မှာ မဆိုးလှသဖြင့် ဟေ့ရှမ်းရှမ်းက လျှောင်
တုံးယိကို လှမ်းကြည့်၏။

“ဘယ်လိုလဲ အထောက်တော်ချုပ်”

လျှောင်တုံးယိက ခေါင်းညိတ်ဖြူ၏။

ဝူဟုန်သည် မြင်းပျံယူထိုက်ကို စိတ်မချချေ။ ထို့ကြောင့်
လျှောင်တုံးယိအား လှမ်းပြောသည်။

“နောင်ကြီး . . . ခင်ဗျားပါ စစ်ဆေးသူအဖြစ်နဲ့ လိုက်
သွားပါလား”

လျှောင်တုံးယိက ငြင်းသည်။

“ဘယ်သင့်တော်မလဲ . . . ကျေးရွာသခင်မလေးကိုယ်
တိုင်ပါနေတဲ့ဥစ္စာ . . . ငါလိုက်သွားလို့ ဘယ်ကောင်းပါလဲ . . .
ဟေ့ရှမ်းရှမ်းက အဆုံးအဖြတ်ပေးပါလိမ့်မယ်”

ဟေ့ရှမ်းရှမ်းက . . .

“ကဲ . . . ဒါဆိုရင် ကျွန်မတို့ သွားကြမယ်”

ဟေ့ရှမ်းရှမ်းသည် ဦးစွာထံသွား၏။ ဟေ့ရှမ်းယိက ဒုတိယ
ထံသွားသည်။ ချလိက နောက်ဆုံးမှ ထံသွား၏။ သူတို့ကို လူအားလုံး
က ကြည့်နေသည်။ အခန်းတံခါးဝရှောက်သောအခါ ဟေ့ရှမ်းရှမ်း
သည် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်ပြီး ရပ်လိုက်၏။

“အစ်ကို ဝူဟုန် . . . ခဏ”

ဝူဟုန်မှာ သူတို့ချစ်ကြည်နူးခဲ့စဉ်က ခေါ်ခဲ့သောလေသံ
အတိုင်း ခေါ်လိုက်သဖြင့် ရင်ထဲ၌ ချမ်းမြေ့သွား၏။ သူသည်
ဟေ့ရှမ်းရှမ်းဆီသို့ ကမ်းကတန်း ထံသွားသည်။ သူ့အနီးသို့ ရောက်
လာသောအခါ သူမသည် ဝတ်ရုံအတွင်းမှ တံဆိပ်ပြားတစ်ခုကို
ထုတ်ယူလိုက်၏။ သူမသည် တံဆိပ်ပြားကို အများမြင်သာအောင်

တွေ့ယမ်းပြရင်း . . .

“ဒီမှာ ကြည့်ကြ . . . မဟူရာကျေးရွာရဲ့ အမိန့်ပေး တံဆိပ်ပြား . . . တွေ့ကြသလား”

“တွေ့ပါတယ်”

မဟူရာကျေးရွာ သိုင်းသမားများက သံပြိုင်အော်ဟစ်ကြ သည်။

“အေး . . . ဒီတံဆိပ်ပြားကို အစ်ကိုဂူဟုန်ကို ကျွန်မ ပေးမယ် . . . ကျွန်မ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်သွားခဲ့ရင် တံဆိပ်ပြားရှိတဲ့ အစ်ကိုအမိန့်စကားကို တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာကြ . . . ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကြားပါတယ် သခင်မ . . . ကျုပ်တို့ လိုက်နာပါမယ်”

သံမဏိအပါအဝင် အားလုံးက အာမဘန္တေခံကြ၏။ သူမ သည် စကားဆုံးသောအခါ ဂူဟုန်ကို တီးတိုးပြောလေသည်။

“အစ်ကို . . . အစ်ကိုပေါ်မှာ ညီမအထင်လွဲခဲ့မိပါတယ် ဒီအတွက် ညီမ စိတ်မကောင်းပါဘူး အစ်ကို . . . အစ်ကိုနဲ့ လွဲနေ ရတဲ့ ငါးနှစ်လုံးလုံး အစ်ကိုကို ညီမ သတိရနေပါတယ် . . . အခုတော့ အဖြစ်မှန်တွေကို သိရပါပြီ . . . ညီမကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဒီတံဆိပ်ပြားကို ယူထားလိုက်ပါ . . . တစ်စုံတစ်ခု အရေးပေါ် မယ်ဆိုရင် ဒီမဟူရာကျေးရွာသားတွေအပေါ်မှာ ဒီတံဆိပ်ပြားပြုပြီး

အမိန့်ပေးစေခိုင်းနိုင်ပါတယ်”

သူသည် တံဆိပ်ပြားကိုယူပြီး တီးတိုးပြန်ပြော၏။

“စိတ်ချပါ ညီမရယ် . . . ဒါပေမယ့် သတိတော့ထားနော်”

“သတိထားလို့ ညီမ ဒီတံဆိပ်ပြားကို အစ်ကိုကို ပေးခဲ့တာ မေ့ . . . ကဲ . . . ညီမသွားမယ်”

သူမသည် တံခါးပေါက်အတွင်းသို့ လှည့်ဝင်သွားလေ၏။ သူမ၏ နောက်မှ ဟွေရှမ်းယိနှင့်အုလီတို့ လိုက်ပါသွားကြသည်။ မကြာမီ သူတို့ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ဂူဟုန်က သံမဏိတန်ခိုကို မေးလိုက်သည်။

“နောင်ကြီး . . . ဟွေရှမ်းရမ်းတို့ ဝင်သွားတဲ့ ထံခါး ပေါက်က ဘယ်နေရာကို ပေါက်သလဲ”

သံမဏိတန်ခိုက . . .

“အဲဒီတံခါးပေါက်ဝင်သွားရင် စကြိုလမ်းကလေးတစ်ခုကို ရောက်ပါတယ် . . . စကြိုလမ်းအတိုင်း သွားရင်တံခါးပေါက်သုံး ပေါက် . . . အခန်းသုံးခန်းကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်”

“အဲဒီတံခါးပေါက်တွေက ဘယ်ကို ရောက်သလဲ”

“တံခါးပေါက်တွေကတော့ ကျေးရွာသခင်ကြီး ဟွေရန်မင်း ရဲ့အခန်း . . . ကျေးရွာအတွက် သိုလှောင်ထားတဲ့ရိက္ခာများဟားတဲ့ အခန်းနဲ့ တစ်ခန်းကတော့ သခင်မလေးသာ သိရှိတဲ့ ပျိုဝက်ခန်း

ပါပဲ . . . လျှို့ဝှက်ခန်းအကြောင်းကိုတော့ ကျုပ်မသိပါဘူး . . .
သခင်မတစ်ယောက်သာ သိရှိပါတယ်”

သူတို့သည် သခင်မလေး ဟွေရှမ်းရှမ်းတို့ ပြန်ထွက်လာ
မည်ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်ဆိုင်းနေကြ၏။ အချိန်သာ
ကုန်လွန်သွားသည်။ ဟွေရှမ်းရှမ်းတို့က ပြန်မထွက်မလာကြချေ။
ဝူဟုန်လည်း သည်းမခံနိုင်တော့ပေ။

“နောင်ကြီး တန်ခိုး . . . ဟွေရှမ်းရှမ်းတို့ ဝင်သွားတာ
ကြာလှပြီ . . . ခုထက်ထိ ထွက်မလာကြသေးဘူးလား . . .
ကျုပ်တော့ လိုက်ဝင်ချင်ပြီ”

သံမဏိတန်ခိုးမှာလည်း စိုးရိမ်နေပုံရသည်။
“ဟုတ်ပါရဲ့ . . . သခင်မလေး တစ်စုံတစ်ခုများ ဖြစ်နေ
ပြီလား မသိဘူး”

ထိုစဉ် လျှောင်တုံးယိက ပြောသည်။
“အခြေအနေကတော့ သိပ်မဟန်ဘူး . . . ခဏစောင့်
လိုက်ပါ”

သူတို့သည် ကုန်ဆုံးသွားသည့်အချိန်ကိုသာ သည်းခံ၍
စောင့်ဆိုင်းနေကြလေ၏။

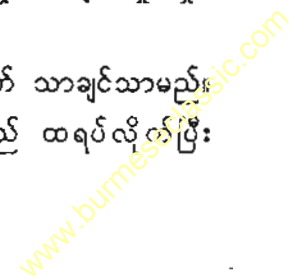

အခန်း - ၃၈

ပြင်းတုံ့ယူထိုက်

မဟူရာကျေးရွာသားများသည် သူတို့၏ သခင်မလေး
ဟွေရှမ်းရှမ်း ပြန်ထွက်လာမည်ကို စိတ်ဆန္ဒစောစွာ စောင့်နေမိကြ
သည်။ အချိန်အတော်ကြာသောအခါ ကျေးရွာသားများ လှုပ်လှုပ်
ရွရွဖြစ်လာကြသည်။

ဝူဟုန်က ထိုကျေးရွာသားများထက် သာချင်သာမည်။
လျှော့မည်တော့မဟုတ်ချေ။ ဝူဟုန်သည် ထရပ်လိုက်ပြီး
တံဆိပ်ပြားကို ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။

“အားလုံးသခင်မလေးကို ဟွေ့ရှမ်းရှမ်းကို ကယ်တင်ကြ တံခါးပေါက်ထဲဝင်ပြီး သခင်မလေးကို ရှာဖွေကြ”

လူအားလုံးသည် အခန်းတံခါးသို့ ပြေးလွှားသွားကြသည်။ ဝူဟုန်၊ ဝူခန့်ပေါင်၊ ဖုန်ယင်၊ သံမဏိတန်ချီနှင့် လျှောင်တုံးယိတို့က ဦးဆောင်ပြီး အခန်းထဲသို့ ဝင်ကြသည်။ သူတို့သည် ပထမခန်းကို တွေ့သည်။ ဝင်၍ ရှာဖွေကြသည်။ ဟွေ့ရှမ်းရှမ်းတို့ကို မတွေ့ရချေ။ ဒုတိယအခန်းကိုလည်း တွေ့သည်။ ဝင်ရှာသည်။ ဟွေ့ရှမ်းရှမ်းကို မတွေ့ရပြန်ချေ။ ထို့နောက် တတိယ လျှို့ဝှက်ခန်းသို့ ရောက်လေ သည်။ ထိုအခန်းမှာ အခန်းမဟုတ်ပေ။ မြေအောက်သို့ ဆင်းသွား သည့် လျှို့ဝှက်လမ်း ဖြစ်နေသည်။ အဝင်အဝတွင် စာတစ်စောင် ကပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

“အထောက်တော်ချုပ် . . . ဝူခန့်ပေါင် . . . ဝူဟုန်နှင့် ဖုန်ယင်တို့ကို ဖမ်းဆီးပြီး မြင်းပျံဂေဟာသို့ ပို့ဆောင်မှသာလျှင် ဟွေ့ရှမ်းရှမ်းကို ပြန်လွှတ်ပေးမည်”

အောက်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးထားပါ။ လက်မှတ်ရေး ထိုးထားသော်လည်း မည်သူမည်ဝါရေးသွားသည်ကို သူတို့ သိရှိ ကြပါသည်။ မြင်းပျံယူထိုက်မှတစ်ပါး အခြားမည်သူမျှ မရှိတော့ပေ။

“တောက်”

ဝူဟုန်က တောက်ခေါက်လိုက်သည်။ ဝူဟုန်သာ ဒေါသ

ထွက်နေသည် မဟုတ်ပါ။ ဝူဂေဟာမှ လူများနှင့် မဟူရာကျေးရွာ မှ သိုင်းသမားများပါ ဒေါသထွက်နေကြပါသည်။ သူတို့သည် တံခါးဝ၌ပင် တာဝန်များကို ခွဲဝေကြတော့သည်။

ဝူခန့်ပေါင်နှင့်ဝူဂေဟာမှ သိုင်းသမားများသည် အရိုးဖြူ ချိုင့်ဝှမ်း၏ အမြင့်ဆုံးနေရာတွင် ထုန်ရစ်ခဲ့သော ဝူဂေဟာမှ သခင် မလေး ဝူယွမ်းယွမ်းထံသို့ ပြန်သွားသည်ဖြစ်သည်။ မြင်းပျံယူထိုက်က ဟွေ့ရှမ်းရှမ်းအား ဖမ်းဆီးသွားပြီး အသိပေးရန်နှင့် မြင်းပျံယူထိုက် ထွက်လာပါက ဖမ်းဆီးတိုက်ခိုက်ရန် ဖြစ်သည်။

ဖုန်ယင်ကိုမူ ချန်ကျန်မြို့သို့ ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။ သူနှင့် အတူ အသိဉာဏ်ဖျက်ဆေး ကုသနည်း ပုရပိုဒ်နှင့်အတူ ခြောင် ဆေးသမားတော်လေးဖော်တို့ ပြန်လိုက်သွားသည်။ သူတို့သည် မျက်နှာဖုံးစိမ်းတပ် လက်မရွံ့သိုင်းသမားခုနစ်ယောက်ကို ပကတိ လူကောင်းဖြစ်အောင် ကူညီကြမည်၊ ကုသကြမည် ဖြစ်သည်။

မဟူရာကျေးရွာမှ သံမဏိတန်ချီကိုမူ မဟူရာကျေးရွာ၏ အဝင်အထွက်လမ်းများကို ပိတ်ဆို့ထားရန်နှင့် နောက်ထပ် မည်သူ ကိုမျှ ဝင်ထွက်ခွင့်မပြုရန်အတွက် ရွာတွင်းသို့ ပြန်လွှတ်သည်။ သို့သော် သံမဏိတန်ချီက ကျေးရွာတစ်ရွာလုံးမှ သိုင်းသမား အဆင့် ဆင့်ကို တာဝန်ပေးပြီး၊ ဝူဟုန်နှင့်လျှောင်တုံးယိရှိရာသို့ ပြန်လာ ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် လျှောင်တုံးယိ၊ ဝူဟုန်၊ သံမဏိတန်ချီနှင့်မဟူ

ရာကျေးရွာသား သိုင်းသမားနှစ်ဦးတို့သည် ဥမင်လမ်းအတိုင်း ဝင်လိုက်လာကြသည်။

ပထမပိုင်းတွင် ဥမင်လမ်းသည် ကျယ်သည်။ ထို့နောက် တဖြည်းဖြည်း ကျဉ်းသွားသည်။ ထို့နောက် ပြန်ကျယ်လာသည်။ တစ်နေရာသို့ရောက်သောအခါ ထောင့်ချိုးဖြစ်သွားသည်ကို တွေ့ရပြန်သည်။ ဝူဟုန်သည် နှာခေါင်းတစ်ခုနှင့်လုပ်ပြီး ရှေ့ဆုံးမှသွားနေသည့် သံမဏိတန်ချိုကို သတိပေးလိုက်သည်။ တီးတိုး သတိပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒီထောင့်ချိုးမှာ လူတစ်ယောက်ပုန်းအောင်းပြီး . . . ကျုပ်တို့ကို စောင့်နေမယ်လို့ ထင်တယ် . . . ချောင်းမြောင်း လုပ်ကြံဖို့ကြံတာပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ် . . . ခင်ဗျား နောက်ဆုတ်လိုက်ပါ”

တန်ချီသည် နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်၏။ ထိုအချိန်မှာပင် လမ်းထောင့်ချိုးမှ လက်နက်ပုန်းကလေးများ လွင့်စင်လာတော့သည်။

“ဝိုး . . . ဝိုး . . . ဝိုး”

“ဝှစ် . . . ဝှစ် . . . ဝှစ်”

ဝူဟုန်ကလည်း လေတိုးသံကြားသည်နှင့် ထိုလူဆီသို့ ခုန်ဝင်ပြီး အကြောပိတ်လက်ဝါးသိုင်းနှင့် ရိုက်ချသည်။ သူသည် အပ်အများအပြားကို ထုတ်ပယ်ပစ်နိုင်ခဲ့သော်လည်း အပ်နှစ်ချောင်း အစိုက်ခံလိုက်ရသည်။ အပ်အစိုက်ခံရသော်လည်း ထောင့်ချိုးမှ

ရန်သူကိုမူ သူသည် ထိထိမိမိရိုက်နိုင်ခဲ့၏။

“ဝုန်း”

“အင့်”

ရန်သူသည်လည်း ပစ်ကျသွားသည်။ ဝူဟုန်လည်း ပစ်ကျသွားသည်။ လျှောင်တုံးယိနှင့်တန်ချီတို့သည် လဲကျသွားသူနှစ်ဦးအား အပြေးအလွှားသွားရောက် စစ်ဆေးကြည့်ရှုကြ၏။ လက်နက်ပုန်းနှင့် တိုက်ခိုက်သူမှာ ဟွေရှမ်းယိဖြစ်လေ၏။ တန်ချီသည် အလွန်ပင် အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ . . . သူသုံးတဲ့ လက်နက်ပုန်းက ကျုပ်တို့ မဟူရာကျေးရွာက ပံ့ပိုးမှုဟုတ်ဘူး . . . ရွှေငွေပုံဆွဲဟာရဲ့ လက်နက်ပုံ”

လျှောင်တုံးယိက . . .

“သူ့အဆိပ်အပ်တွေက အဆိပ်ပြင်းတယ် . . . အဲဒီအပ်နှစ်ချောင်း ဝူဟုန်မှာ အစိုက်ခံလိုက်ရတယ် . . . သူ့ဆီက ဖြေဆေးတောင်းပေတော့ သံမဏိတန်ချီ”

တန်ချီသည် ဟွေရှမ်းယိထံမှ အဆိပ်ဖြေဆေးကို တောင်းလိုက်၏။

“ဟွေရှမ်းယိ အဆိပ်ဖြေဆေး ထုတ်ပေးစမ်း”

ဟွေရှမ်းယိသည် အကြောပိတ်ခံထားရသဖြင့် မြေပြင်ပေါ်

၌ လဲကျနေသည်။ သူမသည် စကားမပြောဘဲ တန်ခိုအား ခက်ထန် မုန်းတီးစွာ ကြည့်နေသည်။

တန်ခိုက . . .

“ဟေ့ရှမ်းယိ မင်ကို မဟူရာကျေးရွာရဲ့ သခင်မလေးတစ် ယောက်လို့ ငါမဆက်ဆံတော့ဘူးနော် . . . မင်းဟာ ဖခင်ရဲ့ မျက် နှာကိုလဲ မထောက် . . . သခင်မလေးဟေ့ရှမ်းရှမ်းရဲ့ မျက်နှာကိုလဲ မထောက်တဲ့ သစ္စာဖောက်မဖြစ်နေပြီ . . . မင်-ဖြဆေးထုတ် မပေးရင် မင်းကို ငါရက်ရက်စက်စက် သတ်ရလိမ့်မယ်”

ဟေ့ရှမ်းယိသည် အံ့ကြိတ်ပြီး ကြည့်နေသည်။ တန်ခိုကို ကြည့်နေစဉ်မှာ အစိမ်းဝါးစားတော့မည့်ပုံမျိုး ဖြစ်နေ၏။ တန်ခိုသည် သူမကို ဂရုမစိုက်ပါ။ သူ့အိတ်အတွင်းမှ ဘူးတစ်ဘူးကို ထုတ်ယူပြီး ထိုဘူးအတွင်းမှ အပ်တစ်ချောင်းကို ထုတ်လိုက်သည်။ ထိုအပ်သည် စောစောက ပစ်ခတ်သည့် အဆိပ်အပ်များထက် ပို၍ကြီးမားသည်။

ထိုအဆိပ်အပ်ကို မြင်သောအခါ ဟေ့ရှမ်းယိ ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့သွားတော့သည်။

“ရှင် . . . ရှင် ကျွန်မကို လုပ်ရဲလို့လား”

“ဘာဖြစ်လို့ မလုပ်ရဲရမှာလဲ . . . မင်းဟာ မဟူရာကျေး ရွာကို သစ္စာဖောက်တဲ့ သစ္စာဖောက်မပဲ . . . မဟူရာကျေးရွာရဲ့ တမလွန်ဘဝကို ရောက်နေတဲ့ ဆရာဆရာကြီးတွေက ငါ့ကို

ကောင်းချီးပေးကြမှာပါ”

တန်ခိုသည် ဟေ့ရှမ်းယိ၏ အသားတွင်းသို့ ထိုးစိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်တော့၏။

“မလုပ်ပါနဲ့ . . . မလုပ်ပါနဲ့”

“မလုပ်စေချင်ရင် ဖြေဆေးပေး”

“ပေးဝါ့မယ်ရှင်”

“မင်း တိုယ်ထဲမှာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး . . . ညာဘက်က တော့က်တုံးအောက် မှာ ဝှက်ထားပါတယ်”

လျှောင်တုံးယိသည် ထိုကျောက်တုံးဆီသို့ ခုန်ဝင်သွားပြီး ကျောက်တုံးကို တွန်းယယ်လိုက်သည်။ ဘူးတစ်ဘူးကို ဟေ့ရှမ်းယိ ထိုဘူးကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ အဆိပ်ဖြေဆေး ဆယ်လုံးကို တွေ့ရ လေ၏။

လျှောင်တုံးယိက . . .

“ဟေ့ရှမ်းယိ . . . ဆေးဘယ်နှစ်လုံး တိုက်ရမလဲ”

“သုံးလုံး”

လျှောင်တုံးယိသည် ဝူဟုန်၏ပါးစပ်ထဲသို့ ဆေးလုံးသုံးလုံး ထည့်ပေးလိုက်သည်။ မကြာမီ ဝူဟုန် တဝှေ့ဝါ့ ထိုးအန်လေတော့ ၏။ မည်းနက်ညစ်သော သွေးများပေတည်း။ ဝူဟုန်သည် ချက်ချင်း

လိုလိုပင် သက်သာလာသည်။

“ဟင်း”

လျှောင်တုံးယိနှင့်သံမဏိတန်ချိတို့မှာ ပြိုင်တူသက်ပြင်းချ လိုက်ကြသည်။ လျှောင်တုံးယိက ဟွေရှမ်းယိအား မေးလိုက်သည်။

“မင်းနဲ့အတူ ပြေးသွားတဲ့ မြင်းပျံယူထိုက်ဘယ်မှာလဲ”

“သူ . . . မမကို ခေါ်ပြီး ထွက်သွားပြီ”

“ဘယ်ကို ထွက်သွားတာလဲ . . . ရွှေမြင်းပျံဂေဟာကို

လား”

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း . . . ရှင်တို့လူအတွေ့ပဲ

ရွှေမြင်းပျံဂေဟာကို သူသွားပါ့မလား . . . သူ့ကို ဝိုင်းတိုက်မယ် ဆိုတာ သူသိတာပေါ့”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သွားသလဲ”

“ကျွန်မ မသိဘူး”

လျှောင်တုံးယိက တည်ငြိမ်စွာ ပြောသည်။

“မင်းအဖေကို သတ်တာလဲ ဒီကောင် . . . အခုမင်းအစ်မ

သတ်တော့မယ် . . . ကိုယ့်သွေးသားတွေကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်တဲ့ကောင်ကို မင်းမို့ ကားကွယ်ရက်တယ်”

“ကျွန်မအဖေကို သူသတ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ မယုံဘူးရှင်”

“ဟာ . . . မိုက်ပါ့ဟာ . . . မင်းကို စောစောက ညစာ

စားပွဲမှာ ရှင်းပြခဲ့တယ် မဟုတ်လား . . . အဲဒါ အမှန်တွေပဲ . . . ဟိုဆေးသမားတော်လေးဖော်ဟာ ဟန်တရုတ်တွေ မဟုတ်ကြပါဘူး မြောင်လူမျိုးတွေပါ . . . မြောင်လူမျိုးတွေဟာ ဘယ်တော့မှ မလိမ်ဘူး . . . သူတို့ကို ရွှေခိုန်တစ်ဆယ်သားပေးတဲ့အကြောင်း လဲ ဖွင့်ပြောတယ် . . . အခု မျက်နှာဖုံးစိမ်းတပ် သိုင်းသမားတွေ ကို ကယ်တင်ဖို့ လိုက်သွားကြပါပြီ . . . ဟင်း . . . မင်းဟာ ဘယ်မိုက်မဲတဲ့ သူပဲကိုး”

လျှောင်တုံးယိက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါကျမှ ဟွေရှမ်းယိသည် ကြူးကြူးပါအောင် ဝိုတော့၏။

“ကျွန်မ . . . ကျွန်မ အမိုက်မပါရှင်”

“အေး . . . အဲဒီလို အသိအလိမ္မာကလေးတော့ ရှိမှပေါ့ ကိုယ့်အဖေကိုသတ်တဲ့ လူသတ်သမားက ကိုယ့်အစ်မကို သတ်မှာကို မင်းကြည့်နေနိုင်သလား”

“မကြည့်တော့ပါဘူးရှင် . . . သူတို့ရှိတဲ့နေရာကို ပြော လိုက်ပါ့မယ် . . . သူဟာ ဂူတစ်ရာမှာရှိနေပါလိမ့်မယ် . . . ဂူတစ် ရာနဲ့ရွှေမြင်းပျံဂေဟာဟာလဲ အမြဲတမ်း အဆက်အသွယ်ရှိပါတယ် မမကို အဲဒီဂူတစ်ရာမှာပဲ ချုပ်ထားလိမ့်မယ်”

“ကဲ . . . မင်းကို တို့ဘယ်လို ကူညီရမလဲ . . . မဟူရာ ကျေးရွာကို ပြန်သွားမလား”

“ဟင့်အင်း . . . မသွားတော့ပါဘူး . . . မမကိုသာ တဆိတ်လောက်ပြောပေးကြပါ . . . အမှိုက်မကို ခွင့်လွှတ်ပါလို့”

လျှောင်တုံးယိက ဝန်ခံ၏။

“ဒါက ဘာခက်တာမှတ်လို့ . . . ငါတို့တာဝန်ယူပါတယ်”

လျှောင်တုံးယိ၏ စကားမဆုံးမီမှာပင် ဟေ့ရှမ်းယိသည် ခေါက်ကနဲ ဇက်ကျိုးကျသွားလေ၏။

“ဟာ”

အားလုံးအံ့ဩသွားကြသည်။

သံမဏိတန်ခိုသည် စစ်ဆေးကြည့်လိုက်၏။

“သူ အဆိပ်ဆေးလုံးကို အသင့်ထားတာပဲ . . . အခြေ အနေမဟန်ရင် သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေမယ်ပေါ့ဗျာ . . . အခု ကျုပ်တို့က ခွင့်လွှတ်ပေးမယ့် သူ့ကိုယ်သူ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ပဲနဲ့ သေသွား ပြီဗျ”

လျှောင်တုံးယိက . . .

“ဒါတော့ ကျုပ်တို့လဲ မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့ဗျာ . . . ကဲ . . .

ဟိုသိုင်းသမားနှစ်ယောက် သူ့အလောင်းကို မဟူရာကျေးရွာကို ပြန်သယ်သွားပြီး . . . ကောင်းကောင်းမွန်မွန် သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ပါ ကျုပ်တို့တော့ ဆက်လိုက်သွားမယ်”

မဟူရာကျေးရွာသား သိုင်းသမားနှစ်ယောက်ကို

ဟေ့ရှမ်းယိ၏အလောင်းနှင့်အတူ ထားခဲ့ပြီးလျှောက်တုံးယိ၊ ဝူဟုန် နှင့်သံမဏိတန်ခိုတို့ သုံးယောက် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ အတော် အတန်လျှောက်ပြီးသောအခါ ကျောက်တံခါးတစ်ချပ်ကို တွေ့ရ သည်။ သူတို့ လွယ်ကူစွာပင် ဖွင့်လိုက်နိုင်သည်။ ဥမင်ပြင်ပသို့ ရောက်သောအခါ သူတို့သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်ကြ သည်။ သံမဏိတန်ခိုက ဝမ်းသာအားရ ပြောသည်။

“ဟာ . . . ကျုပ်တို့ မဟူရာကျေးရွာက မြင်းစီးလေ့ကျင့် တဲ့တောစပ်ကို ရောက်လာတာပဲ . . . ရွှေနားမှာ မြင်းဇောင်းခွံ တယ် . . . လာ . . . လာ . . . အဲဒီတိုသွားကြမယ်”

သူတို့သည် မြင်းဇောင်းသို့ အပြေးအလွှားသွားကြရာ သံမဏိတန်ခိုကို ကြောက်ရွံ့ရသော မြင်းဇောင်းတာဝန်ခံက ကပျာကယာ ကြိုဆိုသည်။

“ဆရာတန်ခိုပါလား . . . ဘာများ အရေးကြီးလို့လဲ”

“မင်တို့ သခင်မလေးကို မတွေ့လိုက်ကြဘူးလား”

“တွေ့တယ်လေ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သခင်မလေးက မင်းတို့ကို ဘာမှ ပြောမသွားဘူးလား”

“မပြောဘူး . . . သခင်မလေးက ဟိုတောစပ်မှာ ရပ်နေ ပြီး . . . ချလိက မြင်းနှစ်စီးအသင့်ပြင်လို့ ပြောတယ် . . . ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့လဲ မြင်းနှစ်စီးအသင့်ပြင်ပေးကြတာပေါ့”

“တောက် . . . ဒီကောင် သခင်မလေးကို ဖမ်းသွားတာ ကွ . . . အမိလိုက်ရမှာပေါ့လေ”

မြင်းဇောင်းတာဝန်ခံသည် မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။

“ဟာ . . . သခင်မလေးကို ဒီကောင် ဖမ်းသွားတာလား”
“ဟုတ်တယ်”

“ဒီကောင့်အတွက် မြင်းနှစ်ကောင် ပြင်ပေးတာကြာတယ် ဆိုပြီး . . . မြင်းထိန်းနှစ်ယောက်တောင် ခြေထောက်နဲ့ ကန်သွား သေးတယ် . . . ဆရာတို့ သူတို့ကို မိမှာပါ . . . မပူပါနဲ့ သူတို့ရဲ့ မြင်းတစ်ကောင်ကို ကျွန်တော်တို့ သံခွာမတပ်ဘဲ ဒီအတိုင်းပဲ ပြင်ပေးလိုက်ပါတယ်”

မြင်းဇောင်းတာဝန်ခံသည် ချလီကို မုန်းနေသည့်အား လျော်စွာ သူ့အဆင်မပြေအောင် လုပ်ပေးလိုက်ပုံကို တတ်ဖော်ပြော ဆိုလိုက်သည်။

“ဟာ . . . ဟန်ကျတာပေါ့ . . . ကောင်းတယ် . . . ဒါမှ ငါတို့ အမိလိုက်နိုင်မှာ”

လျှောင်တုံးယို၊ ဝူဟုန်နှင့်သံမဏိတန်ချိတို့သည် မြင်းဇောင်း တာဝန်ခံ စီစဉ်ပေးသည့် အကောင်းဆုံးမြင်းသုံးကောင်ကိုစီးကာ ချလီအမည်ခံ မြင်းပျံယူထိုက်နောက်သို့ အပြင်းလိုက်ကြလေတော့သည်။

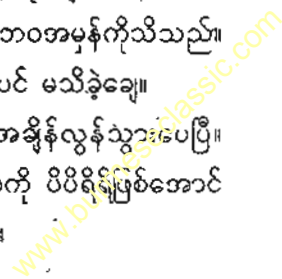
အနီး - ၃၉

အပျော်နိဂုံး

မြင်းပျံယူထိုက်သည် မဟူရာကျေးရွာ၏ သခင်မလေး ဟွေရှမ်းရှမ်းကို ဖမ်းဆီးပြီး ဝူတစ်ရာဆီသို့ ဦးတည်သွားနေလေ၏။

သူသည် ချလီဟူသော အမည်ဖြင့် ရုပ်ဖျက်ဟန်ဆောင် ထားရာ နတ်ဒေဝီချင်းချင်းတစ်ယောက်သာ ဘဝအမှန်ကိုသိသည်။ ယုတ်စွာအဆုံး သူ့ဇနီးဖြစ်သော ဟွေရှမ်းယိပင် မသိခဲ့ချေ။

ဟွေရှမ်းယိပင်သောအချိန်တွင် အချိန်လွန်သွားပေပြီ။ မြင်းပျံယူထိုက်သည် သူ၏ ဟန်ဆောင်ဘဝကို ပီပီရီရီဖြစ်အောင် ဟွေရှမ်းယိ၏ အကူအညီကိုပင် ယူခဲ့သည်။

မြင်းပျံယူထိုက်သည် မကောင်းမှု၏ အကျိုးဆက်ကို သိရှိလာပေသည်။ မကောင်းမှုလုပ်လျှင် မကောင်းကျိုးကိုသာ ခံစား ရပေသည်။ နွား၏ ခြေရာနောက်သို့ လှည်းဘီးလိုက်သည့်ပမာ မကောင်းကျိုးသည် ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်နေလေသည်။ မြင်းပျံ ယူထိုက်သည် အချိန်မီ ဒုစရိုက်မှုများကို ရပ်ဆိုင်းပြီး မဟူရာကျေး ရွာမှ သခင်လေးချလီဘဝအဖြစ် ပြောင်းနေထိုင်သွားရန် ကြိုတင် စီစဉ်ထားခဲ့၏။ ယခု မမျှော်လင့်ပဲနှင့် သူ့အစီအစဉ် ပျက်စီးသွားခဲ့ ရလေပြီ။

သူသည် မျှော်လင့်ထားသည်ထက် စောစီးစွာ သူ၏ နဂို ဇာတိရုပ်ပေါ်လာခဲ့သည်။ သူ၏ နဂိုဇာတိရုပ်ပေါ်လာခဲ့စေသည့် သူများမှာ အထောက်အကူပြု လျှောင်တုံးယို၊ ဝူဟုန်နှင့် ဖုန်ယင် တို့ပင်ဖြစ်ကြောင်း မြင်းပျံယူထိုက်သိသည်။ ယခု သူလိုချင်သည့် အကြီးမားဆုံး ဆန္ဒမှာ သူ၏ ကျော်ကြားမှု၊ သူ၏ချမ်းသာကြွယ်ဝ မှုတို့မဟုတ်တော့ချေ။ လျှောင်တုံးယို၊ ဝူဟုန်နှင့်ဖုန်ယင်တို့အား သတ်ပစ်ရန်သာ သူ၏ အကြီးမားဆုံးဆန္ဒ ဖြစ်တော့သည်။

သူသည် မြင်းဇောင်းမှ မြင်းနှစ်ကောင် ထုတ်ယူသည်မှာ လည်း ဟန်ပြုဖြစ်သည်။ မြင်းဇောင်းကို အတန်ငယ်ကျော်လွန်လာ သည်နှင့် တွေ့ရှမ်းရှမ်းကို သူ၏ မြင်းပေါ်သို့ ဆွဲတင်လိုက်ပြီး တွေ့ရှမ်းရှမ်း၏မြင်းကို နှင်လွှတ်လိုက်သည်။

သူသည် မြင်းကို စိုင်းနှင်သော်လည်း မြင်းသည် မပြေး

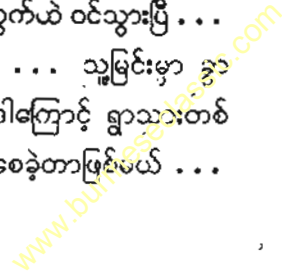

နိုင်ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ ပထမတွင် နှစ်ယောက်တင်ပြေးနေရ သဖြင့် မပြေးနိုင်ဟု ထင်သော်လည်း ဤသို့မဟုတ်နိုင်ကြောင်း သူ သိလာသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူသည် မြင်းကို ကျွမ်းကျင် သူ ဖြစ်ခြင်းကြောင့်ပေတည်း။ သူစစ်ဆေးကြည့်သောအခါ မြင်းတွင် သံခွာတစ်ခု မပါကြောင်း သူသိရသည်။ ပထမတွင် သူသည် တောက်ခေါက်မိသော်လည်း အကြံကောင်းတစ်ချက်မှ သူ၏ ဦးနှောက်တွင်းသို့ ဝင်လာသည်။

ထိုအချိန်တွင် လျှောင်တုံးယိုတို့ကလည်း နောက်မှ အဆက် မပြတ်လိုက်လာသည်။ ပထမတွင် မြင်းနှစ်ကောင်၏ ခြေရာများကို တွေ့ရသော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် မြင်းတစ်ကောင်တည်းသာ တွေ့ ရသည်။ ထိုမြင်း၏ ခြေရာတွင်လည်း သံခွာတစ်ဖက်မပါကြောင်း တွေ့ရသည်။ သူတို့ ဆက်လိုက်သောအခါ လမ်းဆုံလမ်းခွဲတစ်ခု၌ မြင်းခြေရာများ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေပြီး မြင်းခြေရာများ ပျောက်၍ ရှေ့ဆက်မရှိတော့ကြောင်း တွေ့ရသည်။

လျှောင်တုံးယိုက . . .

“အင်း . . . ငါတို့တော့ သူ့လှည့်ကွက်ယံ ဝင်သွားပြီ . . . သူဟာ တို့လိုက်လာမယ်ဆိုတာကိုသိတယ် . . . သူမြင်းမှာ ခွာ တစ်ဘက်မပါလာတာကိုလဲသိမယ် . . . ဒါကြောင့် ရွာသားတစ် ယောက်ယောက်ကို သူမြင်းကို ဒီအထိ စီးစေခဲ့တာဖြစ်မယ် . . . အဲဒါကို တို့စစ်ဆေးရမယ်”

လျှောင်တုံးယိ၊ ဝူဟုန်နှင့်သံမဏိတန်ချီတို့ သဲလွန်စကို ရှာဖွေသောအခါ မြက်အချို့ပိပြားနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

တန်ချီက . . .

“ဟုတ်တယ် . . . ဟုတ်တယ် . . . ဒီမှာကြည့် မြက်တွေ ပြားနေတယ် . . . သူ့မြင်းကို ဒီဘက်ကို ဆွဲသွားတာဖြစ်ရမယ်”

သူတို့သည် မြက်များပိပြားနေသည့်ဘက်သို့ ဆက်လက် လိုက်လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့ထင်သည်မှာ မှန်သည်။ မကြာမီ ရွာတစ် ရွာကိုတွေ့ပြီး မြေပျော့တွင် ထင်ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် မြင်းခွာရာများကို ပီပီပြင်ပြင် တွေ့လာရသည်။

မြင်းယုံယူထိုက်ကလည်း ရွာသို့ရောက်သည်နှင့် အဘိုးကြီး အဘွားကြီးပုံသဏ္ဍာန် ရုပ်ဖျက်လိုက်သည်။ အကြောပိတ်ခဲထားရ သော ဟွေ့ရှမ်းရှမ်းမှာ မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ချေ။ ယူထိုက်ရုပ်ဖျက် သမျှ ခံနေရသည်။ သူတို့သည် ရွာထဲမှ မြင်းလှည်းတစ်စီးကို ငွေပေး ရှိဝယ်ယူပြီး ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။

မကြာမီ သူတို့နောက်မှ မြင်းသုံးစီး လိုက်လာကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ မြင်းစီးသမားများသည် အဘိုးအိုနှင့်အဘွားအိုကို တစ်ချက်မျှကြည့်လိုက်ပြီး ကျော်သွားကြ၏။ သို့သော် ဝူဟုန်သည် ရနံ့တစ်ခုကို ရလိုက်၏။ ထိုရနံ့ကား ဟွေ့ရှမ်းရှမ်း၏ ကိုယ်သင်းရနံ့ ပေတည်း။

“နောင်ကြီးလျောင်း”

ဝူဟုန်က ခေါ်လိုက်၏။ လျှောင်တုံးယိကား အကင်းပါးသူ ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုခေါ်လိုက်ကတည်းက သူ့မြင်းကို ပြန်လှည့်ပြီး ဖြစ်နေ၏။ တန်ချီလည်း ပြန်လှည့်သည်။ သူတို့သည် နောက်မှ လိုက်လာသည့် မြင်းလှည်းပိုင်ရှင်အဘိုးအိုနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ကြ၏။

“ဘဘ . . . နောက်က ဘာတင်လာတာပါလိမ့်”

“အဲ . . . အဘွားပါကွာ . . . မင်းတို့ရဲ့ အဘွားပါ . . . သူ နေမကောင်းလို့ သမားတော်ကြီးဆီသွားပြမလို့ပါ”

“အဘွားက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ အဘရဲ့”

လျှောင်တုံးယိသည် အဘိုးအိုနှင့် ဖြည်းညှင်းစွာ စကားပြော နေ၏။ ဝူဟုန်နှင့် တန်ချီတို့က မြင်းလှည်းကို ဝန်းရံလိုက်ကြသည်။

“နာတာရှည်ရောဂါပါကွယ် . . . ရောဂါဖြစ်နေတာ ကြာနေပါပြီ”

ထိုအခါ ဝူဟုန်က . . .

“နာတာရှည်ရောဂါဆိုတော့ ဆေးပေးရတော်တော် ခက်တယ် . . . ကျုပ်တို့ထဲမှာ မတော်တခေါက်ဆေးကုတတ်သူ ပါပါတယ် . . . သူကုပေးရင် ကောင်းမလားလို့”

ဝူဟုန်သည် အခြေအနေကို ကြည့်နေရသည်။ သူသည် ဟွေ့ရှမ်းရှမ်း၏ ကိုယ်သင်းရနံ့ကို ကောင်းစွာသိ၏။ ရောဂါရနေ သည်ဆိုသည့် အဘွားသည် မချဟွေ့ရှမ်းရှမ်း ဖြစ်ရမည်ဟု ဝူဟုန် ယုံသည်။ ထိုယုံကြည်ချက်ကြောင့်ပင် သူတို့သည် ယူထိုက်ကို ဇိတ်

နို့လက်ရှိ မတိုက်ခိုက်ခဲ့ကြပါ။ ယူထိုက်သည် ဟွေ့ရှမ်းရှမ်းကို အန္တရာယ်ပေးမည်ဖြစ်သည်။ သူသည် မည်မျှ အဘိုးကြီးကဲ့သို့ ရုပ်ဖျက်ထားပါစေ၊ လျှောင်တုံးယိ၏ မျက်စိကို လိမ်လည်၍မရပါ။ အဘိုးကြီးသည် မြင်းပျံယူထိုက်ဖြစ်ကြောင်း လျှောင်တုံးယိက ကြည့်လေသိလေ ဖြစ်နေသည်။ ဝူဟန်ကို လျှောင်တုံးယိက အချက်ပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါ ဝူဟန်က . . .

“က . . . အဘတို့ သွားပါ . . . ကျုပ်တို့က အနှောင့်အယှက်ပေးသလို ဖြစ်နေဦးမယ်”

“ကောင်းပါ့ . . . ကောင်းပါ့ . . . ဘာတို့ ချက်ချင်း သွားရင် ပိုကောင်းတာပေါ့ကွယ်”

အဘိုးအိုသည် မြင်းကို ဆက်၍ မောင်းလေ၏။ ထိုစဉ် . . .

“ဝှစ်”
မြင်းလှည်းပေါင်းမိုးပေါ်သို့ လျှောင်တုံးယိ ခုန်တက်သွား၏။ အဘိုးအို ခေါင်းထောင်သွားသည်။

“ဝှစ်”
လျှောင်တုံးယိက မြင်းပျံယူထိုက်ဖြစ်သည့် အဘိုးအိုကို ငွေပုလွေဖြင့် ရိုက်ချလိုက်၏။ ယူထိုက်သည် ငွေပုလွေ၏ ရိုက်ချက်ကို မခံခဲ့ရချေ။ တစ်ဖက်က ဟွေ့ရှမ်းရှမ်းကို ပွေ့ထားသည့်လက်ကို လွတ်၊ မြင်းဇက်ဆွဲထားသည့်ကြိုးကို လွတ်ပြီး မြင်းပေါ်မှ လှိမ့်ချ

လိုက်သည်။ သူသည် မြေပြင်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ချက်ချင်း လူးလဲထလိုက်ရသည်။ သို့သော် ထိုအချိန်၌ ဝူဟန်သည် မြင်းလှည်းပေါ်ရောက်ရှိသွားလေပြီ။ သူသည် ဟွေ့ရှမ်းရှမ်းအား အကြောဖွင့်ပေးပြီး မျက်နှာဖုံးအတုကို ဆွဲခွာပေးလိုက်၏။

“ဟင်”

ဟွေ့ရှမ်းရှမ်းသည် သက်ပြင်းချပြီး သူ၏ ခြေလက်များကို လှုပ်ရှားလိုက်၏။

“အစ်ကိုရယ်”

“ညီမ . . . လှုပ်ရှားလို့ ရပြီလား”

“ရပါပြီ . . . အခု . . .”

“အခု ယူထိုက်ကို အစ်ကိုတို့ ဝိုင်းတိုက်ရမယ်”

ထိုအချိန်တွင် လျှောင်တုံးယိသည် တဟားဟားနှင့် ရယ်မော၍ ပြောနေလေသည်။

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . မြင်းပျံယူထိုက် ဝင်းငါတို့လက်က ပြေးလို့ လွတ်မှာလား”

မြင်းလှည်းပေါင်းမိုးပေးတွင် ငွေပုလွေကိုင်ကာ ရယ်နေသည့် လျှောင်တုံးယိက တဟားဟားနှင့် ရယ်နေသည်။ သူသည်တစ်ကြိမ်၌ မကောင်းမှုပြုသူ မြင်းပျံယူထိုက်ကို အပြတ်ရှင်းနိုင်ပေဘူးမည်။ ဝူဟန်နှင့်ဟွေ့ရှမ်းရှမ်းတို့ကလည်း မြင်းလှည်းပေါ်မှ ခုန်သင်းလာသည်။ သူတို့လေးယောက်သည် မြင်းပျံယူထိုက်ကို ဝိုင်းထားမိကြလေပြီ။

မြင်းပျံယူထိုက်သည်၊ လျှောင်တုံးယိနှင့်ဂူဟုန်ကို ဒေါသ အမျက်ပြင်းစွာထွက်သည့် မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ အကြည့်သာ စွမ်းနိုင်မည်ဆိုလျှင် လျှောင်တုံးယိတို့ ပြာဖြစ်သွားပေ လိမ့်မည်။ သူ၏ ရင်ထဲ၌ ကျပ်လာသည်။ ရန်သူများကို မချေမှုန်း နိုင်သည့် ဘဝအား သူ့နာကြည်းလာသည်။

“မင်း . . . မင်းတို့ ငါ့အကြောင်းသိရမယ်”

မြင်းပျံယူထိုက်သည် နာကြည်းစွာပြော၏။

“ငါ့ဘဝကို ဖျက်ဆီးတာ မင်းတို့ . . . မင်းတို့ကို အစိတ် စိတ်အမြွှာမြွှာဖြစ်အောင် ဆုတ်ဖြုတ်လိုက်ခင်တယ်”

သူသည် ဤသို့ပြောပြီးသည်နှင့် လဲကျသွားလေတော့၏။

“ဂူဟုန် သူ့လည်ချောင်းကိုပိတ်လိုက်စမ်း . . . သူ အဆိပ် လုံးမျိုးချပြီ”

ဂူဟုန်သည် လျှင်မြန်စွာ ခုန်ဝင်ပြီး၊ မြင်းပျံယူထိုက်၏ လည်ချောင်းကို စမ်းသပ်သည်။

“မရဘူး . . . သူ အဆိပ်လုံးကို မျိုးချလိုက်ပြီ”

လျှောင်တုံးယိသည် ခေါင်းတယမ်းယမ်းနှင့် ဖြစ်နေလေသည်။

ဂူဂေဟာ . . .

ဂူဂေဟာ၌ မီးအိမ်များ များပြားစွာ ထွန်းညှိထားသည်။

မင်္ဂလာရီသော ကဗျာများကိုလည်း ပိတ်နိမ့်များဖြင့် ရေးထားပြီး

ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ဂူဂေဟာ၌ လူများစွာစုရုံးနေကြသည်။ ထိုသူ များကား အဘယ်နည်း။ ထိုသူများကား ဒုစရိုက်သမားများကို နှိမ်နင်းရာ ပါဝင်ခဲ့သော အထက်လမ်းသိုင်းသမားများသာတည်း။ ထိုလူများကို ဂုဏ်ပြုသောပွဲကို ဂူဂေဟာ၌ ဂုဏ်ပြုနည်းခံပွဲ ပြုလုပ် ပေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။

တကယ်တမ်းကျတော့ ထိုဂုဏ်ပြုပွဲ၌ ထင်ရှားနေသူများမှာ စုံတွဲနှစ်တွဲသာ ဖြစ်သည်။ ပထမစုံတွဲမှာ ဂူဟုန်နှင့်ဟွေ့ရှမ်းရှမ်းတို့ ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့သည် ယခုမှ ဩန်ဝေါင်းထုတ်ကြရသူများဖြစ် သည်။ မျက်မမြင်သိုင်းရာဇာကြီး ဟွေ့ရှမ်းမင်းကို သတ်သည့် တရားခံ ကို ဂူဂေဟာက ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ဒုတိယစုံတွဲမှာ ဇိဗ္ဗင်နယ်စားကြီး၏ သားတော်လျှောင်တုံးယိ နှင့်ဂူဂေဟာ၏သခင်မလေး ဂူယွမ်ယွမ်တို့ စုံတွဲတည်း။ ဂူယွမ်ယွမ် သည် မျက်နှာဓားဒဏ်ရာရပြီး ရှပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေသော လျှောင်တုံးယိကို မေတ္တာမပျက်ပါ။ အသည်းထဲ၌ စွဲနေသော ချစ်သူ ကို အဘယ်မှာလျှင် မေတ္တာပျက်နိုင်ပါ့အံ့နည်း။ လျှောင်တုံးယိကသာ တစ်ဖက်သက်တွေးပြီး ဂူယွမ်ယွမ်ကို ပြန်လည်မဆက်သွယ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ . . . ခုတော့ ကွဲသွားရခြင်း၊ ခွဲခွာခြင်းတို့သည် နိဒ္ဒိတန်ခဲ့ပေပြီ။

ထိုစဉ် ဖုန်ယင်သည် အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်လာ၏။

“နောင်ကြီး . . . ခင်ဗျားတို့ကတော့ အတွဲတွေနဲ့ အဆင် ပြေနေကြပြီ . . . ကျွန်တော့်အဖို့ကျတော့ကောလျာ”

“မင်းဖို့ . . . ဟိုမှာလေ”

လျှောင်တုံးယိက ဖုန်ယင်၏ နောက်ကျောသို့ လက်ညှိုး ထိုးပြလိုက်သည်။ ထိုအခါ ဖုန်ယင်က အလန့်တကြား လှည့်ကြည့် လိုက်၏။

“ယန်ယန်”

ဖုန်ယင်က အော်လိုက်၏။ ယန်ယန်သည် ရှက်စနိုးဖြင့် ငုံ့လှုပ်၏။ ထိုအခါ လက်ခုပ်သံများက တစ်ခန်းလုံး လှုပ်ရှားသွား လေတော့၏။ လက်ခုပ်တီးသူများ၊ ဩဘာပေးသူများမှာ တစ်ခန်းလုံး ဖြစ်ကြသည်။ ဖုန်ယင်သည် ယန်ယန်၏ လက်ကလေးကို သွားဆွဲ လိုက်သည်။ လျှောင်တုံးယိ၊ ဝူယွမ်ယွမ်၊ ဟွေ့ရှမ်းရှမ်းနှင့် ဝူဟုန်တို့ သည် အများတကာထက်ပို၍ အသံကြားအောင် သူတို့၏ လက်ခုပ် သံများကို တီးနေကြပေသတည်း။

၀၀၀၀၀

ပြီးပါပြီ

စာရှုသူများအားကျေးဇူးတင်လျှက် . . .
တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်